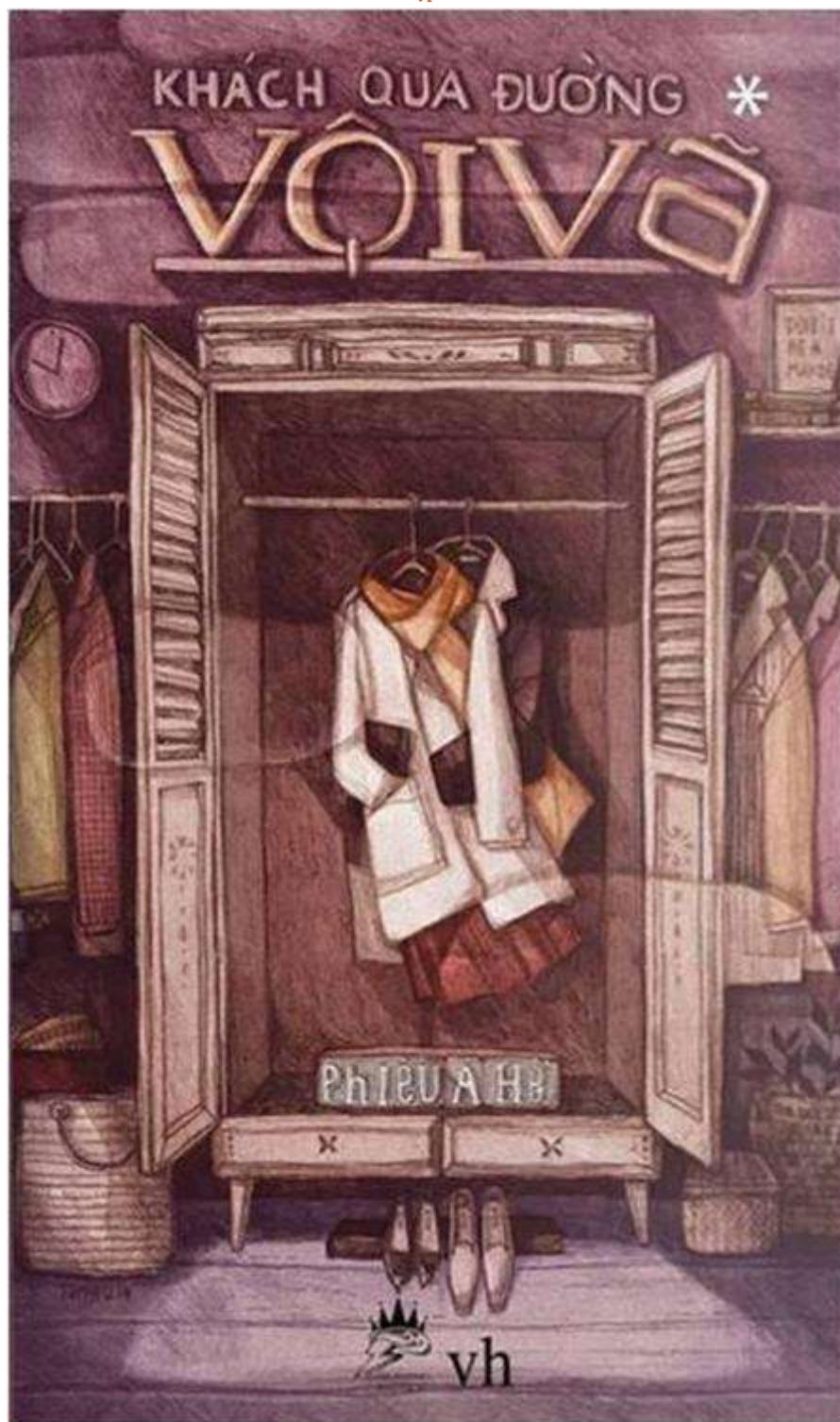

KHÁCH QUA ĐƯỜNG *
VỢ IVỎ

Khách qua đường vội vã

Tập 1

Khách qua đường vội vã (Tập 1)

Tác giả: Phiêu A Hề

Người dịch: Diệp Tử

Số trang: 472

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 01/04/2014

Giá bìa: 94.000 đ

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: Văn học

Chụp pic: narcis1811

Type

sagelc91: 1-3

Tam sinh duyên: 4-6

Con Ong: 7-9

thuyhuong.vna: 10-11

Beta: hanaeve

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Em đứng đây giữa phố phường đông đúc

Người vói người hối hả bước đi.

Anh là ai giữa biển người trên phố

Là một nửa hay chỉ khách qua đường

Vội vã đến vội vã đi, lướt qua đời em

Để sớm mai kia giật mình thức giấc

Em biết rằng anh vẫn mãi đợi em.

Cuộc đời con người thực ra giống như một lữ quán mà chúng ta là chủ, ngày ngày đều nhìn thấy những người qua đường thần sắc mệt mỏi, đến đến đi đi vội vã. Có người chỉ ở lại một đêm, ăn một bữa cơm rồi rời khỏi, sau này chẳng còn cơ hội gặp lại, thậm chí có người chỉ dừng lại hỏi đường rồi đi ngay. Có người đi đường mệt quá nghỉ lại lâu hơn một chút. Cũng có những người quay trở lại, nhưng lữ quán vẫn mãi là lữ quán, họ vẫn phải rời đi. Sau đó lại có những lớp người khác, bề ngoài thay đổi nhưng vẫn cứ như vậy, lặp đi lặp lại thành một vòng tuần hoàn, con người thì ngày qua ngày dần dần già đi. Chúng ta chẳng bao giờ biết được hôm nay ai sẽ đến, ngày mai ai sẽ đi, ai sẽ là người ở lại.... Phần lớn những người chúng ta gặp, cuối cùng cũng chỉ là những người khách đi qua cuộc đời, vội vã gặp nhau rồi lại vội vã chia xa, có chăng chỉ lưu lại đôi chút kỉ niệm. Có những người, thậm chí còn không để lại chút dấu vết nào...

Tác giả

PHIÊU A HỀ

Giới tính: Nữ

Chòm sao: Bạch Dương

Ở Yên Đài, Sơn Đông, Trung Quốc

Cô thích nghe nhạc, xem phim và viết văn, cá tính hơi lười nhác, rất lạc quan, nhưng cũng có lúc mất cảm và cố chấp. Cô tin tưởng vào duyên phận, thích những cuộc tình nhẹ nhàng bình thản, và luôn hướng tới cuộc sống nhân nhã thông dong.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Mua dây buộc mình
- Khách qua đường vội vã
- Kết hôn, nhân duyên đến rồi đi

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#)

Chương 1

Thứ Hai là ngày dễ phát sinh những sự cố ngoài ý muốn nhất.

Thẩm An Nhược chỉ thích sống yên bình lặng, ghét những sự việc bất ngờ, vì thế cô rất ghét ngày thứ Hai. Ngay sáng hôm đó đã có quá nhiều việc linh tinh tới cùng một lúc, có cuộc điện thoại khiếu nại của nhân viên, có người phòng khác tới chỗ cô than phiền, lại bị Tổng giám đốc Tiền gọi tới nói chuyện nửa tiếng đồng hồ, lúc cô có thể thở phào trở về chỗ ngồi, bắt đầu công việc hàng ngày của mình, vừa mở hòm thư thì đã thấy một đồng thư chúc mừng, lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi nhìn thấy quyết định bổ nhiệm. Trên đó viết: “Hôm nay bổ nhiệm Thẩm An Nhược vào vị trí Trưởng phòng kế hoạch chịu trách nhiệm duy trì và bố trí công việc, nguyên Trưởng phòng kế hoạch XXX sẽ có sự sắp xếp khác”, đọc đến đây cô không kìm được hít sâu một hơi.

Kỳ thực tuần trước Chủ tịch và Tổng giám đốc đã triệu tập cô tới nói chuyện, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, thăng chức trong khi nguyên Trưởng phòng còn chưa chính thức điều chuyển đi.

Có người thật lòng chúc mừng, có người lại chỉ là giả bộ, có người coi như không có chuyện gì, cũng có người tuần trước còn nắm tay cô đi trên đường như chị em tốt, giờ đây lại coi cô như vô hình. Thẩm An Nhược cảm thấy bối rối, may sao đã sắp tới giờ họp.

Cuộc họp liên quan đến phương án kiểm tra sát hạch hàng năm, thảo luận rất lâu mà chưa thể nào thống nhất ý kiến, đành nghỉ giải lao một lúc. Cảnh đàn ông đều qua phòng nghỉ để hút thuốc, nói mười phút nữa mới

quay lại, chỉ còn Thẩm An Nhược là con gái nên đành vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại đầu tóc và trang phục.

Nhà vệ sinh tầng mười hai đang sửa chữa, vì thế phải xuống tầng mười một. Căn phòng này và phòng trang điểm phía bên ngoài thông nhau, không có tường cách âm. An Nhược đang định bước ra, không ngờ lại nghe thấy phía bên ngoài có một giọng nói rất to đang nhắc đến tên mình, cô đột ngột dừng bước, nghĩ thế nào lại quay trở vào.

“Cô nhìn thấy tập tài liệu màu đỏ mới chuyển đến chưa? Thẩm An Nhược, hóa ra là cô ta.”

“Ôi, nhìn thấy rồi, lão béo Thái Nhất Tường phen này chắc tức ói máu mà chết. So với lão, người ta tư chất sáng ngời, lại là phụ nữ, trực tiếp đứng trên đầu lão, ha ha, chúng ta lại sắp có trò hay để xem rồi đây.”

“Chậc, người phụ nữ đầu tiên leo lên được tầng lớp lãnh đạo của Chính Dương đấy. Thẩm An Nhược mặc dù danh tiếng không thua kém ai, nhưng cũng chưa biết năng lực thật sự được mấy phần nữa.”

“Người ta làm gì có chông lưng.”

“Gia đình cô ấy rất bình thường, cha mẹ cũng không ở thành phố này. Chồng cô ấy chẳng phải đã mở một công ty nhỏ sao, tốt thế cơ mà?”

“Ôi, cô giả bộ ngốc đây à? Cha chồng người ta không phải là Chủ tịch hội đồng quản trị An Khải - ngài Trình Hưng Hoa sao, chú của người ta cũng chính là ngài Trình Trấn Hoa của thành phố chúng ta đó.”

“Hả, thật vậy? Giờ tôi mới biết đấy. An Khải ở thành phố W mà, vậy chồng cô ấy mở công ty ở đây làm gì nữa?”

“Ôi, đó không phải là kiểu công tử nhà giàu rảnh rỗi sinh nông nổi, thiên hạ đồn rằng anh ấy tay trắng lập nghiệp đó.”

“Hừm, không biết chừng lại là do tranh quyền đoạt lợi bị thất bại mà thôi. Người nhiều tiền lúc nào chẳng có những chuyện đó, huống hồ lại là những kiểu nhà giàu mới nổi như thế này.”

“Ừm, cô nói cũng có lý. Tổng giám đốc An Khải bây giờ là Trình Thiếu Khanh, con trai cả của nhà họ Trình, chồng của Thẩm An Nhược là thứ hai. Đúng rồi, cô biết Trình Thiếu Khanh lấy ai không? Cũng là tiểu thư của một gia đình nào đó. Các cô nói xem cậu hai của nhà họ Trình lấy một cô gái không có tiền cũng chẳng có thể lực như thế về nhà, không phải là đã tự vứt bỏ thể diện của chính mình hay sao?”

Bên ngoài rộ lên tiếng cười rúc rích, giọng của một người thứ ba cũng chen vào: “Nhìn các cô kia, thật đúng là chưa biết chuyện gì đã nói, chỉ cần có tiền là được rồi, quan tâm làm gì mấy chuyện khác chứ?”

“Lấy người có tiền sẽ thế nào nhỉ, tiền và tình cảm luôn tỉ lệ nghịch với nhau mà.”

“Cô đang đố kị đấy à, làm sao mà biết người ta có hạnh phúc hay không chứ?”

“Sao mà lại không biết? Tuần trước chúng tôi ngày nào chả phải ở lại công ty làm thêm giờ, thế mà tôi tôi vẫn thấy Thẩm An Nhược ở công ty, cô thử nói xem nếu tình cảm vợ chồng còn tốt đẹp thì sao phải thế? Còn nữa, Thẩm An Nhược gần đây hình như đang ở trong căn hộ khu Ngân Anh gần công ty chúng ta, chưa biết chừng hai người bọn họ đã ở riêng rồi. Ôi, những người trẻ bây giờ, mới kết hôn được có vài ngày mà.”

“Ôi!”

“Hà?”

“Đúng là như thế đấy.” Bên ngoài lại rộ lên những tiếng kêu kinh ngạc.

Thẩm An Nhược vô cùng hối hận vì ngay từ đầu không bước ra ngay, giờ đi không được mà ở lại cũng không xong, chỉ biết cầu cho đám bà tám ngoài kia nhanh chóng kết thúc câu chuyện càng sớm càng tốt. Cô không thể ngờ rằng có một ngày mình lại trở thành đề tài nóng để mang ra bàn tán hết như những ngôi sao nổi tiếng, chỉ biết dở khóc dở cười.

Buổi chiều công ty có khách quý đến thăm.

Với chức vụ là Trưởng phòng mới được bổ nhiệm, được cử đi dẫn đoàn tới từng bộ phận của công ty thăm hỏi, Thẩm An Nhược cùng cả đoàn lãnh đạo đứng chờ trước cửa lớn của công ty.

Phòng kế hoạch của tập đoàn Chính Dương kiêm luôn cả chức năng quản lý tuyên truyền điều lệ Đảng cho nhân viên và tổ chức công đoàn trong công ty, mang tiếng là một tổ chức có kết cấu đơn giản, hiệu quả cao, nhưng thực chất vẫn chưa phải là bộ phận bị giới hạn nhân lực nhiều nhất. An Nhược hôm nay cũng chính thức trở thành Tổng bí thư của tập đoàn Chính Dương.

Đoàn khách chỉ có bốn người, không quá phô trương như dự đoán. Căn cứ theo lịch trình làm việc thì Chính Dương đã là doanh nghiệp cuối cùng trong số mười doanh nghiệp được ghé thăm.

Họ bắt tay, chào hỏi xã giao như thường lệ. Bên phía tập đoàn Chính Dương có ngài Nghê - Chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng giám đốc Tiên,

phó Tổng giám đốc Trương và Thẩm An Nhược. Phó Chủ nhiệm Lâm - người đã quen mặt với Chính Dương lần lượt giới thiệu: “Đây là Chủ nhiệm Tề Thiệu Đường, vị này là Trưởng phòng Viên Kỳ Bình, còn vị này là Trưởng phòng Giang Hạo Dương.” Ông vừa dứt lời thì Chủ nhiệm Tề - người có dáng vẻ rất nghiêm túc nhưng lại vô cùng thân thiện - vừa bắt tay mọi người vừa cười lớn: “Chủ nhiệm Lâm, tôi và Chủ tịch Nghệ là bạn chiến đấu cũ.”

Trưởng phòng Viên cũng là một người quen của tập đoàn Chính Dương, còn Trưởng phòng Giang - người được giới thiệu cùng với Chủ nhiệm Tề mới được bổ nhiệm tới đây - thì vẫn còn rất trẻ, dáng người dong dỏng cao, vô cùng cân đối, từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười, đứng giữa những vị quan chức bụng phệ đã quá trung niên đúng là chẳng khác nào thiên nga đứng giữa bầy vịt.

An Nhược đứng trước cửa phòng tiếp khách mời các vị lãnh đạo vào. Vì cô chỉ là người đi theo, lại là phụ nữ nên chỉ khẽ gật đầu với từng vị chứ không bắt tay, ở những thành phố phía Bắc, trên thương trường hay quan trường vẫn còn giữ quan niệm truyền thống về khoảng cách nam nữ.

Tới lượt Trưởng phòng Giang, có lẽ hành động của An Nhược hơi quá đà khiến cho đối phương hiểu nhầm, tưởng rằng cô đưa tay ra bắt, vì thế bèn khẽ cầm lấy tay cô. An Nhược không lường trước được việc này, bị bắt ngờ nên vội vã rút tay ra, tự dưng hơi lúng túng. May mà lúc đó mọi người đều đã yên vị trong phòng nên cũng không ai để ý tới.

Nửa tiếng sau An Nhược viện có rời khỏi phòng họp, thực ra lúc đó cũng không còn việc gì của cô nữa. Vừa quay về phòng, cô gái tên Tùng Việt Việt mới mang trà cho phòng họp đã thò đầu vào, vẻ mặt rất nghiêm trọng: “Chị Thẩm, chị Thẩm, vị trẻ nhất trong đoàn khách hôm nay đang

đảm nhiệm chức vụ gì vậy? Rất đẹp trai, đáng cũng đẹp nữa. Lúc cười lại còn có nét giống Kim Thành Vũ.”

“Tùng à, em vào đó tổng cộng mấy giây thế? Khả năng quan sát chẳng tồi chút nào. Để phát huy được hết năng lực của em chưa biết chừng phải điều tới ban tiếp tân của công ty thử làm ba tháng xem sao.”

“Đừng mà, chị Thắm tốt bụng xinh đẹp.” Cô gái họ Tùng làm bộ mặt vừa vô tội vừa đáng thương, “Mà nhìn thấy trai đẹp tâm trạng bỗng tốt lên hẳn, tự nhiên công việc lại hiệu quả hơn.”

“Giờ tâm trạng em đang tốt, làm việc hiệu quả rồi, vậy nên trước khi tan làm nộp cho chị bản kế hoạch về hoạt động liên hoan cuối năm của nhân viên nhé?”

“Chị Thắm, đừng hành hạ cấp dưới bọn em như thế chứ!” Cô nàng kêu lên như bị chọc tiết.

Thái Nhất Tường từ phía sau máy tính ngẩng đầu lên, có vẻ mất kiên nhẫn: “Tùng Việt Việt, cô kêu cái gì thế, mạch suy nghĩ của tôi bị cô phá ngang rồi. Cô có thể giữ yên lặng một chút được không?”

Xung quanh im ắng hẳn, bầu không khí bỗng chốc trở nên hơi căng thẳng. Thái Nhất Tường cúi đầu tiếp tục gõ bàn phím, Thắm An Nhược thấy Tùng Việt Việt định mở miệng nói tiếp bèn ngăn lại: “Nhanh làm việc đi, trước trưa mai nộp cho chị đấy.” Tùng Việt Việt lè lưỡi, hướng ngón tay giữa về phía Thái Nhất Tường. An Nhược mím môi cố nén cười trừng mắt nhìn, cô nàng cười đáp trả rồi cũng ngoan ngoãn trở về chỗ của mình.

Gần tới giờ tan làm, cô nhận được điện thoại của phó Tổng giám đốc Trương: “An Nhược, đặt cho chú một bàn ở khách sạn trung tâm thành phố,

khoảng mười người, là những người có mặt hôm nay. À, mà cháu cũng đi nhé?”

An Nhược im lặng vài giây, cuối cùng cũng mở lời: “Chú Trương, cháu có thể...”

“Tất nhiên là cháu phải đi rồi, đừng ngốc thế. Thật ra chỉ là một bữa cơm đơn giản thôi, Chủ nhiệm Tề, Tổng giám đốc Nghiêm và chú đều là đồng đội cùng lên rừng xuống biển năm xưa, rất lâu rồi chưa gặp lại, gặp được ông ấy hôm nay thật sự là niềm vinh hạnh cho chúng ta. Chủ nhiệm Lâm và Trưởng phòng Viên cháu đều biết cả rồi, đều là những người rất thân thiện. Được rồi, cứ thế nhé!” An Nhược cúp máy rồi ngẩn ra một lúc, thấy hơi khó xử.

Không khí của bữa tối hôm đó rất vui vẻ, rượu vẫn chưa mời hết được một vòng, mọi người trong bàn ăn đã bắt đầu lần lượt kể chuyện cười, sáng tác những mẩu truyện ngắn, hỏi tưởng lại chuyện cũ, nói những câu trên trời dưới đất. An Nhược được đặc cách không phải uống rượu, chỉ dùng một ly nhỏ nước hoa quả. Gần đây cô bị đau dạ dày, cả một bàn đầy hải sản chỉ ăn chút xíu mà vẫn có cảm giác nuốt không trôi.

Cô nghe thấy Chủ nhiệm Lâm nói: “Tiểu Thẩm hôm nay ăn ít quá. Trưởng phòng Giang, cậu ngồi vị trí thuận tiện nên để ý chăm sóc đến cô ấy nhiều một chút.”

Cả bàn ăn cười rộ lên, Trưởng phòng Giang bị chỉ đích danh ngoảnh mặt về phía An Nhược mỉm cười, dùng đũa chung gắp một miếng thịt lợn hàm lớn bỏ vào bát của cô.

An Nhược gật đầu cảm ơn, nghe thấy Trưởng phòng Viên nói: “Ôi, sao Trưởng phòng Giang lại gắp thịt mỡ cho phụ nữ thế kia? Phụ nữ bây giờ

đều rất quan tâm chuyện giảm béo, nhà tôi ngày thường một miếng thịt cũng không dám ăn.”

“Anh lại không hiểu gì rồi, miếng má lợn này là thức ăn tốt nhất cho sắc đẹp, chưa rất nhiều collagen. Hơn nữa, Tiểu Nhược thon thả thế này, cần gì phải giảm béo chứ?”

Hai người này thật ra rất thân thiện, lúc đi tháp tùng An Nhược đã ngồi cùng mấy bữa, lần nào cũng chỉ cần đôi ba chén rượu là bắt đầu lôi nhữn thanh niên trong bàn ra trêu chọc, thật sự không hề có ác ý gì. Nhưng hôm nay có người mới, lại không ngờ chủ đề câu chuyện chẳng hiểu sao nhằm đúng vào cô, An Nhược cảm thấy hơi khó chịu, ngẩng đầu lên thấy mọi người đều đang cười, đành đứng dậy mở lời: “Cháu mời các chú một chén ạ.”

Lúc này thì đến Chủ tịch Nghệ cũng phải lên tiếng: “Tiểu Nhược đổi rượu rồi hãy mời. Mặc dù Chủ nhiệm Tề luôn bảo vệ cháu, nhưng đại diện cho tập đoàn Chính Dương chúng ta, lại là phụ nữ, phải thể hiện thành ý mới được.”

Một ly rượu vang nhỏ được rót đầy. An Nhược nâng ly nói: “Cháu mời các chú, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn nữa, cháu xin phép cạn trước, các chú cứ tùy ý ạ.” Vừa mới uống vào, thực quản và dạ dày của cô như bị thiêu đốt, vậy mà chén rượu mới cạn lại nhanh chóng được rót đầy. Chén rượu này là để mời các vị lãnh đạo của Chính Dương, nhất định phải uống, phó Tổng giám đốc Trương cũng mở lời: “An Nhược, cháu xem, cháu lại không thành tâm rồi, mời chúng ta mà vợi vàng quá, Chủ nhiệm Tề lần đầu hạ cố đến thăm, vậy nên phải mời riêng Chủ nhiệm Tề một chén mới được.”

Rồi lại nghe thấy Chủ nhiệm Tề cười lớn: “Ôi dào, một chén là đủ lắm rồi. Lão Trương, các anh không cần nể mặt tôi mà hành hạ An Nhược thế

đâu.”

Khách quý đã mở lời, cuối cùng Thẩm An Nhược cũng được đổi về nước hoa quả, nhưng uống chén rượu mời các vị lãnh đạo trong công ty xong cảm thấy vô cùng khó chịu, dạ dày của cô hình như bắt đầu biểu tình.

Phó Chủ nhiệm Lâm cười: “Tiểu Nhược hôm nay quả thật tửu lượng không tồi, uống hai chén rồi mà sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Chủ tịch Nghệ, nhân viên của Chính Dương các ngài thật đáng nể.”

Thẩm An Nhược đành cười nói: “Chủ nhiệm Lâm có lời khen làm cháu xấu hổ quá, thực ra cháu cố gắng lắm rồi, chắc cũng sắp say đến nơi đây ạ.” Sau đó hướng về phía Chủ nhiệm Tề khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Chủ nhiệm Tề cũng cười: “Đồng chí nữ này phải được bảo vệ nhiều hơn, nếu không thì chúng ta thật chẳng đáng mặt nam nhi chút nào, chúng ta nhất định phải học tập quan điểm tiến bộ. À đúng rồi, An Nhược, Trưởng phòng Giang đây cũng tốt nghiệp cùng trường đại học với cháu đây, cháu có cảm thấy quen không?”

Thẩm An Nhược quay đầu nhìn Trưởng phòng Giang ngồi cạnh mình, mỉm cười nói: “Anh Giang năm đó là học sinh ưu tú, nổi tiếng toàn trường vì văn võ song toàn, tất nhiên là cháu có nhớ.”

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Hạ Thu Nhận hôm qua đã trầm ngâm nói với mình qua điện thoại: Đời người cũng như một chuyến xe mà chúng ta là người cầm lái. Tới mỗi điểm dừng, luôn có người xuống xe, có người lên xe tiếp tục cuộc hành trình, được nửa đường lại rời khỏi, còn người đi cùng chúng ta tới điểm cuối cùng thật sự không nhiều, thậm chí là chẳng còn ai cả.

Đây thực ra là những câu văn được lưu truyền rất rộng rãi trên mạng, vốn mang đầy màu sắc cổ động, lại bị cô nàng đem ra để than vãn, trở thành quan niệm đầy bi ai về nhân sinh.

Còn bản thân mình thì nghĩ, cuộc đời con người thực ra giống như một lữ quán mà chúng ta là chủ, ngày ngày, đều nhìn thấy những người qua đường thân sắc mệt mỏi, đến đến đi đi vội vã. Có người chỉ ở lại một đêm, ăn một bữa cơm rồi rời khỏi, sau này chẳng còn cơ hội gặp lại, thậm chí có người chỉ dừng lại hỏi đường rồi đi ngay. Có người đi đường mệt quá nghỉ lại lâu hơn một chút. Cũng có những người quay trở lại, nhưng lữ quán vẫn mãi là lữ quán, họ vẫn phải rời đi. Sau đó lại có những lớp người khác, bề ngoài thay đổi nhưng vẫn cứ như vậy, lặp đi lặp lại thành một vòng tuần hoàn, con người thì ngày qua ngày dần dần già đi. Chúng ta chẳng bao giờ biết được hôm nay ai sẽ đến, ngày mai ai sẽ đi, ai sẽ là người ở lại.

Phần lớn những người chúng ta gặp, cuối cùng cũng chỉ là những người khách đi qua cuộc đời, vội vã gặp nhau rồi lại vội vã chia xa, có chăng chỉ lưu lại đôi chút kỉ niệm. Có những người, thậm chí còn không để lại chút vết dấu nào.

Tôi nay uống rượu, không tìm được lòng, bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Hồi học trung học có cậu bạn cùng bàn lén bỏ một con sâu xanh vào hộp bút của mình, lúc đi học còn dùng kéo cắt trộm tóc mình nữa. Rất nhiều năm sau, cũng chính cậu ấy ngồi rùng rã trên tàu hỏa mùi máy tiếng đồng

hồ đến trường đại học của mình chỉ để nói rằng: “Thẩm An Nhược, tớ vẫn luôn thích cậu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tớ đã thích cậu.”

Khi tốt nghiệp trung học, có cậu bạn đã tặng mình một cuốn nhật kí viết đầy thư tình, bảy năm sau gặp lại ở buổi họp lớp, đến khi ra về cậu ấy cũng chẳng thể nhớ nổi tên mình là gì.

Năm thứ nhất đại học thầm thích một anh chàng, ngày ngày đều ra sân bóng rổ nhìn trộm anh ta chơi bóng, trong khi mình hoàn toàn mù tịt về thể thao; mỗi ngày đều đi qua một con đường để được “tình cờ” gặp anh ta trong khi đó là đường vòng; tham gia vào nhóm có anh ta làm nhóm trưởng trong khi mình hoàn toàn không hứng thú gì với trò bi-a... Ngày đó, mình luôn bảo vệ tình cảm của mình hết sức cẩn thận, vui buồn cũng chỉ giấu trong lòng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đơn giản và ngây thơ rằng về sau sẽ có một ngày, nếu có thể gặp lại anh ta, nhất định sẽ nói “Đã từng có một người thầm thích anh... Người đó chính là em”, rồi mỉm cười thản nhiên, để những cảm xúc ban sơ của tình yêu đầu tiên đó kết thúc một cách đẹp đẽ. Thật ra năm ngoài trong một lần tham gia khóa đào tạo, mình cũng đã gặp lại anh ta, cả một ngày trời có bao nhiêu cơ hội nhưng lại không có đủ dũng khí tiến tới để chào hỏi. Thậm chí mình còn cố ý tránh né, hoảng hốt chạy trốn, bản thân chỉ sợ bị nhận ra. Hóa ra thứ tình cảm thầm thương trộm nhớ đẹp đẽ nhất trong lòng người cuối cùng sẽ bị thời gian xóa nhòa, dần trở thành một kí ức không nên nhắc lại.

Còn về Giang Hạo Dương... Đã từng có một ngày rất xa trong quá khứ, anh đứng trên đỉnh núi hét to: “Thẩm An Nhược, sau này em có đồng ý lấy anh không?” Vậy mà ngày hôm nay, dù chỉ ngồi cách nhau không quá hai mươi phân nhưng lại vờ như những người chưa từng quen biết.

Ngày làm việc cuối cùng của tuần đó lại rơi đúng vào thứ Sáu ngày Mười ba đen tối.

Để kỉ niệm lần xem mặt thứ hai mươi bảy bị thất bại của mình, cùng lúc với hai loại cổ phiếu đồng loạt chạm mốc sàn, Hạ Thu Nhận quyết định cho phép Thẩm An Nhược mời cô ăn tối.

Hai người họ học cùng lớp từ thời trung học, lên đại học chung trường, tốt nghiệp xong cũng tới cùng một thành phố lập nghiệp. Cái duyên rất khó có được này khiến cho hai người tính cách tuy khác nhau không ít nhưng vẫn trở thành hai người bạn rất thân.

Họ quyết định đi ăn đồ Quảng Đông, gọi một nồi lẩu, An Nhược cảm thấy mùi vị rất kì cục, nghe Hạ Thu Nhận vẫn lảm bảm nói một mình: “Cuối ngựa trắng chưa chắc là hoàng tử, rất có thể là Đường Tăng; có cánh dài chưa chắc là thiên sứ, thường là thần điêu...”

Cô bật cười, hiểu rằng câu nói này chắc chắn có liên quan đến buổi hẹn hò thất bại của Hạ Thu Nhận tối qua. Có điều không nên nói nhiều, nếu không nhất định tai họa sẽ trút hết lên đầu cô.

Hạ Thu Nhận chửi bới bọn đàn ông đến quá nửa bữa ăn, cuối cùng lại khẽ thờ dài: “Thật ra yêu cầu của tứ đầu có cao gì, chỉ cần lấy đại một người, không để mẹ cả ngày mắng tứ là đồ bất hiếu khiến mẹ trước mặt họ hàng thân thích không thể ngẩng đầu lên được, chỉ biết nhìn xuống chân. Nhưng tại sao, trời cao đất dày ơi, đến một ước mơ nhỏ nhoi như thế cũng không thể đáp ứng được cho con chứ?”

“Ôi, cái ‘đại một người’ của cậu cần có những điều kiện gì thế?”

“Điều kiện của tứ thật sự rất thấp mà, chỉ cần thuận mắt tứ là được. Có lúc nghĩ ngợi, một chàng trai còn trẻ mà có ba ‘không’: Không xe, không

nhà, không tiền thì sao chứ, chỉ cần một người chồng chung thủy có thể chăm lo chuyện gia đình là được.”

“Vậy thì quá đơn giản, dừng lại trên đường một lúc, chọn đại một người đàn ông thuận mắt, thử tiếp xúc một thời gian xem có được không.”

“Cậu định đẩy tớ đi chết đấy hả Thẩm An Nhược, tớ là loại người tùy tiện vậy sao?”

“Ừ, tớ sai rồi, cậu không phải là người tùy tiện, vì cậu mà tùy tiện thì cậu chẳng còn là người rồi.”

Thẩm An Nhược mới học được một câu nói vừa xem trên mạng liền đem ra dùng ngay, cảm thấy rất đắc ý. Hạ Thu Nhận nói tiếp: “Hôm nay tớ vừa gặp một người, cậu đoán xem là ai?” Nhìn thấy đối phương hoàn toàn không tỏ vẻ gì tò mò, đành tự bổ sung: “Tớ gặp Giang Hạo Dương đấy.”

An Nhược “Ừ” một tiếng, Hạ Thu Nhận cảm thấy vô cùng hụt hẫng: “Xin cậu phản ứng lại một chút được không, gì cũng được, cậu thế này thật sự tớ không biết phải làm sao.”

“Chị Thu Nhận ơi, chẳng phải em đang bị tin mới của chị làm cho kinh ngạc đến nỗi đầu óc trống rỗng đây sao?” Thẩm An Nhược bắt đầu hoài nghi phải chăng mình đang kết giao nhầm người, “Không biết nói sự thật có làm cậu cụt hứng không, vì hôm thứ Hai tớ cũng vừa gặp anh ấy.”

“Vậy sao cậu không nói với tớ? Uống công tớ vừa gặp anh ấy đã lập tức chạy tới báo cho cậu, chờ đợi phản ứng của cậu từ nãy đến giờ.” Hạ Thu Nhận mắng cô một chập.

“Ôi, thật sự cảm ơn ý tốt của cậu, chẳng phải vừa rồi cậu rất mong tớ biểu lộ hết hi vọng ái ố sao?”

“Thôi nào, Thẩm An Nhược, cái đồ vô tâm như cậu làm sao có thể bị kích động chứ? Tớ hiểu cậu nhất mà.”

Vô tâm, từ này thật sự rất chính xác. Thẩm An Nhược trầm nghĩ. Tuần này cô bận tối mắt nhưng vẫn bình thản, vốn tưởng rằng trong lòng phải dậy sóng, đã hai năm cô không gặp lại Giang Hạo Dương, không ngờ rằng bản thân mình thật sự còn chẳng để tâm.

[©DTV](#)

Thực ra hôm nay cô lại gặp anh. Tùng Việt Việt đi giải quyết một số giấy tờ nghiệp vụ nhưng bị từ chối, cô gái nhỏ không chịu được sức ép, lo lắng tới phát khóc, vì thế hôm nay An Nhược đành đi cùng cô.

Những tài liệu đó cũng có một chút vấn đề, nhưng quy định vốn cũng có sơ hở, thật ra có thể cho qua được, tiếc rằng nhân viên là người mới, lúc nào cũng nguyên tắc, thái độ cố chấp vô cùng, đành phải đợi cấp trên đi công tác về mới có thể quyết định. An Nhược phát huy hết khả năng của một nhân viên nữ vừa mềm mỏng vừa cãi lý, có cương có nhu, cuối cùng vẫn thất bại quay về, Tùng Việt Việt cũng vô cùng chán nản. Hai người bước ra khỏi đại sảnh, An Nhược đang nghĩ cách tìm người quen nào trong bộ phận để giúp cô nói chuyện, không ngờ Trưởng phòng Giang mới nhậm chức vừa may cũng từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy cô thì sững ra rồi cười khẽ, đoạn quay sang Tùng Việt Việt gật đầu tỏ ý chào.

“Trưởng phòng Giang.” An Nhược cũng mỉm cười, chào hỏi rất khách sáo.

Giang Hạo Dương đứng lại chưa rời đi ngay, lịch sự hỏi thăm hai người họ đến đây làm gì. An Nhược kể lại đơn giản vài câu, không ngờ Tùng Việt Việt đứng bên cạnh bỗng xen vào: “Trưởng phòng Giang, thực ra chúng tôi...” An Nhược chỉ cảm thấy hết sức đau đầu.

Mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết. Nhân viên công vụ vừa đóng dấu, vừa luôn miệng xin lỗi: “Trưởng phòng Thẩm thứ lỗi, tôi mới vào làm chưa được lâu, không hiểu rõ tình hình của từng doanh nghiệp ở đây.” Tùng Việt Việt há hốc mồm, đến Thẩm An Nhược cũng cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ giải quyết nhanh như thế.

Trước khi ra về, cô còn đưa Tùng Việt Việt đến phòng Giang Hạo Dương tỏ ý cảm ơn. “Cảm ơn anh rất nhiều, hôm nay may mà có anh.”

“Đừng khách sáo, nên như thế mà, vướng mắc của công ty cũng là vướng mắc của cả hai bên.”

Đứng giữa còn có Tùng Việt Việt, Thẩm An Nhược cảm thấy cuộc nói chuyện của hai người có gì đó rất giả tạo, nhưng vẫn cố tỏ ra tự nhiên. Nếu không thì biết làm thế nào đây? Quen nhau sáu năm trời, là mối tình đầu của cô, cho dù có duyên nợ với nhau như thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Cơm nước no say, thời gian vẫn còn sớm, An Nhược kéo Hạ Thu Nhận tới trung tâm vui chơi mới mở xem phim.

“Cậu giờ là gái đã có chồng rồi mà vẫn tự do thật, muốn thế này rồi không phải về hầu hạ chồng sao?” Hạ Thu Nhận trêu cô, “Ồ, phải rồi, hai ngày trước muốn tìm cậu hẹn hò, cậu đều nói đang ở nơi ở mới, chẳng có nhà bọn cậu sống riêng rồi à?”

“Hạ Thu Nhận à, sao cậu không thấy chúng tớ đang hạnh phúc là thế nào? Trình Thiệu Thần đi công tác rồi, vì thế tớ mới chuyển đến căn hộ gần công ty. Chứ nhà trong thành phố rộng quá mà chỉ có một người ở, thật sự tớ hơi sợ.”

“Ông xã nhà cậu một năm thì phải đi công tác đến sáu tháng ấy nhỉ? Chắc bận rộn ngang với Chủ tịch thành phố rồi ấy. Ày, cái lão đồng nghiệp chết tiệt của tớ mới đi công tác có một năm mà đã cô đơn lạnh lẽo không chịu nổi, đành tìm một cô bồ nhí ở ngoài, còn cô vợ chung thủy của hắn thì vẫn ở nhà ngày ngày phụng dưỡng bố mẹ hắn, chăm lo cho con trai hắn... Bọn đàn ông đáng chết, đây là cái đức hạnh khi gió gì vậy? Đây là còn nói đám đàn ông thu nhập tầm tầm chứ chưa nói gì đến ông chồng giàu có nhà cậu nhé. Thấm An Nhược, cậu đừng nói là tớ chưa nhắc nhở gì cậu đó.”

Lần này Thấm An Nhược buồn cười thật sự: “VẬY cũng tốt mà, tớ nhất định phải đến cảm ơn người nào thay mình chăm sóc chồng.”

Hạ Thu Nhận nhìn cô vẻ khinh bỉ: “Cậu hết thuốc chữa thật rồi.”

Từ lâu Thấm An Nhược đã quen với những lời độc địa của cô bạn thân, chỉ cười khẽ để chấm dứt câu chuyện. Hạ Thu Nhận mồm miệng chua ngoa nhưng lại rất tình cảm, luôn sống thật lòng với An Nhược.

“Nếu cậu sợ ở một mình thì tới chỗ tớ đi, ở đó cũng gần công ty cậu. Chỗ cậu lộn xộn vậy cũng không an toàn đâu.”

“Không cần, mai anh ấy cũng về rồi.”

Phim đang chiếu ở rạp Lý Đích Cường chỉ có Vô cực, trên mạng cũng lắm lời chê bai nhưng người xếp hàng mua vé vẫn không ngớt.

“Trên mạng đánh giá phim dở tệ, tiết kiệm tiền một chút, tới nhà cậu xem DVD là được rồi.”

“Những phim tốn hàng trăm triệu như thế này, càng chán càng có giá trị, cái này gọi là đầu tư cho nghệ thuật.”

“Cậu giờ cũng có lối suy nghĩ này sao?”

Vì trong lòng kỳ vọng không nhiều nên hai cô gái đều cảm thấy bộ phim này thật sự cũng không tồi.

“Những lời nhận xét trên mạng thật vô nhân đạo. Khoa học viễn tưởng, sử thi, chiến tranh, cổ trang cung đình, tình cảm, gay cấn, bi ai... À đúng rồi, còn cả yếu tố hài hước nữa, đúng là n thứ trong một, thật lợi hại quá.”

“‘Người đã phá hỏng cơ hội làm người tốt của ta.’ Ha ha ha, còn nữa; ‘Ta bị người làm cho cảm động rồi.’ Ha ha ha ha, buồn cười chết mất.” Hạ Thu Nhận hoàn toàn không giữ ý, cười phá lên, cô nàng nhận được không ít ánh mắt lườm nguýt của người đi đường.

Hai cô gái xuyên qua chỗ đậu xe của trung tâm vui chơi để gọi taxi, bỗng Thu Nhận dừng bước, chỉ vào một chiếc xe cách vài mét: “Ồ, chiếc xe kia...”

“Đi thôi nào.”

“Ồ, thật đó, chiếc gói ôm ở phía sau trông rất quen.”

“Cậu đừng chỉ trỏ vào xe của người ta nữa được không?”

“Thẩm An Nhược, tớ nghĩ cậu nên tới xem chủ nhân của chiếc xe này là ai, hình như thật sự rất có duyên với cậu...”

Thẩm An Nhược đành bất đắc dĩ đuổi theo cô bạn. Nhưng chiếc xe đó đúng là của Trình Thiếu Thần.

Thực ra trong bóng tối cũng không dễ nhận ra, xe của Trình Thiếu Thần lại đi rất chậm, hòa vào dòng xe cộ đông đúc nên càng không nhìn rõ. Hơn

nữa An Nhược hoàn toàn mù mờ về xe cô, chỉ biết dòng xe chứ không biết dáng xe, thậm chí biển số xe của anh cô cũng không nhớ. Nhưng hai chiếc gói ôm thì cô nhận ra ngay, ngày trước cô có tham gia vào một khóa làm thủ công ở khu phố, tác phẩm duy nhất là hai chiếc gói thêu hình mèo bằng vải in họa tiết, cô đã ném lên chiếc xe mới không dùng của Trình Thiệu Thần nhưng không ngờ anh lại đặt ở đó. Nó được làm rất tùy hứng, vải hoa là cô đặt hàng trên mạng về, chỉ có một chiếc duy nhất, không thể có chiếc thứ hai. An Nhược rất đặc ý bèn lấy điện thoại chụp lại gửi cho Thu Nhận xem, vì thế cô bạn cũng nhận ra. Thật ra biển số xe mặc dù không nhớ hết nhưng hai số cuối thì cô vẫn nhớ. Trình Thiệu Thần rất thích số 99, vì thế số điện thoại, số xe, số điện thoại cố định ở nhà đều kết thúc bằng số này.

“Ôi, không phải cậu nói ngày mai anh ấy mới về sao?”

“Cũng có thể anh ấy về trước. Hoặc cũng có thể người khác mượn xe anh ấy đi.”

“Anh ấy về trước mà không báo cho cậu biết sao? Ông chồng nghiện sạch sẽ của cậu còn lâu mới để người khác đụng vào đồ của mình.”

“Hạ Thu Nhận, tại sao cậu lại quan tâm đến chồng tớ còn nhiều hơn cả tớ thế, chẳng lẽ cậu đã phải lòng anh ấy từ trước rồi?”

“Ô hay, cái đồ ngốc Thẩm An Nhược này, tớ lo thay cậu thật chẳng đáng chút nào. Trình Thiệu Thần có người vợ như cậu, có thêm vợ hai nữa chắc cũng vẫn được.”

Thẩm An Nhược bị Thu Nhận nói toạc hết ra, ban đầu cũng hơi xấu hổ nhưng vẫn không nhịn được cười.

Thật ra mà nói thì cũng hơi giống thế thật, mặc dù Thẩm An Nhược không rõ trách nhiệm và cách cư xử của một người vợ phải thế nào. Ví dụ

như cô thật sự không rõ Trình Thiếu Thần đang làm gì, kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ biết anh từng có thời gian làm ở một doanh nghiệp nước ngoài, sau đó mới tự mình mở công ty. Anh không bao giờ nói chuyện công việc trước mặt cô, cũng không bao giờ can dự đến việc của cô cả.

Nhưng anh luôn nhớ rất rõ từng ngày lễ kỉ niệm của hai người, ngày đăng kí kết hôn, ngày cưới, ngày sinh nhật, lễ tình nhân và thậm chí là ngày Quốc tế Phụ nữ; những ngày này hoa tươi và quà luôn luôn được gửi tới rất đúng hẹn. Định kỳ mỗi tháng anh cũng gửi vào tài khoản của An Nhược một khoản tiền gọi là chi phí sinh hoạt, thậm chí còn cao gấp đôi tiền lương tháng của cô. Có lần An Nhược định mua thêm một số đồ đạc trong gia đình, ví như hai tháng trước cô đặt mua một bộ sofa để lắp chỗ trống trên gác lửng, rất đắt tiền. Mấy ngày trước cô phát hiện ra trong tài khoản của mình tháng trước lại dôi ra một khoản, thậm chí còn nhiều hơn gấp đôi chi phí của bộ ghế sofa làm cho cô dở khóc dở cười. An Nhược luôn cảm thấy mức lương của mình so với phụ nữ thành thị nói chung không hề thấp, chỉ là không thể ngờ rằng làm vợ của Trình Thiếu Thần còn có thể kiếm nhiều hơn.

Thật ra đó cũng không phải là một việc quá khó. Thời gian anh đi công tác rất nhiều, ngày thường cũng ít khi về nhà ăn cơm. Số lần ăn cơm ở nhà đã ít, anh lại còn rất dễ tính trong chuyện ăn uống, chỉ thích những món ăn gia đình bình thường nên rất dễ chiều.

Hầu hết những ngày cuối tuần Trình Thiếu Thần đều không đi dự tiệc xã giao, vì thế hai người thường ra ngoài dùng bữa, ăn hết các nhà hàng lớn rồi lại tới những tiệm ăn nhỏ ở tận cùng xó xỉnh, mùi vị đều khiến người ta rất khó quên. Người lái xe lòng vòng một hồi làm cô thật sự mất phương hướng, về sau muốn cùng đồng nghiệp ăn lại món ngon đó đều không thể tìm ra đường. Trình Thiếu Thần ăn tốt như vậy nhưng không hiểu nổi tại sao anh chẳng hề lên cân chút nào.

Nữ đồng nghiệp lớn tuổi nhất thường nói với cô: “An Nhược thật có phúc, kết hôn đã một năm rồi mà chồng vẫn chiều như lúc mới yêu.”

Có người còn nhận xét: “Cặp vợ chồng này giống một đôi đang yêu chứ không giống hai người đã chung sống cùng nhau.”

Hầu hết mọi người đều tỏ ý hâm mộ, chỉ trừ Hạ Thu Nhận, cô ấy hoàn toàn không ưa Trình Thiệu Thần, còn cho rằng kết hôn với An Nhược thực ra là quá hời cho anh.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Thu Nhận à, Trình Thiệu Thần đối với tớ rất tốt, cậu cũng nhận ra điều đó còn gì. Không phải người đàn ông nào cũng đối xử với vợ mình được như vậy đâu. Nếu mà tớ nói không hài lòng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy tớ đang đòi hỏi quá mức sao?”

“Ôi, Trình Thiệu Thần ngoài việc có nhiều tiền hơn Giang Hạo Dương thì còn điểm gì hơn anh ấy được nữa chứ?”

Cuối cùng Hạ Thu Nhận cũng tìm được cơ hội thứ hai để nhắc đến Giang Hạo Dương.

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Hôm nay Hạ Thu Nhận có nói, lấy tư cách là một người hâm mộ Giang Hạo Dương, cô ấy vĩnh viễn không muốn trông thấy Trình Thiệu Thần.

Hóa ra hậu quả của việc tuyển chọn năm ngoài lại lớn như vậy, không chỉ toàn bộ đám Fans một đêm trở thành đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt, mà ngay cả những người sùng bái Giang Hạo Dương năm đó cũng biến thành “Dương lệ”^[1]

[1] Cách chơi chữ của tác giả. “Dương lệ” ở đây có nghĩa là những người hâm mộ Giang Hạo Dương.

Mọi chuyện trên thế gian này thật kì lạ. Lúc Giang Hạo Dương ở trường đại học được không ít người theo đuổi, từ một người bản thân hoàn toàn không có thiện cảm gì, vậy mà mình lại trở thành bạn gái của anh ấy.

Từ Hà tiên tử^[2] nói nàng ấy đoán ra mở đầu câu chuyện nhưng không thể đoán ra kết cục của câu chuyện, có lẽ chúng ta cũng không phải là ngoại lệ. Ngay từ đầu, mình vốn không nghĩ rằng bọn mình có thể ở bên nhau, sau này, mình cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng bọn mình sẽ có lúc phải rời xa nhau.

[2] Một nhân vật trong truyện Tây Du Ký, vốn là một sợi chỉ trong cái tim đèn nằm trên bàn của Phật tổ, một ngày kia trốn xuống trần thế. Nàng mang theo Tử Thanh Báo Kiếm và tuyên bố ai mà rút được thanh kiếm khỏi bao thì nàng sẽ lấy làm chồng.

Nhưng tất cả đều hoàn toàn không liên quan đến Trình Thiệu Thần.

Từ năm đó đến giờ, Thu Nhận đã rất nhiều lần hỏi mình rằng: “Tại sao hai người lại chia tay? Có phải đã hiểu lầm gì hay không?”

Nhưng “hiểu lầm” là một thứ đồ trang sức xa xỉ, cho dù có thể khiến người ta đau đớn, nhưng lại điểm tô cho “tình yêu” trở thành một thứ đẹp đẽ vô ngần.

Sự đẹp đẽ ấy, có lẽ chỉ tồn tại trong tiểu thuyết. Còn trong tình yêu ngoài đời thực, đa phần đều bị mài mòn ngày qua ngày, năm qua năm, làm mất dần ánh hào quang xung quanh nó, mài cho tới khi lộ ra những cạnh sắc

mà vĩnh viễn không thể tròn trịa lại như xưa. Chỉ có cái gọi là thực tại, không có cái gọi là “hiểu lầm”.

Có người tiếp nhận hiện thực, lựa chọn cuộc sống nhạt nhẽo vô vị, cam tâm biến mình thành chám đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt hoặc là hạt cơm dính trên áo.

Cũng có người cuối cùng cũng có cơ hội trở thành ánh trắng sáng và nốt ruồi son^[3], kỳ thực chẳng qua cũng chỉ là đánh cuộc mà thôi.

[3] Xuất phát từ ý nghĩa “Mỗi một người đàn ông đều quen hai thiếu nữ Hồng và Bạch vốn xinh đẹp yêu kiều, lấy Hồng rồi lâu dần lâu dần Hồng biến thành nốt đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt, còn Bạch vẫn là ánh trắng sáng ngời; lấy Bạch rồi, lâu dần lâu dần Bạch biến thành hạt cơm dính trên áo, còn Hồng lại như nốt ruồi son kiều sa trên ngực.”

Mình đã từng cho rằng bản thân thuộc loại thứ nhất, chẳng ngờ cuối cùng lại trở thành loại thứ hai.

Tình yêu thật sự cũng chỉ là “có lẽ” mà thôi, nhiều người sau này cũng trở thành mây khói, hoặc chỉ còn là một vị khách qua đường vội vã. Mình chẳng kì vọng Giang Hạo Dương sẽ nhớ đến mình, chỉ hi vọng anh ấy có thể vượt qua chuyện đó dễ dàng hơn một chút.

Có lẽ vì Giang Hạo Dương quá tự tin rằng mình sẽ vĩnh viễn không xa rời anh ấy, chính thái độ bình chân như vại đó khiến mình quyết định bằng mọi giá phải ra đi.

Luôn luôn là mình nhượng bộ, luôn luôn là mình chịu thua, thậm chí đã từng nghĩ rằng có lẽ cả đời này vẫn sẽ là như thế.

Không ngờ, cuối cùng mình vẫn thắng được anh một lần.

Chiến thắng đấy, mà chẳng hiểu tại sao không thể vui vẻ cười vào mặt anh được.

Giang Hạo Dương sẽ không quá buồn khổ, con người anh là thế.

Nếu anh buồn khổ, có lẽ cũng chỉ vì mình bỗng nhiên đẩy anh ra, chứ hoàn toàn không phải vì anh đã mất mình.

Thu Nhận nói: Giang Hạo Dương vẫn luôn yêu cậu hơn Trình Thiệu Thần.

Mình nghĩ, cô ấy nói đúng.

Nhưng con người chúng ta luôn ích kỉ là vậy, luôn thích tính toán cân đo xem mình được gì mất gì.

Giang Hạo Dương chưa chắc đã yêu mình, nhưng mình yêu anh ấy, sự chênh lệch ấy khiến mình đánh mất chính bản thân, luôn luôn cảm thấy bất an, lo lắng nhiều hơn hạnh phúc.

Còn Trình Thiệu Thần có lẽ chưa bao giờ yêu mình, nhưng mình cũng chẳng yêu anh, vì thế ở cạnh anh, mình vui vẻ, yên tâm và thanh thản.

Có lẽ với bản tính ích kỉ của mỗi con người, cảm giác an toàn vĩnh viễn quan trọng hơn cảm giác được yêu thương.

Chương 2

Về tới nhà cũng đã mười một giờ.

Vì là cuối tuần nên Thẩm An Nhược quay về căn nhà phía Đông thành phố, đi tới siêu thị 24/24h mua một túi lớn đồ dùng sinh hoạt thiết yếu. Sau khi Trình Thiệu Thần đi công tác, cô mới chỉ về đây một lần, bây giờ chắc chắn căn nhà đã phủ đầy bụi.

Căn nhà rộng rãi ấy chỉ có một mình cô, trống huơ trống hoác lại vô cùng yên tĩnh thật khiến lòng người cảm thấy rất trống trải. Thẩm An Nhược lấy điện thoại bấm một dãy số, chưa thấy có người nghe cô đã vội vàng ngắt máy. Biết nói gì bây giờ? Anh đã về rồi à, em vừa nhìn thấy xe của anh? Cứ như một cô vợ hay ghen tuông đang kiểm tra chồng, chắc chắn sẽ bị anh cười nhạo. Hay là hỏi bao giờ anh về? Thẩm An Nhược hoàn toàn không tự tin, ngộ nhỡ anh trả lời ngày mai thì sao? Thăm dò như thế thật chẳng có nghĩa lý gì cả.

Vậy là như mọi khi, cô lên diễn đàn giải bày tâm sự, tán gẫu câu được câu chăng. Cũng thật kì lạ, bạn không thể nào thắng trận được với đồng nghiệp bạn bè ngoài đời thật như những ID ảo mơ hồ sau màn hình máy tính, nhưng vẫn tốt hơn so với cuộc đời bí bách của Lương Triều Vĩ trong phim Tâm trạng khi yêu, cuối cùng chỉ có thể thổ lộ nỗi lòng trong hốc cây. Mãi đến khi mọi người đều đã đi ngủ, An Nhược nhấn refresh liên tục, chỉ còn thấy những dòng tâm sự của ID mình, không khỏi cảm thấy đơn độc, cố nán lại một lát rồi cũng tắt máy. Xem đồng hồ thì đã hai giờ sáng.

Lúc cô từ phòng tắm bước ra mới phát hiện mình bỏ quên điện thoại trong phòng khách, bèn quay ra lấy. Vừa bước vào cô đã nhìn thấy làn khói thuốc nhàn nhạt bay lên, tim bỗng nhiên thất lại, sống lưng rùng mình ớn lạnh. Màn đêm yên tĩnh bao phủ lấy căn phòng, chỉ có ánh trăng bên ngoài xuyên qua tấm rèm cửa, lọt vào chút ánh sáng nhàn nhạt, hình như có một người đang ngồi trên ghế sofa. Đầu An Nhược trống rỗng, cô ngừng thở vài giây, còn chưa biết phản ứng thế nào thì từ phía sofa có tiếng ho khẽ, lúc

này cô mới thở phào, toàn thân mềm nhũn, lập tức mò mẫm bật tắt cả hệ thống đèn lên, căn phòng giờ đây tràn ngập ánh sáng.

Người ngồi ngả lưng lười biếng trên ghế sofa là Trình Thiếu Thần, tay vẫn đang cầm điều thuốc, tay kia đưa lên che mắt vì ánh đèn đột ngột.

Thẩm An Nhược bị hù dọa, sau lại cảm thấy buồn bực, kiềm chế tức giận nói: “Nửa đêm rồi anh định giả thần giả quỷ dọa ai thế?”

Bàn tay Trình Thiếu Thần dịch sang để lộ một bên mắt, he hé nhìn cô một lúc rồi lại nhắm lại, giọng nói hơi mơ hồ: “Ừa, em về lúc nào thế? Em mới đang giả ma giả quỷ dọa anh thì có.”

Lúc đến gần mới ngửi thấy cả người anh toàn mùi rượu, có lẽ đã ngà ngà say, anh uống nhiều quá rồi.

Cô phục anh nhất ở điểm này, mặc dù uống nhiều nhưng quần áo vẫn gọn gàng, đến đầu tóc cũng không bù xù, hoàn toàn không giống với những đồng nghiệp nam của cô, cứ uống vào là lòi thối lếch thếch, bộc lộ hết bản chất. Anh vẫn ăn mặc nghiêm chỉnh nhưng lại ngồi dài ra ghế, còn trưng ra một vẻ mặt rất đáng yêu. Thẩm An Nhược rất ít khi nhìn thấy anh trong dáng vẻ hoàn toàn không phòng bị gì như thế này, lại cảm thấy mềm lòng, đi pha cho anh một cốc nước chanh mật ong.

Lúc quay lại chỗ Trình Thiếu Thần, thấy anh đang khẽ nhíu mày nói cà vạt trên cổ mình, cô ngồi xuống bên cạnh giúp anh cởi ra, còn tháo bớt mấy chiếc cúc áo. Cô bỗng cảm thấy tay anh đang chạm khẽ vào dải tai của mình, trượt xuống cổ rồi đến xương quai xanh, vô cùng dịu dàng. Hơi thở của An Nhược bỗng nhiên loạn nhịp khi bắt gặp ánh mắt mơ màng của Trình Thiếu Thần, hình như đang nhìn về nơi vô định nào đó. Tay của anh rất lạnh, cô khẽ né tránh, đưa cốc nước mật ong lên miệng anh. Trình Thiếu

Thần uống được mấy ngụm rồi nhất định không chịu uống nữa, hết như một đứa trẻ, lại cố chấp đưa tay vào sâu trong áo cô.

Thẩm An Nhược vừa tắm xong, chỉ khoác một chiếc áo mỏng bên ngoài, giờ bị anh kéo ra quá nửa, đành vừa kéo áo vừa đẩy anh: “Muộn lắm rồi, mau đi ngủ thôi. Ôi, người anh toàn mùi rượu, bản chết mất...” Không ngờ bị anh dùng toàn thân ép nửa người xuống ghế sofa không cựa quậy được, chỉ có thể cảm thấy hơi thở của anh lướt xuống tai và cổ, toàn thân bỗng nhiên râm ran.

An Nhược nghĩ, thôi được rồi, được rồi, kệ anh vậy, nhưng lại không thấy Trình Thiệu Thần cử động nữa, hơi thở cũng dần dần chậm lại, hóa ra đã ngủ mất rồi.

Anh uống rượu vào vẫn rất ngoan, say mà không làm ồn. Cô vừa bất lực vừa buồn cười, vất vả lắm mới thoát ra được, lay mãi mà anh vẫn không chịu tỉnh, đành đem chăn gối trong phòng ngủ ra, giúp anh cởi áo ngoài và giày, dùng khăn mặt ẩm lau mặt và tay cho anh, bỏ điện thoại trong túi của anh ra đặt bên cạnh. Sắp xếp cho Trình Thiệu Thần ngủ xong, An Nhược ngồi thừ ra trong phòng khách một lúc rồi mới tắt đèn, trở về phòng ngủ. Cô vốn rất khó ngủ, nhưng có lẽ vì quá mệt và đã muộn nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy cô đã nghe thấy tiếng lách cách trong bếp. Không ngờ Trình Thiệu Thần đã dậy trước, anh đang loay hoay lục tủ lạnh, thấy An Nhược mặc váy ngủ đứng trước cửa phòng bếp ngơ ngẩn nhìn bèn mỉm cười: “Cuối cùng em đã dậy rồi, lười quá đi mất. Nấu bữa sáng cho anh ăn đi, anh đói quá.”

Anh mặc bộ quần áo ngủ màu xanh nhạt, để chân trần, tóc vẫn còn nhỏ nước, vài giọt đọng lại trên trán, lúc này trông thật trẻ trung, khi cười còn để

lộ ra lúm đồng tiền rất sâu ở một bên má, có lẽ phải trẻ ra đến vài tuổi, trông chỉ như sinh viên đại học.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

An Nhược định thần lại, trong lòng bỗng nghĩ hình như rất lâu rồi không nhìn thấy Trình Thiệu Thần, bỗng nhiên lại có cảm giác xa lạ.

Vẫn may tối qua đã mua đủ thực phẩm để dùng, cô làm bánh mì sandwich kiểu Trung Quốc đơn giản, là bánh mì nướng kẹp trứng chiên, thịt hun khói và rau sống, làm xong bèn chuyển qua món thứ hai là cháo kê.

Trình Thiệu Thần cầm chiếc sandwich kiểu mới trong tay quan sát hồi lâu, không nhịn được bèn lên tiếng: “Đây là cách nấu ăn em vừa phát minh à?”

“Món sandwich kiểu Trung Quốc này sao? Hồi chúng em còn đi học đều phát ngấy lên với thức ăn dở tệ của nhà ăn trong trường mỗi sáng, vì thế sau khi tập thể dục xong là ra ngoài xếp hàng mua thứ bánh này, một tuần ít nhất phải ăn hai lần, cứ thế trong bốn năm trời. Trình thiếu gia, thật sự anh chưa bao giờ nhìn thấy món ấy sao?”

“Lúc đó bọn anh chỉ có bánh nướng, bánh quẩy, cháo, dưa muối, làm sao có thể so sánh với thể hệ trẻ các em được.”

Thẩm An Nhược hừ anh một tiếng, rõ ràng chỉ hơn cô có hai tuổi mà luôn ra vẻ bề trên.

Trình Thiệu Thần nói tiếp: “Nhìn món này lại nhớ đến những ngày anh còn học ở Đức, vừa khổ sở vừa mệt mỏi mà không thể quay về, anh từng kể cho em nghe chưa nhỉ? Hamburger đại học, hamburger, ôi.” Đoạn cắn mạnh

miếng bánh nướng cứ như có hận thù gì với nó, kết quả là tràn hết nước sốt ra ngoài, chảy cả xuống tay. Tay còn lại của anh đang cầm thìa múc canh, An Nhược đành cầm khăn giúp anh lau sạch, không nhịn được cười. Anh ăn uống lúc nào cũng nhã nhặn lịch sự, rất ít khi nhếch nhác thế này.

Chuyện đi du học trước đây anh chưa bao giờ nói với cô, bọn họ không hay nói đến chuyện đời tư của mình. Thậm chí An Nhược cũng từng nghe loáng thoáng có người kể rằng anh đã từng đi nước ngoài nhưng vẫn luôn cho rằng đó chỉ là chuyện đi chơi đót tiền của thiếu gia nhà giàu, không nghĩ rằng thì ra anh thực sự đi học, vì thế thu nụ cười lại, có phần nể trọng anh hơn nhưng vẫn cảm thấy hết sức thú vị. Mỗi lần Trình Thiệu Thần thấy cô đi KFC ăn hamburger đều chê cô sành ngoại, không ngờ hóa ra lại vì chuyện này.

Bọn họ rất ít khi ăn sáng cùng nhau. Trình Thiệu Thần thường đi làm muộn hơn cô nửa tiếng, công ty lại gần nhà hơn chỗ cô làm, vì thế khi Thậm An Nhược đi làm anh vẫn đang lười biếng nằm ngủ nướng trên giường hoặc giả vờ đang ngủ.

Những ngày đầu, trước khi đi làm An Nhược đều chuẩn bị bữa sáng cho anh, đến tối về mới phát hiện ra anh không hề đụng vào chúng. An Nhược nghi ngờ anh không ăn sáng nhưng qua vài lần, Trình Thiệu Thần nói anh đến công ty ăn, vì thế về sau cô không bận tâm đến chuyện ăn uống của anh nữa.

Sau đó lại rơi vào im lặng, những cuộc trò chuyện của hai người từ trước đến nay đều chỉ dừng lại ở việc hỏi và trả lời, mỗi người lại chú tâm vào phần ăn của mình. Trình Thiệu Thần ăn vài miếng đã giải quyết xong cái mà cô gọi là “sandwich kiểu Trung Quốc”, ăn một ít cháo kê rồi mới mở lời: “Mùi vị rất ngon, cho anh thêm bát nữa.”

An Nhược đứng dậy đi lấy, nhân tiện rán thêm quả trứng, thái thêm ít thịt xông khói, cô vốn nghĩ Trình Thiệu Thần sẽ ăn rất ít, lúc làm xong mang ra cho anh, cô mới thấy anh đã ăn hết gần một nửa phần ăn của mình.

An Nhược vừa dọn dẹp xong đã nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần hỏi: “Anh đi đánh tennis đây, em có muốn đi cùng không?”

“Em phải đến công ty.”

“Hôm nay là thứ Bảy mà?” An Nhược quay đầu lại đã thấy Trình Thiệu Thần đang đứng cách mình không xa.

“Em phải tăng ca. Hôm nay xe cộ cũng không đông, xe buýt sẽ đến sớm hơn ngày thường, em sẽ trễ mất.” An Nhược lau tay, vội vã bước lên lầu thay quần áo, bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần gọi với theo: “Không cần phải vội vàng thế đâu, để anh đưa em đi.”

“Không cần, nếu không đuổi kịp xe em sẽ gọi taxi.”

Thay quần áo xong bước xuống đã thấy Trình Thiệu Thần mặc quần áo chỉnh tề cầm chìa khóa xe đứng đợi cô trước cửa. An Nhược nói: “Không cần phiền phức vậy, hôm nay không quét thẻ, đến muộn một chút cũng không vấn đề gì.”

“Đi thôi, anh cũng muốn đi ra ngoài một chút.”

Cả quãng đường không ai nói gì, lúc Trình Thiệu Thần lái xe thường không nói chuyện, vì thế An Nhược cũng rất ít khi chủ động bắt chuyện với anh. Cô bật CD trong xe, trong đó đã đặt sẵn một CD của La Đại Hữu. Giọng hát của La Đại Hữu vẫn không hề thay đổi theo năm tháng. Tới bài Thời gian đang chậm chậm qua đi, La Đại Hữu cất cao tiếng hát: “Ánh mắt

cứ từ từ khép lại, ánh mắt cứ từ từ khép lại, đi về nơi vô định, đi về nơi vô định...” Cùng với tiếng nhạc là tiếng đồng hồ quả lắc, gõ từng nhịp từng nhịp khiến trống ngực An Nhược rung lên từng hồi rất khó chịu, bèn vội vàng tắt đi.

Cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng mở lời: “Sao lại tắt đi, bài hát này đang hay mà.”

Thật ra An Nhược cũng thích, nhưng âm thanh vang trong xe của anh quá lớn, bài hát này khiến người ta nghe càng lúc càng cảm thấy không thờ được. “Em không biết anh lại thích anh ta. Chẳng phải lúc nào anh cũng tránh xa những ca khúc nhạc trẻ sôi động?”

“Đã lâu lắm rồi anh ta không hát những ca khúc nhạc trẻ sôi động, giờ là những ca khúc nhạc trung niên sôi động.”

An Nhược bật cười trước sự hài hước hiếm thấy của anh, mãi về sau mới nghĩ ra anh đang lái xe, chắc chắn sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của cô. Chỉ nghe anh nói tiếp: “Khoảng năm 1998, để có tiền đi xem show diễn của anh ấy mà anh nghiện rằng đi làm thêm hết nửa học kì, đó có lẽ là việc điên rồ nhất đời mà anh từng làm.”

“Không phải năm thứ hai anh đã về Đài Loan rồi sao? Những năm gần đây thời gian sống ở Trung Quốc cũng nhiều nữa. Anh muốn xem show diễn của anh ta thì cũng có nhiều cơ hội mà.”

“Năm đó anh không biết, tưởng rằng bỏ qua cơ hội đó sẽ không có lần thứ hai nữa. Năm ngoái lúc anh ta làm live show ở Hồng Kông anh cũng đang ở đó, chỉ cách chỗ anh ở khoảng hai mươi phút đi xe, thế mà anh lại ngủ cả buổi tối trong khách sạn. Nghĩ lại thật xúc động, những tháng ngày

tuổi trẻ tươi đẹp biết bao, mặc dù nghĩ đến luôn cảm thấy quá khó khăn vất vả, nhưng ngày nào đều nuôi hi vọng trong lòng.”

“Sao tự dưng anh lại có cảm hứng thơ ca thế? Chuẩn bị thành nhà thơ triết học mất rồi.”

Trình Thiệu Thần nghiêm mặt nói: “Em có thể giả vờ tán dương anh một chút được không?”

“VẬY cho em chút thời gian dần dần nghiên ngẫm đã.” Lúc Trình Thiệu Thần làm mặt nghiêm túc, lúm đồng tiền bên má phải của anh hình như lại càng sâu hơn, An Nhược không nhịn được cười, “Tôi qua anh say thế mà cũng tự mình lái xe về nhà sao? Chẳng có tinh thần chấp hành luật lệ giao thông gì cả.”

“Anh đâu có dũng cảm được thế. Đám Phen lái xe chở anh về.”

“Anh mang cả nữ thư kí đi hộp đêm sao? Ông chủ như anh làm vậy không thấy vô lương tâm à?”

“Bọn anh đi bàn chuyện làm ăn nghiêm túc mà, được chưa hả Trình phu nhân? Em nghĩ gì mà lái câu chuyện theo hướng đen tối thế?... Ôi, mà sao em biết tôi qua bọn anh đi hộp đêm?”

“Em đoán.” Không muốn mình lỡ lời, An Nhược lại lười giải thích nên muốn nhanh chóng chấm dứt câu chuyện.

“Hôm qua em nhìn thấy anh à?”

“Em nhìn thấy xe của anh thôi. Anh về cũng chẳng nói với em một tiếng, lại còn làm em đứng tim.”

“Anh có gọi điện thoại cho em nhưng em không nghe máy.”

An Nhược mở di động, trong đó có một cuộc gọi nhỡ vào mười một giờ mười phút tối qua, lúc đó đang xem phim nên cô để chế độ yên lặng, cho đến giờ vẫn chưa chỉnh lại, hóa ra là không nghe thấy anh gọi.

“Hình như hồi trước em có tập lái xe thì phải? Đã có bằng lái chưa?”

“Có rồi.” Thực ra cô đã lấy bằng từ ba tháng trước.

“Lợi hại thật. Anh có quen một bà lái xe đụng phải tất cả các cọc nên phải thi đi thi lại hai lần mới qua.”

“Thầy giáo dạy cũng khen em đầu óc linh hoạt, khả năng phối hợp tốt.”

“Em có đức tính khiêm tốn không thế?” Trình Thiếu Thần dừng lại đôi chút, “Em thích loại xe nào? Đến cửa hàng xem một chút đi. Lúc nào em có thời gian? Ngày mai nhé?”

“Không cần đâu, công ty có xe buýt và xe công vụ, ngày thường bắt xe cũng rất tiện.”

“Đi taxi nhiều nguy hiểm lắm, hơn nữa lúc cần thì lại không bắt được.”

“Em mắc chứng sợ ô tô.”

“Tự mình lái sẽ không cảm thấy sợ nữa. Không phải đi taxi em cũng sợ đấy chứ?”

“Nói tóm lại là em không cần đâu.”

“Không cần thì thôi vậy, làm cái gì cũng khó chịu.” Trình Thiệu Thần cũng cảm thấy không vui.

Chỉ trong chớp mắt bọn họ đã đến trước cửa tập đoàn Chính Dương. An Nhược dùng hết sức bám dây an toàn mà vẫn không tháo được. Trình Thiệu Thần cũng không giúp cô, chỉ lo lục lọi chỗ để đồ.

An Nhược nghĩ, thật là nhỏ mọn, việc đơn giản thế mà cũng giận. Cuối cùng cũng tháo ra được, mở cửa xe chuẩn bị đi, không ngờ Trình Thiệu Thần cầm trên tay một chiếc hộp rất tinh xảo đưa cho cô.

Lại một bộ nữa, An Nhược liếc mắt nhìn logo phía trên hộp cười cười nhìn anh: “Về sau anh không cần phải phiền phức thế này đâu, chỉ cần đổi thành tiền mặt đưa cho em là được rồi. Còn nữa, cảm ơn anh đã đưa em đi làm.”

Lúc quay người chuẩn bị bước đi, cô nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần làu bàu phía sau lưng: “Thật vật chất, chẳng lãng mạn gì cả, lại còn sáng nắng chiều mưa.” Quay đầu lại thấy anh đang dựa vào ghế lái khẽ nhếch miệng nhìn cô, chẳng biết có phải đang cười hay không.

Thậm An Nhược tự cảm thấy đuối lý, quay lại nhìn trước cửa công ty không một bóng người, vội vàng vươn người hôn phớt vào má anh.

Đáng tiếc chưa tô son đỏ, nếu không có thể làm bản mặt của anh rồi. An Nhược đứng trước thang máy vừa nghĩ vừa mở chiếc hộp ra, bên trong là một đôi khuyên tai hình giọt nước, vô cùng tao nhã, tinh xảo, viên ngọc vừa đủ lớn, quả nhiên rất hợp với cô.

Chỉ có điều Trình Thiệu Thần có lẽ chưa bao giờ để ý rằng ngoài ngày cưới ra cô không bao giờ đeo khuyên tai, hơn nữa, cô cũng không xỏ lỗ tai.

Từ: Blog của Thâm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Cuối tuần có ca trực, cả tòa nhà mười hai tầng ngoài nhân viên vệ sinh chỉ còn lại mình, nhàn chán đủ đường, đọc tới trang thứ 101 cuốn “Kiêu hãnh và Định kiến”.

Darcy là một người đàn ông hội tụ đủ các tố chất của một người đàn ông hoàn mỹ, vừa tuấn tú vừa giàu có, dịu dàng đa tình lại từng trải, chỉ bằng đó thôi đã đủ để anh trở thành đối tượng đầu tiên các cô gái Anh quốc lựa chọn đính ước, tiếng tăm mãi mãi được lưu truyền. Còn chúng ta, giữa cơ hội được gặp Darcy và trúng vé số giải độc đắc, rốt cuộc sẽ thấy điều gì tốt hơn? Nếu có thể gặp Collins, có lẽ chúng ta đều sẽ cười thầm.

Elizabeth khiến cho người đọc thỏa mãn được trí tưởng tượng của mình, mỗi người phụ nữ đều có thể hóa thân thành nhân vật trong truyện, tự mình tìm kiếm hạnh phúc của mình trong chính giấc mơ ấy.

Trên thực tế, mình rất thích nhân vật Charlotte trong truyện, mặc dù sự xuất hiện của cô ấy chẳng qua cũng chỉ mang tính chất so sánh với nhân vật nữ chính.

Elizabeth chỉ là vì vận may, còn số phận của Charlotte là tự mình lựa chọn rồi tự mình nắm lấy.

Trong lúc mọi người đều đồng tình và lên án cô ấy chạy theo cuộc sống xa hoa với Collins - một người vừa xấu vừa ục ịch, - thì sao không hiểu rằng biết đâu cuộc sống bình yên và vui vẻ ấy lại chính là cuộc sống mà cô ấy mong muốn? Mặc dù chỉ có rất ít giá trị nhưng nhân vật Charlotte trong truyện thật sự là một người biết tự hài lòng với cuộc sống của mình để cảm thấy hạnh phúc.

Hôm qua Thu Nhận cũng hỏi mình: An Nhược, cậu có thực sự hạnh phúc không?

Nói đến hạnh phúc, định nghĩa của mỗi người hoàn toàn khác nhau. Có người dùng vật chất để định lượng hạnh phúc, có người lại thích phải hơn người khác thì mới có hạnh phúc. Tháp năm tầng nhu cầu trong lý luận của Maslow, cứ mỗi khi bước lên thêm được một tầng, đều có thể định nghĩa là hạnh phúc. Nhưng điều để lại ấn tượng mạnh mẽ nhất với mình, có lẽ là lời giảng của một ông cụ: Biết hài lòng với chính mình mới là hạnh phúc.

Cha mẹ khỏe mạnh, vui vẻ, công việc thuận lợi, cuộc sống gia đình bình yên, cơm áo đầy đủ, sung túc. Mình rất hài lòng với cuộc sống trước mắt, vì thế, mình cảm thấy rất hạnh phúc.

Chuyện sáng nay thực ra rất vô lý. Đã không nhận ý tốt của Trình Thiếu Thần thì thôi, sao lại phải thể hiện ra ngoài cho anh thấy, thể hiện mình là đồ hẹp hòi, nhỏ nhen.

Có lẽ, trong khoảnh khắc anh nhắc đến chiếc xe, mình bỗng nhớ đến chuyến đi ra ngoại thành trên chiếc xe đạp năm ấy.

Mùng Một tháng Năm năm đó, Giang Hạo Dương và mình cùng nhau ngồi trên một chiếc xe đạp tới ngoại thành đốt lửa trại. Ngày đó đi rờn rã mắt bốn tiếng đồng hồ, đầu tóc bấn thủ, thậm chí còn lạc đường, suýt nữa

phải quay về, cuối cùng phát hiện ra mặt bị cháy nắng, một tuần sau mới khỏi.

Nhớ lúc đó mình than thở nguyên một tuần, cho đến giờ nghĩ lại, không thể không bật cười.

Thực ra mình không nhớ Giang Hạo Dương lắm, cũng chưa từng hỏi hận vì đã chia tay anh ấy. Có lẽ cũng như Hạ Thu Nhận từng nói, mình đúng là vô tâm. Con người luôn luôn hướng về phía trước, không thể tự hành hạ mình vì những điều phiền não. Có ai là không thế?

Chỉ là, bỗng không thể điều khiển được bản thân khi nhớ về những chuyện trong quá khứ, thấy lòng có chút hụt hẫng.

Công việc trước Tết luôn rất bận rộn. Có lẽ ngày thường Thẩm An Nhược chăm chỉ tu nhân tích đức nên mặc dù được thăng chức đột ngột nhưng cũng không nhiều người làm khó cô. Tất nhiên ngoài Thái Nhất Tường, một người lớn tuổi mà vẫn thích mách leo chuyện của cấp dưới, nguyên do cũng chỉ là cô giúp nhân viên thực tập mới đến giấu một số lỗi vụn vặt để tránh những hậu quả không tốt. Dù cho có hại cô bị lãnh đạo phê bình cũng không vấn đề gì lắm, tội gì phải để cho một đứa nhỏ mới chân ướt chân ráo bước vào xã hội chưa được mấy ngày đã bị ấn tượng sâu sắc về một thế giới quá tàn độc.

Cuối cùng tất nhiên là cũng không giải quyết được chuyện gì. Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên đã thấy cái gáy béo ị của Thái Nhất Tường, rất muốn ném thẳng tập tài liệu vào hấn, nhưng khi hấn vẫn điềm nhiên như không, làm vẻ mặt rất bình thản nói với cô: “Trưởng phòng Thẩm à, có một vấn đề cần hỏi ý kiến cô” thì cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi trả lời hấn: “Anh Thái, anh cứ gọi tôi là An Nhược được rồi mà.”

Có ai đó đã nói công sở hết như một nơi thanh toán ân oán giang hồ, y như là một đồng bột mì để nấu bột. Sự việc vốn chỉ bé tí như một hạt vừng, vậy mà bao người, kẻ thêm củi người thêm nước, cuối cùng nấu thành một nồi bột lớn.

Trình Thiệu Thân mấy ngày gần đây phải tiếp khách nhiều, ngoại trừ cuối tuần, buổi tối hầu như không ăn cơm ở nhà nhưng lại trở về rất sớm, không giống như trước đây, đến quá nửa đêm mới thấy xuất hiện.

An Nhược nghĩ lại cuộc điện thoại của hai người, mười lần thì đến tám, chín lần đều là liên quan đến chuyện ăn uống.

Ví như: “Tối nay anh không về nhà ăn cơm đâu.”

Hoặc: “Tối nay ăn gì hả em?”

Hoặc: “Tối nay đến nhà hàng XX dùng cơm nhé, khoảng XX giờ.”

Hay: “Tối nay ra ngoài ăn nhé, sau khi tan làm anh sẽ đón em.”

Đúng là một cặp đôi yêu ăn uống.

Ngày Hai mươi ba tháng Chạp, Tết ông Công ông Táo năm nay rơi đúng vào Chủ nhật.

Ngày thường vẫn có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh. Nhưng Tết sắp đến, mỗi một góc nhỏ đều cần sắp xếp trang hoàng, Thẩm An Nhược luôn tự mình bài trí thu vén tỉ mỉ từng ngõ ngách trong nhà, bận bịu luôn tay luôn chân suốt hơn nửa ngày.

Hiếm hoi lắm mới thấy Trình Thiểu Thần ở nhà cả ngày, mặc dù chỉ ở lì trong phòng đọc sách, rất ít khi ra ngoài. Dọn dẹp đến chỗ anh, anh cũng không tránh ra, lại giúp cô dọn dẹp đồ đạc trên bàn, thậm chí còn giúp cô lau dọn chỗ cao nhất của tủ sách.

Trước nay Trình Thiểu Thần luôn là một người ít khi giúp đỡ người khác, vậy mà hôm nay lại tự động làm giúp cô, điều này thật sự hết sức kì lạ.

Thời gian hai người họ cùng ở nhà không nhiều, ngẫu nhiên mới có một lần, và thường là ai ở phòng người nấy, rất ít khi nói chuyện với nhau.

Nhưng những lúc Trình Thiểu Thần đột nhiên cao hứng, anh luôn làm những chuyện hết sức kì lạ.

Thẩm An Nhược thường để tóc ướn khi ngủ, bình thường anh đều không để ý, nhưng cũng có hai ba lần anh lấy lý do để tóc ướn đi ngủ sẽ dễ bị đau đầu nên tự mình đi tìm máy sấy giúp cô sấy cho khô.

Có những lúc thấy cô ném quần áo đầy giường mà vẫn không nghĩ ra nên kết hợp thế nào để mặc khi đại diện công ty tham gia dự tiệc, anh cũng nhiệt tình gợi ý cho cô, thậm chí còn giúp cô chọn màu son, bắt cô lau đi màu son cũ vốn đã rất đẹp.

Thỉnh thoảng sau khi ăn xong, anh còn chủ động giúp cô rửa bát, lau bàn, mặc dù những lần như thế có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tối hôm qua còn kì lạ hơn. An Nhược ngồi trong phòng khách vừa xem tivi vừa bóc túi tỏi mới mua ở siêu thị về, tỏi được bóc sạch vỏ bỏ vào lọ thủy tinh, làm như vậy khi nấu nướng có thể trực tiếp dùng luôn. Kỳ thực cũng có bán tỏi đã bóc sẵn, nhưng do người khác làm nên cô vẫn luôn lo sợ không vệ sinh. Kết quả bóc được một nửa thì Trình Thiểu Thần đang đi tới

đi lui trong phòng như đi bách bộ bỗng ngồi xuống cạnh cô, giúp cô bóc hết số tỏi còn lại.

Thẩm An Nhược chỉ có thể nghĩ rằng vì anh đang có hứng nên mới làm vậy, cảm thấy rất buồn cười.

Tới lúc sẩm tối, An Nhược đang tập trung lau một bình đựng rượu bằng thạch anh trong suốt rất đắt tiền trong bếp thì bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần vang lên sau lưng: “Tối nay tới nhà cô của anh ăn cơm nhé.” Giọng nói vô cùng bất ngờ khiến Thẩm An Nhược giật thót, suýt nữa làm rơi cái bình trong tay. Anh thường âm thầm xuất hiện không báo trước ngay sau lưng cô, khiến cho tim cô như ngừng đập, An Nhược cũng đã phàn nàn về chuyện này không biết bao nhiêu lần.

Người cô này của Trình Thiệu Thần gần đây mới dọn nhà về trong thành phố, lại ở cùng khu với công ty của An Nhược, từ nhà cô đi chỉ mất một giờ đi xe.

Hoàng hôn dần buông, những bông tuyết nhỏ xíu bắt đầu rơi xuống, vừa chạm đất đã lập tức tan ra. Bầu trời hơi âm u, sắc trời cũng dần chuyển về tối.

Lúc đến nơi thì trời đã tối hẳn. Trình Ái Hoa là một người phụ nữ đoan trang, rất có khí chất, hồi trẻ chắc chắn là một mỹ nhân. Trình Thiệu Thần cũng có vài nét giống cô mình. Nhưng ở bà, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã khiến người ta cảm thấy có gì đó rất tao nhã.

Lúc An Nhược đến, bà Trình đã đứng trước cửa đợi bọn họ, nhìn thấy cô bèn ôm chầm lấy: “An Nhược, sao cháu vẫn gầy thế? Sao, có chuyện gì không?” Rồi lại quay sang ôm Trình Thiệu Thần, vừa vỗ vào lưng anh vừa mắng: “Tiểu Thần, đưa cháu quý sứ này, cô đến đây mấy tuần rồi mà sao giờ này cháu mới đến thăm cô? Phải đánh đòn cháu mới được.”

Hai người phải khó khăn lắm mới rời được vòng tay của bà để đi vào phòng khách, nhìn thấy ngài Tề Thiệu Đường, vị lãnh đạo mới nhậm chức ở thành phố này, cũng đang quay sang họ mỉm cười gật đầu.

Bữa tối nay ăn tại nhà, trong bếp đã có người đang lúi húi chuẩn bị, bà Trình đặc ý giới thiệu đó là đầu bếp được mời từ Trùng Hương Các tới. Tề Thiệu Đường cùng bọn họ trò chuyện sôi nổi, bà Trình Ái Hoa đi qua đi lại giữa phòng khách và phòng bếp, mỗi lần quay lại phòng khách đều không quên than mấy câu: “An Nhược à, cháu gầy quá, thế này không được đâu, nhất định phải ăn nhiều vào, đừng có học theo người khác giảm cân nữa.”

Một lúc sau lại quay lại: “Tiểu Thần, bao lâu rồi cháu chưa gọi điện về nhà hả? Có phải cháu muốn làm bố cháu tức chết không?”

Tề Thiệu Đường đuổi vợ mình: “Làm tốt công việc của em đi, đừng để bọn họ làm quá cay, quá ngọt hay quá mặn.” Bà Trình Ái Hoa lập tức đi mất. Ông Tề lắc đầu thở dài: “Tiểu Mẫn cũng giống hết mẹ nó, cả ngày chẳng thể nói ít đi được.” Nhưng trong ánh mắt rõ ràng là rất vui vẻ, có ý cung chiêu.

Một lúc sau lại hỏi tiếp: “Tiểu Thần, công ty của cháu giờ hoạt động sao rồi? Thanh niên thường có tính quyết đoán rất cao, nhưng anh cháu đã lớn tuổi rồi, gần đây sức khỏe cũng không tốt, mà sở trường của Tiểu Khanh cơ bản không phải trong lĩnh vực đó, cháu thấy đấy, anh cháu đang phải chống đỡ rất khổ sở.” Thấy Trình Thiệu Thần cúi đầu không nói gì, lại quay sang Thẩm An Nhược nói: “Mấy ngày trước chú gặp chú Nghê, chú ấy khen cháu rất nhiều.”

“Chú Tề, ông Nghê chẳng qua là nể mặt chú thôi.” Suốt hai tuần nay, An Nhược vẫn canh cánh trong lòng chuyện này. Ông Tề Thiệu Đường cười sáng khoái: “An Nhược, cháu nhạy cảm quá. Chẳng nhẽ cháu không biết con trai của cục trưởng Lý và cục trưởng Tạ đều đang rèn luyện khổ sở trên

dây chuyền sản xuất của các cháu sao? Thế mà chẳng thấy các cháu chiếu cố đặc biệt gì cho họ.”

Đang nói chuyện thì chuông cửa lại reo, Tề Thiệu Đường vừa nói chưa dứt câu “Hình như Tiểu Mẫn nhà chú về rồi”, Trình Ái Hoa đã chạy ra mở cửa.

Trình Thiệu Thần hỏi: “Hôm nay nhà mình còn có khách nữa ạ?”

“Thực ra không tính là người ngoài, là bạn của Tiểu Mẫn. An Nhược, người này cháu quen đấy.”

Trái tim Thẩm An Nhược như trĩu xuống, chỉ mong dự cảm của mình không chính xác, nhưng suy nghĩ mới chỉ lướt qua đã nghe thấy tiếng của Tề Gia Mẫn ríu rít bên ngoài: “Bố, chúng con về rồi ạ, anh Thiệu Thần, chị An Nhược, lâu lắm không gặp.”

Thẩm An Nhược quay người định đáp lại, thấy Tề Gia Mẫn xinh xắn đáng yêu đang đứng trước cửa phòng khách, còn người đàn ông lịch sự nho nhã đứng bên cạnh cô bé, không ai khác, quả nhiên là Giang Hạo Dương.

Một bàn đầy thức ăn ngon, nhưng mọi người đều ăn không nhiều. Tề Thiệu Đường vì bị cao huyết áp, tiểu đường và mỡ máu nên ăn rất ít, Thẩm An Nhược gần đây bị đau dạ dày nên cũng nhanh chóng buông đũa, còn hai mẹ con đáng yêu kia thì nói nhiều hơn ăn. Thế là cả bàn đầy thức ăn thực ra chỉ có hai người đàn ông là Trình Thiệu Thần và Giang Hạo Dương là còn tập trung vào việc ăn uống, cách ăn uống lại vô cùng lịch sự, tao nhã.

Thẩm An Nhược ngồi cạnh Trình Thiệu Thần, hơi chéch với Giang Hạo Dương, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy nhau. Vừa đúng lúc Giang Hạo Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô. Thái độ của anh rất điềm tĩnh, một nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa vô tội khẽ thoáng qua trên gương mặt anh rồi nhanh chóng biến mất, rất khó nhận ra, chỉ trong chớp mắt đã không còn nữa. An Nhược hoài nghi bản thân mình nhìn nhầm, vội vã cúi đầu.

Cô cũng không biết mình phải cư xử như thế nào, chỉ cảm thấy điều hòa trong phòng hình như hoạt động không được tốt, lúc nóng lúc lạnh. Trong lòng bỗng chốc thấy hơi hồi hận khi còn đi học không đăng kí tham gia lớp kịch, bằng không trong tình huống này đã biết phải biểu đạt như thế nào. Vị trí này thực ra không như lần gặp tình cờ cách đây hai tuần, mặc dù hai người ngồi cạnh nhau nhưng ánh mắt không thể chạm nhau, cũng không vướng phải những mối quan hệ phức tạp như thế này.

Giang Hạo Dương hình như vô cùng bình tĩnh, cứ thản nhiên như không, thỉnh thoảng lại quay sang Tề Gia Mẫn ngồi bên cạnh nói cười mấy câu. Thẩm An Nhược cảm thấy cô diễn chưa đạt, mặt trận nhỏ còn có thể ứng phó, nhưng gặp những cuộc đại chiến rắc rối như thế này lại cảm thấy có chút hỗn loạn.

May mắn sao Tề Gia Mẫn khéo miệng hết như mẹ cô, cả bữa ăn chỉ nghe thấy cô bé ríu rít nói cười, liền thoảng kể chuyện pha trò, từ chuyện lúc nhỏ đi học cãi nhau với bọn con trai cùng lớp đến chuyện lúc cô bé đi du học ở Pháp gặp những cô gái đẹp trên đường, vì thế không ai chú ý đến An Nhược nữa. Bố mẹ cô bé nghe chuyện cứ liên tục thở dài, đến cả bà Trình Ái Hoa là người lắng nghe chăm chú nhất cũng phải lên tiếng: “Con tiểu yêu này diên quá rồi, không e dè chút nào cả, về sau ai dám lấy con chứ. Học tập chị An Nhược đi, người ta hơn con có mấy tuổi thôi. Làm sao phải trầm tĩnh dẹt dẹt như chị ấy kia kia.”

“Chị An Nhược nếu không phải là người có một không hai thì anh Thiếu Thần làm sao cam tâm tình nguyện chui vào nắm mồ hôn nhân chứ ạ?” Tề Gia Mẫn cười lớn, quay sang Trình Thiếu Thần nháy mắt, “Về chuyện chồng tương lai của con, bố mẹ cứ yên tâm, anh ấy không theo đuổi con, thì con sẽ theo đuổi anh ấy đến cùng.”

Mọi người đều cười, Tề Gia Mẫn lại nói tiếp: “Giang Hạo Dương, cuốn cho em một cái gói đi, anh cuốn giỏi hơn em.”

Tề Thiệu Đường cười lớn: “Hạo Dương, cô con gái của chú được nuông chiều thành quen rồi, láu cá và ngang bướng lắm. Cháu phải cẩn thận quan sát, kiên nhẫn uốn nắn nó, cảm thấy không chịu được thì nên buông tay, không cần phải quá áp lực, nếu không về sau hối hận không kịp đâu.”

Trình Ái Hoa lập tức lườm ông: “Cái ông này, làm bố mà lại nói những lời vậy sao? Ông phải nói tốt cho con nó, sao lại có thể lôi hết những điểm xấu của nó ra cho bàn dân thiên hạ biết chứ... Ôi, Thiếu Thần ạ, cháu nhìn xem, An Nhược chẳng chịu ăn uống gì cả, chú ý chăm sóc nó nhiều hơn một chút. An Nhược, có phải thức ăn không hợp khẩu vị của cháu không?”

“Không phải đâu ạ. Thức ăn rất ngon, chỉ là dạ dày đây dạ dày của cháu không được tốt lắm.”

“Ăn không ngon miệng à... ôi. Hả? Hay là... cái đó?” Trình Ái Hoa bỗng chốc vui vẻ hẳn.

“Không phải đâu ạ...” Thẩm An Nhược thấy mọi người ngồi trong bàn đều đang hướng về mình, tự dưng cảm thấy vô cùng lúng túng, đành mỉm cười với mọi người, gấp một miếng lớn đồ ăn bỏ vào miệng.

Lại nghe thấy Tề Gia Mẫn ngồi đối diện nói: “À, Giang Hạo Dương, em vừa mới nhớ, chị An Nhược là bạn đồng môn với anh, hỏi đi học anh đã gặp chị ấy bao giờ chưa?”

An Nhược gấp một miếng nhét vào miệng, lại không để ý trong đó có một miếng ớt, chỉ cảm thấy như vừa bỏ một cục than nóng vào cổ họng, vội vã che miệng quay người đi để ho. Trình Thiếu Thần vừa vỗ nhẹ vào lưng cô, vừa múc cho cô một ít canh. Uống được vài ngụm, nghe anh dịu dàng nói: “Em muốn ăn gì, để anh gấp cho.” Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng vừa đủ để cả bàn đều nghe thấy.

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ làm bộ làm tịch sẵn sốc cô như thế này, An Nhược cảm thấy đầu mình như phình ra, chỉ nghe thấy Tề Gia Mẫn cười lớn: “Ôi, anh hai, anh Thiếu Thần, hóa ra anh cũng là tôi tớ cho vợ. Anh mà cũng có ngày hôm nay sao? Nhưng làm sao chị An Nhược thích ăn gì anh cũng không biết vậy? Anh làm chồng như thế là chưa hoàn thành trách nhiệm rồi.”

Cả bàn đều nhìn hai người bọn họ, Thẩm An Nhược bên ngoài vẫn tươi cười, trong lòng vừa xấu hổ vừa lúng túng vất vả chống đỡ, cúi đầu xuống đã thấy thức ăn trong bát mình được Trình Thiếu Thần gấp cao như một ngọn núi.

Rượu thực tình đã uống không ít, Trình Thiếu Thần và Giang Hạo Dương đều mượn cớ phải lái xe nên chỉ uống một chút, Tề Gia Mẫn cảm

thấy hai người đàn ông này thật đáng chán, một mực đòi Thẩm An Nhược cùng cô uống rượu Cognac mang từ Pháp về, vậy mà cũng uống đến cạn. Nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô bé, cô rất khó từ chối, hướng hồ rượu lại là thứ giúp che giấu cảm xúc rất tốt, còn tiếp thêm dũng khí cho người uống.

Bữa ăn cuối cùng cũng xong, Tề Thiệu Đường quay trở về phòng đọc sách nghe điện thoại, Trình Ái Hoa ở lại phòng bếp lo dọn dẹp, An Nhược cũng muốn ở lại nhưng bị bà đẩy đi: “Đi đi, đi ăn hoa quả đi.”

Trong phòng khách giờ chỉ còn bốn người bọn họ. An Nhược ngồi cạnh Trình Thiệu Thần, hai người kia ngồi ở một ghế sofa khác. Trên tivi đang chiếu tiểu phẩm, đều là những tiết mục đã cũ, chỉ có Tề Gia Mẫn cười ngặt nghẽo lăn lộn. Trình Thiệu Thần nói: “Làm em cười thật quá dễ, tiểu phẩm này của mấy năm trước rồi.”

“Người ta ở nước ngoài làm gì có cơ hội xem chứ, anh thật thích giội gáo nước lạnh vào người khác, đáng ghét.”

“Bên đó không phải cũng bắt được kênh của Đài Loan sao?”

“Có nhiều trò vui như thế, em xem kênh Đài Loan làm gì chứ?” Tề Gia Mẫn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, “Chị An Nhược, em nhớ chị nói thích áo choàng không tay đúng không? Em có mang về vài cái rất đẹp, chị lên chọn với em nhé”, rồi không nói không rằng lôi An Nhược lên gác. Thẩm An Nhược đứng trên cầu thang không thể không quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trình Thiệu Thần và Giang Hạo Dương như những người bạn lâu năm, Trình Thiệu Thần đưa điều thuốc cho Giang Hạo Dương, còn Giang Hạo Dương lấy bật lửa đưa cho Trình Thiệu Thần.

Trong phòng Tề Gia Mẫn, An Nhược hoàn toàn không nhớ được cô bé ríu rít nói những chuyện gì. Những chiếc áo choàng không tay vô cùng đẹp dễ, cô tiện tay chọn lấy một chiếc, nghe Gia Mẫn nói: “Chị An Nhược, sở

thích của chị thay đổi nhiều quá, em cứ tưởng chị thích màu trắng cơ.”
Thẩm An Nhược cười cười: “Ừ, chị chọn những màu tươi sáng này làm gì, cái màu tro nhạt kia là được rồi.”

“Nhưng cái bây giờ là hợp nhất với chị rồi, anh Thiếu Thần nhất định sẽ thích.”

Lúc quay lại phòng khách, Trình Thiếu Thần đang tán gẫu với Giang Hạo Dương, trông có vẻ rất ăn ý. Chỉ nghe thấy Trình Thiếu Thần hỏi: “Cậu có thích câu cá không?”

“Bình thường ạ, trình độ của em cũng chẳng ra sao cả.”

“Vùng này có một số chỗ giáp biển, rất thích hợp để câu cá.”

“Em trước giờ chỉ câu ven hồ thôi ạ. Thực ra em bị say sóng, vì thế cứ ra đến biển là không nhìn thấy rõ phương hướng nữa. Anh thường ngày thích làm gì?”

“Tennis. Cũng không hẳn là thích, lúc gặp đối tác thường chơi vài trận. Còn cậu?”

Thấy bọn cô đi xuống, hai người dừng lại, cùng ngẩng đầu lên. Trình Thiếu Thần nhìn An Nhược: “Chiếc áo của em màu đẹp quá, rất hợp với màu da. Gia Mẫn giúp em chọn à?” Anh từ trước đến nay rất ít khi chú ý An Nhược đang mặc cái gì, càng ít khi đưa ra nhận xét. An Nhược đang định trả lời, Gia Mẫn đã nói tranh lời: “Chị An Nhược tự chọn đấy ạ.”

Lúc về nhà có đi ngang qua tập đoàn Chính Dương, qua cửa sổ xe Thẩm An Nhược nhìn thấy bóng đèn lớn chiếu thẳng vào tòa nhà chính của tập đoàn bị hỏng mất một chiếc, làm ảm đi một chữ “Chính”, trông rất kì cục, vì thế vội vã xuống xe yêu cầu bảo vệ ngay lập tức tắt hết hệ thống đèn, không

để việc này làm ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty. Cô hỏi lúc nào thì đèn bị hỏng, và tại sao không báo cáo lên cấp trên nhưng các bảo vệ trực ban đều không biết. Lúc vừa bước vào phòng bảo vệ, phát hiện ra đáng lẽ ra phải có hai người trực nhưng giờ chỉ có một người, lại vi phạm quy định hút thuốc trong phòng bảo vệ, chưa kể còn đang dùng loa phát thanh để nghe nhạc. Những nhân viên bảo vệ này là do cục cảnh sát chỉ định, không phải nhân viên của công ty, nếu để phát hiện và báo cáo với cơ sở đào tạo về những việc như thế này thì chắc chắn sẽ ngay lập tức bị triệu hồi.

Sau khi vào xe Thẩm An Nhược vẫn cảm thấy hết sức bức bối.

Trình Thiếu Thần bật cười: “Em nhìn em xem, lúc nãy nói người ta thì vô cùng dịu dàng, giờ thì lại đem bức tức vào người. Thực nữ cũng không đến nỗi phải làm vậy đâu, những chuyện buồn phiền giữ trong lòng nhiều quá làm gì.”

Thẩm An Nhược trợn mắt nhìn anh, anh làm như không nhìn thấy, tiếp tục cười khê: “Chú anh nói gần đây em được thăng chức, từ bao giờ thế? Sao không nói với anh một tiếng, anh có thể cùng em ăn mừng.”

“Nếu so với công việc của một Tổng giám đốc như anh thì thật không đáng để nhắc tới, có gì để ăn mừng đâu.”

Lúc đó tuyết đã rơi rất dày, nhìn cũng như không thấy đường. Cần gạt của xe phải làm việc liên tục mới có thể đi tiếp.

Sau một hồi im lặng, Trình Thiếu Thần lơ đãng hỏi: “Lúc ở nhà một mình, em đều ở căn hộ đã ở trước đây sao?” Thẩm An Nhược “Ừ” một tiếng.

“Khu đó quy hoạch và an ninh đều không tốt, trước kia hình như có cả vụ án gì đó đúng không?”

“Có một số đồng nghiệp cũng ở quanh đó, có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Cũng không tốt lắm. Gần công ty có vài khu đang bắt đầu rao bán, kiểu nhà cũng phù hợp, em thích tầng mấy?”

Một lúc lâu không thấy Thẩm An Nhược trả lời, hình như đã ngủ, Trình Thiệu Thần lẩm bẩm: “Thôi được rồi, coi như anh chưa nói gì.”

Điều hòa trong xe rất nóng, toàn thân Thẩm An Nhược đầm mồ hôi, cảm giác say cũng bắt đầu dâng lên, vội vàng mở cửa sổ, gió lạnh cuốn theo một vài bông tuyết tràn vào trong xe nhưng lại khiến người ta tỉnh táo ngay lập tức, cơn đau đầu cũng giảm đi.

“Em đóng cửa sổ lại đi, em làm cả hai chúng ta cảm lạnh hết cả bây giờ. Còn nữa, đừng để tay lên cửa sổ.”

“Hôm nay em uống nhiều quá, em hơi đau đầu.” Thẩm An Nhược không chú ý đến đề nghị của anh. Cuối cùng Trình Thiệu Thần đành phải đích thân kéo cô khỏi cửa sổ rồi đóng lại.

Thẩm An Nhược lườm anh: “Anh không tôn trọng phụ nữ.”

“Em khẳng định bệnh đau đầu và không thoải mái của em liên quan đến việc em uống rượu sao?” Trình Thiệu Thần ngược lên nhìn cô, cười thản nhiên.

Cách anh cười hơi có chút ẩn ý, Thẩm An Nhược cảm thấy rất khó chịu. Có lúc anh rõ ràng là đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, có những lúc vẻ mặt của anh hình như rất trịnh trọng nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ hài hước hiểm thấy. Phán đoán xem anh thật sự đang cười hay đang

giả vờ cười là một việc rất lãng phí tâm sức, An Nhược lại lười suy nghĩ nên chẳng bao giờ hiểu được.

Khi anh cười hoặc mím môi, trên má sẽ lộ ra lúm đồng tiền, nụ cười càng rõ hoặc môi nhếch lên thì lúm đồng tiền càng sâu, ẩn giấu bao tình cảm, khiến người ta mê mẩn. Giờ đây lúm đồng tiền của anh cứ thoát ẩn thoát hiện, An Nhược nhìn qua cũng thấy, chỉ bực không thể dùng ngón tay chọc thật mạnh vào đó.

“Anh không cần phải úp úp mở mở như thế đâu, em sẽ hiểu lầm rằng anh đang ghen đấy.” Con đầu đầu bắt đầu ập đến càng lúc càng khó chịu hơn, cô lười không muốn chơi trò đuổi bắt với anh nữa.

“Úp úp mở mở? Vậy sao? Còn nữa, ai ghen chứ, hình như ai đó đang ghen với anh mới đúng.” Trình Thiệu Thần cười rất ẩn ý.

“Thôi nào, người ta sự nghiệp công danh lẫn tình cảm đều như ý rồi, cần gì phải ghen với anh nữa chứ?”

“Ôi, nếu người ghen tuông không phải là anh, cũng không phải là cậu ấy, chẳng lẽ lại là em sao, Trình phu nhân?” Trình Thiệu Thần bật cười thành tiếng, hình như rất vui vẻ đắc ý. Thảm An Nhược giận không thể cắn đứt lưỡi mình, lại trúng kế của anh rồi, tự đưa mình vào bẫy, kiên quyết ngoảnh đầu đi chỗ khác, không thèm lý sự với anh nữa, mặc cho anh trêu chọc thế nào cô cũng không thèm đáp lại.

Trong xe vẫn bật đèn, cửa kính thủy tinh trong suốt phủ một lớp hơi nước dày, Thảm An Nhược không có việc gì làm bèn dùng ngón tay vẽ lên mặt kính. Cô nắm chặt tay in lên mặt kính một dấu tròn, rồi lại dùng ngón tay vẽ năm nốt tròn khác thành hình một dấu chân, vẽ tất cả năm, sáu cái đầy lên mặt cửa sổ xe. Từ khước mắt, cô nhận ra Trình Thiệu Thần đang quay đầu nhìn xem cô đang vẽ cái gì, vậy nên mặc cho cửa sổ cóng lạnh thế

nào, cô vẫn dùng tay lau đi thật nhanh thành một khoảng trắng lớn, thấy anh không quay sang nhìn nữa thì cảm thấy vô cùng khoái chí. Hành động như vậy đến bản thân cô cũng thấy mình quá vô vị. Bỗng nhiên nghĩ lại, dấu chân cô vẽ trên cửa kính ban nãy, hình như là do Giang Hạo Dương đã từng dạy cho cô, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất tội lỗi.

Suốt quãng đường còn lại, không ai nói với ai câu nào nữa. Bình thường Trình Thiệu Thần chỉ đi mất năm mươi phút, có lẽ do tuyết rơi quá dày, trời lại tối, anh cũng vừa uống chút rượu, vì thế tốn thêm nửa tiếng nữa. An Nhược ngủ gà ngủ gật trên xe, cũng may đã về tới nhà rồi.

Trong thang máy, lúc cô đang nhìn chằm chằm vào bảng tinh thể lỏng đang nhảy số thì Trình Thiệu Thần bỗng nhiên mở lời: “Trước đó anh hoàn toàn không biết gì cả.”

An Nhược đang chăm chú nhìn vào những con số, bị giật mình vì câu nói bất ngờ của anh, mấy giây sau mới có thể phản ứng lại, nhưng lại không biết phải trả lời anh như thế nào, nhưng trong lòng bỗng chốc cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chỉ có thể trả lời: “Ừ.”

Hai người về nhà, ai làm việc người nấy. Thảm An Nhược cảm thấy rất khát nước, ăn một cốc sữa chua, rồi lại mang cho Trình Thiệu Thần đang ở trong phòng đọc sách một cốc, vốn tưởng rằng anh đang làm việc hoặc lên mạng, vào trong mới biết anh đang xem Tom và Jerry trên máy tính, cảm thấy hết nói nôi.

An Nhược đi tắm rồi trèo lên giường sớm. Tác dụng của thứ rượu mạnh cùng rượu vang lúc này giờ mới bắt đầu phát huy công dụng, cô cảm thấy hơi chũn choáng, cả chiếc giường như đang quay cuồng. Cô ngủ không ngon, một lúc sau mơ thấy hồi còn đi học về nhà nghỉ hè, phải chờ ở nhà ga mấy tiếng liền, lúc định lên tàu thì tàu hỏa cũng bắt đầu chuyển bánh, rõ ràng là rất chậm nhưng cô không thể nào bắt kịp, bèn hướng về nhân viên

trên tàu chờ đợi sự giúp đỡ nhưng không làm sao mở miệng ra được, ánh mắt của họ lướt qua cô, coi cô như một người vô hình; một lúc sau lại quay về trường thi, bài thi đã được phát xuống nhưng câu nào cô cũng không biết làm, lúc đó cô chỉ muốn khóc; rồi cô lại bị lôi tuột về lúc còn nhỏ, đang trên biển ngắm nhìn bầu trời xanh, bập bênh nhẹ nhàng như nằm trong nôi, bỗng nhiên quên mất mình đang ở đâu, ngoài người ra thì rơi xuống biển, bao bọc lấy cô là bóng tối bốn bề, nước xộc vào mũi và tai, sức ép của nước làm cô không thể thở được, bỗng nhiên bừng tỉnh, nhận ra người mình đâm đĩa mò hôi, cổ họng khô khốc.

Cô dậy mò mẫm trong bóng tối tìm nước uống. Căn phòng hoàn toàn tối đen, không có một chút ánh sáng nào, lại rất yên tĩnh, đến một tiếng động cũng không có. Cuối cùng cũng mò được điện thoại để xem, đã mười hai giờ rồi, có lẽ tối nay Trình Thiếu Thần không về phòng ngủ. Thời gian hai người ngủ không giống nhau, vậy nên để không làm ảnh hưởng đến người khác, họ đã giao ước nếu quá một giờ mà vẫn không ngủ thì sẽ ngủ trong phòng đọc sách hoặc ở phòng khách để không làm người kia tỉnh giấc. Trình Thiếu Thần thường quá nửa đêm mới về nhà, Thẩm An Nhược cũng thường lên mạng hoặc xem đĩa đến nửa đêm, có thể nói hai người có quá nửa số thời gian là ngủ riêng, mạnh ai người nấy ngủ.

Quay lại giường cũng không làm sao ngủ lại được, rõ ràng là đầu óc vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại có thể nhìn thấy vô số con cừu đang chạy băng băng, mở mắt ra lại thấy màn đêm đen thẫm. An Nhược đang mãi mê đếm cừu để tìm giấc ngủ, lúc đó mới lơ mơ nhận ra có người khẽ lật chăn, chui vào giường nằm cạnh mình. Cô quay người ra ngoài, không động đậy gì.

Mãi một lúc lâu sau, Trình Thiếu Thần mới ôm lấy Thẩm An Nhược từ đằng sau, để cô nằm trong lòng mình. Ngón tay của anh trên lớp áo ngủ mỏng nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, chậm chậm lướt dọc theo đường cong mềm mại, cầm tựa vào vai cô, hơi thở ấm áp phả vào cổ cô. Thẩm An Nhược vẫn nằm nghiêng giả vờ ngủ, một lúc sau thấy phía sau không có

động tĩnh gì, hơi thở của anh cũng chậm dần. Thắm An Nhược nằm nghiêng hồi lâu cảm thấy người tê tê, vì thế cô nhẹ nhàng trở mình, sợ làm anh tỉnh. Không ngờ vừa lúc quay qua thì tấm thân nóng rực của Trình Thiệu Thần đã ở sát bên mình.

Trình Thiệu Thần nhẹ nhàng nằm lên người cô, anh chạm vào vành tai cô, lướt dần xuống cổ, xương quai xanh, ngực, rồi đến bụng. Lốp áo mỏng tựa đôi cánh bạc của con ve, tuột xuống tới hông. Anh cắn nhẹ cô, Thắm An Nhược cảm thấy hình như có một dòng điện nhỏ yếu ớt chạy dọc khắp người, cô thở gấp, hai cánh tay mở ra ôm chặt lấy bả vai Trình Thiệu Thần, ngón tay luồn sâu vào tóc anh.

Từ: Blog của Thắm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Trên tivi đang phát lại “Bản ngã thiện lương”, một câu chuyện tình bi ai, tình yêu và thù hận đan xen.

Lúc nhỏ mình rất thích phim này, mê mẩn nhân vật Tề Hạo Nam chẳng thể dứt ra nổi, luôn tưởng rằng cuộc đời một người con gái luôn có người như Tề Hạo Nam sẵn sàng chờ đợi, gặp gỡ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Về sau lớn lên mới hiểu, gặp được một người yêu mình hết lòng là chuyện rất khó.

Lúc đó mình rất ghét bạn gái cũ của Tề Hạo Nam, một cô gái luôn luôn tỏ vẻ đau đớn khổ sở, thiếu quyết đoán, chần chừ do dự, làm hại cả bản thân lẫn người khác. Sau từng ấy năm, cuối cùng mới dần dần hiểu ra tại sao năm đó trái tim cô ấy lại nguội lạnh như thế, kiên quyết bỏ đi mặc dù rõ ràng vẫn còn yêu anh ấy, và anh ấy cũng yêu cô, nhưng đâu đó trong lòng

vẫn luôn cảm thấy tình yêu đó không đủ, hoặc là yêu không chân thành, trái tim cứ mãi mê cân đo đong đếm nên cuối cùng đành phải chia tay.

Diana thật sự quá ngốc. Cô ấy muốn có được tình yêu, lại muốn cả tự trọng, cần được quan tâm chăm sóc, nhưng cũng cần cả tự do. Những điều tốt đẹp ở trên thế gian này, tất cả đều do bạn định đoạt, bạn chỉ có thể đưa ra những lựa chọn hữu hạn cho chính mình. Cô ấy hiểu rằng phải từ bỏ, nếu giữ chặt trong tay không chịu buông, cuối cùng sẽ tự hủy hoại chính mình.

Mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở thành một cô gái ngốc như thế.

Thẩm An Nhược vừa tốt nghiệp đại học đã được nhận vào làm ở Chính Dương, đầu tiên còn làm ở khu công nghiệp, một năm sau mới được điều chuyển tới bộ phận quản lý.

Khi đó quá trình chuyển đổi thành tập đoàn của Chính Dương chỉ vừa mới bắt đầu, trụ sở chính lúc đó cũng vừa chính thức thành lập, tất cả những nhân viên đều phải có ba năm công tác tại công ty trở lên, kinh nghiệm vô cùng dày dặn, chỉ trừ có Thẩm An Nhược. Hơn nữa chỉ có một mình cô là nữ.

Trưởng phòng lúc bấy giờ của cô là Trương Hiệu Lễ cũng được điều chuyển về trụ sở chính, ông kiên quyết đòi đưa cô đi cùng. Trương Hiệu Lễ nói: Mặc dù số năm công tác của An Nhược chưa nhiều, kinh nghiệm còn ít nhưng sắp xếp công việc đâu ra đấy, không xảy ra tình trạng lung tung hỗn loạn. Điểm đáng chú ý nhất là luôn đối xử bình đẳng với bất kì nhân viên nào, đối với người trên rất đúng mực, với người có chức vụ thấp hơn mình vẫn giữ lễ nghĩa phép tắc.

Vài năm sau Thẩm An Nhược được thăng chức, phòng nhân sự như thường lệ cử người đi khảo sát thực tế. Đồng nghiệp cùng làm trong tổ chức dự án lúc đó nói, Thẩm An Nhược nếu có kiến giải gì cũng không công kích mà vẫn luôn tôn trọng ý kiến của người khác. Nhân viên dọn dẹp nói chị Thẩm đối xử với người khác rất hòa nhã, chẳng bao giờ to tiếng, nhiều năm qua chưa một lần thấy chị ấy nổi giận với ai. Cấp trên trực tiếp của cô hiện tại cũng nhận xét: An Nhược làm việc rất chăm chỉ, cần mẫn, tính cách ôn hòa dịu dàng.

Bản thân Thẩm An Nhược thì hiểu rằng mình rất dễ nổi nóng, chỉ có điều trước rất ít người mới bộc lộ.

Hồi còn nhỏ, bị người lớn mắng oan, cô bé Thẩm An Nhược đập con lợn đất đã nhét được đầy tiền, móc hết tiền xu trong đó, mặc áo khoác dày dũng cảm trốn ra khỏi nhà. Thực ra cô cũng không đi xa, chỉ chạy tới công viên nhỏ ngày thường ông cô hay dẫn cô tới, ngồi xuống một góc xem các bà múa Ương ca^[1], ngắm các cụ ông chơi cờ, cứ như vậy từ trưa cho đến khi mặt trời lặn, thậm chí còn học theo các bà một lúc. Người trong nhà cô hôm ấy được một phen nháo nhác, suýt chút nữa thì đi báo cảnh sát.

[1] Ương ca: một điệu nhạc dân gian của Trung Quốc.

Lúc học lớp ba, Thẩm An Nhược bỗng không muốn đến trường, lý do vì nhà cô cách trường quá xa. Người lớn ép cô mấy lần, cuối cùng cô ốm không dậy được, sốt cao mãi không hạ, nằm bẹp trong bệnh viện hai tuần liền. Về sau người nhà đành chuyển trường cho cô, vài tuần sau, Thẩm An Nhược lại trở thành học sinh xuất sắc, ôm một đồng giấy khen lớn nhỏ. Cha mẹ cô luôn tin rằng Thẩm An Nhược vì bị ức hiếp ở trường cũ nên mới đòi chuyển trường, nhưng từ đó đến nay không ai tìm ra nguyên nhân.

Hồi còn nhỏ, khi tâm trạng của cô không tốt, cô đã từng lén lấy nến đốt tóc và ngón tay mình, nhìn thấy những sợi tóc rơi xuống, gần chạm vào

ngọn lửa đã xoắn lại rồi thành tro bụi, còn ngón tay bỏng rát do sức nóng của ngọn lửa, những muện phiền trong lòng bỗng dần dần biến mất.

Về sau càng lớn lên lại càng không dám tự làm đau mình như thế nữa. Hạ Thu Nhận tổng kết cho Thẩm An Nhược ba cách để giải tỏa: cắt tóc, hành hạ dạ dày, tiêu tiền.

Thẩm An Nhược để tóc dài, nhưng thường chẳng bao giờ dài quá, chỉ vì mỗi khi tâm trạng của cô không tốt cô thường tự cầm kéo cắt xoẹt một nhát đến cả thước. Có lúc cắt mạnh tay quá không có cách nào cứu vãn đành phải đến tiệm cắt tóc để người ta sửa lại. Bình thường cô ăn không nhiều, thường xuyên trong tình trạng bữa đực bữa cái, nhưng những lúc tâm trạng u uất thường chạy đến cửa hàng ăn ưa thích nhất ăn cho đến khi no cứng bụng mới thôi. Sau đó xem “*Lover on a diet*”, đôi nam nữ ấy vì thất tình nên đã ăn nhiều đến mức béo phì, sợ hãi toát cả mồ hôi, tưởng tượng ra cả hình ảnh của mình trong tương lai. Hồi học đại học ở nước ngoài, cô thường dành phần lớn thời gian đi dạo, ngồi trên xe buýt đến điểm cuối cùng cách trường học rất xa, loanh quanh trong các chợ bán đồ cũ, sách cũ nguyên ngày, mua về một đống những đồ dùng yêu yêu nhưng chẳng bao giờ dùng đến. Cũng có lúc mua quần áo, nhưng toàn là đồ rẻ tiền, thoáng cái đã mua được một túi, tất cả đều nhét vào trong tủ mà chẳng bao giờ có cơ hội mặc. Vì thế cô thường cố gắng mang thật ít tiền khi đi ra ngoài, như thế sẽ đỡ tiêu pha hoang phí. Có một lần, chỉ mang theo đủ tiền để đi xe buýt công cộng nhưng lại không nghĩ rằng không có xe, đành phải bắt taxi về trường, ở tầng dưới gọi điện thoại cho bạn cùng phòng mang tiền chạy xuống.

Hạ Thu Nhận nói: Thẩm An Nhược, bề ngoài trông cậu điềm tĩnh nhưng thật sự trong xương tủy luôn có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy, thật sự quá đáng sợ.

Thực ra từ nhỏ đến giờ Thẩm An Nhược chưa bao giờ làm mất lòng ai, lúc nào cũng lễ độ lịch sự, khiến cho người ta luôn có ấn tượng rằng hình

như cô chưa bao giờ cãi nhau với bạn học hoặc đồng nghiệp. Cũng tương tự như vậy, cô chưa từng có một người bạn nào để trút bầu tâm sự, nhưng chỉ một số ít là có thể nói những chuyện riêng tư. Làm bạn được với nhau đa phần chỉ vì có những sở thích chung, ví như cùng thích một tác giả, cùng thích một bộ phim, hoặc cùng không biết gì về thể dục, cùng phải học lại.

Hạ Thu Nhận là trường hợp ngoại lệ. Giữa hai người không có quá nhiều sở thích chung, mỗi lần ngoảnh đầu nhìn lại, dù ở bất cứ nơi đâu, đối phương vẫn đang ở đó, từ tiểu học, trung học, đại học rồi đến cả khi bước vào đời, vì thế có thể coi là một thứ cơ duyên.

[©DTV](#)

Hạ Thu Nhận thường nói, Thẩm An Nhược à, hình như cậu là loại người rõ ràng đang có bức bối trong lòng nhưng cố kìm nén không chịu trút hết ra, đó là tự ngược đãi bản thân, sớm muộn gì cũng tích bệnh vào người. Không học tập tốt, mặc dù thất bại trong việc xây dựng hình tượng đoan trang thực nữ đầy nhưng dễ chịu biết bao nhiêu. Khi đó cô nàng vừa kết thúc một mối tình. Còn đang trong giai đoạn dây dưa, phía anh kia chưa nói lời chia tay, nhưng đã kịp có người khác. Lúc bọn họ ngồi ở phòng ăn thì một cặp đôi có vẻ rất thân mật đi ngang qua, Hạ Thu Nhận cầm theo chiếc cốc lại gần, thoát đầu chào hỏi rất lịch sự, sau đó hất nguyên cốc rượu vào mặt chàng trai, vẫy tay tạm biệt luôn quá khứ.

Mãi cho đến vài năm sau, mỗi khi An Nhược nghĩ lại chuyện năm ấy đều cười rung cả người. Hạ Thu Nhận nói, cười cái gì, tớ còn nhiều chiến tích oanh liệt hơn mà cậu chưa được tận mắt chứng kiến đấy. An Nhược ngưỡng mộ nói, tớ mừng vì cậu không hất rượu vào mặt cô gái đó. Hạ Thu Nhận làm mặt rất nghiêm túc: Tất nhiên tớ phân biệt được đúng sai, kẻ đáng đánh là bọn đàn ông, phụ nữ chúng ta nhất định phải quan tâm chăm sóc lẫn nhau, hà tất phải tranh chấp làm gì.

An Nhược rất phục Hạ Thu Nhận ở điểm này, vì nếu đổi lại là cô, có đánh chết cô cũng không làm được. Cô nghĩ mình chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, yên lặng quay đầu bỏ đi, hoặc nếu rơi vào tình huống không thể bỏ đi được thì đành bước tới chào hỏi, sau đó ôm nguyên nỗi ám ức về nhà tự gặm nhấm một mình.

Thực ra cũng đã có một lần như vậy, thật trùng hợp, chính mắt cô nhìn thấy một cô gái trẻ ôm Giang Hạo Dương. Sau đó cô cũng không hề hỏi han gì, ngược lại Giang Hạo Dương thì lại rất kiên nhẫn: An Nhược, tại sao em không hỏi gì? Hỏi xem cô ấy là ai, hỏi xem quan hệ giữa bọn anh là gì.

Nếu anh cảm thấy cần thiết phải giải thích, tự nhiên sẽ chủ động nói với em. Nếu không cần thiết, việc gì em phải hỏi nữa. Thậm chí An Nhược điềm tĩnh thản nhiên trả lời.

Anh không hiểu, An Nhược. Trong lòng em, rốt cuộc em xem anh là cái gì? Em có từng coi anh như người sẽ sống chung trọn đời với em không? Hay em cảm thấy, anh chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường đi chung với em một đoạn hành trình.

Vậy thì, Giang Hạo Dương, anh đã nói với em rằng, anh coi em như người sẽ sống chung trọn đời đối với anh chưa? Hay là, anh chỉ xem em là một trong những kẻ dự bị? Cuối cùng, anh đã có kết luận rồi chứ?

Lúc đó, quan hệ của hai người đã trở nên vô cùng căng thẳng, tựa như một cái mạng nhện, cứ bện chặt vương vít vào nhau nhưng lại vô cùng yếu ớt, tựa như chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua là sẽ rách tan, cứ thế chống đỡ hết ngày này qua ngày khác. Có một thời gian Giang Hạo Dương bị cử đến thực tập ở một vùng quê nhỏ, hai người suốt mấy tuần không gặp nhau, Thậm chí An Nhược cảm thấy mình như được giải thoát.

Có một buổi tối, cô và đồng nghiệp tụ tập, cùng nhau uống không ít rượu, chơi oẳn tù tì giải câu đố vô cùng hào hứng. Sau đó lại đi hát, hát bài Ngủ đi của Vương Phi, gào rít cả cuống họng. Ngày hôm đó cô cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ, bất giác lại buồn vô cớ nghĩ rằng tại sao không thể quan hệ đơn giản với nhau như bạn bè bình thường, trong khi đó cái gọi là tình yêu đôi lứa lại hoàn toàn ngược lại, hành hạ giày vò nhau cả ngày.

“Chi bằng tắt cả cứ như vậy đi, chúng ta dừng lại thôi. Ai cũng sợ rắc rối, một mình không phải đơn giản hơn sao? Một mình sẽ sống đơn giản hơn.”

Lúc đó có đồng nghiệp đang hát Vừa đi vừa hát, bỗng nhiên cô cảm thấy muốn khóc, liền vội vã chạy vào toilet, cho đến khi rửa sạch mặt mới đi ra. Hôm đó, cô bỏ về trước, nhưng không ngờ lại gặp Giang Hạo Dương ở dưới lầu khu tập thể của công ty. Về mặt anh trông rất mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn rất đĩnh đạc.

Đó cũng là ngày sinh nhật của cô, vì hôm đó là ngày lễ, thế nên đến chính cô cũng quên. Giang Hạo Dương luôn luôn là người không bao giờ nhớ những ngày kỉ niệm, anh cảm thấy chuyện đó rất vô vị, không ngờ hôm nay sau mấy tuần không gặp, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Thực ra cách đây mấy đêm khi hai người gọi điện cho nhau đã không còn biết phải nói gì. An Nhược nói: “Giang Hạo Dương, chúng ta hiện tại đã thế này rồi, còn muốn tiếp tục như thế nào nữa?”

Giọng nói của Giang Hạo Dương ở đầu dây bên kia vẫn vô cùng dịu dàng ấm áp: “Em nói như thế nào thì nó sẽ là như thế.”

“Vậy cũng được, chúng ta đừng nên tiếp tục hành hạ nhau nữa, hai người đều sẽ được giải thoát.”

Bên kia đầu dây rất lâu không có tiếng trả lời, trái tim của Thẩm An Nhược cũng càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. Thật tình cô chỉ cần một câu nói, chỉ cần anh nói một câu “Không” đơn giản, hoặc dù cho anh nói “Em đừng nghĩ thế”, cô cũng cảm thấy được xoa dịu phần nào. Nhưng anh đến một câu cũng không thốt ra được, cả không gian hình như chỉ còn tiếng thở của mình An Nhược. Cuối cùng cô không chịu được sự im lặng đó, cúp điện thoại không nói một lời, cứ như thế đến tận tối hôm nay.

Trở về kí túc xá, mặc dù ăn đã rất no, An Nhược vẫn cố nhồi nhét thêm một miếng bánh gatô hoa quả. Hai người bạn cùng phòng cũng có phần, vậy nên đoàn kết chống lại cô: “An Nhược, cậu thật vô tình, Hạo Dương đợi cậu suốt ba tiếng rồi.”

Tối hôm đó Thẩm An Nhược chen chúc trên chiếc giường của Hà Song Diễm ngủ một đêm, nhường lại phòng mình cho Giang Hạo Dương. Hà Song Diễm cứ đẩy cô: Qua phòng của cậu đi, chúng tớ không nhìn thấy gì đâu. Về sau Thẩm An Nhược nghĩ lại, thật sự vì trong lòng cứ bất an và thấy mối quan hệ này rất mờ mịt, cho nên cô mới không muốn để mối quan hệ của hai người tiến triển thêm.

Trời còn chưa sáng, Giang Hạo Dương đã phải bắt chuyến xe đường dài sớm nhất trở về nơi anh làm việc, mất hai tiếng rưỡi mới tới nơi. Bốn giờ rưỡi hai người đã xuất phát, dừng lại ở một quán ven đường ăn quẩy chấm sữa đậu nành, An Nhược tiễn anh tới tận bến xe. Dọc đường, họ không nói với nhau câu nào, mãi cho đến khi chiếc xe của Giang Hạo Dương bắt đầu chuyển bánh, anh bỗng mở cửa sổ xe, quay người lại: “An Nhược, chi bằng chúng ta bắt đầu lại lần nữa.”

Đó chính là một câu thoại trong phim *Happy together*, năm đó Trương Quốc Vinh^[2] cũng vừa mới qua đời, An Nhược cảm thấy vô cùng thương cảm. Mặt trời cũng vừa lên, chiếu thẳng vào chỗ An Nhược đang đứng, mặc dù không ấm áp nhưng lại rất chói mắt khiến cho cô không thể nào mở mắt

ra được. Giang Hạo Dương quay lưng về phía mặt trời, An Nhược không nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc đó, chỉ có thể thấy anh được bao bọc bởi một quầng sáng rực rỡ, cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đã sụp đổ, dần dần tan chảy. Lại cứ như vậy, luôn luôn là như vậy, cứ lặp đi lặp lại, sau khi cô suy đi tính lại, trần trọc không ngủ, cuối cùng khi một lần nữa vừa quyết định rằng mình phải từ bỏ, anh chỉ nói một câu đơn giản đã có thể níu cô lại bên mình.

[2] Trương Quốc Vinh: Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc những năm 90, qua đời từ khi còn trẻ, nổi tiếng với phim “Bá Vương biệt Cơ”.

Lúc quay trở về kí túc xá, hai người bạn cùng phòng vẫn chưa dậy. Trên chiếc bàn nhỏ đặt trong phòng khách có một bình hoa loa kèn trắng, nghĩ đi nghĩ lại với tính cách của Giang Hạo Dương, thỉnh linh mang hoa tới tặng thực sự làm khó cho anh ấy, An Nhược nghĩ tới tình cảnh đó, bỗng mỉm cười. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nói với anh rằng thực ra cô ghét nhất là hoa loa kèn trắng, dáng hoa nở tung mềm rũ, mùi hương lại quá ngào ngạt. Nhưng lúc ấy trong lòng cô đâu đó bỗng chùng xuống, chỉ cảm thấy loài hoa nào cũng không thể sánh được với hương sắc của nó. Đến lúc hoa tàn lụi cũng không nở vút đi.

Đây rốt cuộc là lần chia tay thứ mấy, An Nhược cũng không nhớ rõ. Lần đầu tiên chia tay rồi quay lại, cô cắt phăng mái tóc lúc đó đã dài đến thắt lưng của mình, thậm chí còn ngắn hơn Hepburn khi ấy, cô tưởng rằng có thể đoạn tuyệt hoàn toàn, nhưng cuối cùng lại thất bại. Về sau Giang Hạo Dương rất yêu mái tóc ngắn như con trai của cô, dùng ngón tay giúp cô vuốt lại cho gọn gàng, cười vẻ yêu chiều: “Thế này rất đẹp, trông lại có vẻ trẻ trung hoạt bát hơn nhiều.” Nên An Nhược lại mềm lòng, sự căng thẳng và chiến tranh lạnh duy trì trong nhiều ngày của hai người hình như chưa bao giờ tồn tại.

Lại có một lần, Thẩm An Nhược nằm trên giường khóc cả đêm, bản thân cô cũng cảm thấy kì quặc vì thực sự cũng không đau lòng đến thế. Ngày

hôm sau đầu đau muốn chết, mắt sưng đỏ, không dám ra ngoài gặp người khác, đành phải viết đơn xin nghỉ ốm. Lần đó cô đã thê độc, tình trạng dây dưa không dứt khoát này còn tiếp tục chắc chắn sẽ làm cô đánh mất hoàn toàn tính cách của mình. Nếu bản thân còn không dứt được, chi bằng kiếp sau đầu thai làm một con heo. Một tuần sau Giang Hạo Dương mới thêm gọi điện cho cô, vậy mà chỉ cần nói dăm ba câu đã làm cô động lòng.

Lúc đó, Thẩm An Nhược rất ghét bản thân mình, rõ ràng ở vào thế bị bắt nạt, lại luôn như thể mình đang cố tình gây sự. Cô để ý thấy Giang Hạo Dương đối với cô rất hờ hững, tức giận cho rằng Giang Hạo Dương không biết trân trọng mình, nhưng rồi mỗi lần thấy anh quan tâm và trân trọng hơn một chút là cô lại mềm lòng. Thực ra cô không hiểu đó có phải tình yêu hay không, mối quan hệ của hai người đến lúc đó hình như đã trở thành một trận thi đấu, ai chịu thua trước, ai kìm chế được sự giận dữ, ai mềm lòng, ai có đầu óc sáng suốt hơn.

Chương 3

Thẩm An Nhược không nhớ mình và Giang Hạo Dương vì chuyện gì mà cãi vã, chiến tranh lạnh rồi dẫn đến chia tay. Cô chỉ có thể nhớ được những chi tiết vụn vặt, hoàn toàn không có mối liên kết gì, chỉ như đoạn kết của một bộ phim truyền hình dài tập.

Như thế cũng tốt, ai đó đã từng nói rằng, chỉ nên nhớ những điều cần nhớ, quên những điều nên quên, cuộc sống như thế mới thoải mái được.

Có điều, cô lại nhớ rất rõ câu chuyện đã bắt đầu như thế nào. Có lúc hồi tưởng lại, hệt như xem một bộ phim cũ, rõ ràng đã rất lâu rồi nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thuộc và rõ ràng. Đó như một chương của cuốn sách đời

cô, hoàn toàn không thể vì kết thúc không vừa ý mà cố tình coi thường cả một quá trình.

Lần đầu Thẩm An Nhược nghe thấy tên của Giang Hạo Dương là lúc vừa bước vào năm nhất được vài ngày, khi đó bọn cô vẫn chưa hoàn thành hai tuần huấn luyện quân sự đầu tiên. An Nhược lần đầu rời xa gia đình, ban đêm nhớ cha mẹ không ngủ được, nhớ tới bức thư gửi về nhà mới viết được một nửa, định ngồi dậy ra ngoài hành lang viết cho xong.

Không ngờ khi tới đầu hành lang thì nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ, hóa ra có người đang gọi điện thoại. Ngày đó, chưa có di động, điện thoại trong kí túc xá cũng chỉ vừa mới được lắp, cho nên điện thoại công cộng ở cuối hành lang mỗi tuần vẫn chưa được tháo xuống. An Nhược đặt tờ giấy viết thư lên mặt bàn trong nhà vệ sinh, nhờ vào ánh đèn chăm chú viết, hành lang vô cùng yên tĩnh nên mặc dù cô đã cố ý tránh đi thật xa, giọng nói từ phía bên kia cũng cố gắng kìm chế thật nhỏ nhưng cô vẫn có thể nghe được. Lát sau hình như cô gái kia bắt đầu khóc thút thít, lảng máng như là: “Giang Hạo Dương, anh nói gì đi chứ. Anh có đang nghe em nói không? Anh không được cúp điện thoại!” Tiếng khóc của cô gái ngày một lớn dần, tuy cố kìm nén lại nhưng vẫn nghẹn ngào, chỉ nghe cô ấy nói tiếp, “Giang Hạo Dương, anh không thể như thế với em được. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Thẩm An Nhược cảm thấy mình thế này thật tội lỗi, mặc dù cô hoàn toàn vô tội, đành vội vã thu dọn đồ đạc nhanh chóng quay về phòng. Bước ra khỏi phòng vệ sinh, không ngờ cô gái ấy đã cúi đầu bước vào, thoáng nhìn qua, Thẩm An Nhược đã nhận ra đó là một chị học năm ba cùng khoa, đội trưởng đội cổ vũ, là một cô gái xinh đẹp và kiêu ngạo như thiên nga, cô ta dẫn đầu đoàn múa trong đêm dạ hội chào đón tân sinh viên, được cả trường hâm mộ. Vậy mà giờ đây đầu tóc lại tả tơi, nước mắt lưng tròng, trông thật vô cùng thảm hại.

Khi đó, cô vẫn chưa bao giờ trải qua một tình yêu thật sự, vì vậy không thể hiểu nổi tại sao một tình yêu vốn ngọt ngào lại có thể khiến người ta khóc lóc thảm thiết, một cô gái vốn rất hạnh phúc lại có thể cam tâm tình nguyện hạ thấp bản thân xuống bùn như vậy.

Về sau nghĩ lại, có lẽ chính vì ấn tượng đầu không tốt ấy khiến cho cô luôn luôn nhắc nhở bản thân trong suốt thời gian quen Giang Hạo Dương là vĩnh viễn không được để bản thân mình rơi vào tình trạng thảm hại, lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần để ra đi không vương bận gì, vì thế mới khiến hai người cuối cùng lâm vào bế tắc, đành phải chia tay. Lúc đó Giang Hạo Dương nói: “Thẩm An Nhược, em chẳng phải là không thật lòng với anh, hãy yên tâm đặt cả tương lai của em cho anh. Anh hy vọng vợ của anh trong tương lai sẽ là em, anh nói điều này là thật lòng. Nhưng em đã bao giờ nghĩ tới tương lai của chúng ta sẽ thế nào chưa? Em với anh đến một chút lòng tin cũng không có.” Vài năm sau, nghĩ về khoảng thời gian này, Thẩm An Nhược cũng thừa nhận rằng chỉ một người cố gắng sẽ không có tác dụng gì, hai người bọn họ, là ai phụ ai, có lẽ về cơ bản không thể là một đôi.

Chẳng bao lâu cô lại được nghe nhắc tới cái tên Giang Hạo Dương một lần nữa. Tân sinh viên đã bắt đầu chính thức nhập học, cũng như tất cả những sinh viên mới khác, mỗi tối sau khi tắt đèn, chị em thường tụ tập nói chuyện với nhau. Và hoàn toàn không ngoại lệ, chủ đề của các cô gái luôn luôn là về các chàng trai.

“Mọi người hôm nay có nhìn thấy cô gái ở cạnh Từ Chí Nghị không? Sinh viên năm nhất đó thật sự quá lợi hại, mới vào trường chưa được mấy ngày.” Tôn Băng Băng bắt đầu câu chuyện.

“Từ Chí Nghị là ai thế?”

“Là thành viên trong ban lãnh đạo của Hội sinh viên trường chúng ta. Thâm An Nhược à, cậu chẳng chịu cập nhật thông tin gì cả.”

“Không chừng người ta quen biết nhau từ trước rồi ấy chứ.” Trương Lệ đoán.

“Không thể nào, cô bé nữ sinh ấy là người ở đây mà.” Hứa Chi tuyên bố có vẻ đắc ý, “Còn nữa, hôm nay tớ và Phi Phi theo dõi cô ấy, cô ấy học bên khoa kế toán mà.”

“Thôi được rồi, các bạn rảnh quá không có chuyện gì để làm à.” Bạch Hân Nhã lên tiếng.

Thâm An Nhược rất buồn ngủ, nhưng Tôn Băng Băng ở giường trên lại đang nằm chen chúc bên cạnh. Thực ra cô vẫn đang đeo tai nghe, hoàn toàn không hứng thú với những câu chuyện đồn thổi trong trường, lại cảm thấy thế này thì không lịch sự, đành chỉ đeo một bên tai nghe, bỏ tai kia ra, Tôn Băng Băng cũng rất tự nhiên đeo một bên tai nghe của cô lên, “Ôi, An Nhược, cậu đang nghe Từ Tiểu Phương sao, thứ nhạc này lâu quá rồi.”

“Ừ, cho dễ ngủ ấy mà.”

“Nghe nói Giang Hạo Dương và Quý Nhã Đình chia tay rồi. Mọi người không thấy Quý đại mỹ nhân của chúng ta mấy ngày nay hốc hác tiều tụy sao.”

“Anh Giang đó thật bản lĩnh, bạn lớp bên nói với tớ là bạn gái cũ của anh ấy là hoa khôi của trường Đại học Ngoại Ngữ đấy.”

“Người ta có sức cuốn hút nhỉ! Các cô gái ở trường chúng ta cũng tốt đấy chứ, không ngờ còn bị trường ngoài cạnh tranh. Nghe nói lần trước,

những người bên trường Ngoại Ngữ đó chửi trường chúng ta thậm tệ đó.”

“Sao bạn biết Giang Hạo Dương là người phụ tình chứ, chuyện hợp tan là chuyện quá bình thường mà. Anh Giang bây giờ có bạn gái mới chưa?”

“Hiện giờ thì vẫn chưa có. Nếu có chắc chắn phải giấu thôi, không thì làm sao tránh được bị người ta lên án chứ...”

An Nhược ngủ mơ mơ màng màng cũng nói chêm vào một câu: “Cái tên Giang Hạo Dương này sao nghe mà quen quá...”

“Thảm An Nhược, thua cậu rồi, Chủ tịch Hội sinh viên của chúng ta, hôm đón tân sinh viên không phải cậu cũng ngủ gật đấy chứ...” Tôn Băng Băng hơi nổi nóng.

À, Thảm An Nhược bỗng nghĩ ra. Vừa lúc này đang nói đến ai ấy chỉ? Quý Nhã Đình, hóa ra chị ấy tên là thế, đúng là người hợp với tên. Chỉ có điều...

“Giang Hạo Dương, cả ba chữ ấy đều có bộ thủy đúng không? Anh ấy chắc là ngũ hành thiếu thủy nên mới lấy cái tên này.” An Nhược bỗng nảy ra một ý nghĩ hết sức kì lạ.

Cô hoàn toàn không chú ý đến Giang Hạo Dương. Hôm diễn ra lễ đón tân sinh viên, cô chỉ hướng ánh mắt về một nam sinh khác. Người đó không hẳn là quá đẹp trai, khí chất lạnh lùng, lên sân khấu hát Chúc phúc của Trương Học Hữu. Lúc cậu đứng trên sân khấu, cũng hoàn toàn không cảm thấy chút gì đặc biệt, vì trên sân khấu lúc đó có quá nhiều các cô gái xinh đẹp, thế nhưng chỉ cần cậu bắt đầu hát, cả hội trường bỗng nhiên im lặng, giọng hát của cậu rất dịu dàng êm ái, âm cuối như mang theo từ tính, An Nhược cảm thấy cậu còn hát hay hơn cả Học Hữu. Lúc cậu lui về sau hậu

trường, bỗng nhiên quay đầu hướng về phía khán phòng mỉm cười. Trong khoảnh khắc ấy, An Nhược như có thể nghe thấy âm thanh của hạt giống đang nảy nở trong lòng mình. Ngày trước lúc đọc tiểu thuyết đều hình dung khi người con gái bị tiếng sét ái tình, đều dùng cụm từ “trong lòng hình như có một đóa hoa nở rộ”, cô thường cười cho rằng đó chỉ là câu chuyện phóng đại, cho đến hôm nay cô mới tin đó là thật.

Cậu ấy tên Lý Hải Kiếm, là sinh viên năm tư. Thực ra lúc đó An Nhược cũng không có bất kì suy nghĩ gì, chỉ biết rằng khi thấy cậu ấy trong sân trường thì vô cùng vui vẻ, cả ngày không gặp cậu ấy chẳng hiểu sao lại thấy hụt hẫng.

Vừa nhập học đã có một trận thi đấu bóng rổ vòng tròn chào đón tân sinh viên, một người mù tịt về thể thao như An Nhược lại ngày ngày cứ đúng giờ đứng trước sân bóng chưa có khi nào trễ, làm các thành viên nam trong đội rất muốn mời cô ăn cơm cùng: “Thẩm An Nhược, em thật có tình nghĩa, ngày nào cũng đến cổ vũ cho bọn anh.” An Nhược cảm thấy trong lòng rất áy náy, cô nào có đến xem bọn họ, vì thế hôm sau mua chocolate đến mời, từ đó đám nam sinh gọi cô là em gái, bảo vệ cô suốt bốn năm học.

Thức ăn ở nhà ăn số Hai của trường là khó ăn nhất, vậy mà sáng sớm nào Thẩm An Nhược cũng đến. Bạn cùng phòng cô hỏi, cô chỉ trả lời: “Ở đó ít người, đỡ phải xếp hàng.” Thực ra là vì sớm nào Lý Hải Kiếm cũng xuất hiện ở đó.

Mỗi buổi trưa cô đều tới đường Viên Thạch bảy, tám lần, con đường đó lưu lại dấu giày của cô nhiều nhất và số lần An Nhược gặp được Lý Hải Kiếm ở đây cũng là nhiều nhất. Phần lớn chỉ là bước qua nhau, nhưng có một ngày, khi An Nhược chạm mặt cậu, cậu bỗng nhiên mỉm cười với An Nhược làm cô bỗng cảm thấy xung quanh có trăm ngàn đóa hoa đang cùng nở rộ. Tối hôm đó, người nào trong kí túc xá cũng hỏi cô: “Thẩm An

Nhược, bạn nhất được tiền hả, sao cứ cười suốt thế, kỳ lạ quá.” Thực ra về sau An Nhược nghĩ, có lẽ lúc nhìn thấy cô, cậu thấy cô khẽ cười nên cũng cười đáp lại cô.

Về sau thậm chí cô còn tham gia câu lạc bộ bi-a mà cậu ấy là nhóm trưởng, có trời mới biết Thẩm An Nhược ghét thể dục thể thao đến thế nào, hướng hồ là bi-a.

Cứ như thế, gần nửa học kì đầu tiên của năm nhất, Thẩm An Nhược vẫn giữ trong lòng tình cảm của mình.

Đến bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại như thế. Thời gian càng lâu, gặp càng nhiều, Thẩm An Nhược càng hiểu ra, nam sinh đó rõ ràng không phải người đàn ông mà từ nhỏ cô đã mơ về, thậm chí cậu ta còn có quá nhiều nhược điểm mà cô không thể dung nạp. Ví dụ như cậu ta có lúc rất trẻ con, rất thích thể hiện bản thân, lại quá coi trọng thắng thua, nhưng khi những nhược điểm đó thể hiện ở con người cậu ta thì lại trở thành một vầng hào quang rực rỡ khiến cho cá tính của cậu ta trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, thật sự đáng yêu. Thẩm An Nhược cảm thấy rất coi thường bản thân mình.

Tối đó cô không ngủ được, cầm đèn pin trốn trong chăn viết nhật kí: Cuối cùng tôi cũng hiểu rằng, tình cảm và lý trí vốn không bao giờ có thể dung hòa.

Thực ra Thẩm An Nhược chẳng hề tính toán gì, chỉ là cô muốn tận hưởng khoảng thời gian này, cũng giống như hồi nhỏ đứng trên ghế uống trộm một ít rượu của bố để trong tủ, mặc dù vừa đắng vừa cay, nhưng trong lòng khắp khởi vô cùng.

Cô viết trong nhật kí của mình: Chi bằng hãy phóng túng một lần, chỉ cần một lần đó thôi cũng đã đủ lắm rồi. Kỳ thực người mình yêu không phải là cậu ta. Lần đầu tiên mình xa nhà, tâm sự không biết phải chia sẻ với ai. Mình yêu chính là phần tình cảm đó, vừa hay nó lại rơi vào cậu ta. Mình muốn có chỗ để gửi gắm ký thác tình cảm, nếu không phải là cậu ta, có lẽ cũng là một cái cây, một đóa hoa, thậm chí là một tảng đá. Chẳng qua cậu ta cũng chỉ xuất hiện đúng lúc mà thôi...

Thẩm An Nhược chôn giấu bí mật của mình rất kỹ, cho tới khi Lý Hải Kiếm tốt nghiệp không một ai biết được cô đã từng trao trái tim mình cho người đó. Rất nhiều năm sau, lúc cô và Hạ Thu Nhận hồi tưởng lại quãng thời gian học đại học có vô tình nhắc đến, Thu Nhận vô cùng kinh ngạc nói:

“Thẩm An Nhược, tớ thật sự khâm phục cậu. Thứ nhất là cậu có thể thích được anh ta, anh ta hoàn toàn không phù hợp với bất kì tiêu chuẩn nào của cậu cả. Thứ hai là cậu có thể giấu được một việc như thế, cậu giả bộ quá giỏi. Ngày đó tuần nào tớ cũng đến gặp cậu ít nhất là ba lần, vậy mà vẫn hoàn toàn không biết gì. Còn nữa, tại sao cậu không nói cho anh ta biết chứ? Ít nhất cũng phải bày tỏ với anh ta, để anh ta biết, nhờ đâu anh ta cũng thích cậu thì sao? Như thế cậu cũng không cảm thấy tiếc nuối điều gì, nếu là tớ, chắc chắn tớ sẽ cảm thấy hối hận đến chết mất.”

An Nhược nghĩ, nếu thật sự Lý Hải Kiếm muốn theo đuổi cô, e rằng cô sẽ sợ hãi đến mức quay đầu chạy trốn, đó rõ ràng không phải kiểu đàn ông mà cô muốn. Cô không khống chế được mình mà thích anh ta, nhưng luôn kiềm chế để không đánh mất chính mình. Tại sao lại phải bày tỏ nhỉ, rõ ràng là không mong cầu kết quả, yêu thầm một người cũng giống như phim điện ảnh cá nhân vậy, tự mình làm đạo diễn, biên kịch, diễn viên, tất cả đều chỉ một mình mình đảm nhận. Nhưng tình yêu lại là trò chơi của hai người, phải tuân thủ quy tắc, phải học cách thỏa hiệp, thậm chí phải biết chấp nhận đánh cược với thất bại.

Thẩm An Nhược không ngờ rằng lại có thể có cơ hội gặp nhân vật Giang Hạo Dương trong truyền thuyết nhanh đến như thế. Học viện Kinh tế đảm trách những hoạt động có quy mô không hề nhỏ, cần rất nhiều tình nguyện viên, phần lớn tân sinh viên đều tham gia rất nhiệt tình, ngay cả người lười biếng như Bạch Hân Nhã cũng đăng ký tham gia.

Thẩm An Nhược không thích chỗ đông người, vì thế nhìn danh sách đã đầy thì như mở cò trong bụng. Sáng ngày cuối tuần, bạn cùng kí túc xá của cô hoặc đi làm tình nguyện, hoặc đi ra ngoài chơi, chỉ còn mình cô yên tĩnh nghe nhạc, đọc tiểu thuyết, vừa đọc tới đoạn hay thì điện thoại trong kí túc reo vang, Tôn Băng Băng khóc nức nở kêu cô lập tức tới khu tự học trong cùng của thư viện tìm giúp cô ấy tập tài liệu màu xanh đưa cho người của Hội sinh viên. “Tập tài liệu đó cần trước chín giờ, chị khóa trên đã dặn đi dặn lại tớ rồi. Nhưng chúng tớ phải đi bây giờ, An Nhược, cậu giúp tớ với, cậu tốt bụng nhất mà, xin cậu đấy, tớ yêu cậu, tớ cúp máy nhé.”

“Này, cậu đợi chút đã...” An Nhược vẫn chưa hỏi rõ ràng, Tôn Băng Băng đã cúp máy, cô thừ ra vài giây rồi mới nhìn đồng hồ, đã tám giờ bốn mươi phút, không còn thời gian suy nghĩ về yêu cầu lạ đời của Tôn Băng Băng, ngay lập tức thay quần áo vội vàng rồi chạy tới thư viện, quả nhiên tìm thấy cặp tài liệu màu xanh, lòng thầm nghĩ chắc chắn Tôn Băng Băng với bạn trai sáng nay đã tới đây ăn sáng rồi để quên. Rồi lại chạy tới phòng học, vừa dừng lại để thở chưa kịp nói gì, một chị khóa trên đã cầm ngay lấy tập tài liệu trên tay cô: “Trời ơi, cuối cùng thì em cũng đến rồi. Không phải đã nói là phải mang đến sớm trước mười phút rồi hay sao. Làm cho người ta sốt ruột chết đi được.”

“Em xin lỗi, em cũng đã cố gắng để tới nhanh nhất có thể rồi ạ.”

Chị khóa trên nói: “Ừ, em mới đến đây đúng không?”

“Vâng.”

“Ôi, thôi được rồi, lần sau đừng quên nữa nhé.”

Thẩm An Nhược đang cố gắng điều hòa hơi thở nên cũng không thể giải thích. Cô vừa phải chạy vội đến, cảm thấy cổ họng khô khốc, thở cũng khó khăn. Bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một câu: “Lại quên trước quên sau, còn đến muộn nữa, việc này đâu liên quan gì đến chuyện có phải sinh viên mới hay không.” Giọng nói hình như rất có sức hút, ngữ khí lạnh lạnh lãnh đạm. An Nhược ngẩng đầu lên thấy đứng đối diện mình là một gương mặt có thể coi vô cùng tuấn tú. Mặc dù bây giờ với một bộ dạng không sút môi thì có thể coi là “tạm tạm”, nhưng một người con trai có thể dùng từ “tuấn tú” để miêu tả thì thật sự rất ít. An Nhược đang thầm chăm chăm xem tư chất và ngoại hình của chàng trai này được bao nhiêu thì đã nghe thấy chị khóa trên nói: “Hạo Dương, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Trong đầu An Nhược bỗng lóe lên, thì ra là anh ấy, không kìm chế được cố nhìn thêm một chút. Giọng nói của anh lạnh lùng nhưng cách cư xử lại rất đổi dịu dàng, vô cùng giả tạo. Trong đầu của An Nhược cứ lớn vồn mấy chữ “giả vờ đạo mạo”, cô cố gắng quên đi suy nghĩ này của mình, nhưng vẫn không thể nhịn được cười.

Giang Hạo Dương dựa vào bên cạnh bàn, quay đầu nhìn cô: “Sao cô không mang theo thẻ công tác?”

“Nhưng em không phải là...”

Chị khóa trên nói: “Đi thôi.”

Giang Hạo Dương rút từ trong túi ra một tấm thẻ công tác đưa cho cô: “Đeo vào đi. Xe của các cô không phải đã đi rồi sao? Đi cùng xe với chúng

tôi đi.” Rồi dúm vào tay cô một bình nước khoáng, “Về sau nên dậy sớm chạy bộ, mới chạy lên cầu thang mà đã thở không ra hơi thế này rồi sao?”

Trong đầu Thẩm An Nhược bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng mạo hiểm, cô bỗng có hứng thú với những hoạt động mà trước đây luôn cảm thấy nhàm chán, vì thế lẻo đẹo theo sau bọn họ.

Lần đó bọn họ tới một viện phúc lợi ở khu vực gần đó làm tình nguyện. Trên đường đi, Giang Hạo Dương đã phát hiện ra cô là người mạo danh nhưng cũng không nói gì cả, tới điểm tập trung bèn đưa cô tới một tổ làm việc rồi đi mất, về sau Thẩm An Nhược mới biết thực chất đó là tổ được nhận làm những công việc nhẹ nhàng nhất.

Cho tới buổi tối, Thẩm An Nhược nghĩ tới vẻ mặt rất điềm tĩnh của Giang Hạo Dương chỉ trong nháy mắt đã thay đổi mấy lần, cảm thấy mừng thầm với trò đùa ác hơi quá đáng của mình, hình như đã thay cho cô gái không quen biết kia trả thù được một chút. Có lẽ cả ngày quá mệt, Tôn Băng Băng trèo lên giường từ rất sớm, mơ mơ màng màng hỏi cô: “An Nhược, sao hôm nay cậu cũng đi?”

“Bọn họ thiếu tình nguyện viên thôi.” An Nhược cũng cảm thấy mệt, nằm xuống nhìn nóc của chiếc giường hai tầng, “Này, Tôn Băng Băng, tớ nói chuyện này với cậu, cậu phải hết sức bình tĩnh, đừng nhảy xuống giường của tớ đấy nhé.”

Tôn Băng Băng hưởng ứng ngay: “Trẫm cho phép nhà ngươi được nói.”

“Hôm nay cậu đã mất cơ hội được đi chung xe với anh Giang Hạo Dương yêu dấu rồi. Nếu cậu tự mình đi gửi tập tài liệu đó thì...”

“A... a... a...” Tầng trên bỗng vang lên tiếng hét chói tai. An Nhược vẫn chưa kịp bật tai lại, Tôn Băng Băng đã leo xuống giường với tốc độ thần tốc, bò xuống bóp cổ cô: “Cậu là đồ đê, cậu dám khiêu khích tớ sao?”

“Ôi ôi, ai bảo cậu mới sáng sớm đã hành hạ tớ, lại còn phá hoại cả ngày cuối tuần êm đẹp của tớ. Cậu rõ ràng có thể tự mình đi lấy...”

“Thượng đế ơi, tại sao con không dám tự mình đi lấy tập tài liệu đó chứ, không phải đã để lại ấn tượng không tốt cho anh Giang Hạo Dương rồi sao? Ôi, tại sao, tại sao? Thượng đế hãy nói cho con biết lý do đi.” Cả tối Tôn Băng Băng cứ nhắc đi nhắc lại câu đó bên tai Thẩm An Nhược, An Nhược bị cô lải nhải đến mức đầu óc quay cuồng, không nhịn được bèn nói chen vào: “Rốt cuộc Giang Hạo Dương có gì hay ho chứ.”

“Cậu lại còn hỏi vậy sao? Cậu là đồ xấu xa, đã được hỏi lại còn khoe khoang, tớ bóp chết cậu! Giang Hạo Dương có điểm nào không tốt? Cao lớn tuấn tú lại có thành tích tốt, bóng đá bóng rổ đều tuyệt, tính cách không chê vào đâu được, nghe nói đến cả điều kiện gia đình của anh ấy cũng không tồi chút nào. Ôi, thượng đế ơi, sao lại có một người hoàn mỹ đến thế chứ.”

Thẩm An Nhược chỉ quay mặt đi chỗ khác bĩu môi, dù sao cũng đâu có ai thấy.

Cuộc thi văn nghệ bằng tiếng phổ thông theo truyền thống của Học viện Kinh tế diễn ra một năm một lần, phòng kí túc xá 211 của Thẩm An Nhược bị lớp yêu cầu cử đại diện đi dự thi. Lớp của cô có bốn mươi mấy người nhưng chỉ có tổng cộng sáu người là con gái, lại cùng ở một phòng, mặc dù không phải dung mạo ai cũng đẹp đẽ như hoa, nhưng người nào cũng gọn

gàng sạch sẽ, lại thường xuyên đi cùng nhau, nếu xếp thành một hàng thì đúng là trong sân học viện có cảnh đáng để xem, nam sinh hai lớp Công thương cảm thấy vô cùng tự hào lẫn vinh quang, ngày thường đối với các cô cũng có ý bảo vệ, nhưng đối mặt với sự kiện lần này bất chấp sĩ diện phong độ của mình, lấy ba mươi phiếu áp đảo sáu phiếu ít ỏi, quyết định lần thi này nhất định các cô phải ra mặt chiến đấu.

Sáu cô gái tập hợp lại chủ động tìm tài liệu khai thác ý tưởng, cuối cùng lấy ý kiến do Thẩm An Nhược chợt nghĩ ra, mọi người tự phân công công việc, chỉ trong vòng một ngày đã viết xong kịch bản hoàn chỉnh. Đó là tiết mục mô phỏng một phiên tòa, dựa theo vụ việc giải quyết tranh chấp dân sự đang được chú ý mấy ngày gần đây, đã đăng thành nhiều kỳ trên báo. Một nhân viên nữ sau khi bị đồng nghiệp vu cáo khiến gia đình tan vỡ, cuối cùng quyết định kiện người hãm hại mình ra tòa.

Những tiết mục tham gia trước đó chỉ toàn là ngâm thơ hoặc đọc truyện, trên sân khấu chỉ là màn độc diễn, còn có thí sinh lựa chọn bài về đọc nhịu, không có gì đáng chú ý. Các cô gái phòng 211 vừa bước lên sân khấu, đầu tiên đóng vai mấy bà tám nhiều chuyện ríu rít nhỏ to với nhau, giọng điệu vô cùng cay độc khiến nhân vật nữ chính giận run người, ngay lập tức có hiệu quả, phía dưới vang lên những tiếng cười không dứt. Đến cảnh thứ hai, hiện trường lập tức chuyển thành phòng xử án, ngoài nhân vật nữ chính và người mưu hại, bốn cô gái còn lại nhanh chóng nhất trang phục giấu phía sau sân khấu, chỉ trong mười giây từ vai nữ độc ác chuyển thành quan tòa nghiêm trang, thư kí và luật sư hai bên, phía dưới sân khấu tiếng cười càng to hơn.

Trước đó các cô đã tập đi tập lại vô số lần, giờ đây mặc dù cảm thấy vô cùng căng thẳng nhưng những lời thoại đều đã thuộc nằm lòng, chỉ tự nhiên thốt ra. Hứa Chi và An Nhược lần lượt là luật sư cho bị cáo và bên nguyên, hai người bọn họ vốn phát âm rất rõ ràng, hôm nay còn đeo kính, thực giống nhân vật trong kịch bản. Người bị hại Bạch Hân Nhã diện mạo vô

cùng trong sáng, giọng nói dịu dàng, trông rất tội nghiệp, bị cáo Tôn Băng Băng ngược lại, là một vai nữ ác đến tận cùng. Giọng nói của Trương Lệ uyển chuyển thánh thót nên cử cô làm quan tòa, còn Triệu Tuệ tiếng phổ thông không tốt lắm, vẫn còn hơi hướng của tiếng địa phương, để cô làm thư kí, chỉ cần nói vài ba câu thoại. Thực ra kịch bản viết rất cầu thả, rất nhiều chỗ viết sai luật, phần tranh biện thì càng lộn xộn là sự kết hợp của phim truyền hình Hồng Kông, phim truyền hình Mỹ, tuồng kịch cổ trang các loại. Nhưng một nhóm các cô gái trẻ tràn đầy nhựa sống giả bộ nghiêm trang trên sân khấu lại là một chuyện rất thú vị. An Nhược còn nhớ, sau hôm kết thúc cuộc thi, các cô nhận được một bó hoa rất lớn, trên thiệp còn ghi: “Toàn thể nam sinh khoa Công thương tặng các em gái phòng 211, chúc mừng và cảm ơn các bạn đã đánh bại khoa Kế toán, giúp khoa chúng ta đại thắng.”

Lúc An Nhược và Hứa Chi tranh tụng với nhau trên sân khấu, không ai nhường ai, tranh luận đang đến đoạn gay cấn thì đèn trên sân khấu chớp vài cái rồi bỗng nhiên vụt tắt, mọi người sững lại một lúc, dưới sân khấu lập tức bắt đầu đánh trống reo hò ầm ĩ. Bạch Hân Nhã không giữ được bình tĩnh, vội kéo tay Thẩm An Nhược: “Làm sao đây? Chúng ta làm gì bây giờ?” Không ngờ micro vẫn chưa ngắt điện, tiếng của Bạch Hân Nhã lập tức vang xuống dưới sân khấu, ở dưới bỗng rộ lên tiếng cười làm tình thế trở nên vô cùng khó xử. Thẩm An Nhược cũng không ngờ bản thân ứng biến nhanh như vậy, ngay lập tức lấy micro giả giọng tranh luận gần từng tiếng: “Tục ngữ nói, làm việc tốt thường hay gặp trắc trở. Cô yên tâm, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta.” Hứa Chi phản ứng cũng nhanh không kém: “Bây giờ thắng bại vẫn chưa được phân định, các vị sao lại nói những câu khoa trương đến vậy.” Quan tòa Trương Lệ cũng phản ứng lại, dùng búa đập mạnh xuống bàn, giọng rất nghiêm trang nói: “Trật tự! Trật tự! Trong mắt các vị có còn kỉ luật của tòa án hay không? Hai bên luật sư tiếp tục làm việc đi!”

Bên dưới yên tĩnh được vài giây, trong chốc lát bỗng nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tiết mục của các cô vậy là vẫn có thể tiếp tục trong bóng tối. Không còn sự hiện diện của những con mắt bên dưới, lại vượt qua sự lúng túng và căng thẳng vừa rồi, bọn họ càng bình tĩnh hơn, phát huy hết khả năng của mình. Cũng may là khi sắp đến đoạn cuối, hệ thống đèn đã khôi phục lại bình thường, sân khấu sáng rực. Theo kịch bản đặt ra ban đầu, bên Thẩm An Nhược sẽ thắng kiện, sau đó bắt tay với luật sư của bị cáo. Hứa Chi và Thẩm An Nhược ra sức bắt tay nhau, ở dưới khán đài lại tưởng rằng họ vẫn tiếp tục tranh giành cao thấp nhưng chỉ mình An Nhược hiểu rằng họ đang chúc mừng sự phối hợp ăn ý của hai bên.

Tiết mục của hai lớp Công thương nghiêm nhiên đoạt giải nhất. Giang Hạo Dương và ban lãnh đạo trường cùng ngồi ở hàng ghế ban giám khảo, tới lượt anh giơ bảng điểm lên, anh khẽ cười, cho mười điểm làm cả hội trường ồ lên kinh ngạc.

Không lâu sau đó là bầu cử nhiệm kỳ mới cho Hội sinh viên, sinh viên năm thứ tư rút khỏi, nhường chỗ cho sinh viên năm nhất. Tôn Băng Băng và Hứa Chi tích cực nhất, cả ngày chỉ ở trong kí túc xá chuẩn bị bài diễn thuyết cho mình, thậm chí còn rất ít khi đến phòng tự học, cả đêm bắt Thẩm An Nhược ở trong kí túc xá vừa làm khán giả vừa làm ban giám khảo. Ngày công bố danh sách những người được đề cử, sau giờ học Thẩm An Nhược ôm sách giáo khoa chậm rãi bước xuống tầng dưới thì gặp vài người bạn cùng học đều nói với cô “Chúc mừng nhé”, “Cố lên”, Thẩm An Nhược ù ù cạc cạc, cho đến lúc gặp Tôn Băng Băng: “Thẩm An Nhược, cậu được đấy, cũng có lòng hướng về việc đoàn hội.” Về mặt của cô bạn lúc ấy trông thực sự rất khó chịu.

Thẩm An Nhược phải nghĩ mãi mới hiểu ra, hóa ra Tôn Băng Băng không lọt vào danh sách những người được đề cử vào Hội sinh viên, còn tên của cô thì lại có trong đó. An Nhược vô cùng kinh ngạc, lập tức tới phòng công tác của Hội sinh viên, những anh chị cô quen mặt trong phòng

đều đang bận. “Em là Thẩm An Nhược. Xin lỗi đã làm phiền mọi người, em không biết tại sao em không đăng kí mà trong danh sách ứng cử lại có tên em?”

“Thì ra là em.” Một chị quay lại cười rất thân thiện với cô, “Giang Hạo Dương đã giúp em đăng kí, đồng thời cũng là người tiến cử em.”

“Nhưng tại sao em lại không hề biết chuyện này ạ?”

“Hả? Không ai nói gì với em sao? Ôi, chị cũng không rõ nữa, em đợi Hạo Dương một chút nhé. Đấy, cậu ấy đến rồi.”

Thẩm An Nhược quay đầu lại đã thấy Giang Hạo Dương đang đứng cạnh mình. Anh cao hơn cô nhiều, lúc đó lại đang đứng rất gần cô, cô phải ngẩng đầu lên mới nhìn được vào mắt anh.

“Anh Giang, cảm ơn anh, nhưng tôi hoàn toàn không hứng thú gì với việc vào Hội sinh viên cả.”

“Ừm, em đúng là một người thẳng thắn. Tôi cảm thấy em rất phù hợp. Tôi có trách nhiệm phải đề cử người tôi cảm thấy thích hợp gia nhập Hội sinh viên.”

“Ít nhất anh cũng phải nhận được sự đồng ý của tôi đã chứ. Anh không hiểu điều đó sao?”

“Hả? Em không nhận được không báo gì sao? Tôi có để lại thư cho em rồi mà, chẳng lẽ lại không đến được tay em?” Giang Hạo Dương lại nở nụ cười mê hoặc lòng người, “Cơ hội người khác tranh cướp không được, em thì lại không muốn. Em không màng danh lợi, lười biếng hay chỉ là quá nhút nhát đây?”

“Anh không cần phải dùng kế khích tướng, đảng nào tôi cũng không mắc lừa đâu. Còn nữa, tôi cũng không tiếp nhận tâm lòng ưu ái này của anh đâu.” Thảm An Nhược vô cùng tức giận, gắng hết sức để giọng nói của mình vẫn bình tĩnh. Cô thấy Giang Hạo Dương lại bắt đầu cười, bèn dứt khoát quay người rời đi.

Cuối cùng Thảm An Nhược vẫn vào Hội sinh viên. Buổi tối lúc cô quay lại kí túc xá kể với mọi người chuyện này, các cô gái phòng 211 nhất trí cho rằng dù Thảm An Nhược không tự ứng cử thì cũng nên đại diện cho mọi người tham gia, hai người sẽ có nhiều cơ hội được chọn hơn một người. Các cô cái của phòng 211 khoa Công thương vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, sao lại không có vị trí nào trong Hội sinh viên được? Đến Tôn Bằng Bằng cũng gạt đi tâm trạng buồn bã ủ ê của mình để động viên cô: “Thảm An Nhược, cậu vào Hội sinh viên đi, đợi đến năm sau tớ cũng vào, vậy là có người giúp cho tớ rồi.”

Ngày chính thức bổ nhiệm có tiệc liên hoan của cả người cũ và người mới, sau khi uống rượu và phát biểu trước mọi người, ban lãnh đạo nhanh chóng rút lui, chỉ còn lại toàn thể người của Hội sinh viên giao lưu với nhau. Những sinh viên mới ngồi chung một bàn, thực ra cũng quen biết với các anh chị khóa trước, thỉnh thoảng lại mời rượu qua lại lẫn nhau. Sau đó Giang Hạo Dương, người vừa nhậm chức Chủ tịch Hội sinh viên, đem một cốc bia tới, vẫn là nụ cười rất ấm áp, quyến rũ, khi chưa bước lại gần, xung quanh An Nhược đã có những tiếng rì rầm to nhỏ: “Anh Hạo Dương thật mẫu mực.”

Thảm An Nhược cúi đầu, dù cố gắng nhưng vẫn không thể giấu đi sự coi thường. Cô nghe thấy giọng Giang Hạo Dương vô cùng hòa nhã: “Tôi xin mời các anh chị em một cốc, cố gắng làm việc tốt nhé.” Bỗng nhiên họ bỗng nảy ra ý tưởng xấu xa. Sau khi mời xong cốc bia, mọi người đề nghị mỗi người phải mời anh Giang một cốc, Thảm An Nhược ngẩng đầu cười với Giang Hạo Dương: “Anh Giang là niềm tự hào của trường chúng ta, là

tấm gương cho chúng ta học theo, mọi người tất nhiên phải mời riêng anh Giang rồi. Để tôi mời trước, đàn anh, tôi cạn trước, anh cứ tùy ý.” Thảm An Nhược ngửa cổ uống hết cốc bia, vì trong lòng cô hơi căng thẳng nên suýt chút nữa thì sặc. Giang Hạo Dương nhìn cô một lúc, trên mặt thoáng một nụ cười, cũng đưa tay cầm cốc bia lên uống cạn. Sinh viên mới bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên, nhao nhao mời bia, tất nhiên cũng có gian lận, hai người cùng mời, đương nhiên toàn là các em gái sợ Giang Hạo Dương phải uống quá nhiều. Cứ như thế, Giang Hạo Dương uống liền bảy, tám cốc, uống tới cốc cuối cùng thì anh lắc đầu, phải uống vài ngụm mới hết được. Trong lòng Thảm An Nhược cười thầm, bỗng có cảm giác phản kích của người vừa làm việc xấu, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Giang Hạo Dương đang quay đầu lại nhìn cô từ phía xa, bèn lè lưỡi hướng về phía anh, giả làm mặt xấu.

Cuộc sống của sinh viên đại học thoải mái hơn trung học gấp nhiều lần, việc học hành không quá vất vả, công việc của Hội sinh viên cũng không quá nhiều, Thảm An Nhược đã bắt đầu thấy quen. Hình ảnh Lý Hải Kiếm nhạt dần, tình yêu thầm kín của Thảm An Nhược cuối cùng đã kết thúc bình yên như ý. Kỳ thi cuối kỳ một sắp tới, một người suốt ngày trốn trong kí túc xá đọc tiểu thuyết như Thảm An Nhược cũng không thể không ôm sách vở tới phòng tự học. Hôm đó đang đọc sách rất chăm chú, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói: “Bạn ơi, có thể cho ngồi cùng được không?” Giọng nói rất quen, ngẩng đầu lên, hóa ra là Giang Hạo Dương.

Thảm An Nhược ngoái lại nhìn phòng học, quả nhiên không còn chỗ trống nào, hầu hết sinh viên đều ngồi bàn riêng, hiếm lắm mới có hai người ngồi chung, phần lớn đều là các đôi tình nhân hoặc các cặp đôi đang trong giai đoạn tìm hiểu. Cô mím môi trừng mắt nhìn Giang Hạo Dương, đối phương nói với cô: “Bàn nào cũng đã kín chỗ, thật đấy. Mãi mới tìm được một người quen.” Thảm An Nhược định đáp lại một câu, chẳng lẽ chúng ta lại thân thiết với nhau đến thế, cuối cùng thấy không ổn, mím môi miễn cưỡng để đồ đạc của mình sang một bên, nhường một phần bàn cho anh.

Giang Hạo Dương ngồi học rất yên tĩnh, đến cả tiếng giờ sách cũng rất khẽ khàng. Thảm An Nhược ngó sang, thì ra là sách ôn thi nghiên cứu sinh. Không nghĩ tới là anh lại muốn thi nghiên cứu sinh, rõ ràng chiều nào cũng thấy anh ở sân bóng chơi bóng rổ. Được một lúc, Thảm An Nhược bắt đầu chán học, rút ra một cuốn sách đọc giải trí, mới đọc được vài giây, quyển sách trong tay đã bị giật mất.

“Không có đêm trắng? Ôi, đây là giáo trình của môn nào thế? Bọn em cũng phải thi văn học phổ thông sao?”

“Đưa lại trả tôi đi.” Thảm An Nhược giằng lại cuốn sách.

“Bọn con gái các em xem những thể loại tiêu cực này sẽ ảnh hưởng đến tâm lý, chi bằng đọc Nữ huấn^[1] đi.”

[1] Nữ huấn: Một thể loại sách thuộc mảng giáo dục gia đình dành cho phụ nữ thời cổ.

Thảm An Nhược bị chọc giận, lườm anh, thấy anh không phản ứng gì bèn nói giọng chế giễu: “Anh làm sao biết cuốn sách nào tiêu cực, nội dung của từng cuốn là gì, hay cô bạn nào đó của anh...” Vẫn chưa nói hết đã thấy Giang Hạo Dương dùng ngón tay cái đặt lên môi “Suýt” một tiếng, ra hiệu cho cô nói bé đi, rồi lại chỉ chỉ sang các sinh viên đang học bên cạnh. Thực ra trong phòng tự học cũng không yên tĩnh đến mức ấy, vẫn có những đôi tình nhân đang trêu ghẹo nhau riu rít, cũng có người đang hăng hái thảo luận với bạn mình, nhưng bị anh ra dấu, Thảm An Nhược cảm thấy vô cùng bối rối, vì thế không thèm để tâm đến anh nữa, lại cầm cuốn sách đang đọc dở lên tiếp tục làm việc của mình. Một lúc sau, khi cô đổi sang sách khác, liếc sang bên cạnh thấy Giang Hạo Dương đẩy sang bên mình một tờ giấy hình như đã chuẩn bị từ trước, trên đó viết: “Học không vào à? Ra ngoài đi, tôi mời em ăn chút gì.”

Thẩm An Nhược cũng không hiểu tại sao ngày hôm đó lại theo anh ra ngoài. Bọn họ đi ăn kem chiên, Giang Hạo Dương bị lạnh, run như cây sậy: “Bây giờ là mùa đông mà, sao lại có người bán kem cơ chứ? Nóng lạnh kết hợp, em cứ thế ăn vào, về sau sẽ bị đau dạ dày đó.” Sau này dạ dày của Thẩm An Nhược thực sự có vấn đề, chưa kể mùa đông, ngay cả mùa hè cũng không thể ăn kem được nữa.

Gặp được Giang Hạo Dương cũng là một chuyện không hề đơn giản, anh luôn xuất quỷ nhập thần, lúc ẩn lúc hiện. Cho tới trước kì nghỉ hè cũng không gặp anh quá ba, bốn lần. Nhưng sau khi cùng học với nhau, lại cùng nhau đi ăn kem, giữa bọn họ hình như đã thân thiết hơn rất nhiều, lúc gặp nhau thì cũng chào hỏi hết như hai người bạn. Về sau còn nhờ người chuyển cho cô hai cuốn sách, nói là sách của sinh viên năm tư thanh lý nên nhặt về cho cô.

Thẩm thoát học kỳ hai đã qua được hai tháng, sinh viên năm thứ tư cũng lần lượt rời khỏi trường, bắt đầu viết luận văn, tìm việc, mỗi người đều muốn có một vị trí tốt cho mình, cứ đến cuối tuần là lại vội vã tất bật. Nhóm sinh viên ung dung nhất có lẽ là nhóm sinh viên đã thi đỗ nghiên cứu sinh, ví như Giang Hạo Dương. Thẩm An Nhược lần nào đi qua sân bóng rổ cũng thấy anh mồ hôi nhễ nhại.

Một ngày, Thẩm An Nhược đang ngồi trong phòng tự học của thư viện, học chán lại lôi tiểu thuyết ra đọc, không ngờ vừa đọc được một lúc, cuốn sách bị ai đó giật mất. Giang Hạo Dương nói: “Sao lại nhàn nhã thế này? Giúp anh một việc được không.” Thì ra anh nhờ cô chép giúp luận văn tốt nghiệp.

Thẩm An Nhược thẳng thừng từ chối: “Rõ ràng anh cũng có tay, việc gì phải tìm người khác chép hộ?”

Giang Hạo Dương giơ tay lên, ngón cái đang quán bông băng: “Chơi bóng rổ bị thương mắt rồi.”

Cuối cùng Thẩm An Nhược đành miễn cưỡng giúp anh chép lại. Giang Hạo Dương ngồi bên cạnh, cầm cuốn tiểu thuyết của cô lên đọc, Thẩm An Nhược không nhìn rõ chữ nào quay sang hỏi anh. Chữ của anh rất đẹp, cứng cáp có lực, rất giống con người anh. Thẩm An Nhược viết đến khi tay mỏi nhừ, dừng một chút vừa bóp tay vừa trợn mắt nhìn anh. Giang Hạo Dương cười cười, khẽ nói: “Em đừng trợn mắt to quá, về sau sẽ có nếp nhăn sớm đấy. Em có biết rất nhiều cô gái như em chủ động xin chép giùm anh luận văn không, vậy mà anh không cần đấy.”

“Em thật may mắn quá, cảm ơn anh đã coi trọng em đến thế.”

“Đâu có, chữ của bọn họ đều quá mảnh dẻ. Chỉ có chữ của em, chữ nào chữ nấy tròn trịa như học sinh tiểu học vậy, các thầy giáo sẽ tưởng rằng anh rất chăm chỉ viết từng chữ một, đem so sánh cũng sẽ không hỏi nhiều.”

Sau khi luận văn tốt nghiệp của Giang Hạo Dương được thông qua, anh chủ động đi tìm Thẩm An Nhược, nói muốn mời cô đi ăn gọi là để cảm ơn. Thẩm An Nhược từ chối mấy lần không được, cuối cùng đành chọn Di Hòa Viên, một nơi cách trường rất xa, không sợ bị bạn bè cùng học bắt gặp. Bọn họ ngồi xe buýt mất bốn mươi phút, rồi lại đi bộ thêm mười phút nữa. Ở đây có những món ăn vặt rất đặc sắc, trước khi ăn phải đổi tiền lấy phiếu ăn, khá phiền phức. Thẩm An Nhược chỉ ăn cơm rang cũng đã thấy no, Giang Hạo Dương thì lại cảm thấy vô cùng tiếc nuối: “Chúng ta mất hai tiếng đi đường mới tới được đây, sao em ăn có chút xíu thế?” Vì thời gian còn sớm, bọn họ lại cùng đi xem phim Romeo và Juliet, bộ phim đã được làm lại theo phong cách hiện đại, xem xong cả hai người đều cảm thấy buồn buồn.

Giang Hạo Dương nói: “Hai người bọn họ phải chết, thật sự không đáng. Phí cả đời, không thể sống bên nhau thì có sao, chỉ bằng ai sống cuộc đời của người ấy.”

“Đúng thế, trong những vở bi kịch của Shakespeare, vở kịch này có kết thúc khiến người ta cảm thấy buồn nhất, cái chết thật sự quá đáng tiếc.”

“Bọn họ mới chỉ vừa nhìn nhau một lần, làm sao có thể đưa ra quyết định cả đời được. Những người trẻ tuổi thật là quá khinh suất...”

“Vì thế mới phải tìm đến cái chết sớm như vậy, đang lúc yêu nhau đã phải chết, nhớ đâu cho đến lúc kết hôn lại trở thành đôi vợ chồng bất hòa...”

Thẩm An Nhược cảm thấy cuộc nói chuyện này thật sự đã sỉ nhục ngành công nghiệp điện ảnh.

Lúc ấy về đến trường trời đã tối muộn, sắp đến giờ tắt đèn. Giang Hạo Dương đưa An Nhược tới trước cổng kí túc xá.

“Thẩm An Nhược này...”

“Dạ?”

“Tại sao em không tìm bạn trai?”

“Tại sao cứ nhất định phải có bạn trai?”

“Có thể giúp em múc nước, xếp hàng mua cơm, lúc em buồn có thể tìm người đó trút giận.”

“Những việc đó anh đều từng làm rồi hả? Chỉ có quý mới tin thôi.”

“À, anh thì ngoại lệ, đều là người khác vì anh mà làm những chuyện đó.”

Thẩm An Nhược bật cười: “Kiêu căng điên cuồng.”

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới cửa phòng kí túc xá nữ, An Nhược nói: “Ở một mình thì sẽ tự do hơn nhiều, mức nước, xếp hàng mua cơm, em đều có thể tự mình làm được.”

Lúc cô chuẩn bị bước qua cửa, lại nghe thấy Giang Hạo Dương gọi cô: “Thẩm An Nhược này...”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Giang Hạo Dương đứng dưới con đường rực rỡ ánh đèn, cả người anh như chìm trong thứ ánh sáng dịu dàng: “Nếu cho tới khi tốt nghiệp bên em vẫn chưa có ai, chi bằng cân nhắc đến việc làm bạn gái của anh đi.”

Thẩm An Nhược quay người chạy mất, chỉ ném lại cho anh một câu: “Em không nghe thấy gì hết đâu!”

Nhưng trong ba năm tiếp theo, cuối cùng Thẩm An Nhược cũng không có một người bạn trai nào thật. Cô có rất nhiều cơ hội, có một vài người rất hợp nhưng chỉ vì câu nói của cô là trong lúc học đại học không nghĩ tới chuyện yêu đương thế là họ bèn tự động rút lui sạch. Đến ngay cả cô cũng không biết mình cứ khăng khăng như thế liệu có liên quan gì đến Giang Hạo Dương không. Giang Hạo Dương đang học cách cô hàng nghìn cây số, mỗi tuần đều viết mail cho cô, có lúc cũng viết cả thư tay. Khi đó kí túc xá sinh viên vẫn chưa nối mạng, mỗi tuần An Nhược đều ra ngoài lên mạng một lần, hoàn toàn không phải là chờ đợi gì, nhưng sau khi nhận thư đều cảm thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Anh không hề gọi điện thoại cho cô, vì An Nhược không muốn bị bạn bè cùng kí túc xá hỏi xa hỏi gần, thường thì

đều do An Nhược chủ động gọi điện tới, nói một hai giây, Giang Hạo Dương sẽ lại nói: “Đề anh gọi lại cho em.”

Lúc Thẩm An Nhược tốt nghiệp, Giang Hạo Dương cũng tốt nghiệp cao học. Rất nhanh anh được nhận tới thành phố Y làm việc, lúc gọi điện thông báo cho Thẩm An Nhược, anh nói: “An Nhược, chi bằng em cũng tới đây làm việc đi, ở đây sơn thủy hữu tình, khí hậu ôn hòa, con người thân thiện, cuộc sống vừa yên tĩnh vừa thanh thoi, lại không quá lạc hậu, rất hợp với tính cách của em.”

Thẩm An Nhược không đáp lại anh, nhưng chẳng biết vô tình hay cố ý thế nào mà phần lớn hồ sơ xin việc của mình đều được gửi tới các công ty tại thành phố Y. Lúc cô kí hợp đồng làm việc tại tập đoàn Chính Dương ở thành phố này, ở quê nhà cũng có những nơi rất nhiệt tình bày tỏ ý muốn giữ cô lại làm việc, nhưng cô vẫn nhất quyết tới đây. Cô tự nói với bản thân, mình không phải vì Giang Hạo Dương mà tới, mà là vì đãi ngộ và cơ hội ở Chính Dương quá tốt. Thực ra bản thân cô cũng không hiểu rõ, cuối cùng lý do thực sự là gì.

Cứ đơn giản như vậy, thậm chí đến một câu hứa hẹn cũng chưa bao giờ nói. Cho tới rất lâu về sau, Thẩm An Nhược mới chấp nhận rằng, thực ra cô đã coi nó là tình yêu, mặc dù nếu so với tình yêu của các cặp đôi khác thì hoàn toàn không giống, nhạt nhẽo vô vị, hết sức thận trọng, cẩn thận từng bước, nhưng đối với cô, nguy cơ trả giá vẫn rất cao.

Cô đã luôn tưởng rằng với một sự khởi đầu bình yên như thế thì tình yêu cũng nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng, chẳng có bất kì giông tố nào. Nhưng cô lại không ngờ rằng thời gian là liều thuốc hóa giải, và cũng là độc dược khiến cho con người ta lạnh nhạt, chán ghét, kiếm cớ để chỉ trích nhau. Cuối cùng theo dòng chảy của thời gian, tất cả đều phải thay đổi.

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Có người nói: Nếu hai người đã xác định không thể ở bên nhau, vậy thì chỉ mong rằng lúc yêu nồng nhiệt nhất hãy chia tay, như thế có thể lưu giữ lại bên mình những kỉ ức đẹp nhất, dành những năm tháng còn lại nhớ về nhau.

Thực ra lúc đó mình đã nghĩ, như thế chính là tự hành hạ bản thân và trái tim mình, nếu đã không có cách nào để ở bên nhau, chi bằng buông xuôi tất cả, còn không thì cứ tiến về phía trước đi. Nếu đổi lại là mình, thà rằng để tình yêu bị thực tế phũ phàng mài mòn làm cho phai nhạt dần đi, cuối cùng lạc mất nhau, tốt nhất là biến mất một chút dấu vết cũng không lưu lại, như thế sẽ không phải đau lòng hay tiếc nuối thêm một lần nào nữa.

Chương 4

Lần cuối cùng Thẩm An Nhược và Giang Hạo Dương cãi nhau, phương án của tổ dự án mà Thẩm An Nhược tham gia cuối cùng cũng đã được đưa vào ứng dụng, vì thế buổi tối tổ trưởng tổ dự án mời mọi người đi uống rượu chúc mừng. Tối hôm đó mọi người uống được kha khá bắt đầu chuyển sang màn chúc rượu lẫn nhau, An Nhược thấy tình hình không ổn, vội vàng trốn vào nhà vệ sinh.

Cô gọi điện cho Giang Hạo Dương đang đi thực tập dưới vùng quê, mới nói chưa được nửa câu đã thấy không hài lòng, chẳng bao lâu sau thì bắt đầu bực mình khó chịu. Thực ra gọi là cãi nhau thì không đúng, vì cô đã chán cãi vã, giọng nói của Giang Hạo Dương cũng không giữ được kiên nhẫn nữa, chỉ không ngừng lặp lại một câu nói:

“Thẩm An Nhược, em đã nói đủ chưa? Bản thân em không thấy quá phiền phức sao? Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp được không, hôm nay anh thực sự rất mệt rồi.”

Cuối cùng Thẩm An Nhược kết thúc câu chuyện: “Giang Hạo Dương, không cần phải đợi tới ngày mai đâu. Chúng ta cứ cố gắng duy trì như thế này làm gì, chỉ khiến cả hai đều cảm thấy không thoải mái. Hay chúng ta chỉ làm bạn bình thường thôi, được không?”

Giang Hạo Dương im lặng trong giây lát, lạnh lùng nói: “Tùy em”, rồi cúp điện thoại.

Lúc Thẩm An Nhược quay lại, đám đồng nghiệp nam đã uống say tới mức không phân biệt được phương hướng, chỉ có cô là còn tỉnh. Cô nhìn chòng chọc điện thoại của mình, cả buổi tối chỉ mong nó đổ chuông, nhưng từ đầu đến cuối vẫn im thin thít. Cuối cùng không cam tâm, đành tự mình gọi lại, dù đã kết thúc nhưng vẫn muốn nói một câu tạm biệt, một cuộc, hai cuộc... Đối phương không nhắc máy.

Thẩm An Nhược nói với chính bản thân: Mình chỉ gọi mười cuộc, nhiều nhất là mười cuộc, cũng là cơ hội cuối cùng của cả hai, nếu anh ấy không nhắc máy, như thế sẽ thực sự dừng lại ở đây. Điện thoại đã nóng ran, một lần nữa thông báo “Thuê bao không liên lạc được”.

Lòng An Nhược mỗi lúc một lạnh lẽo, cô kiên quyết tắt điện thoại, cảm giác tuyệt vọng lan ra khắp cơ thể; bàn chân, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi, dần dần đến cả người, trái tim cũng bắt đầu cảm thấy nguội lạnh. Cô mím chặt môi, cảm thấy trong đầu là một mớ bùng nhùng nhưng lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, cũng tựa như bị lạc ở một ngã tư vô cùng đông đúc, cuối cùng vẫn phải lựa chọn một con đường để đi tiếp.

Sau đó khi mọi người ra về, An Nhược nói: “Tôi còn đợi bạn, lát nữa sẽ gặp nhau ở đây luôn.” Đám đàn ông đã uống nhiều dạn dò cô một hồi nhưng không cảm thấy có điều gì không ổn.

An Nhược ngồi trên ghế cao ở trước mặt quầy bar, gọi người pha chế rượu mang cho mình một ly cocktail. Người đó hỏi cô: “Cô muốn uống loại nào?”

Trước đây cô rất ít khi uống cocktail, lại không thường xuyên đến bar, trong chốc lát không nghĩ ra cái tên nào bèn nói: “Tùy ý anh, chỉ cần màu sắc đẹp là được.”

Người đó vui vẻ đáp lại cô: “Tôi mới chế được một loại bảy sắc cầu vồng, từ màu đỏ cho đến màu tím, có bảy kiểu tất cả. Cô muốn uống loại nào?”

“Vậy mỗi loại một ly đi.” Thực ra An Nhược đã uống khá nhiều, bắt đầu thấy váng vất, suy nghĩ không còn rõ ràng nữa. Cô nhớ bản thân mình trước kia luôn luôn được mọi người khen là con bé ngoan ngoãn dễ bảo, mọi người sẽ chẳng bao giờ biết được đã bao lần cô có ý nghĩ làm chuyện xấu xa. Cô bỏ một ít ớt vào thức ăn của con chó nhà bà Lý vì nó dám bắt nạt con mèo cô thích; cô lên làm hồng lóp xe đạp của cô Lâm ở lâu năm vì cô ấy chửi chú Triệu tàn tật ở lâu một. Phải rồi, cô còn cùng Hạ Thu Nhận lập mưu chơi xấu đứa bạn mập ú cùng bàn vì cô ta dám ngang nhiên nói xấu cô ngay trước mặt Thu Nhận. Lần đó, Hạ Thu Nhận viết một bức thư tình giấu tên gửi cho cô bạn cùng bàn với An Nhược đó, trong thư hẹn cô ta đến một chỗ nào đó gặp mặt. Cô bạn mập ú ngơ ngẩn nguyên cả ngày, sau đó không thể kiềm được quay sang hỏi ý kiến của An Nhược làm cô cười đau cả bụng. Trò đùa đó thực sự rất độc ác, sau đó An Nhược sợ rằng đã làm tổn thương cô ấy, nhưng may mà không sao, cô bạn đó không những không bị đả kích mà từ đó bỗng trở nên tự tin xinh đẹp hơn, trái lại khiến cho An Nhược cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này, cô muốn làm chuyện chuyện xấu kinh khủng. Các cô gái độc thân trong tiểu thuyết ngồi ở bar nhất định sẽ có người ái mộ, rồi từ đó theo dết nên một mối tình lãng mạn. An Nhược nghĩ, cơ duyên đẹp đẽ thì thật sự cô không mong, có điều nếu một người đàn ông nhìn thuận mắt, có thể dựa vào mà xuất hiện bây giờ, không chừng cô sẽ phóng túng một chút, coi như chúc mừng bản thân chính thức thất tình, lần này, cô nhất định sẽ không quay lại.

Bảy ly cocktail đã được xếp thành một hàng, quả nhiên giống hệt như một chiếc cầu vồng tuyệt mỹ. An Nhược hỏi: “Ly màu xanh lá cây tên là gì vậy?”

“Dập dờn sóng biển.”

“Còn màu tím này thì sao?”

“Sắc tím đam mê.”

An Nhược cười: “Thật sự rất sáng tạo... Đều do tự anh đặt tên hả? Màu đỏ kia không phải tên là lửa tình rực cháy đấy chứ?”

“Không phải, ly đó gọi là nhiệt huyết sục sôi.”

Cuối cùng Thẩm An Nhược không nhịn được, bò ra cười.

Đúng lúc ấy, cô cảm thấy có người đang vỗ nhẹ vào vai mình, cô giật mình quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông trẻ đang cười với cô: “Tôi có thể ngồi ở đây được không?”

“Xin mời cứ tự nhiên. Quán bar này đâu phải do tôi mở.” Thẩm An Nhược liếc nhìn người đàn ông kia, không phải Thượng đế nghe thấy lời than thở của cô mà ngay lập tức cử người đàn ông này đến bên cô đấy chứ?

Dáng người khá cao ráo, đáng tiếc tư chất yếu đuối chỉ đạt ba điểm, rõ ràng là trông hơi tầm thường.

Thẩm An Nhược cầm ly rượu màu đỏ lên, xoay đi xoay lại ngắm sắc rượu đỏ màu, không quan tâm tới anh ta nữa. Nhưng từ khóe mắt cô vẫn có thể nhận ra người đàn ông đó đang nhìn mình.

“Cô tên là gì?”

“Anh đang kiểm tra hộ khẩu của tôi đây sao?”

“Không, cô dung mạo xinh đẹp, tư chất tuyệt vời, tôi mới nhìn từ xa đã thấy vô cùng ngưỡng mộ, rất muốn làm quen với cô.”

Thẩm An Nhược uống hết một ly, lòng thầm nghĩ thời đại bây giờ còn có kiểu làm quen như thế này sao. Thật đáng thương, thật đáng sợ, người đàn ông này không thể không chấm trượt.

Cô cười miễn cưỡng: “Xin lỗi anh, tôi đang đợi bạn trai.”

“Tôi biết, những cô gái dè dặt và nhút nhát đều lấy cớ này cả. Tôi rất thật lòng muốn làm quen với cô mà...”

Người đàn ông này quá nóng vội, thậm chí còn dám cầm tay Thẩm An Nhược. An Nhược giằng ra nhưng không được.

Quán bar này được dư luận đánh giá rất tốt, trị an cũng không có gì phải phàn nàn, không ngờ lần đầu tiên tới đây lại gặp phải chuyện này, chỉ trách số cô quá “may mắn” mà thôi. Cô nhìn xung quanh, tìm hướng có bảo vệ để đi tới, nếu tình huống bất lợi quá có thể yêu cầu giúp đỡ hay dùng bình xịt trong túi xách để xử lý tên yêu râu xanh này nhỉ? Lúc cô còn đang tính toán

thì bỗng nghe thấy giọng của một người đàn ông ở trên đầu mình: “Xin lỗi, phiền anh bỏ tay bạn gái tôi ra.”

Thẩm An Nhược đang ở thế co kéo về phía đằng sau, lại bị người đàn ông bỏ tay ra đột ngột, ngay lập tức theo quán tính ngã ngửa ra sau. Cô nhắm mắt, chuẩn bị tư thế hi sinh trong vinh quang thì lại ngã vào một vòng tay đã đợi sẵn.

Rất nhanh người đàn ông kia đỡ cô ngồi vững, Thẩm An Nhược quay đầu định cảm ơn, nhìn rõ gương mặt của người đó thì lại bật cười: “Ôi, sao lại là anh?”

Người đàn ông vừa nãy đứng sau lưng cô giờ cũng ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười đáp lại, lúm đồng tiền bên má lúc ẩn lúc hiện: “Không phải cô nên nói: Anh già thế nào à?”

Câu này có sự tích của nó. Hai người bọn họ lần đầu gặp nhau tại một đám cưới, họ là bạn cùng học đại học của cô dâu chú rể, vừa hay bị xếp vào chung một bàn, ngoài việc tự giới thiệu qua lại hoàn toàn không biết phải nói chuyện gì. Thật trùng hợp, chỉ hai tháng sau, hai người lại gặp nhau, lần này họ cùng làm phù dâu phù rể. Hành trình ngày hôm đó rất dài, từ nhà chú rể đến nhà cô dâu phải mất đến ba tiếng. Trên xe, mọi người đều cảm thấy buồn chán bèn yêu cầu phù dâu phù rể lần lượt kể chuyện cười. An Nhược không biết kể chuyện gì, suy đi nghĩ lại cuối cùng miễn cưỡng nghĩ ra một chuyện: “How are you? Bạn thế nào? How old are you? Bạn già thế nào?” Câu chuyện cười này hơi nhạt, hình như chỉ có anh cười để giữ thể diện cho cô, vì thế ấn tượng của cô dành cho người đàn ông có lúm đồng tiền này khá sâu sắc. Không ngờ anh vẫn còn nhớ.

Người đàn ông vừa tùy tiện nắm tay An Nhược đã lúi mất, An Nhược lấy khăn lau chỗ cổ tay bị tên đó nắm chặt, khẽ nghiêng đầu nói với vị cứu tinh của mình: “Vừa nãy rất cảm ơn anh.”

“Chuyện nhỏ thôi mà. Cô ngồi một mình à?”

“Tôi ngồi với bạn. Anh là Trần... Thiếu...” Vừa rồi bị căng thẳng, đầu óc Thẩm An Nhược vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

“Trình Thiếu Thần.”

“Cái tên này thật trúc trắc, làm người ta khó phát âm rõ ràng.”

“Tôi vô tội mà, tên của tôi đâu phải do tôi tự chọn đâu.” Lúm đồng tiền của Trình Thiếu Thần lại sâu hơn một chút, “Thẩm An Nhược, là tên này đúng không? Cái tên này đọc cũng đâu có dễ dàng, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

“Cũng không phải do tôi tự chọn mà.”

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy thực ra tối nay mình không hẳn là quá xui xẻo.

Cô và Trình Thiếu Thần gặp nhau lần thứ ba cũng tại một buổi hôn lễ. Con trai của Chủ tịch Hội đồng quản trị Nghệ thuật tập đoàn Chính Dương cưới vợ, mấy cô gái trẻ như Thẩm An Nhược cũng tới giúp chạy việc. Cô dâu chú rể vốn đang làm việc ở nước ngoài, bởi thế tư tưởng của họ khá thoáng, lần này về nước chỉ là tổ chức tiệc cưới bù, vì thế chỉ làm một bữa buffet ngoài trời đơn giản ở một trang trại ngoại ô thành phố. Thẩm An Nhược đứng phía sau Chủ tịch Nghệ ở lối vào giúp chỉ đường, lúc Trình Thiếu Thần vừa xuống xe cô đã ngay lập tức nhận ra anh.

Khách khứa của ngày hôm đó phần nhiều đều là những vị đã qua tuổi trung niên đầu trọc bụng phệ, Trình Thiếu Thần nhanh nhẹn phong độ lại rất anh tuấn, như thiên nga giữa bầy vịt. Anh bắt tay với Chủ tịch Nghệ và phu nhân, nói là thay mặt cha mẹ đến dự, chúc mừng hạnh phúc và tỏ ý xin lỗi.

Chủ tịch Nghệ đối với anh rất nhiệt tình, còn nói lúc nào rảnh rồi muốn đến thành phố W thăm bạn cũ lâu ngày không gặp.

Thẩm An Nhược đứng ngoài quan sát rất hồ hững, cảm thấy người này thật sự có quá nhiều bộ mặt. Lúc gặp nhau lần đầu tiên, anh chỉ là một thanh niên kiệm lời ít nói, trong ánh mắt có chút buồn bã, hình như không nói câu nào, uống rượu cũng ít nhưng vẫn rất phong độ, lúc người khác nói chuyện thường tập trung nhìn thẳng vào mắt đối phương, chăm chú lắng nghe, khi tiệc tàn còn chủ động chở Thẩm An Nhược và mấy cô gái về. Lần thứ hai khi làm phù rể, anh trở thành một chàng trai nổi bật, ánh mắt dịu dàng ấm áp, nét cười rạng rỡ, vô cùng tích cực giúp chú rể giải vây, còn hóa giải cho anh ấy vô số tình huống mà vẫn tỉnh bơ như không, tư chất ngời ngời, nói năng lại khiêm tốn, là một mẫu hậu bối vừa hào hoa phong nhã vừa lễ độ cung kính.

Chào hỏi xong xuôi, anh cười khẽ với Thẩm An Nhược, cô đưa anh tới hội trường, cảm thấy rất vui vì sự trùng hợp này nên khẽ mỉm cười.

Bộ dạng lúc này của Trình Thiểu Thần cũng gần giống như lần thứ hai bọn họ gặp nhau, rất thanh thoi, ung dung và sáng chói. Anh hỏi: “Lần tới cô sẽ tham gia lễ cưới của ai nữa? Có lẽ tôi cũng quen người đó.”

“Gần đây thì không có.” Thẩm An Nhược cũng mỉm cười, “Gặp lại anh, bỗng dưng khiến tôi nhớ tới một bộ phim...”

“Hả? Phim nào?”

An Nhược định nói *Bốn đám cưới một đám ma*^[1], bỗng nhiên nghĩ tới kết cục của bộ phim đó, nói ra sợ có phần hơi lảng lơ bèn tìm một chủ đề khác, giả vờ lảng đi.

[1] Bốn đám cưới và một đám ma: Bộ phim của đạo diễn Mike Newell, kể về Charles cùng nhóm bạn chuyên làm phù dâu, phù rể cho các đám cưới. Anh gặp Carrie trong một đám cưới như thế và ngay lập tức phải lòng cô. Tuy nhiên, vì do dự, hoài nghi trước tình yêu sét đánh mà anh đã bỏ lỡ cơ hội cưới Carrie - người mà sau này anh mới nhận ra là tình yêu đích thực bấy lâu nay anh tìm kiếm...

Hôm nay, bọn họ lại gặp nhau tình cờ hết như thế. Trình Thiểu Thần chỉ vào dây ly tách trước mặt Thẩm An Nhược: “Cô định uống hết chỗ này sao?”

“Tôi mời anh, xin cứ tự nhiên lựa chọn cho mình.” Cô đã uống mất ly “Nhiệt huyết sục sôi”, lại thuận tay cầm lên ly màu cam. Trình Thiểu Thần cũng cầm ly màu tím gần anh nhất, ngắm nhìn mấy giây, rồi lại từ từ đặt xuống, đổi sang ly màu xanh, nhấp một ngụm rồi nhíu mày: “Trong này có whisky sao? Tôi còn tưởng cô đang uống nước ngọt.”

“Ai lại tới chỗ này uống nước ngọt chứ? Quái đản quá.”

Trình Thiểu Thần vẫy nhân viên phục vụ lại: “Mang cho tôi một cốc nước lạnh.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mang thêm cho cô đây một cốc nữa.”

Thẩm An Nhược chống cằm nghiêng đầu nhìn anh cười khẽ. “Anh biết không, cầu vồng thật ra có hai loại, màu đỏ bên ngoài màu tím bên trong gọi là cầu vồng, màu tím ở ngoài màu hồng ở trong gọi là mây ngũ sắc, ngoài vành của cầu vồng, chúng ta rất ít khi có thể nhìn thấy. Ngày trước cha tôi đã từng nói, hôm tôi ra đời cũng là lúc vừa mưa xong, trên trời có cầu vồng, suýt chút nữa đã đặt tên tôi là Thẩm Nghệ Hồng. À, mà tại sao anh không uống ly màu tím đó?”

“Đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này. Cái tên Thẩm Nghệ Hồng rất hay, lại hợp với bộ dạng của cô bây giờ. Cô uống nhiều cũng nói nhiều hơn bình thường thì phải.” Trình Thiếu Thần cầm lấy ly rượu trên tay cô rồi đưa cho cô cốc nước lạnh, “Bao giờ cô định về? Bạn cô đâu? Đã rất muộn rồi đấy.”

Hôm đó anh uống thay cô mấy ly cocktail màu sắc bắt mắt, nhất định đợi cho tới khi cô muốn về, rồi lại đi thanh toán, Trình Thiếu Thần nói: “Cho phép tôi được mời cô.” Thẩm An Nhược liếc xéo anh: “Anh à, anh họ gì thế?”

“Tôi họ Trình, tôi tưởng cô vẫn nhớ chứ.” Ở nơi công cộng giằng co nhau thật sự không hay ho gì, anh chặn tay cô lại, ngón tay của anh rất mạnh mẽ, cô giằng ra không được, chỉ đành nhìn anh thanh toán.

Dù Thẩm An Nhược có say rượu nhưng vẫn hết như lúc bình thường, bước đi rất vững vàng, hướng hồ lúc đó cô đã say đâu. Nhưng Trình Thiếu Thần luôn đi sát cạnh cô. Lúc bước ra ngoài cửa, đột nhiên có người bước vào nên đứng phải, An Nhược bị đẩy lại một bước, Trình Thiếu Thần vội đỡ lấy, cô thuận đà ngã vào vòng tay anh. Gió lạnh bên ngoài thổi tạt vào người, hơi rượu dâng lên, thực ra cô uống không nhiều, nhưng vòng tay của người đàn ông này thật sự khiến cho người khác rất an tâm, thậm chí còn có

cảm giác thân quen. Cô nghĩ tới ý định tà ác hồi tối, trong đầu hai loại ý tưởng giao tranh nhau.

Trình Thiệu Thần đỡ cô lên xe, cài dây an toàn giúp cô, còn mở hé cửa sổ. Gió thổi vào làm đầu óc cô thật sự choáng váng, lại nghe thấy tiếng người bên cạnh hỏi: “Cô đang ở đâu?” Thấy cô không trả lời, một lúc sau lại hỏi: “Cô định đi đâu?”

Thẩm An Nhược nghe thấy tiếng của mình hình như từ nơi nào đó rất xa vọng lại: “Đi đâu cũng được.” Cô hơi buồn ngủ.

Giọng của người đàn ông đó hình như cũng ở rất xa, như thể đang cười: “Đây có phải là câu trả lời từ miệng của một cô gái ngoan hiền không đây?” Hình như chiếc xe bắt đầu chuyển động, một lúc anh lại nói: “Này cô, đừng ngủ đấy. Cô Thẩm? Thẩm An Nhược? Cô có hiểu là trước mặt đàn ông cô không nên mất phòng vệ như thế này không? Cô sẽ gặp nguy hiểm. Cô không sợ tôi sẽ làm gì cô sao?” Bỗng nhiên anh day day tai cô.

Thẩm An Nhược cảm thấy hơi đau, dựa vào một bên cửa xe miễn cưỡng mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh ở một mình với phụ nữ vừa uống rượu cũng rất nguy hiểm đấy. Ôi, lẽ nào anh không nhận ra rằng tôi bây giờ chỉ mong anh ngòi sát vào mình sao?” Cô liếc anh sáng mắt lả loi, đáng tiếc kinh nghiệm vẫn còn rất non kém.

Trình Thiệu Thần khựng lại giây lát rồi bật cười lớn: “Đây lẽ nào là kiểu trêu chọc tán tỉnh trắng trợn mà người ta đồn đại sao?”

“Không, đây là kiêu dụ dỗ lộ liễu.” Thẩm An Nhược mơ hồ đáp lại. Hôm nay uống rượu xong trông cô thật chẳng ra sao, thực ra cô vốn có thể uống nhiều hơn nữa mà vẫn không vấn đề gì.

Trước khi Thẩm An Nhược chìm vào giấc ngủ, cô còn lảng máng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần ngồi bên cạnh khẽ thở dài: “Đầu óc vẫn còn minh mẫn lắm.”

Lúc Thẩm An Nhược tỉnh dậy, cô chỉ cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt ra, cổ họng khô khốc. Cô ngồi dậy, dần dần hồi tưởng lại câu chuyện xảy ra đêm qua, từng việc từng việc một, thậm chí cả câu nói cuối cùng trước khi ngủ gục. Quần áo của cô vẫn chỉnh tề như cũ, chỉ có áo khoác ngoài và giày thì được tháo ra, trên người con đắp thêm một tấm chăn to ấm.

Thật đáng buồn biết bao, đến cả quyền được mượn rượu tầm hoan cũng không có, cô vốn tưởng rằng cứ say đến quên trời quên đất như thế, lúc tỉnh dậy thì đã vật đổi sao dời, thế sự xoay vần, mọi chuyện theo thời gian đổi khác hoàn toàn. Cô vốn rất tự hào vì tư duy minh mẫn của mình, lúc này lại chỉ muốn kê đầu mình vào máy chém, chém phăng đầu mình đi.

Xung quanh chỉ toàn là bóng tối, thấp thoáng ánh đèn phía xa khiến lòng người an tâm phần nào. Cô lão đảo bước về phía ánh sáng, bỗng nhận ra mình vẫn còn có thể bước đi rất vững vàng, thậm chí không chút loạng choạng, chỉ có đầu là vẫn còn đau buốt.

Cách bài trí của căn hộ này rất lạ lùng, hình như không có tường ngăn. Thẩm An Nhược ôm trán ngồi xuống chiếc ghế thấp cạnh cây đèn một lúc, cảm giác trong phòng hình như sáng hơn ban nãy rất nhiều, ngẩng đầu lên thấy Trình Thiệu Thần đang đứng cách mình hai mét, nhìn chăm chú. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, tóc vẫn còn ướt, hình như vừa tắm xong.

Thấy cô ngồi ở đó, mắt anh thoáng chút ngạc nhiên, anh cười: “Cô tỉnh nhanh thật.”

Cô chỉ lặng lẽ nhìn anh. Những lần trước thấy anh đều ở những nơi đông người trang trọng, vận y phục thẳng thớm không một nếp nhăn, giờ thì anh trong bộ dạng này lại cảm thấy hết sức bỡ ngỡ. Để che giấu sự bối rối, có lẽ cô nên đứng dậy la toáng lên: Sao tôi lại ở đây? Để duy trì phẩm giá thực nữ, có lẽ cô nên đưa tay về phía anh cười khẽ: Chào anh, cảm ơn anh đã đưa tôi về đây. Để... cách hành xử nào phù hợp với tình huống hiện giờ đây? An Nhược nghĩ lúc này bộ dạng mình chắc chắn trông rất ngu ngốc, cơn đau đầu ập đến làm cho cô chẳng nghĩ được điều gì.

May thay Trình Thiệu Thần không đứng ở đó lâu, anh đi qua chỗ An Nhược ngồi, chỉ nói đơn giản: “Cô muốn uống nước không? Nước nóng hay lạnh?”

“Nước ấm đi, cảm ơn anh.” Thảm An Nhược nghe thấy mình điềm tĩnh nói.

Thảm An Nhược uống vài ngụm, vẫn cảm thấy ngại ngùng không biết chui vào đâu. Tiết mục đã suy tính tới qua, giờ cô cũng chẳng còn đủ dũng cảm mà diễn tiếp nữa, đành giả vờ ngốc: “Tối nay phiền anh quá. Tôi nghĩ mình nên về thôi.”

“Ở lại đây đi, đã ba giờ rồi.” Giọng Trình Thiệu Thần vẫn bình thản như không.

Thảm An Nhược thấy tim mình đập thành thịch, lại nghe thấy anh nói tiếp: “Tôi mệt lắm rồi, không thể lái xe đưa cô về được nữa. Trong khu này cũng rất khó gọi taxi cho cô.”

“Tôi có thể gọi...”

“Không an toàn đâu.” Anh vừa nói hết câu, bỗng nhớ ra điều gì đó liền bật cười, bổ sung thêm, “Không chừng ở cùng với tôi lại an toàn hơn.”

Thẩm An Nhược đang cố gắng tiêu hóa những ý trêu chọc trong câu nói của anh, lại nghe anh nói tiếp, “Cô có thể đi tắm, tôi đã đặt quần áo ngủ, khăn mặt và bàn chải mới trong phòng tắm.” Khi ngẩng đầu lên thì anh đã cầm gối và chặn đi mắt.

Thẩm An Nhược đi rửa mặt rồi mặc bộ đồ cũ quay về giường nằm, Trình Thiệu Thần vẫn để đèn để cô có thể nhìn thấy đường. Không gian và ánh sáng của căn hộ này được thiết kế rất kỳ lạ, cô không biết Trình Thiệu Thần đang ở đâu, đến cả tiếng thở của anh cô cũng không nghe thấy. Cô chỉnh lại đèn đầu giường, hạ ánh sáng yếu đi một chút.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh. Ngoài tiếng tim đập của cô, còn có âm thanh của máu đang chảy trong huyết quản. Rõ ràng im ắng như vậy nhưng cô lại cảm giác như có thiên binh vạn mã đang lao rầm rập tới, khiến cho tai mình ù đặc. Cô lấy gối úp lên đầu mình, cứ như thế trần trọc cho tới tận lúc trời bắt đầu hừng sáng mới có thể ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy đã gần giữa trưa, cũng may hôm nay là thứ Bảy. Cuối cùng Thẩm An Nhược có thể nhìn rõ căn hộ, thì ra toàn bộ là một không gian mở, tất cả các phòng chức năng đều chỉ phân biệt bằng trần nhà và mặt sàn, phòng ăn, phòng đọc sách hoặc phòng khách đều chỉ ngăn cách bằng một bức bình phong bằng giấy trắng, màu sắc đường nét đều hết sức đơn giản, đồ dùng trong nhà cũng ít, không giống như một căn hộ đang có người ở. Một không gian rộng lớn với cách bố trí như thế này thật sự quá xa xỉ.

Trình Thiệu Thần vẫn đang ngủ, cuộn tròn trong chăn nằm dài trên sofa, tay chân hờ cả ra ngoài, môi hơi mím lại trông như một cậu bé, hoàn toàn không giống với dáng vẻ nho nhã, đứng đắn của anh thường ngày. Cô rón rén đi qua, vệ sinh cá nhân xong xuôi bước ra thấy anh đã tỉnh dậy, dụi dụi mắt hỏi: “Cô có biết làm bữa sáng không?”

Gian bếp của Trình Thiếu Thần vô cùng sạch sẽ, tất cả các thiết bị điện tử và đồ dùng đều có đủ, thậm chí đến cả bột gạo và gia vị cũng có, chỉ có điều phần lớn đều chưa mở bao bì, trong tủ lạnh cũng còn có một ít rau cải tươi. Thảm An Nhược cảm thấy con người này thật kì lạ. Cuối cùng cô quyết định làm bánh trứng và cháo kê, dùng cải trắng và dưa chuột trộn làm hai loại salad. Sau khi dọn dẹp ngăn nắp, lúc cô chuẩn bị ra về thì Trình Thiếu Thần đã thay quần áo xong: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần phiền anh thế đâu, tôi đi taxi là được rồi.”

“Cô đang sống ở khu mới à? Hôm nay tôi có việc ở chỗ đó, cũng thuận đường.”

Trình Thiếu Thần lái xe nhanh nhưng vẫn rất cẩn thận. Thảm An Nhược lại cảm thấy đau đầu trở lại, cô nhớ ra từ tối hôm qua đến giờ điện thoại vẫn tắt, sợ công ty có chuyện bèn mở máy. Điện thoại của cô vừa mở, chỉ vài giây sau, một chuỗi các tin nhắn ồ ạt đến. Cô mở tin nhắn ra xem, có rất nhiều cuộc gọi nhớ của Giang Hạo Dương, tổng cộng là sáu cuộc, từ mười hai giờ đến hai giờ sáng. Thảm An Nhược ngó người ra một lúc rồi khẽ thờ dài, bấm nút xóa toàn bộ tin nhắn và số điện thoại. Khi dòng chữ “xác nhận xóa” hiện lên, cô do dự một chút, từ đáy lòng có gì đó khẽ nhói lên, nhưng vẫn kiên quyết xóa đi.

Quãng đường không ngắn, Trình Thiếu Thần lái xe rất chuyên tâm, hai người suốt cả quãng đường đều im lặng, Thảm An Nhược bỗng nhiên rất cảm kích sự kiệm lời của Trình Thiếu Thần.

Đúng vào lúc ấy, chuông điện thoại bỗng nhiên lại vang lên, An Nhược đang mãi nghĩ bị giật mình, lỡ tay làm rơi chiếc điện thoại xuống gầm xe. Trình Thiếu Thần cúi người giúp cô nhặt lên làm cô hơi khó xử. Tiếng chuông vẫn reo âm ỉ, mặc dù tên người đã biến thành một dãy số dài dằng

đặc nhưng cô vẫn có thể nhận ra vì đã thuộc nằm lòng. Cô thấy mắt mình cay cay, có lẽ do dây số cứ nhấp nháy không ngừng đập vào mắt.

An Nhược cảm thấy hình như Trình Thiếu Thần đang quay đầu sang nhìn, bèn cười với anh: “Cuộc gọi quấy rối thôi, gọi không biết bao nhiêu lần rồi.” Cuối cùng tiếng chuông cũng tắt, rất lâu sau không thấy gọi lại nữa, Thảm An Nhược mới khẽ thở phào nhưng trong lòng cũng có chút thất vọng không giải thích được, lại tắt điện thoại. Cô không biết Trình Thiếu Thần ngồi bên cạnh có thể quan sát được mấy phần, chỉ thấy bắt đầu khó xử.

Không khí yên lặng trong xe thật sự khiến người ta cảm thấy bức bối. Trình Thiếu Thần bỗng nhiên mở lời: “Cô cứ mở điện thoại rồi gỡ pin ra, tổng đài sẽ thông báo thuê bao hiện tại đang ngoài vùng phủ sóng. Nếu cô không muốn sau giờ làm cũng bị công ty quấy rầy, chi bằng thử cách này xem.”

“Thật sao? Bây giờ tôi mới biết chuyện đó.”

“Ừ, bộ phim mà cô nhắc đến lần trước, tôi biết là phim nào rồi.”

Không ngờ anh lại chuyển chủ đề nhanh như vậy, Thảm An Nhược hơi lúng túng nhưng cũng rất bình tĩnh hỏi lại: “Đàn ông các anh mà cũng xem ‘Cô dâu chạy trốn’ sao?”

“Ừa, hóa ra là bộ phim đó hả? Tôi vẫn cứ tưởng là phim ‘Bác sĩ hóa thân’.”

Thảm An Nhược ngó người một lúc, vài giây sau mới hiểu ra anh đang có ý trêu chọc hành động lạ thường của cô tối hôm qua. Cô không biết nói gì, chỉ mím môi quay đầu liếc Trình Thiếu Thần, thấy anh cùng lúc đó cũng quay đầu lại mím cười vô tội với cô.

Hôm nay anh mặc áo len cùng màu với áo khoác ngoài, trông trẻ trung hơn nhiều, anh cũng cười nhiều hơn, hoàn toàn không giống với ấn tượng của cô về anh trước đây. Anh mới chính là người có thể đóng vai đa nhân cách chứ không phải là cô.

Cuối cùng cũng đã đến nơi. Thẩm An Nhược nói cảm ơn rồi định xuống xe thì bỗng nghe thấy Trình Thiệu Thần nói: “Nếu em có thời gian, tôi mời em ăn cơm.”

“Hả?” Cô vừa mới đứng dậy, cảm thấy đầu óc bỗng chuenh choáng, trong một chốc vẫn chưa kịp định thần.

“Cám ơn vì sáng nay đã làm bữa sáng cho tôi.”

Thẩm An Nhược đã đứng ở bên ngoài, Trình Thiệu Thần vẫn chưa xuống xe, vì thế cô không thể nhìn thấy gương mặt anh lúc bấy giờ.

Cô như nghe thấy chính mình đáp lại: “Lẽ ra phải là tôi mời anh mới đúng. Bao giờ anh rảnh thì gọi điện cho tôi.”

Mãi cho tới khi xe của Trình Thiệu Thần đã đi rất xa, cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lúc đó mặc dù là mùa đông, ánh nắng vẫn rực rỡ đến chói mắt, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, không mở nổi mắt ra nữa.

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Hạ Thu Nhận sau khi đọc xong một cuốn tiểu thuyết đã từng nói: Luôn có rất nhiều những lý do bất đắc dĩ khiến hai người yêu nhau phải chia ly, sông một đời tiếc nuối.

Mình nói: Đó rõ ràng là vì yêu nhau không đủ. Nếu không có thứ gì quan trọng hơn tình yêu thì dù họ không thể sống cùng nhau nhưng vẫn có thể chết cùng nhau.

Hạ Thu Nhận nói mình bị kích động, mình bôi nhọ tình yêu.

Thực ra mình cũng chỉ đang phân tích thực tế mà thôi. Làm gì có thứ tình yêu vĩ đại đến nỗi không gì có thể thay thế được. Nếu yêu đến độ khó có thể chia lìa nhưng vẫn không có cách nào để ở bên nhau thì đó là do luôn luôn có thứ quan trọng hơn tình yêu: tiền bạc, danh lợi, tình thân, tình bạn, thậm chí cả sự bình yên trong lòng... Nhiều vô số kể.

Hồi nhỏ hay đọc truyện kiếm hiệp, thích nhất là nhân vật Lý Tầm Hoan^[2] trượng nghĩa hào hiệp, tình sâu nghĩa nặng, mỗi lần đọc tới đoạn chàng đau đớn khắc gương mặt người chàng yêu lên một tấm gỗ rồi chôn vùi trong trời tuyết trắng xóa là mình lại muốn rơi nước mắt. Sau này lớn lên mình mới hiểu ra rằng, năm đó chàng nhường lại Lâm Thi Âm có lẽ cũng chỉ vì đối với chàng, tình bạn vẫn quan trọng hơn tình yêu. Chàng đã thực hiện ước nguyện khiến lòng mình thanh thản, cũng rời xa người mà người bạn thanh mai trúc mã với chàng đang theo đuổi. Để rồi cuối cùng chính suy nghĩ của chàng lại khiến cả ba người đều không hạnh phúc. Điều này thực ra cũng không ngăn được việc mình tiếp tục thích chàng, chỉ có điều hình ảnh của chàng trong trái tim mình không còn hoàn mỹ được như trước nữa.

[2] Lý Tầm Hoan là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện “Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm” của ông. Lý Tầm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học rất giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao “không bao giờ trượt” (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng. Chàng nổi tiếng trong giang hồ cũng vì thành thạo cả tửu và sắc. Đây cũng là một nhân vật gặp phải nhiều đau khổ trong cuộc sống, bắt đầu bằng việc nhường người mình yêu là Lâm Thi Âm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiêu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ. Long Tiêu Vân vì hờn ghen mà sinh đố kỵ, rắp tâm hãm hại Lý Tầm Hoan, Lâm Thi Âm vì yêu Lý Tầm Hoan mà không bước ra thế giới bên ngoài, còn Lý Tầm Hoan vì nhớ thương nàng mà làm bạn với rượu và bệnh lao.

Điều mình ghét nhất trong tiểu thuyết là hình ảnh nhân vật nam chính khí phách hiên ngang, có được thiên hạ, mất đi tình yêu rồi lại thốn thức nhớ nhung. Tình yêu vốn không phải là thứ quan trọng nhất, hà tất phải tôn sùng nó đến thế, rõ ràng là quá đầy đủ sung túc rồi nên mới rảnh rỗi mà đem tình yêu ra để ca ngợi, thật buồn cười. Nếu họ thực sự đối mặt với chuyện cơm áo gạo tiền bán mạng để kiếm sống, chỉ sợ rằng cũng chẳng dám quay đầu lại mà nghĩ về người mình đã từng yêu.

Ngay từ nhỏ mình đã nghĩ rằng cái gọi là tình yêu chẳng qua chỉ là một loại cảm giác, cũng giống như cái núm vú cao su của trẻ con, cái nặng của người bị đau chân hay thuốc phiện của người nghiện. Khi trẻ con lớn lên, người bệnh lành chân, người nghiện cai được thuốc... thì lúc đó họ không cần đến nó nữa, khi đó nó sẽ chẳng còn nghĩa lý gì cả. Bây giờ thì mình càng hiểu rằng, tình yêu chẳng qua cũng chỉ là một thứ đồ trang sức, giống như khuyên tai, đeo nó vào có thể khiến bạn đẹp hơn một chút nhưng cũng có lúc khiến bạn đau đớn, thậm chí còn khiến tai bạn sưng lên, khổ sở không nói nên lời. Từ trước đến giờ chưa bao giờ mình nghĩ đến chuyện xô khuyên, tai mình dễ bị dị ứng, mình cũng không thích đeo khuyên tai, chưa bao giờ vì chuyện đó mà cảm thấy thiếu đi thứ gì. Vậy thì, mình hà tất phải cần đến tình yêu?

Chương 5

Hôm đó Thẩm An Nhược quay về nhà, uống hai viên aspirin trị đau đầu và hai viên an thần rồi lăn ra giường ngủ luôn, quần áo cũng không thèm thay. Đến khi cô bị tiếng chuông cửa chói tai làm cho thức giấc, miễn cưỡng mò dậy thì mới biết trời đã tối hẳn, đứng trước cửa nhà cô là Hạ Thu Nhận với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Tại sao cậu lại tắt điện thoại? Tại sao tớ bấm chuông đến tận năm phút cậu mới ra mở cửa?” Hạ Thu Nhận thấy cô không sao thì nổi giận đùng đùng, miệng nói liên thanh.

“Cái chuông cửa này tiếng khó nghe quá, tớ phải đổi cái khác mới được. Cậu thấy tiếng chim hót thế nào?”

“Thảm An Nhược!”

“Xin cậu đấy, đừng hét nữa, giọng của cậu cũng khó nghe quá đi mất. Cậu đến đây làm gì thế?” Thảm An Nhược thấy cơn đau đầu hình như vẫn chẳng đỡ đi chút nào.

“Giang Hạo Dương gọi điện cho tớ, bảo tớ đến xem cậu thế nào. Anh ấy nói không liên lạc được với cậu.”

Chẳng hiểu sao khi cô nghe cái tên ấy lại cảm thấy có chút lạ lẫm, hình như đã quá xa xôi, nhưng vẫn thấy lòng đau nhói. Thảm An Nhược không nói gì.

“Hai người bọn cậu lại sao thế? Suốt ngày cãi cọ gây chuyện, không thấy mệt à?”

“Không có gì đâu, về sau sẽ không cãi nhau nữa. Cậu nói với anh ấy giúp tớ là tớ không sao, điện thoại của tớ hỏng, tớ cũng không muốn nói chuyện với anh ấy. Thu Nhận, để hôm khác tớ tâm sự với cậu nhé, hôm nay tớ mệt.”

Hạ Thu Nhận vốn nghĩ rằng hai người họ lại cãi nhau nên cũng không để ý, nói dông dài một lúc rồi nấu cho Thảm An Nhược bát mì, lát sau thì ra về. Thảm An Nhược cũng không ngủ thêm được nữa bèn tìm đĩa DVD phim hài để xem. Phim *Chuyện văn phòng* là một bộ phim của Liên Xô cũ,

cặp đôi nam nữ oan gia này ngay từ lần đầu gặp mặt đã không ưa nhau, cả ngày chỉ cãi nhau, đánh nhau chí chóe không ngừng, cuối cùng lại về bên nhau, cô rất thích bộ phim này, ngày trước vừa xem vừa cười ngặt nghẽo, cảm thấy cãi nhau cũng hết sức ngọt ngào, vậy mà giờ đây lại thấy đắng ngắt trong miệng. Một cuộc hôn nhân suốt ngày chỉ có cãi cọ, cuối cùng cũng sẽ có khi cảm thấy mệt mỏi chán chường. Cái mà chúng ta thường xem, vĩnh viễn chỉ là “Hoàng tử và công chúa từ đó sống hạnh phúc bên nhau.” Còn sau đó thì sao, ai mà biết được? Còn phim *Xuất thủy phù dung*^[1], nam nữ nhân vật chính vừa gặp đã cãi nhau đánh nhau, nhân vật nam chính ban đầu còn ra sức hành hạ cô, cuối cùng lại trở nên vô cùng hòa hợp. Thực ra trong tất cả các bộ phim, hạnh phúc đều rất ngắn, chia cách thì dài, còn chúng ta thường chỉ vì vài phút giây ngọt ngào của hạnh phúc ngắn ngủi mà quên đi hai tiếng khổ đau trước đó. Lại xem đến bộ phim *Chuyện cũ ở Philadelphia*^[2], là phim Catherine Hepburn đóng cách đây sáu mươi năm, trong phim đó, cô gái giàu có đang chuẩn bị kết hôn, cuối cùng lại yêu một người khác, rồi tái hôn với chồng cũ, trước đây bọn họ vì say rượu và bạo lực gia đình mà chia tay nhau, nhưng họ vẫn không sợ lại giẫm lên vết xe đổ mà quay về bên nhau... Thật kì lạ, bộ phim mà trước kia khiến cô luôn vui vẻ thì giờ đây xem lại nó, cô chỉ thấy hồ nghi. Cô tua nhanh bộ phim, nửa tiếng đã xem xong, hết phim này đến phim khác, đầu óc mặc dù mơ mơ màng màng, ý thức cũng không rõ ràng nữa nhưng vẫn không hề buồn ngủ.

[1] *Xuất thủy phù dung*: Một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2010, nội dung chính kể về nhân vật La Kiều mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô được những người dân trên đảo Trường Châu nuôi dưỡng và hết lòng yêu thương, tuy vậy cô mang mặc cảm và sống rất bi quan. Kiều bị phụ tình nên cô tuyệt vọng nhảy xuống biển định tự tử, may thay cô cho rằng mình đã nhìn thấy “Thủy Thượng Quan Âm” vốn là một vị thần trong truyền thuyết, Kiều tin rằng một khi nhìn thấy vị thần này thì cô đã có siêu năng lực. Vì thế Kiều tự tin đăng ký tham gia giải bơi lội “Hoa sen hé nở” tổ chức tại Hồng Kông, thậm chí cô còn bắt cóc luôn chàng vận động viên vô địch về bơi lội của Hồng Kông là Quách Chí Viễn để về huấn luyện cho đội. Trong thời gian luyện tập, hai người đã phải lòng nhau.

[2] Bộ phim nói về một phụ nữ nổi tiếng, Tracy Samantha Lord Haven, vương phải những rắc rối khi đang chuẩn bị kết hôn với một doanh nhân buồn tẻ thì cùng lúc đó, người chồng cũ và một chàng phóng viên quyến rũ xuất hiện. Đây được xem như một bộ phim kinh điển của thể loại hài kịch hôn nhân, một dòng phim khá thời thượng vào những thập niên ba mươi, bốn mươi, với mô típ một cặp đôi đã ly dị, có những mối quan hệ mới nhưng cuối cùng lại tái hôn và sống hạnh phúc.

Không ngờ cô cũng có bộ phim *Bác sĩ hóa thân*, đây là phim trong bộ sưu tập của Ingrid Berman. Bình thường Thẩm An Nhược không hay mua thể loại phim u ám này. Cô chỉ xem phim có kết thúc có hậu. Nhớ lần cuối xem phim *Bác sĩ hóa thân* trên tivi là cách đây mười mấy năm. Dù phim từ nửa thế kỷ trước nhưng âm thanh hình ảnh vẫn thuộc hàng bom tấn, không chỉ tấn công thị giác người xem mà còn căng thẳng đến ngạt thở. An Nhược sợ quá nên tắt đi.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, căn hộ dành cho người độc thân nhỏ xinh này cô mới thanh toán hai tháng trước, vì bạn cùng phòng trong ký túc xá của công ty thường hay đưa bạn trai về ở qua đêm khiến An Nhược cảm thấy rất khó xử. Khi đó cô và Giang Hạo Dương cũng đang trong giai đoạn vui vẻ, Giang Hạo Dương nói với cô: “Em ngốc quá, căn hộ của bọn anh đến tháng Ba là có thể bàn giao rồi. Em cố nhẫn nhịn bọn họ thêm mấy ngày nữa là có chỗ để ở thôi.”

Thẩm An Nhược nói: “Ôi, ai muốn đến ở chỗ anh chứ. Giá nhà bây giờ đang cao chót vót thế này, chỉ cần đầu tư một chút nhất định sẽ có lợi.”

“Anh thật có phúc, bà xã của anh chưa cưới mà đã biết lo lắng quán xuyên gia đình rồi.”

“Anh bớt tự mãn đi, em phải tìm một chỗ ở cho mình đã, về sau nếu anh mà làm em bực mình em sẽ dọn về đó ở một mình, không cần anh nữa.” Cô xoa trán, cố gắng gạt những chuyện cũ ra khỏi đầu.

Chia tay là điều đúng đắn, một thời gian dài gần đây, trước mặt mọi người cô vẫn là một cô gái bình tĩnh chín chắn, nhưng riêng trước mặt Giang Hạo Dương lại nóng nảy thiếu kiên nhẫn vô cùng, lần nào cãi nhau xong cũng cảm thấy rất hối hận, lại dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời, cứ như thế này mãi, chỉ sợ bản thân không thể phân biệt phải trái đúng sai để điều chỉnh, trở thành một nữ Jack Hyde thứ hai.

Bên ngoài trời đã hửng sáng, hóa ra chỉ cần hai ngày đã có thể đảo ngược đồng hồ sinh học. An Nhược tự ép mình đi tắm rồi đi ngủ, sau khi dậy dọn dẹp phòng mình cẩn thận, đến cửa sổ cũng lau chùi sáng bóng như gương, cô bèn tới tiệm cắt tóc rồi đi shopping mua mấy bộ đồ mới.

Thế này thật tốt, sang ngày mai, cô lại có thể trở thành một Thẩm An Nhược nữ tính, dịu dàng, xinh đẹp động lòng người, trước sau như một.

Ngày tiếp theo, cô không trốn được Giang Hạo Dương nữa, anh gọi điện trực tiếp tới máy bàn của công ty. Thẩm An Nhược thấp giọng nói: “Để em gọi lại cho anh.” Rồi cầm điện thoại tới phòng vệ sinh. Đây là câu trước đây Giang Hạo Dương nói nhiều nhất. Cô không muốn anh gọi tới kí túc xá của trường đại học, sợ bạn bè cùng kí túc sẽ hỏi han phiền phức, vì thế đều là cô chủ động gọi điện. Anh sợ cô tốn quá nhiều tiền điện thoại, vì thế sau vài câu sẽ nói: “Để anh gọi lại cho em”. Khi đó cô chưa bao giờ nghĩ hai người đang yêu nhau, bây giờ nhớ lại, thực ra lúc đó cũng đã có thể coi là như thế rồi.

Điện thoại được kết nối, ở đầu dây bên kia rất lâu không thấy nói gì. Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy lo lắng, nếu anh lại nói: “Chi bằng chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi” thì những gì cô tự dựng lên suốt hai ngày qua chẳng phải lại tan thành mây khói sao, may mà anh không nói gì, có lẽ anh cũng cảm thấy mệt mỏi với mối quan hệ này. Im lặng rất lâu, Thẩm An Nhược thở dài, bình tĩnh mở lời: “Giang Hạo Dương, em đã suy nghĩ rất kĩ, lần này không muốn làm theo cảm tính nữa, từ trước đến giờ anh không thích dây dưa, em cũng muốn là người giải thoát cho cả hai, chúng ta cùng giữ thể diện cho nhau đi.” Đầu dây bên kia vẫn không hề nói gì, cô lại nói tiếp: “Cảm ơn anh đã đối tốt với em trong suốt những năm qua. Anh保重 nhé.”

Thực ra trong khoảnh khắc đó, cô rất muốn nói: “Giang Hạo Dương, dạ dày của anh không tốt, về sau đừng uống nhiều rượu như thế nữa.” Lời nói

tới đầu môi chọt nuốt ngược vào trong. Cô nhớ tới một câu chuyện, lúc người chồng vừa mới ly hôn chuẩn bị ra khỏi nhà, xuống tới cầu thang ngẩng lên nhìn thấy người vợ đang phơi khăn trải giường trên ban công, bỗng nhiên thấy không nỡ bèn quay trở lại, câu chuyện lại cứ thế tiếp tục. Còn cô, lần này nhất định sẽ không quay đầu lại nữa. Có lẽ trôi qua rất lâu, mà có khi cũng chỉ vừa qua vài giây, lúc đó cô đã hoàn toàn mất khái niệm về thời gian, Giang Hạo Dương ở đầu dây bên kia khẽ nói: “Em cũng bảo trọng, tự chăm sóc tốt cho bản thân mình nhé.” Cô nghe loáng thoáng thấy có tiếng anh thở dài, tựa hồ mệt mỏi tới cực điểm, mà cũng tựa như vừa trút được một gánh nặng. Nhưng những chuyện đó giờ đây đã không còn liên quan đến cô nữa.

Buổi chiều, Thẩm An Nhược đang sửa lại biên bản cuộc họp thì nghe thấy đồng nghiệp Lâm Lệ Tinh cùng Trưởng phòng Trương Hiệu Lễ đang tranh luận kịch liệt, làm đứt mạch suy nghĩ của cô. Lâm Lệ Tinh đã vào công ty được hơn mười năm, là cán bộ lâu năm của tập đoàn Chính Dương, nhưng lại là cấp dưới của Trương Hiệu Lễ, thời gian công tác không kém là bao so với ông. Thì ra Trương Hiệu Lễ giao cho chị ta một công việc mới, còn Lâm Lệ Tinh khăng khăng cho rằng khối lượng công việc quá lớn, chị không thể ngày nào cũng tăng ca, nói qua nói lại mãi đành nhờ người của bộ phận nhân sự điều thêm nhân viên tạm thời tới giúp sức. Sếp Trương có vẻ không hài lòng, còn Lâm Lệ Tinh vẫn tiếp tục tranh cãi: “Tôi về nhà còn phải chăm sóc chồng con. An Nhược chưa ràng buộc gì, vẫn nhàn nhã nhất, tại sao không để cô ấy làm.”

“Công việc này không phải là nhiệm vụ của An Nhược.”

“Việc của tôi cũng không chỉ có mỗi việc này.”

“Đây là nhiệm vụ cấp trên giao phó, không phải thứ để đem ra thương lượng với cô.” Hai người cùng nói một lúc, không khí vô cùng căng thẳng, những người khác trong phòng đều không dám ho he nửa lời.

Thẩm An Nhược tranh thủ lúc hai người im lặng, khẽ nói: “Trưởng phòng, tôi có thể cùng làm với chị Lâm.”

“Vậy được, để Lệ Tinh làm chính, An Nhược có thời gian rảnh thì trợ giúp. Nhưng công việc của phòng kế hoạch vẫn phải hoàn thành đó.” Tranh luận một hồi cuối cùng cũng giải quyết xong.

Sau khi hết giờ làm, Thẩm An Nhược sắp xếp lại bàn làm việc, hoàn thành xong công việc trong ngày, lên kế hoạch cho ngày mai, đang chuẩn bị ra về thì nghe thấy Trưởng phòng Trương gọi: “Thẩm An Nhược, lại đây.”

Sắc mặt của ông rất xấu. Thẩm An Nhược từ trước đến giờ rất tôn trọng người này, năm ngoái ông tự mình phỏng vấn cô, cho cô cơ hội được làm việc tại Chính Dương, tự tay dạy cho cô tất cả, còn đưa cô từ công ty con về tổng công ty, ngày thường luôn đối với cô như người anh, người cha trong nhà.

Trương Hiệu Lễ nói: “Cháu vừa quen Lệ Lâm Tinh đúng không? Cháu không biết tính cô ta thế nào sao? Cháu nên hiểu rằng hôm nay cháu giúp cô ta, cô ta không hề cảm kích mà lại nói cháu là người thích thể hiện đó.”

Thấy Thẩm An Nhược không nói gì, ông lại nói tiếp: “Cháu cũng nên biết, chú rất không hài lòng với công việc dạo gần đây của cô ta, nhất là chuyện cô ta ỷ là nhân viên cũ, đến cả sếp ít tuổi hơn cũng không thèm coi trọng. Hôm nay chú muốn mượn chuyện này để chỉnh đốn lại cô ta. Chẳng lẽ cháu không hiểu điều đó sao? Lễ nào chú phải khen ngợi vì con dao hai lưỡi của cháu?”

Ông phê bình An Nhược rất nhẹ nhàng, vì thế cô chỉ biết cúi đầu im lặng.

“An Nhược, lòng tốt phải biết đặt đúng chỗ, cháu luôn luôn thông minh lại nhạy cảm, vậy mà hôm nay bất cẩn quá. Công việc không nằm ở chỗ phải làm thật nhiều, đối với lãnh đạo mà nói, trong vòng một tháng cháu chỉ làm một công việc giống nhau vẫn hơn người ngày ngày bận tới mắt quay đi quay lại với những công việc tầm thường, vô vị. Nếu cháu muốn sau này có thể tiếp tục phát triển thì hãy nhớ câu này của chú. Còn nữa, hôm nay cháu giúp Lâm Lệ Tinh, lần sau nếu cháu không giúp cô ta, cô ta nhất định sẽ chủ động tìm đến. Cháu cứ đợi mà xem.”

“Chị Lâm chẳng qua cũng chỉ là người khẩu xà tâm Phật thôi ạ.” Thẩm An Nhược không nhịn được, thanh minh thay cho Lâm Lệ Tinh.

“Thẩm An Nhược, cháu xem, chú vừa nói lòng tốt của cháu phải đặt đúng người đúng chỗ, cháu ngốc quá. Chú đang giận Lâm Lệ Tinh, cháu lại nói đỡ cho cô ta, chú nghe có lọt tai hay không? Chú lại càng tức giận hơn, có khi lại còn giận cá chém thớt liên lụy sang cả cháu. Lâm Lệ Tinh là cấp dưới của chú đã mười năm, mặt tốt mặt xấu của cô ta chú hiểu hơn cháu nhiều. Cháu bình thường thì ít nói, cái lúc không cần cháu nói thì cháu lại nhiều lời. Còn nữa, cháu xem lại phần mở đầu bản tổng kết hôm nay của mình, nếu chỉ một câu có thể giải thích rõ ràng, lại không quá quan trọng thì cháu viết thành hai đoạn. Thẩm An Nhược, cháu đã làm một câu chuyện đơn giản trở thành phức tạp, lại nhìn người và nhìn nhận sự việc phức tạp thành một thứ quá đơn giản. Chú biết nói với cháu như thế nào nữa đây?”

“Cháu xin lỗi, Trưởng phòng.” Thẩm An Nhược cảm thấy chẳng biết nói gì hơn.

“Chú chỉ muốn tốt cho cháu, cháu là người thông minh, chắc sẽ hiểu. Ở đây không có người ngoài, những lời chú nói cháu nghe thôi là đủ rồi. Cháu đang không vui có đúng không, rõ ràng là nên khen ngợi biểu dương, kết quả lại bị giáo huấn?”

“Không ạ, chú nói rất đúng.” Thẩm An Nhược ngoan ngoãn.

Trương Hiệu Lễ thở dài: “Với bộ dạng này của cháu, chú chẳng biết nói gì hơn nữa, nếu cháu học được của Lâm Lệ Tinh một chút cũng tốt. Cả ngày hôm nay trông cháu không được khỏe, nếu thấy không thoải mái chỗ nào thì đi bệnh viện khám xem sao, chú cho cháu nghỉ một ngày.”

“Dạ không, chỉ là sáng nay trên đường đi làm cháu nhìn thấy một con chó nhỏ bị xe cán chết, vì thế tâm trạng không tốt lắm.”

Trương Hiệu Lễ bật cười: “An Nhược, không phải trước đây cháu nói mình ghét động vật sao.”

“Chú, ghét là một chuyện, đồng cảm lại là một chuyện khác. Cháu nhìn thấy cảnh đó cảm thấy rất buồn.”

Liên mấy buổi tối, Thẩm An Nhược đều ở lại công ty tăng ca giúp Lâm Lệ Tinh. Để triển khai thiết lập thông tin dữ liệu cho hạng mục này phải tìm kiếm tư liệu trong mười năm trở lại đây, ngoại trừ vài năm gần đây, những tư liệu trước kia đều không có kho lưu trữ dữ liệu điện tử, đành xuống phòng tư liệu tra trong từng bộ hồ sơ, vô cùng phiền phức. Tối nào cứ tới bảy giờ hơn là Lâm Lệ Tinh lại tìm cơ về trước, để một mình Thẩm An Nhược làm quần quật tới mười rưỡi. Cô rất thích công việc này, phải hết sức tập trung, mặc dù không phải động não nhưng cũng chiếm hết thời gian rảnh của cô, sau khi về nhà tắm rửa, cơn mệt mỏi liên kéo tới, đến khi mở mắt ra đã là sáng hôm sau rồi.

Cô chỉ mất ba buổi tối là làm xong công việc, tới tối thứ Sáu lại thấy buồn chán không biết tối nay nên làm gì. Cô đang định gọi điện hẹn Hạ Thu Nhận đi xem phim, không ngờ điện thoại đã reo vang, là số máy lạ. Nhắc máy lên nghe thì giọng đàn ông vang bên tai: “Nếu tối nay cô Thẩm chưa có hẹn, có thể đi ăn cùng tôi được không? Tôi là Trình Thiếu Thần.”

Sáu giờ tối, Thẩm An Nhược bước ra khỏi cửa công ty, sau đó chỉ một lúc, Trình Thiệu Thần đã lái xe đến trước mặt. Anh lịch sự xuống xe giúp cô mở cửa.

“Cô thích ăn gì? Muốn đi đâu?” Trình Thiệu Thần vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Lần này để tôi mời anh.” Thẩm An Nhược vẫn còn nhớ câu nói hôm trước.

“Được, cô mời, tôi trả tiền.”

Thẩm An Nhược còn đang nghĩ cách đáp lại, Trình Thiệu Thần đã cười nói: “Không nên tranh quyền trả tiền của cánh đàn ông, đây là phép lịch sự của một thực nữ.” Cô chỉ biết im lặng.

Anh lái xe rất chăm chú, ít khi nói chuyện, thỉnh thoảng mới buông vài câu nhưng cũng không ngoảnh mặt qua, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Thẩm An Nhược ngồi thẳng lưng, mắt nhìn chăm chú nhưng vẫn có cảm giác hình như thỉnh thoảng anh đang liếc nhìn về phía mình. Cảm giác về sự hiện diện của người này rất mạnh mẽ.

Hai người họ tới quán ăn Tứ Xuyên do Thẩm An Nhược đề nghị, Trình Thiệu Thần ăn rất ít, phần lớn thời gian để ngồi nhìn Thẩm An Nhược.

“Món cá ở đây rất ngon, bình thường không cho phép gói mang về đâu. Anh không nếm thử một chút à...? Anh không ăn được cay sao?”

“Tôi thường ăn tối rất muộn, bây giờ vẫn chưa thấy đói.” Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng cầm đũa lên, gắp một miếng cá, vừa nhìn mỡ chảy xuống vừa nói: “Tôi rất ít khi thấy phụ nữ các cô dám ăn những thứ đồ ăn

nhieu dầu mỡ như thế này. Máy đồng nghiệp nữ của tôi một chút đồ cay thôi cũng không dám, sợ nổi mụn, đồ có dầu mỡ lại càng không động vào.”

“Đó là những người phụ nữ tinh tế. Maslow nói, con người phải thỏa mãn những nhu cầu cơ bản mới có thể theo đuổi mức độ hưởng thụ cao hơn, tôi giống như các quốc gia đang ở giai đoạn đầu của việc xây dựng xã hội chủ nghĩa, được no bụng vẫn quan trọng hơn bề ngoài đẹp đẽ.”

Trình Thiếu Thần bật cười: “Cô học kinh tế đúng không?”

“Quản lý.”

Hai người vừa ăn vừa thỉnh thoảng tán gẫu vài câu. Sách dạy giao tiếp có nói, với những người không quá thân quen, chủ đề thời tiết là chủ đề an toàn nhất, vì thế hầu như hai người cũng chỉ nói về thời tiết khí hậu, từ chuyện những ngày lạnh nhất ở phía Bắc, mùa mưa ở miền Nam cho đến sương mù ở Luân Đôn hay vòi rồng ở phía Tây nước Mỹ. Hồi còn học trung học, An Nhược rất giỏi môn Địa lý, cô đoán trình độ của Trình Thiếu Thần cũng không tồi.

Ngày hôm đó Thẩm An Nhược ăn rất nhiều, cá hấp, Phu thê Phế Phiến^[3] và tôm đồng, hầu như chỉ có một mình cô ăn, Trình Thiếu Thần động đũa rất ít khiến An Nhược cảm thấy hơi bất lịch sự.

[3] Một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, ăn lạnh, bao gồm thịt bò và nội tạng bò thái mỏng. Món ăn này hiện tại được chế biến bao gồm tim, lưỡi và lòng bò cùng rất nhiều loại gia vị khác nhau, tất nhiên có cả loại ớt đặc trưng của Tứ Xuyên. Khác với tên gọi của nó, món ăn này rất ít khi sử dụng phổi bò. “Phế” là phiên âm của phổi trong tiếng Hán.

“Nhìn cô gầy gầy mà dạ dày không nhỏ nhỉ.” Nét mặt của Trình Thiếu Thần có vẻ thích thú, hình như anh thích ngắm cô ăn hơn là ngồi ăn.

“Anh đang khen hay đang chê tôi vậy?”

“Tất nhiên là khen rồi, tại sao cô không hiểu nhỉ? Một người con gái có khẩu vị tốt khiến cho người khác luôn cảm thấy vui vẻ.” Trình Thiệu Thần khẽ nhếch môi để lộ lúm đồng tiền. Dường như anh không hề cười, nhưng trong ánh mắt thì vẫn rất vui vẻ. Cách biểu lộ tình cảm của người đàn ông này thật sự rất khó đoán.

Thực ra anh ăn uống rất lịch sự, lúc ăn cơm không bao giờ gấp nhiều đồ ăn, khi ăn cũng không hề phát ra tiếng động. Thẩm An Nhược thầm phục anh sát đất.

Có lẽ anh ấy không thích ăn đồ Tứ Xuyên, vậy mà lại đưa mình đi, An Nhược vừa cảm động vừa thấy có lỗi. Về sau hai người cũng không bao giờ đi ăn đồ Tứ Xuyên nữa, nhưng cuối cùng Thẩm An Nhược vẫn không hiểu Trình Thiệu Thần có thật sự không ăn được đồ Tứ Xuyên hay không, vì lúc đi ăn cùng người khác, anh cũng chỉ ăn được vài miếng.

Thực ra Thẩm An Nhược mới là người không thể ăn được đồ Tứ Xuyên, hai ngày sau cô phát bệnh đau dạ dày.

Hôm đó Hạ Thu Nhận đến chỗ cô ăn cơm, thế mà cuối cùng phải giúp cô xào rau nấu cháo. Cô nàng bực bội nhìn Thẩm An Nhược không một chút sức lực đang nằm bò trên giường: “Sao? Cậu lại đi ăn đồ ăn Tứ Xuyên để tự hại chính mình à? Cho đáng đời, đáng đời cái tật hay quên của cậu đi.”

“Người cả đời không bao giờ ăn cay như cậu vĩnh viễn không bao giờ hiểu được cái khoảnh khắc hạnh phúc đó, chính nó sẽ giúp tớ vượt qua được những lúc đau đớn thế này.”

“Ôi, Thẩm An Nhược à, cậu cứ như đang viết tiểu thuyết gọi dục ấy nhỉ.”

“Là ‘gợi tình’, ok? Mặc dù về mặt chữ giống nhau, nhưng ngữ nghĩa thì hoàn toàn khác nhé.”^[4] Thẩm An Nhược thều thào nói.

[4] Nguyên bản tiếng Trung “gợi dục” và “gợi tình” giống nhau, chỉ đảo vị trí chữ, vì thế Hạ Thu Nhận bị nhầm lẫn trong cách dùng từ.

“Thẩm An Nhược, mặc dù lúc này trông cậu trắng bệch chẳng khác gì một con ma nhưng suy nghĩ vẫn minh mẫn lắm.” Hạ Thu Nhận thở dài. Mấy lần cô định nói nhưng lại thôi, cuối cùng chẳng kịp nhắc đến tên Giang Hạo Dương còn Thẩm An Nhược cũng thảnh thơi phào.

Không ngờ một tuần sau Trình Thiệu Thần lại hẹn cô. Lúc đó đã tan tầm, nhưng công ty An Nhược đang tổ chức hoạt động thể thao, cô đứng giữa đám đông ồn ào, nhận cuộc gọi từ một số điện thoại lạ: “Xin chào, xin hỏi ngài là ai ạ? Thật sự rất xin lỗi, tôi ở đây nghe không rõ, xin ngài nói to lên một chút.”

“Chào cô, tôi là Trình Thiệu Thần.”

Thẩm An Nhược thấy hơi xấu hổ, cô phản ứng rất chậm với các con số, vì thế rất vất vả trong việc nhớ số điện thoại của người khác, bình thường thấy nhiều hơn bảy số là thấy bối rối.

Cô tới chỗ yên tĩnh hơn, nghe thấy giọng Trình Thiệu Thần vừa trong trẻo vừa lạnh lùng nhưng ngữ điệu lại vô cùng ấm áp: “Nếu ngày mai cô Thẩm có thời gian rảnh, liệu có thể giúp tôi một việc được không?”

Giọng của anh rất chân thành, lý do nghe có vẻ đầy đủ, ngày mai lại là cuối tuần, Thẩm An Nhược cảm thấy thật khó để chối từ.

Ngày mai một cặp vợ chồng có họ hàng với Trình Thiệu Thần sẽ đến thành phố Y, Trình Thiệu Thần muốn nhờ An Nhược đón tiếp. Thẩm An

Nhược nói: “Vậy còn đồng nghiệp của anh thì sao?”

“Bọn họ không phù hợp. Hơn nữa, đi cùng quê với cô, cô không muốn tới làm quen một chút sao?”

Khi Thẩm An Nhược cùng Trình Thiếu Thần đến nhà ga đón đôi vợ chồng kia, cô mới hiểu tại sao Trình Thiếu Thần lại phải tìm mình. Người đàn ông tóc đã hoa râm nhưng trông vô cùng khỏe mạnh, vẻ mặt nghiêm nghị, mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn đã bạc màu. Còn đi kia mặc dù mặt mũi hiền lành phúc hậu, tươi cười dễ gần nhưng ăn mặc rất giống một nữ cán bộ chính trị của thập niên tám mươi. Suy cho cùng, những đồng nghiệp sành điệu ở công ty Trình Thiếu Thần chắc chắn sẽ không lọt được vào mắt của hai người này, chỉ có cô ăn mặc giản dị mới có thể lãnh “trách nhiệm” này mà thôi. Hôm đó cô đi giày bệt và áo nhung trắng, tóc tết gọn gàng, không trang điểm, ăn vận hết như một sinh viên đại học.

Quả nhiên sau khi gặp Trình Thiếu Thần, hai người nhìn thấy An Nhược mắt bỗng sáng lên: “Thiếu Thần, cô gái này được đấy, dịu dàng đoan trang, tốt hơn hai cô lần trước cháu đưa về gặp vạ lần. Con mắt nhìn phụ nữ của cháu khá hơn nhiều rồi đấy.” Giọng nói của ông sang sảng, đứng cách mấy mét vẫn có thể nghe thấy được. Ngay lập tức có người quay đầu lại nhìn Thẩm An Nhược, khiến cô ngượng ngùng chẳng biết giấu mặt đi đâu, đành làm vẻ mặt “dịu dàng đoan trang” khẽ mỉm cười.

Hai vị này là bạn thân của cha Trình Thiếu Thần, lại chứng kiến quá trình trưởng thành từ nhỏ đến lớn của anh. Mỗi năm cứ đến khoảng thời gian này họ lại tới thành phố Y chơi, thường thường chỉ cần Trình Thiếu Thần có thời gian rảnh sẽ đi đón hai người.

Bọn họ tới chùa Linh An, mất hai giờ đi xe. Bình thường Thẩm An Nhược hay ngồi ghế phụ lái phía trước, cuối cùng bác gái lại kéo cô ra ghế sau trò chuyện, vì thế cô đành đổi chỗ cho bác trai.

“Năm đó bác bệnh nặng, bác trai tới chùa Linh An thắp hương cầu khẩn cho bác khỏe lại, chỉ cần lành bệnh hằng năm sẽ quay lại tạ lễ, vì thế từ đó đến giờ năm nào hai bác cũng tới đây dâng hương.” Bác gái kể lại chuyện cũ mà mặt mày rạng rỡ, những nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, trông như trẻ ra vài tuổi.

Bác trai đi bộ rất nhanh, bước chân thoăn thoắt, leo núi mà cứ như đi đường bằng.

Thẩm An Nhược hỏi khẽ Trình Thiệu Thần: “Bác Lý trước đây là quân nhân à?”

“Ừ, ông ấy là bạn chiến đấu cũ của bố tôi, hồi nhỏ, ông ấy quản tôi còn chặt hơn cả bố.”

Đang nói chuyện, bác trai đã quay đầu lại nói lớn: “Thiệu Thần, lên đây xem nào, cháu còn trẻ mà thể lực tệ quá!” Rồi quay sang An Nhược dịu dàng nói: “Con bé này, cháu đưa bác gái đi chậm thôi không lại mệt.”

Bác gái bám vào tay An Nhược đi phía sau, ríu rít kể chuyện cũ. Hóa ra bác gái đúng là cùng quê với cô, hai người còn học cùng một trường tiểu học, chỉ có điều cách nhau ba mươi năm. An Nhược cảm thấy vô cùng thân thuộc, lắng nghe rất say mê, thích thú. Cuối cùng bà cũng chuyển chủ đề, bắt đầu nói về Trình Thiệu Thần: “Thiệu Thần của bác là một đứa trẻ ngoan, rất lễ phép với người trên, đối với trẻ con lại rất kiên nhẫn. Hồi nó còn nhỏ khi thấy bác ở nhà một mình, sợ bác buồn nên thường xuyên qua thăm bác, còn kể chuyện cười cho bác nghe, giúp bác đi chợ. Lũ con trai cả ngày chỉ biết bắt nạt con gái, Thiệu Thần chẳng bao giờ thêm chơi... Ôi, sau này cô gái nào mà lấy được Thiệu Thần nhất định sẽ rất hạnh phúc. À, phải rồi, gia đình của Thiệu Thần cũng rất tốt, người nhà họ Trình đều hiền lành tốt tính, chắc chắn sẽ không bao giờ bắt nạt con dâu.”

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bác gái này hết như một bà mối nghiệp dư, cô phì cười: “Bác à, cháu và Trình Thiệu Thần chỉ là bạn bè bình thường thôi ạ.”

“Ôi, cặp vợ chồng nào chẳng bắt đầu từ tình bạn.”

Hai vợ chồng già dâng hương vô cùng thành tâm, đỡ nhau cung kính vái lạy. Thẩm An Nhược đứng nhìn họ từ xa, quay sang Trình Thiệu Thần thì thầm: “Một cặp vợ chồng thật hạnh phúc.”

Trình Thiệu Thần cũng ghé tai cô nói khẽ: “Thực ra hồi trẻ bọn họ rất hay cãi cọ, lúc căng thẳng nhất còn dùng cả dao.”

“Anh đừng nói lung tung, thật vô nhân đạo.”

Trình Thiệu Thần cười khẽ, không nói nữa. Một lúc sau lại hỏi: “Cô có muốn vào kia thắp hương cầu khẩn gì không?”

“Tôi không tin vào việc này. Tin vào thần linh không bằng dựa vào chính sức của mình. Còn anh, tại sao anh không đi?”

“Tôi trước kia cũng đã cầu khẩn rồi, không linh. Vì thế về sau cũng không tin nữa.”

Luôn luôn là như thế, có lần thứ nhất, lần thứ hai, chắc chắn sẽ có lần thứ ba, thứ tư. Về sau Trình Thiệu Thần lại hẹn gặp Thẩm An Nhược, cô đều từ chối với vẻ ngượng ngùng, có điều ba lần anh mời thì có tới hai lần cô đồng ý.

Dường như ngày thường Trình Thiệu Thần rất bận rộn, chỉ những dịp cuối tuần mới gọi điện hẹn gặp cô. An Nhược cũng không có thú vui hay sở thích nào đặc biệt, cuối tuần thường đi dạo phố hoặc ở nhà dọn dẹp, Trình

Thiếu Thần lại vô cùng rành rẽ chỗ ăn uống vui chơi, An Nhược cảm thấy đi cùng với anh rất vui.

Thậm An Nhược vẫn không hiểu cuối cùng Trình Thiếu Thần muốn làm gì. Thậm An Nhược chỉ biết rõ một điều, phần lớn những người như anh đều không đánh giá cao kiểu người đơn giản như cô.

Anh hoàn toàn không có vẻ như đang theo đuổi cô, từ trước đến nay lúc nào cũng rất vô tư, ánh nhìn trong sáng, nét mặt ung dung, lịch sự nho nhã, chỉ trừ tình huống bất ngờ, ngay cả tay cô anh cũng không chạm vào. Lần trước hai người họ cùng ra biển câu cá, lúc lên thuyền, mấy người đi trước làm thuyền lắc qua lắc lại, anh mới đỡ nhẹ lấy eo cô, sau đó thấy cô vẫn sợ không dám bước tiếp bèn nói một tiếng “Thất lễ” rồi bế cô lên, vừa bước qua cầu phao liền lập tức thả cô xuống.

Trình Thiếu Thần là một người rất giỏi. Có lúc thấy anh nhận điện thoại, hình như là chuyện công việc, anh nhíu mày, mím chặt môi, gương mặt vô cùng nghiêm nghị, rõ ràng là đang rất không vừa ý nhưng anh vẫn nhẫn nại lắng nghe, đáp lại thường chỉ là một hai câu, hoàn toàn khác với vẻ mặt của anh lúc ấy. Thậm An Nhược phục anh sát đất, cảm thấy anh rất có tư chất của một nhà lãnh đạo. Thực ra đa phần những lúc đó anh đều cười hời hợt với cô rồi đi ra chỗ khác nghe điện thoại. Anh có rất nhiều sở thích, rất am hiểu về vấn đề ẩm thực mặc dù lần nào cũng chỉ ăn rất ít, anh cũng thường đưa Thậm An Nhược đi đây đó tham quan. Thậm An Nhược đến thành phố Y đã hơn hai năm nhưng còn rất nhiều nơi mà bây giờ cô mới đặt chân tới. Có lần họ còn tới xem một buổi biểu diễn của sinh viên Học viện Nghệ thuật, những tiết mục đó hết sức kì dị, hình thức thể hiện cũng vô cùng kì quái. Thậm An Nhược vốn cho rằng bản thân không đến nỗi không biết thưởng thức nghệ thuật, vậy mà chỉ biết nghẹn họng trố mắt ra nhìn, Trình Thiếu Thần vờ như xem hết sức chăm chú nhưng lúc lên trên xe thì cười suốt cả quãng đường. Cuối cùng An Nhược cũng tìm thấy điểm chung giữa

hai người, bọn họ bên ngoài nhìn rất lễ độ nhưng bên trong thực chất đều không hiền lành gì.

Ban đầu hai người chỉ đưa nhau đi ăn rồi anh đưa cô về nhà. Càng về sau, anh dẫn cô ra ngoài chơi, hay đi chung với một nhóm bạn, thông thường đều đi vào ban ngày. Lần nào cũng là anh tới đón cô ở công ty hoặc chỗ cô ở, biết cô không muốn để nhiều người nhìn thấy, vì thế anh thường đỗ xe rất xa, lúc đưa cô về nhà, nếu đã quá muộn thì đưa cô về tận cửa nhưng chưa bao giờ đặt chân vào nhà, thực ra Thẩm An Nhược cũng chưa bao giờ mời anh lên nhà ngồi.

Lần đầu tiên anh đưa Thẩm An Nhược tới gặp bạn bè mình, cô bắt gặp những ánh mắt ngạc nhiên nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Thẩm An Nhược cũng lờ mờ hiểu được bọn họ kinh ngạc điều gì, vì những cô bạn gái đi cùng họ, người nào cũng hết sức thời trang, mảnh mai xinh đẹp, từ đầu đến chân đều vô cùng hấp dẫn, nữ tính. Cô thầm nhìn lại mình, mặc dù cách ăn mặc không quá quê mùa nhưng lại cứng nhắc, như bản phác thảo mới vẽ được một nửa. Ngoại hình của cô vốn trẻ hơn tuổi thực khá nhiều, cuối tuần không phải mặc đồ công sở nên trang phục lại càng giản dị, lúc đi chơi chỉ mặc quần bò đi giày bệt, áo khoác ngoài rộng rãi, tết tóc gọn gàng, ngoài ra chỉ tô một chút son. Hôm đó uống rượu xong, một người cười với anh: “Thiếu Thần chuyển sang ăn cỏ non rồi sao? Cô bé này đã tốt nghiệp trung học chưa vậy?” Trình Thiếu Thần cũng cười: “Ngậm miệng lại và uống rượu của cậu đi.”

Bạn bè của anh đều rất thú vị, cử chỉ rất đúng mực, cùng lắm chỉ nói đùa vài câu không ảnh hưởng gì lớn, đối với những cô bạn gái bên cạnh, họ đều tỏ ra hết sức tôn trọng, mặc dù các cô muôn hình muôn vẻ, trang điểm đậm nhạt khác nhau nhưng thái độ của họ đối với các cô cũng không khác nhau là mấy, ít nhất trước mặt người khác cũng không bao giờ tỏ ra suồng sã quá mức. Mỗi lần tụ tập, cánh đàn ông hầu như chỉ có từng ấy người, nhưng các cô gái thì thường xuyên thay đổi, rất khó để nhìn thấy một gương mặt quen,

hoặc cũng có thể họ đã thay đổi về bên ngoài nên An Nhược không thể nhận ra. Thâm An Nhược cảm thấy nếu cô bận việc hoặc kiếm có bận việc không đến hay những khi mà Trình Thiếu Thần không hẹn cô, có lẽ anh sẽ dẫn một gương mặt khác đến tham gia cuộc vui, như thế chắc chắn anh cũng có một hàng dài các cô gái đang đợi. Ý nghĩ này bỗng chốc khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Lúc ấy mùa đông đã qua, xuân về hoa nở, cả nhóm hay ra ngoại thành du ngoạn, thường là lên núi hoặc xuống biển. Mặc dù Thâm An Nhược không thích vận động, nhưng những nơi họ đến thường rất đẹp, trời xanh trong vắt, những đám mây trắng bồng bênh vắt ngang trời, hai bên đường là vườn cây ăn trái, lại đang đúng vào mùa hoa, cây nào cây nấy đều xanh um tươi tốt, hoa đào, hoa hạnh rồi hoa lê trắng ngần như đang cười trước gió xuân, lần nào cũng có cảnh đẹp để ngắm. Thoáng một cái, cô và Trình Thiếu Thần đã quen nhau được hơn nửa năm.

Hôm ấy, nhóm bọn họ leo lên tới tận đỉnh núi, cánh đàn ông chơi bài, còn phụ nữ không tham gia nên xòe ô cùng nhau tán gẫu, đa phần đều là bàn về thời trang và tám chuyện trong làng giải trí. Thâm An Nhược cảm thấy mình chỉ có thể kể tên được tới đa là mười nhãn hiệu thời trang cao cấp, còn những chuyện họ bàn tán với nhau đều là những tin nội bộ, miệng lưỡi họ rất cay độc, dù không biết nhưng cô cũng không muốn giả vờ như mình biết, lại càng không muốn vào hùa nói xấu với họ, vì thế chỉ đành im lặng lắng nghe, không bàn luận gì nhiều, thỉnh thoảng khi câu chuyện trở nên nhạt nhẽo thì cô lại thêm vào vài câu, trái lại còn nhận được sự hoan nghênh, ai muốn làm gì cũng nói với cô một câu: “Chị Thâm, chị có muốn đi cùng không?” Hoặc trước khi đánh giá chê bai xong một vấn đề đều thêm một câu: “An Nhược, chị cảm thấy thế nào?” Lúc sau người dân địa phương còn tặng họ gạo, rau thịt và cả đồ dùng nấu bếp, còn mang đến mấy thùng nước lớn. Họ bắc bếp và giá nướng ngay trên núi, hai người nông dân đó còn ở lại làm món gà hấp bunn nướng đến nổi tay chân lấm lem.

An Nhược thấy đám người này quả thực là cao thủ ăn chơi. Hỏi qua một vòng, trong đám đàn bà con gái chỉ có An Nhược tạm coi là biết nấu ăn, những người còn lại bị xua đi làm việc khác, chỉ có cô được giữ lại nấu nướng. Lúc đó trên núi đột nhiên nổi gió, rất khó giữ lửa để nấu đồ ăn, Thảm An Nhược bị sặc đến nỗi ho liên tục, mặt mũi nhợt nhạt, gió thổi làm tóc cô rối tung, dây buộc tóc cũng tuột mất, những lọn tóc cứ lòa xòa trước mắt. An Nhược đành phải một tay xào nấu, một tay giữ tóc, sợ rằng không may có sợi nào rơi vào nồi sẽ làm người khác nuốt không trôi. Lúc đang bận rộn luôn tay luôn chân, đột nhiên có người ngồi xuống giúp cô cột lại mó tóc rối tung kia ra sau gáy. Cô quay đầu lại nhìn, mỉm cười với Trình Thiếu Thần: “Việc này mà anh cũng biết làm sao?”

“Đơn giản thế, ai mà chẳng biết làm. Anh có người bạn là thợ cắt tóc, còn học được từ cậu ta mấy chiêu. Hôm nào có muốn thử một chút không?”

“Em không cần, cảm ơn anh. Chỉ sợ lại chẳng dám gặp ai.” Thảm An Nhược quay đầu tập trung nấu ăn, Trình Thiếu Thần tháo chiếc khăn lụa trên cổ cô, rất thành thạo giúp cô buộc hết tóc lại. Như thế chẳng cần lo tóc sẽ rơi vào nồi nữa, trước đây bản thân cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh chàng này hóa ra lại chuyên nghiệp như vậy, Thảm An Nhược thực sự rất tâm phục khẩu phục.

Hôm đi câu cá, trên biển có gió nhẹ. Chiếc thuyền mặc dù đủ to và vững chắc nhưng vẫn có người bị say sóng. Thảm An Nhược chăm sóc người đó một lúc rồi quay về đầu thuyền. Ánh nắng rất ấm áp, gió biển đầy hơi ẩm, cô đã chuẩn bị cẩn thận, che chắn từ đầu đến chân, còn thoa thêm bốn năm lớp kem chống nắng, nhàn nhã ung dung dựa vào lan can đầy gió và nắng, không như mấy cô gái nằm trong khoang tàu không dám ra ngoài.

Nhóm người đó quả thực có kinh nghiệm câu cá đầy mình, vô cùng thuần thục, nhưng mỗi khi có cá cắn câu lại nhao nhao lên hét như một đám trẻ con. An Nhược thật không hiểu được bọn họ đi chơi để tìm niềm vui cho

bản thân, tại sao phải dẫn theo mấy cô gái đó làm gì, rõ ràng là chỉ thêm vướng chân vướng tay phiền phức.

Cô hỏi Trình Thiệu Thần, anh đáp: “Ai cũng vậy thì mình cũng đành theo thôi. Thực ra anh cũng không hiểu lắm.” Cô cười đau cả bụng, có điều sau đó Trình Thiệu Thần lại nói tiếp: “Em thì không tính là phiền phức, phần lớn thời gian đều rất có ích, lúc không có việc gì thì ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh, cũng có thể coi là bỏ mắt.” Thẩm An Nhược cảm thấy anh quen cô quá lâu, đến cả tiêu chuẩn thâm mỹ cũng hạ xuống.

Động tác câu cá của anh trông vô cùng đẹp mắt, anh chăm chú móc mồi vào lưỡi câu, vung ra rồi kéo lại, làm liền một mạch, cực kì tự nhiên, khiến An Nhược nghĩ tới một bộ phim cô rất thích *River runs through it*^[5], câu em thứ hai trong phim đó coi việc câu cá như một nghệ thuật, chỉ cần nhìn dáng người cũng đủ thấy mê mẩn. Đó là bộ phim chiếu cách đây mười năm, nụ cười của Brad Pitt khi ấy rạng rỡ, ấm áp hết như ánh mặt trời buổi sớm.

[5] Một bộ phim của Mỹ, tựa tiếng Việt là *Dòng sông nhân chứng cuộc đời*.

Có điều cũng không thấy Trình Thiệu Thần câu được nhiều cá lắm, có lúc thấy cá quá nhỏ, lại thả về biển, nhìn cô đứng bên cạnh đang cười trộm, bèn hỏi: “Đi câu cá chỉ để đầu óc thư giãn và tận hưởng cuộc sống yên tĩnh không xô bồ, không quan trọng ở kết quả, cũng như nghệ thuật trà đạo của Nhật Bản, không cần phải qua nhiều bước phức tạp để có trà ngon, nhưng nhờ có việc ấy mới thấy lòng tĩnh tại. Em nói xem, ở đâu mà chẳng mua được một con cá chứ?” Hiếm khi thấy anh dạt dào ý thơ như thế, An Nhược bỗng nghĩ tới Châu Kiệt Luân mỗi khi sút bóng không vào thì thường triết lý: “Điểm mấu chốt của việc đá bóng nằm ở chỗ tư thế phải đẹp mắt, có vào lưới hay không cũng không quá quan trọng”, bèn không nhịn nổi cười lớn.

Tối thứ Bảy, Thẩm An Nhược và Hạ Thu Nhận có hẹn, cả ngày cô đi cùng Trình Thiệu Thần, sau đó anh đưa cô tới thẳng chỗ hẹn. Hạ Thu Nhận

hơi bất ngờ: “Người vừa đưa cậu đến đây có phải là Trình Thiếu Thần không?”

Thẩm An Nhược sững người ra một lúc: “Ừ, cậu cũng biết anh ấy sao?”

“Gần đây tìm cậu rất khó, thì ra là cậu hẹn hò với anh ấy à? Cậu có đầu óc không vậy, cậu không sợ bị đám công tử ăn chơi lăm tiền đó đùa giỡn sao?”

“Cái gì mà công tử ăn chơi lăm tiền chứ? Cậu dùng từ thật khó nghe quá.”

“Cậu không biết anh ta là ai sao?”

“Giám đốc thị trường của công ty TZ.”

“Ừ, mặc dù TZ cũng là một công ty lớn, nhưng đó đã là gì. Người ta là con trai thứ hai của An Khải. Cậu đừng nói với tớ là cậu không biết đấy.”

“An Khải nào cơ?”

“Tỉnh chúng ta có mấy An Khải chứ? Cậu ngớ ngẩn thật.”

Hóa ra là như vậy, Thẩm An Nhược thật sự bất ngờ. An Khải ở thành phố W, mười năm trước từ một doanh nghiệp gia công máy móc loại nhỏ, giờ đây đã phát triển thành một tập đoàn với quy mô khổng lồ, có tài sản tư hữu liên quan đến đủ mọi lĩnh vực, trong tỉnh không ai không biết. Điều cô ngạc nhiên là cách cư xử của Trình Thiếu Thần hoàn toàn không trịch thượng, tuy rằng gia thế rất lớn, nhưng không bao giờ tỏ ra cao ngạo. Thực ra vẫn còn một điểm, An Khải phát lên quá nhanh, ông Trình sáng lập công ty là một người xuất thân trong quân đội, làm việc gì cũng phóng khoáng,

thường khiến cho những người ghen ghét đố kỵ gọi với cái tên “giàu sổi”, còn Trình Thiệu Thần thì giống như con cháu thế gia.

Thẩm An Nhược còn đang miên man suy nghĩ, Hạ Thu Nhận tiếp túc ríu rít bên cạnh: “Nếu cậu không thể chắc chắn mình sẽ như cô bé Lộ Lem thì đừng dại dột đem bản thân ra đặt cược, hãy tránh xa anh ta ra một chút. Cô bạn gái trước đây, kể cả cô bạn gái trước nữa của anh ta cũng sắc sảo hơn cậu bội phần, vậy mà vẫn bị anh ta bỏ rơi không thương tiếc đó thôi.”

“Ừa, hóa ra Trình Thiệu Thần cũng là một người nổi tiếng ở thành phố này. Tớ không ngờ đây.”

Hạ Thu Nhận cười: “Cậu quên tớ đang làm gì à? Gia đình anh ấy mặc dù không được coi là quá lợi hại, nhưng ở cái nơi nhỏ bé như của chúng ta thì cũng đã tính là quá đủ rồi. Chú hai của anh ấy là Trình Chấn Hoa, người này chắc cậu biết là ai rồi đúng không? Tổng biên tập tờ Nhật báo XX là chú của anh ấy, anh ấy còn một người bác là hiệu trưởng của một trường đại học, một người bác khác...”

“Cậu không hứng thú với chuyện này sao? Vậy cậu có thích nghe những tin đồn khắp nơi về Trình Thiệu Thần không? Đạo trước trong công ty của anh ấy có một nữ nhân viên viết bức thư bằng máu để tỏ tình với anh ấy, cậu đoán xem thế nào? Về sau anh ấy yêu cầu phòng nhân sự đưa cô nhân viên này vào diện chỉ tiêu để hiến máu hàng năm...”

“Nghe nói cô bạn gái trước của anh ấy vốn là một mỹ nhân rất nổi tiếng của TZ, cấp dưới trực tiếp của Trình Thiệu Thần, về sau anh ấy chỉ nói một câu, cô đó lập tức bị cử đi Thượng Hải, nội bộ truyền tai nhau rằng nhìn thì có vẻ như được thăng chức nhưng rõ ràng là chán rồi nên mới bỏ...”

“Làm ơn nói gì đi chứ, đừng có im lặng chẳng phản ứng gì như thế có được không? Thẩm An Nhược, cậu thế này làm tớ lo đấy. Cậu có muốn

nghe không?”

Thẩm An Nhược dờ khóc dờ cười, đành vỗ tay vài cái khích lệ: “Rất thú vị, cậu tiếp tục đi.”

“Tin đồn động trời nhất về Trình Thiệu Thần có lẽ là chuyện anh ấy và anh trai, cũng chính là Tổng giám đốc của An Khải, chỉ vì một người con gái mà xảy ra xô xát. Ôi, chuyện này truyền tai nhau thành bao nhiêu phiên bản rồi, vì thế cũng chẳng biết bản nào là thật. Còn nữa, nghe nói quan hệ của anh ấy với Chủ tịch Trình cũng rất căng thẳng, hình như còn tới mức sắp từ mặt nhau, vì thế gia nghiệp của An Khải lớn là vậy mà anh ấy vẫn kiên quyết không chịu quay về để giúp đỡ, thà tự mình lăn lộn ở bên ngoài còn hơn. Người này cũng thật là...”

“Hạ Thu Nhận, tạp chí của cậu trở thành báo lá cải từ khi nào vậy?”

“Này, cậu đừng cố chuyển chủ đề. Thẩm An Nhược à, cậu nghĩ xem cậu có phải là đối thủ của anh ấy không? Cậu nên cẩn thận như các cô gái khác, rút quân đi thôi.”

Thẩm An Nhược nghe những “tin đồn khắp nơi” về Trình Thiệu Thần cũng không có phản ứng quá mạnh, dù sao những chuyện đó về cơ bản cũng chẳng liên quan đến cô. Cô vẫn không thể hiểu nổi tại sao Trình Thiệu Thần lại có hứng thú với mình như thế, cuối cùng kiên quyết không phí thời gian nghĩ ngợi nữa. Cô cảm thấy quen anh rất vui, khi nghĩ tới việc có lẽ anh vẫn còn một cô bạn gái khác nữa cũng chẳng thấy đau lòng. Có lúc cô cũng nghĩ, mối quan hệ này bao giờ sẽ kết thúc đây? Chắc đó là lúc Trình Thiệu Thần thấy phiền phức, hoặc cũng có lẽ đó là lúc cô cảm thấy chán ngán, nhưng cô hoàn toàn không cho rằng việc đó sẽ làm mình buồn.

Rốt cuộc Trình Thiệu Thần muốn gì ở cô? Thẩm An Nhược nghĩ, có lẽ anh ấy đang cùng cô chơi trò chơi mèo vờn chuột, đợi đến khi cô chịu khuất

phục thì lúc đó trò chơi mới kết thúc. Nhưng từ trước đến giờ anh đều rất lịch sự, đến cả những câu đùa quá trớn cũng chưa bao giờ nói ra. Phần lớn thời gian, thái độ của Trình Thiếu Thần rất hòa nhã, lịch sự, rất khó có thể nhận ra suy nghĩ thật sự của anh, nhưng những lúc xung quanh không có ai, anh lại rất thờ ơ, trống rỗng. Ai cũng đều có chuyện của riêng mình mà người ngoài không thể hiểu hết được, từ trước đến giờ cô cũng không có ý tìm hiểu sâu hơn.

An Nhược nhớ hồi còn bé rất thích đến rạp nhỏ ở gần nhà xem người ta diễn kịch, giữa các màn, lúc đang thay đổi phong nền sân khấu, thường có một người đi ra làm nhiệm vụ móc nối các cảnh với nhau khiến sân khấu không bị trống trải vô vị. Có lẽ bản thân cô cũng đang đóng vai người đó không biết chừng. Nhưng đến lúc có thể yên lòng rời khỏi sân khấu, làm sao có thể tránh được sự e ngại đây?

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Năm ấy mình vừa lên trung học.

Trường học cách nhà không xa, đi bộ chỉ mất mười lăm phút, nhưng mình thường đi tới nửa đường đường mới phát hiện đang đi trên con đường dẫn tới trường tiểu học.

Sau này mình không muốn muộn học vì đi sai đường nữa nên thường ra khỏi nhà sớm hơn mười phút, vậy mà ngày nào trên đường cũng bỗng nhiên dừng bước, ngo ngác chẳng biết mình đang đứng ở đâu.

Mãi một thời gian sau mình phát hiện ra mình bị nhiễm một chứng bệnh mà người ta gọi là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế^[6], mặc dù triệu chứng rất nhẹ, cũng chỉ có mình mình biết điều này.

[6] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress.

Chương 6

Thẩm An Nhược bị cảm phong hàn do thay đổi thời tiết quá nhanh, triệu miên dai dẳng suốt hai tuần mới dần dần bình phục. Trình Thiếu Thần thấy việc này thật buồn cười, anh cho rằng An Nhược quá lười tập thể dục, vì thế bèn lôi cô tới sân thể thao đánh tennis.

Thẩm An Nhược vốn là một người mù tịt về thể dục thể thao, cô ghét tất cả các môn vận động, có chết cũng nhất định không đi, nhưng thái độ của Trình Thiếu Thần lại vô cùng kiên quyết, nói rằng những người thậm chí còn không có tố chất bằng cô sau khi được huấn luyện đã trở thành những tuyển thủ hàng đầu, anh cực kì tin tưởng rằng Thẩm An Nhược có đủ điều kiện để tham gia giải tennis mùa thu năm nay ở công ty cô.

Bị anh hành hạ quá nửa ngày, Thẩm An Nhược cảm thấy toàn thân rã rời, cứ nằm ườn ra trên cỏ không muốn dậy, cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng chịu thua: “Kì lạ thật, rõ ràng trông dáng vẻ nhanh nhẹn thế kia cơ mà.”

Anh nhìn Thẩm An Nhược mày mặt ủ rũ không có chút hứng thú nào bèn dịu dàng động viên cô: “Mặc dù em không có thiên phú trong việc chơi tennis, nhưng động tác vẫn vô cùng đẹp mắt.”

Thẩm An Nhược mơ hồ cảm thấy câu nói này vô cùng quen thuộc, bỗng nhớ lại những ngày mùa đông vừa tốt nghiệp xong, cô cũng bị cảm lạnh, khỏi rồi lại ốm, ốm rồi lại khỏi, cứ lay lắt như thế gần hết cả một mùa đông

dài. Khi đó Giang Hạo Dương rất bận rộn nhưng cuối tuần nào đều dành ra một ngày chạy nửa thành phố đưa cô từ kí túc xá đi đánh cầu lông. Mặc dù Giang Hạo Dương kiên trì thế nào, cô vẫn không thể trở thành cao thủ cầu lông, lần nào cũng hại Giang Hạo Dương đi nhặt cầu cả buổi, cuối cùng chỉ biết than vãn: “Thẩm An Nhược, đánh một trận cầu lông với em còn mệt hơn cả đánh ba trận với quán quân trường đại học của chúng ta.” Thẩm An Nhược thấy vô cùng mệt mỏi, giận dỗi nói: “Ai mà thèm anh đưa đi đánh cầu lông chứ, hôm nay em vẫn còn rất nhiều việc phải làm.” Giang Hạo Dương vừa cười vừa động viên cô: “Mặc dù em đánh cầu lông rất tệ nhưng động tác vẫn đẹp và khéo léo, trông như đang múa ấy. Chỉ nhìn em múa thôi cũng đủ cảm thấy vui vẻ rồi.” Đó là lời dỗ ngọt buồn nôn nhất mà anh từng nói với cô.

Thẩm An Nhược ngồi im nhìn Trình Thiệu Thần đang đấu với người khác ở phía xa, động tác vung tay đập bóng của anh rất đẹp mắt, phát bóng vừa chuẩn xác vừa mạnh, chẳng giống chút nào với điệu bộ nhàn nhã chậm rãi ngày thường, khiến cô không thể nào không liên tưởng tới câu nói từ xa xưa: “Tĩnh như xử tử, động như thoát thố.”^[1] Lần đầu tiên tiếp xúc với Trình Thiệu Thần, cô luôn cảm thấy từ con người anh toát lên một vẻ gì đó rất quen thuộc lại yên ổn, cho dù cô từng nghe đủ loại tin đồn về anh nhưng vẫn cảm thấy rất an tâm. Ban đầu đến bản thân cô cũng cảm thấy kì lạ, cô hoàn toàn không phải là người cả tin, đối với người không cùng đường với mình chỉ tỏ ra tôn kính chứ không thể thân thiết, nhưng dần dần cảm thấy đối với cô, Trình Thiệu Thần hoàn toàn vô hại, mà bây giờ có lẽ cô đã tìm ra đáp án cho riêng mình, thật hoang đường hết sức.

[1] Lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc hành động lại nhanh nhẹn như con hổ đào thoát khỏi kẻ thù.

Thực ra chuyện này từ trước đến giờ cô chưa bao giờ liên tưởng tới, hôm nay xâu chuỗi lại với nhau liền cảm thấy trùng hợp đến kì lạ. Hai người bọn họ đều cao và gầy, trông rất thư sinh nho nhã yếu đuối, nhưng thực ra đều là những vận động viên thể thao, hầu như môn nào cũng giỏi. Cô rất thích khí

chất của Trình Thiệu Thần, bề ngoài trông vẫn dịu dàng lịch sự nhưng thực ra lại lạnh lùng xa cách, anh luôn tạo ra một khoảng cách an toàn với những người xung quanh, rất ít khi thấy anh cười lớn, hay bộc lộ tình cảm ra ngoài. Cô cố gắng nhớ lại lần đầu tiên gặp Giang Hạo Dương, rõ ràng cũng là cảm giác này, chỉ là lúc đó anh còn rất trẻ, có những thứ trong con người anh vẫn chưa kịp định hình, sau này cô và anh lại quá thân thiết với nhau, khi đó con người hiện diện trước mắt cô hoàn toàn là thân thực, rất ít khi thấy được sự ngăn cách. Có đôi lúc thấy Giang Hạo Dương đứng trước mặt người khác, cô cảm thấy hình như đó mới chính là anh, nho nhã lịch sự, lạnh lùng hết như đang đeo một chiếc mặt nạ, vô cùng đẹp đẽ và không thể tìm ra khuyết điểm nào.

Bầu trời trong vắt, cỏ xanh như tấm thảm, ánh nắng ấm áp dịu dàng ôm lấy An Nhược nhưng cô vẫn cảm thấy hơi lạnh. Những lúc cô gặp phải chuyện nghĩ không thông, cơn đau đầu thường ập đến rất nhanh, nhưng giờ đây đầu cô chỉ nhói lên một chút. Cô nhớ hồi còn nhỏ, mỗi khi giận đối người lớn thường làm loạn lên, sau đó cũng tự mình giải quyết chứ không cần đến người khác, về sau nghĩ lại, chắc chắn không bao giờ làm những chuyện như thế nữa. Vậy mà giờ đây, cô lại có cảm giác hổ thẹn và hoang mang hết như năm đó, cô thấy có lỗi với rất nhiều người, bao gồm cả chính bản thân mình.

Liên hai tuần sau đó, mấy lần Trình Thiệu Thần gọi điện hẹn cô ra ngoài, cô toàn lấy cớ công ty có việc hoặc đã bận chuyện khác, chứ nhất quyết không chịu đi. Thực ra Thẩm An Nhược rất coi trọng mối quan hệ hòa thuận với Trình Thiệu Thần, nhưng trong lòng cô giờ đây thật sự rất hoang mang, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào cho thoải mái, chỉ sợ rằng cuối cùng có một ngày nào đó tình bạn giữa anh và cô chấm dứt, hai người chia tay trong bất mãn thì cô thực sự sẽ không chịu đựng nổi.

Trình Thiệu Thần là một người thoải mái, cô đã không muốn đi anh cũng không hỏi han nhiều, lại càng không nài ép, sau khi bị cô từ chối vài lần thì

không gọi điện cho cô nữa, còn Thẩm An Nhược lại càng không bao giờ chủ động gọi đện cho anh. Tính ra đã hơn nửa tháng hai người không gặp lại nhau.

Kiểu bắt đầu chẳng ra sao ấy có kết thúc như vậy cũng là hợp lý. Thẩm An Nhược cảm thấy có đôi chút tiếc nuối nhưng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Khoảng thời gian đó, công ty của Thẩm An Nhược có sự thay đổi lớn về mặt nhân sự, Trưởng phòng Trương Hiệu Lễ được cử sang tỉnh khác phụ trách chi nhánh, người quản lý chuyên môn Tôn Hường Huy được thăng chức làm Trưởng phòng, nhân viên từ công ty con theo đó cũng được bổ sung thêm vào công ty mẹ. Mặc dù công việc của Thẩm An Nhược được phân công quản lý không hề thay đổi, nhưng tình hình nhân sự trong bộ phận thay đổi khiến cho những thế lực trước đây bị kìm hãm giờ ra sức dương oai, cô đã hết sức cẩn thận giữ mình nhưng cuối cùng vẫn gặp tai bay vạ gió. Thẩm An Nhược thấy rất đau đầu, công việc ở bộ phận của cô vô cùng rắc rối, phức tạp, để làm tốt từng việc một vốn đã không dễ dàng gì, vậy mà vẫn có người tiêu tốn bao nhiêu sức lực để đối phó với những việc không đâu. Tôn Hường Huy cũng đau đầu không kém, ông và Thái Nhất Tường gia nhập vào tập đoàn Chính Dương cùng một năm, nếu xét về góc độ tài năng, Thái Nhất Tường xuất chúng hơn nhiều nhưng lại nổi tiếng là hà khắc, lúc Trưởng phòng Trương còn đương nhiệm thì không dám ho he gì, nhưng đến khi Trưởng phòng Tôn nhậm chức thì Thái Nhất Tường nhất quyết không phục. Lâm Lê Tinh lại càng không dễ chọc, hiện tại trong bộ phận cô ta là người có thâm niên nhất, trước đây còn dám tranh cãi với Trương Hiệu Lễ, chưa kể đến Tôn Hường Huy phải gọi cô ta một tiếng “đàn chị”. Ở Chính Dương “sống lâu lên lão làng”, việc chọn lựa cán bộ lại luôn coi trọng nhất là tính tình, phẩm chất, cho nên dù Tôn Hường Huy có tức giận, nhưng cũng chỉ nói bóng gió một chút, chỉ cần bọn họ không quá đáng, anh ta cũng chẳng có cách nào làm gì họ. An Nhược trước giờ được tiếng là hiền lành ít nói, thế nên trong bộ phận có chuyện gì Tôn Hường

Huy đều tìm cô bàn bạc, dần dà lại khiến cho An Nhược vốn không có kẻ địch trở thành đối tượng bị ghen ghét.

Buổi tối, Thẩm An Nhược nằm dài trên sofa xem phim đĩa, hôm đó cô xem rất nhiều phim nghệ thuật, đa phần trong số đó đều vừa dài vừa chậm, ba mươi giây sau vẫn chỉ dừng lại ở cảnh đầu, lời thoại thì khô khan vô vị, hai tiếng liền chỉ có hai, ba câu thoại. Trước khi cô không hiểu được tại sao một bộ phim như vậy mà cũng có người xem, bây giờ cô mới hiểu ra rằng đó chỉ là do lười biếng, nếu cô hứng thú say mê xem sẽ thấy hay. Cuộc sống thực ra cũng chỉ đơn điệu, vô vị như vậy, hết như sinh hoạt gần đây của cô ở văn phòng, đầy rẫy những chuyện vặt vãnh ồn ào, mặc dù chẳng thú vị gì nhưng cũng hoàn toàn vô hại.

Trước khi Trương Hiệu Lễ đi, mọi người cùng tụ tập đi ăn một bữa. Mặc dù được thăng chức nhưng Trương Hiệu Lễ vẫn cảm thấy không ổn, sau khi uống rượu bèn nói với mọi người: “Duyên phận giữa người với người, nông sâu thế nào chẳng ai tính được, hôm nay ở cạnh nhau, ngày mai lại phải rời xa. Có điều mười năm ngồi chung một con thuyền, chúng ta gặp nhau giữa hơn một tỉ dân, cơ duyên này có lẽ cũng đủ sâu nặng rồi.” Mọi người đều đã ngà ngà say, không biết có mấy người nghe được câu này, nhưng câu nói của Trưởng phòng Trương hôm ấy lại khiến cho An Nhược trần trọc cả đêm. Cô nghĩ tới rất nhiều người, từ tiểu học, trung học cho đến đại học, có những gương mặt cô nhớ được, có những gương mặt đã quên, những người tình cờ gặp trên đường cho tới những người học chung trường với cô, Giang Hạo Dương, và cả Trình Thiếu Thần, những người không có cơ hội gặp lại nữa, có lẽ cũng đã từng có duyên phận với cô. Hôm đó cô gọi xe đưa mấy đồng nghiệp say rượu về nhà, người lái xe taxi bật một bài hát của Diệp Thiển Văn hỏi còn trẻ: “Thế gian đông đúc, người qua đường vội vã, triều lên rồi triều xuống...” Cô bỗng cảm thấy có gì đó ứ lại trong ngực mình, thở ra cũng khó khăn.

Một buổi chiều nọ, Thẩm An Nhược nhận được thông báo, tối hôm đó phải cùng Chủ tịch Nghệ tới tham dự một buổi tiệc bán đấu giá từ thiện, lại còn được dặn đi dặn lại phải ăn mặc trang trọng một chút.

Thẩm An Nhược thấy hơi khó hiểu, công ty cô có ban quan hệ xã hội, nếu cần một bình hoa di động thì trực tiếp yêu cầu nhân viên lễ tân chuyên nghiệp là được, những việc kiểu như thế này từ trước đến nay chẳng bao giờ đến lượt cô làm. Trợ lý Vu có giải thích buổi lễ lần này có khách quan trọng, một khi hỏi đến tình hình hiện nay của công ty, Thẩm An Nhược nắm rõ hơn có thể dễ dàng đối phó, lại không để lộ nhiều thông tin mật ra bên ngoài.

“Trợ lý Vu, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ tham gia những hoạt động kiểu như thế này, thật sự không phù hợp đâu, bộ phận khác chắc chắn sẽ có người có thể đi thay tôi.”

“Thẩm An Nhược, tôi biết viện cớ từ chối không phải là tính cách của cô, đây cũng là công việc mà, sao cô không nghĩ rằng, tất cả nữ nhân viên ở tổng công ty thông minh hơn cô thì lại không trẻ trung xinh đẹp được bằng cô, mà xinh hơn cô thì lại không thể thông minh được như cô, vì thế cô đi là phù hợp nhất.”

Thẩm An Nhược cười: “Trợ lý Vu, sao anh không nói là tôi so với người xinh đẹp trẻ tuổi thì có tài năng thông minh còn so với người có tài năng thông minh thì được cái xinh đẹp trẻ tuổi chứ?”

“Ôi ôi, An Nhược à, đừng làm khó cho tôi. Đừng càu nhàu nữa, mau về chuẩn bị đi thôi.” Trợ lý Vu cười trong điện thoại.

Sau khi tan làm, Thẩm An Nhược đành vội vã về nhà thay đồ. Quần áo đã có sẵn, không cần dùng đến khoản tiền hỗ trợ của công ty. Mấy ngày trước cô bỗng lên cơn ảm đầu đốt hơn nửa tháng lương mua một bộ lễ phục

màu xanh nhạt bằng lụa rồi lại nhét nó vào dưới đáy tủ vì nghĩ chẳng bao giờ có cơ hội mặc, vậy mà hôm này lại được mang ra trưng dụng. Hồi học đại học, bọn con gái lúc nhàn rỗi thường nằm lì trong kí túc xá xem tạp chí thời trang rồi tự trang điểm cho nhau, dần dần cũng lên tay, giờ xem ra cũng có ích đôi chút.

Chủ tịch Nghệ trông thấy An Nhược, sững lại mấy giây rồi mới cười: “Thì ra là An Nhược, cháu khác quá, mãi chú mới nhận ra.”

Thẩm An Nhược bối rối cười khẽ, Chủ tịch Nghệ lại nói tiếp: “An Nhược, cháu vào làm ở công ty này mấy năm rồi?”

“Dạ, ba năm rồi ạ.”

“Thì ra là đã lâu thế cơ à? Vừa mới đó mà cô bé ngày nào đã trở thành một phụ nữ trưởng thành. Đạo gần đây hay có người hỏi dò chú rằng ‘cô gái phòng kế hoạch công ty ngài đã có bạn trai chưa vậy?’”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Chủ tịch Nghệ, chú lại trêu cháu rồi.”

Thẩm An Nhược không thích những buổi tiệc như thế này, chỉ thấy một đám người ăn mặc lộng lẫy mang mặt nạ diễn trò. Một bàn đầy thức ăn ngon nhưng chẳng bao giờ có người động đũa, cô đành chịu đựng cơn đói.

Chủ tịch Nghệ đại diện cho tập đoàn Chính Dương lên chụp ảnh cùng một chiếc bình sứ đời Thanh, Thẩm An Nhược cùng ông bước lên bục nhận. Bước đi nhẹ nhàng khoan thai, nụ cười tươi tắn, có chừng mực, những bài học lễ nghi ngày trước cuối cùng cũng phát huy công dụng. Cô cố gắng thẳng lưng hết mức, cảm thấy mình bỗng như cao lên ít nhất hai phân. Chỉ có điều cái váy cô đang mặc là kiểu cổ xẻ, cô lại gầy nên trông lại

càng sâu hơn, gấu váy ngắn khiến cho người ta rất không thoải mái, mà cô trang điểm đậm, cảm tưởng như đang đeo mặt nạ, vì thế đành tự dối mình là mọi người không nhận ra.

Diễn một hồi, Thẩm An Nhược thận trọng uyển chuyển bước xuống, vừa liếc mắt sang bên cạnh đã không khỏi thở dài, cơ duyên của cô và Trình Thiệu Thần chắc chắn phải tu luyện hơn mười năm, bằng không làm sao đến cả buổi tiệc kiểu thế này cũng có thể gặp nhau?

Anh đang ngồi cạnh một bàn rất gần sân khấu, vẫn là cái dáng mặc âu phục chỉnh tề khôi ngô tuấn tú ấy. Thẩm An Nhược chỉ liếc qua nên không rõ thái độ của anh lúc đó, nhưng cô có cảm giác khi cô nhìn thấy anh, dường như anh cũng đang liếc nhìn cô. Đến cả khi trở về chỗ ngồi, cô vẫn hoài nghi rằng anh đang chăm chú nhìn mình nhưng không dám quay đầu lại, cảm thấy mất tự nhiên.

Đã rất lâu cô không gặp Trình Thiệu Thần, giờ tình cờ gặp lại bỗng nhiên có cảm giác rất lạ. Thực ra từ khi bọn họ năng qua lại với nhau hơn, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy anh trong bộ dạng này. Cuối tuần anh thường ăn mặc thoải mái, sau khi tan làm đi đón cô hay tháo cà vạt, cởi vài khuy áo ở cổ. Giờ bộ dạng của anh giống hệt như lúc anh và cô mới quen nhau, hết sức sang trọng, lịch sự, làm bộ làm tịch.

Lúc tiệc tan, Trình Thiệu Thần tiến lại chào hỏi: “Chủ tịch Nghê, chào ngài.”

“Thiệu Thần, hóa ra cháu cũng đến à? Sao phải khách sáo thế.”

“Chú Nghê.” Trình Thiệu Thần sửa lại cách xưng hô, điệu bộ vẫn rất thân nhiên.

“Đây là Tiểu Thảm của công ty chú, Thảm An Nhược. An Nhược, đây là Trình Thiệu Thần.”

Thảm An Nhược cup mắt, khẽ cúi người, không nói câu gì, bỗng cảm thấy có chút khôi hài.

Trình Thiệu Thần cười khẽ: “Cô Thảm, lâu lắm rồi không gặp.”

An Nhược ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đang mỉm cười hết sức dịu dàng nhưng trong mắt lại rõ ràng có ý trêu chọc. Nhưng đến khi anh quay sang nhìn Chủ tịch Nghệ thì ánh mắt đó thoáng cái lại chuyển thành cung kính lễ phép.

Thảm An Nhược còn chưa đáp lại câu nào, anh đã nói với chủ tịch Nghệ: “Chú Nghệ, cháu có đồng nghiệp đang đợi, cháu đi trước đây ạ. Cô Thảm, tạm biệt.”

Cô ngoái lại nhìn phía sau anh, quả nhiên có một cô gái rất xinh đẹp đang đứng đợi, cô nàng mặc bộ lễ phục bó sát màu đỏ tươi, trang điểm hết sức tinh tế, chỉ một giây trước vừa tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo, nhìn thấy Trình Thiệu Thần đi tới liền rạng rỡ tươi cười như ánh mặt trời, đến cả khí chất sắc sảo cũng ngay lập tức mềm mại đi mấy phần.

Bộ váy đỏ quá nổi bật, Thảm An Nhược nhớ lại hình như cô ấy cũng bước lên sân khấu một lần làm bên dưới ô lên kinh ngạc, nhưng lại hoàn toàn không lưu tâm xem là đại diện của công ty nào. Có điều dường như Trình Thiệu Thần chưa xuất hiện, có lẽ cô chỉ chăm chú nhìn mấy món ngon mà không thể ăn nên đã bỏ lỡ mất tiết mục chính rồi sao?

Cô bỗng có một suy nghĩ thật không đúng lúc đúng chỗ chút nào, màu đỏ thực ra là màu dễ gây cảm giác thèm ăn nhất, vì thế KFC và MC Donald đều lấy màu này làm chủ đạo, thì ra cô gái kia đã có sự chuẩn bị rất cẩn

thận. Lúc cô nghĩ đến đó, trong đầu lại lập tức hiện lên cảnh người lớn trẻ em không được xem, bèn che miệng cười khúc khích.

Lúc cô vừa cười thâm vừa tán dương khả năng tưởng tượng thiên tài của mình, bỗng nhiên thấy Trình Thiếu Thần đã đi khá xa còn quay đầu lại cười khẽ với cô làm cô hơi lúng túng, Chủ tịch Nghệ đứng bên cạnh cô vẫy tay chào Trình Thiếu Thần. Trình Thiếu Thần cũng cúi người chào rất lịch sự rồi quay người đi khỏi, lúc đó Thẩm An Nhược mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng thực ra lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Này, An Nhược, cháu quen cậu hai nhà họ Trình của An Khải sao?”

“Đám cưới lần trước của con gái trai Chủ tịch Nghệ, anh ấy cũng tham gia mà.” Cách gọi “cậu hai nhà họ Trình” thật sự là... Thẩm An Nhược bỗng nhớ ra gia đình Chủ tịch Nghệ cũng ở thành phố W, có lẽ hai nhà rất thân thiết, trước mặt lãnh đạo cũng không tiện nói dối nên cô bèn bổ sung: “Anh ấy là bạn của bạn cháu, mọi người cũng đã cùng ăn với nhau vài bữa rồi ạ.”

“Ồ, phải rồi, đám cưới của Nghệ Tuấn, tự dưng chú lại quên khuấy mất. Hai đứa chúng nó lớn lên cùng nhau, mọi thứ cứ như mới hôm qua thôi vậy, chớp mắt một cái mà chúng đều đã lớn, thì ra mình đã già thật rồi.”

Thẩm An Nhược cảm thấy lúc này mà im lặng thì thật không lễ phép, đành hỏi một câu: “Trước đây Chủ tịch Nghệ và gia đình anh ấy là hàng xóm với nhau ạ?”

“Cũng ở cách nhau không xa. Thiếu Thần và A Tuấn nhà chú học cùng tiểu học và trung học với nhau, hai gia đình cũng rất thân thiết.” Chủ tịch Nghệ đang miên man với dòng hồi ức của chính mình, “Chủ tịch Trình thật có phúc, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, con cái cũng ngoan ngoãn nghe lời. Thiếu Khanh từ nhỏ đến lớn đều vô cùng mẫu mực, Thiếu Thần hồi nhỏ

rất ngoan ngoãn, trong khi những thằng con trai khác đánh lộn ở bên ngoài thì nó vẫn chăm chỉ tập đàn trong phòng.”

“Đàn piano ạ?” Thẩm An Nhược bỗng nhìn anh với con mắt khác.

“Còn cả violin nữa, trình độ khá lắm, vừa thông minh lại ngoan ngoãn phải không? Hồi đó chú cũng hâm mộ nó lắm.”

“Vậy tại sao Trình Thiếu Thần lại không làm việc cho An Khải ạ?” An Nhược chợt dạ nghĩ, hỏi câu này đơn thuần chỉ là hòa theo lãnh đạo, hoàn toàn không phải có ý muốn bới móc đời tư của người khác.

“Thiếu Thần với cụ ông bên nhà giận đối nhau, thế nào cũng nhất định không chịu về nhà. Nó là một đứa tình tình cố chấp ngang ngạnh, về điểm này giống hệt cha nó. Có điều nói gì thì nói, chỉ cách nhà có mấy tiếng đi đường, Chủ tịch Trình nhớ nó, lúc nào cũng có thể qua thăm. Nghe Tuấn và chú vốn hợp nhau, nó luôn hứa hẹn sẽ hiếu kính với chú mà cũng hai, ba năm mới về thăm chú một lần. Có hôm chú và Chủ tịch Trình ăn cơm với nhau, nghe ông ấy vừa cười vừa than thở rằng ‘Cả đời này chẳng sợ ai, chỉ đau đầu mỗi chuyện mấy thằng con’, nhưng xem chừng vẫn còn vui vẻ lắm.”

Khi về tới nhà vẫn còn sớm, Thẩm An Nhược đứng trước gương ngắm lại chính mình, ngoài cổ áo xẻ hơi thấp, váy hơi ngắn, trang điểm hơi đậm thì hình như cô cũng không khác nhiều so với ngày thường, vậy mà ánh mắt Trình Thiếu Thần hôm nay nhìn cô rõ ràng là đang cười thầm trong bụng. Thời gian cô quen anh đã được coi là đủ lâu, vì thế rất dễ nhận ra điều này. Nhưng nếu so với cô gái ăn diện bốc lửa bên cạnh anh, Thẩm An Nhược rõ ràng chỉ như một bông hoa dại mọc ven đường.

Cô thay đồ, vì không thường xuyên trang điểm nên ra sức tẩy trang đến tận ba lần, sau đó tìm một đĩa phim được đánh giá là cực kì chán, đặt chế độ

tự động tắt sau hai tiếng cho tivi, leo lên giường. Bộ phim thật sự quá nhạt nhẽo, cô cảm thấy mệt mỏi nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc ấy điện thoại bỗng đổ chuông, là tiếng báo tin nhắn. Chỗ cô ở không lắp điện thoại cố định, từ trước đến nay không bao giờ tắt di động, sợ bố mẹ có chuyện gì không liên lạc được với mình.

Vạn bất đắc dĩ, cô trèo xuống giường lấy điện thoại, cầm lên thì thấy một cái tên rất quen. Đây là lần đầu tiên Trình Thiếu Thần nhắn tin cho cô. Có một lần anh thấy cô đang nhắn tin với bạn còn ngồi cười bên cạnh, nói rằng đây là chức năng vừa không có hiệu quả, vừa vô vị lại lãng phí thời gian nhất của điện thoại. Thảm An Nhược tưởng tượng trong đầu hình ảnh anh đang kiên nhẫn cặm cụi gõ từng từ từng từ tiếng Hán bỗng cảm thấy buồn cười, rồi bỗng nhiên nghĩ ra điện thoại của anh hình như có chức năng tự soạn tin nhắn, lại cảm thấy không vui gì nữa.

Tin nhắn chỉ có vài chữ: “Cách ăn mặc hôm nay không hợp với em, giống người lớn quá.”

Thảm An Nhược bực mình, ném điện thoại sang một bên, nằm xuống giường ngủ tiếp. Thực ra cô mới ngủ được một lúc, bộ phim nhạt nhẽo kia vẫn đang bật.

Lát sau không ngủ lại được, cô ngồi dậy xem hết bộ phim có kết thúc còn nhạt hơn cả mở đầu, cuối cùng cũng quyết định nhắn tin lai cho Trình Thiếu Thần:

“Không phải việc của anh!”

Thứ Bảy, Thảm An Nhược rảnh rỗi không có việc gì nên cùng Hạ Thu Nhận đi dạo phố.

Phong cách ăn mặc của hai người hoàn toàn không giống nhau, Hạ Thu Nhận đòi vào xem quần áo trong từng cửa hàng mới chịu được, Thẩm An Nhược đi đằng sau, thường là khi cô bước chân vào cửa hàng thì Hạ Thu Nhận đã quay người bước ra, nói với cô: “Đi tiếp.” Cô cũng không dám than thở, chỉ cảm thấy đi dạo phố, shopping với Hạ Thu Nhận cứ như thể đi thi chạy maraton vậy.

Thẩm An Nhược chọn quần áo đơn giản và nhanh chóng hơn Hạ Thu Nhận rất nhiều, công việc của cô cũng không đòi hỏi phải ăn mặc quá cầu kỳ, cô chỉ cần tới một vài cửa hàng mua về một đồng quần áo là đủ mặc luôn cho cả quý. Hạ Thu Nhận thấy vậy thường cần nhắc cô:

“Thẩm An Nhược, mình thua cậu thật, không đi xem từng cửa hàng thì làm sao biết được bộ nào hợp với mình chứ.”

“Ày, Thẩm An Nhược, bỏ ngay bộ trên tay cậu xuống, trừ màu sắc ra thì nó không khác gì bộ cậu đang mặc trên người cả, cậu không chọn kiểu dáng khác được à?”

“Thẩm An Nhược, đừng có lấy màu xám với màu cà phê đấy nữa, cả tủ quần áo của cậu hầu như toàn màu này, cậu nhìn mà không thấy chán hả? Lấy cái bộ màu hồng này này, đang là màu một của mấy cô gái ngây thơ năm nay đấy, bây giờ cậu còn không mặc thì sau này chả còn cơ hội mà mặc đâu.”

Có lúc Thẩm An Nhược cũng cảm thấy ngạc nhiên, chẳng hiểu hai người họ làm sao có thể trở thành niềm an ủi, sưởi ấm duy nhất cho nhau trong cái thành phố rộng lớn này.

Hạ Thu Nhận lại chỉ vào đôi giày của Thẩm An Nhược: “Lần trước chẳng phải cậu nói rằng đôi giày leo núi này của mình bị rách sao, lúc đó nhìn mặt cậu buồn đến cả nửa ngày. Không phải nó vẫn mới à.”

“Đôi đũa mình vứt đi rồi, mình đã mua một đôi giống y hệt như vậy để đi.”

“Phụt!” Hạ Thu Nhận đang uống trà sữa mém phun ra, “Cậu bị sao thế?”

“Chẳng còn cách nào, tại mình thích kiểu đó.” Thẩm An Nhược trả lời nhẹ tênh, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền khựng lại, một hồi sau lại tự cười giễu rồi nhanh chóng bị Hạ Thu Nhận kéo đi, tiếp tục công cuộc mua quần áo ở các cửa hàng.

Bữa trưa, Thẩm An Nhược nhận được điện thoại của Trình Thiệu Thần, cô hơi chột dạ lén nhìn Hạ Thu Nhận, đi tới chỗ khác nghe điện thoại.

“Buổi tối cô rảnh không? Đi cùng tôi tới một bữa tiệc.” Vẫn cái giọng điệu hết sức bình thản ấy, hệt như tuần trước hai người mới hẹn hò với nhau vậy, thật ra ngoại trừ lần gặp nhau ở bữa tiệc bán đấu giá từ thiện đó thì đã hai tháng nay họ không liên lạc với nhau rồi.

“Trước giờ tôi không tham dự mấy bữa tiệc lớn, đến đây nhờ có làm sao lại làm mất mặt anh thì thế nào?”

Rõ ràng Trình Thiệu Thần đang cười trong điện thoại: “Lần trước cô đi với Chủ tịch Nghệ không phải là đóng kịch rất xuất sắc ư?”

“Nhưng anh không phải là ông chủ của tôi.” Không nhắc đến thì thôi, nói đến cô lại càng tức.

“Cô giúp tôi lần này đi! Nếu không tôi tính tiền làm thêm giờ cho cô, coi như cô tặng ca.”

“Mấy cô đồng nghiệp xinh đẹp của anh đâu? Anh để tiền tặng ca mà đưa cho họ.”

“Họ bận cả rồi.”

Quay về chỗ cũ, Thẩm An Nhược thấy rằng tranh cãi nữa cũng vô ích, cũng không hiểu tại sao rõ ràng bản thân không muốn đi, nhưng thế nào rồi đến cuối cùng vẫn phải đi. Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân, Trình Thiệu Thần đảm nhiệm vị trí cao trong công ty thì tất nhiên phải giỏi đàm phán, một người lương thiện như cô làm sao đấu lại anh ta. Huống hồ cô phát hiện, những ngày gần đây không có Trình Thiệu Thần, dù rằng cuộc sống của cô vẫn như cũ nhưng cứ có cảm giác chán nản, cô cũng không có ý định tuyệt giao với anh, thỉnh thoảng sẽ vẫn đồng ý nhận lời gặp mặt, xem như là cách để duy trì tình bạn giữa bọn họ. Cũng may là Hạ Thu Nhận không hỏi han gì, chỉ ngạc nhiên nhìn cô.

Trình Thiệu Thần đến đón cô rất đúng giờ. Biết không cần chuẩn bị gì trước, nên cô chỉ vận một chiếc váy và áo xám cùng màu, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo mỏng. Trình Thiệu Thần nhận xét: “Tại sao lại diện nguyên một cây xám thế này?”

“Vì tôi thích. Anh không thấy mặc màu này rất đẹp ư?” Thật ra thì cả vòng cổ và giày của cô cũng là màu ngọc trai xám.

“Trông già quá.”

Thẩm An Nhược không thèm đôi co thêm nữa, im lặng không để ý đến anh.

Chiếc xe queo bầy, tám khúc quanh thì đến một ngõ hẹp, cứ thế mà đi tiếp. Đây là khu phố cũ, phía trước có một cánh cửa gỗ màu đỏ đã bị tróc sơn, nhìn bên trong như khu nhà tứ hợp viện^[2] kiểu cổ. Thẩm An Nhược không nhịn được bèn cất tiếng hỏi: “Đây là đâu vậy? Tôi chưa từng đến bao giờ.”

[2] Tứ hợp viện: Một kiểu nhà của Trung Quốc thời xưa, bao gồm một khối nhà bao quanh một khoảng sân phía trong thành một tổ hợp khép kín.

Trình Thiệu Thần liếc cô, giọng thần bí: “Cô thật sự không biết hả, đây là khu ăn chơi nổi tiếng ở thành phố này đấy.”

Thẩm An Nhược thảm đánh giá: “Ôi, giá nhà ở đây chắc phải cao lắm nhỉ!” Rồi lại cảm thấy hết sức ngạc nhiên, “Anh đưa tôi đến đây làm gì? Định đem tôi đi bán hả?”

“Cô xem mình được mấy lạng thịt, bán đi thì được mấy đồng.”

“Ai bảo anh vậy. Anh chặt khúc ra bán sẽ được nhiều tiền hơn. Bây giờ buôn bán như vậy trên thị trường chợ đen rất được giá.”

Trình Thiệu Thần mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền: “Cô thông minh thật, sao tôi lại không nghĩ đến điều này nhỉ?”

“Anh đến đây bao giờ chưa? Mấy cô gái ở đây có phải ai cũng tinh thông cầm kì thi họa không? Tiêu chuẩn hội viên ở đây như thế nào?”

“Này, tôi đang lái xe, đừng có làm phiền tôi như vậy.” Lúm đồng tiền trên má Trình Thiệu Thần càng thêm sâu, “Tôi nói gì cô cũng tin hả? Sao cô

lại ngốc vậy nhỉ!”

Anh cho xe dừng lại trước một cánh cổng đang mở, đi vào một khu nhà kiểu cổ. Anh dẫn cô đi qua mấy bậc thang bằng đá, đường đi lòng vòng chóng cả mặt. Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một chàng trai mặc giả gái đứng cách nửa thước làm cô nhảy dựng lên. Người này rõ ràng rất đẹp trai, rất anh tuấn, tại sao lại cố ý tô son trát phấn như vậy. Lại còn mặc váy kiểu Bohemian nữa chứ. Vừa trông thấy Trình Thiếu Thần thì anh ta đã bỏ nhào ngay về phía trước: “Anh à! Cuối cùng thì anh cũng chịu đến chỗ người ta rồi.”

Thẩm An Nhược nổi hết da gà, Trình Thiếu Thần thì lùi lại rất nhanh, đẩy vội cô lên phía trước, “Sửa soạn cho Thẩm tiểu thư, lát nữa chúng tôi sẽ đến chỗ ‘Lý tú bà’.”

“Hừ, có người mới rồi lại quên ngay người cũ, anh thật là vô tình mà, hôm nay người ta sẽ giảm giá tám mươi phần trăm cho anh.” Anh chàng này ăn nói ỏn à ỏn ẻn khiến Thẩm An Nhược thấy khá đáng yêu bèn cố nặn ra một nụ cười. Lại cẩn thận nhìn xung quanh một chút, căn phòng này rõ ràng mang phong cách cổ xưa, tầng tầng lớp lớp, có màn che nhưng lại trang trí quá màu mè, nhìn như một cửa hàng nhỏ. Có thể mở cửa hàng trong sân viện kiểu này, số lượng khách hàng lại chỉ có hạn, quả thực là muốn đốt tiền.

Trình Thiếu Thần đến chỗ mấy giá quần áo trong góc phòng xem xét, sau đó lôi ra một bộ: “Lấy bộ này.”

“Mời cô đi theo tôi.” Không hiểu một cô gái trẻ từ đâu bước ra đã cầm bộ quần áo, đứng một bên đợi Thẩm An Nhược. Cô ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh nhưng Trình Thiếu Thần đã nhanh chóng ngồi xuống một chiếc ghế, không ngó ngang gì đến cô, người đàn ông kì lạ kia còn giúp anh châm thuốc, bản thân anh ta cũng đang ngậm một điếu trên môi.

Phòng trang điểm trông cũng khá bình thường, lại có thêm hai cô gái trẻ, điều này làm Thẩm An Nhược an tâm hơn, lúc này mới đánh giá kỹ bộ quần áo mà Trình Thiếu Thần đã chọn thì thấy máu nóng dồn thẳng lên đỉnh đầu. Hóa ra đây là một bộ sườn xám, ở phần dưới là vải sa tanh màu trắng nhưng trên đó lại vẩy màu bảy sắc cầu vồng theo phong cách thủy mặc chạy dài trên tà áo. Trí nhớ của người này cũng tốt ghê, bất kì lúc nào có thể trêu chọc chế giễu cô được, Thẩm An Nhược nghiêng răng hỏi hai cô gái: “Tôi có thể chọn bộ khác không, tôi không quen mặc sườn xám.”

“Cô Thẩm tư chất thanh nhã, rất hợp với bộ sườn xám này, hơn nữa, chúng tôi đã xé mác ra rồi.” Cô gái phục vụ giải thích. Người đàn ông quái gở kia bước vào, nâng cằm của cô lên ngắm nghía: “Cũng không đến nỗi nào, có thể sửa được.” Anh ta quay về giọng nói thường ngày, hình như rất dễ nghe. Tháo tóc của cô xuống chải mấy cái, anh ta nhìn một lượt từ trên xuống dưới như đang đánh giá cô: “Rất điềm tĩnh, thấy tôi không nói cũng không cười, không tệ. Ừm, về cơ bản là có phong cách.”

Anh ta chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã biến cô thành một thực nữ cổ điển, tóc búi tao nhã, dáng người thướt tha yếu điệu. Lúc bước ra, Trình Thiếu Thần ngắm cô một lát rồi mới mở lời: “Như vậy mới giống cô.” Anh quay đầu nhìn về phía người vừa trang điểm cho cô: “A Xảo, có phải còn thiếu thứ gì không?”

“Bên này.”

Trình Thiếu Thần kéo cô sang bên đó, một dãy tủ kính hiện ra, dưới là một lớp nhung đen, bên trên là hàng dãy đồ trang sức tinh xảo, có kim cương, cẩm thạch... Tất cả đều phát ra một thứ ánh sáng huyền bí.

Thẩm An Nhược chợt cảm thấy hoang mang, tựa như họ quay một bộ phim điện ảnh kinh điển, mỗi một phân cảnh đều rất quen thuộc, mà giờ đây cô từ một người ngoài cuộc bỗng nhiên bị đẩy ra giữa sân khấu, bên cạnh là

ánh đèn sáng rực, người xem đông đảo, cô chỉ biết ngẩng đầu lên tiếp tục diễn, cho đến khi đạo diễn hô “Cắt” mới có thể lui xuống.

“Cô thích cái nào?” Giọng Trình Thiệu Thần mơ hồ đưa tới.

“Tôi chẳng thích cái nào cả.” Thẩm An Nhược cảm thấy mình đang gây hấn với anh, có điều sức nặng chưa đủ.

“Lấy chiếc vòng tay này.” Trình Thiệu Thần nhìn cô từ đầu đến chân, quay người nói với người quái dị tên A Xảo kia.

“Hừ, thậm chí không tệ, hàng mới về của Myanmar.”

Đó là chiếc vòng tay màu xanh ngọc, Trình Thiệu Thần cầm tay cô, chẳng nói câu nào đeo vào giúp, quả thật rất hợp, màu xanh ngọc làm nổi bật nước da trắng ngần trên cổ tay cô: “Nó rất hợp với phong cách của em hôm nay”, rồi anh đưa thẻ thanh toán cho cô gái phục vụ bên cạnh.

Thẩm An Nhược mím chặt môi không nói lời nào nữa, tránh cho bản thân lại làm gì xấu hổ. Trình Thiệu Thần lại xem như không có ai bên cạnh, kí lên hóa đơn thanh toán rồi giúp cô xách túi quần áo cũ đã được gấp cẩn thận kéo cô rời đi.

Trên xe, Thẩm An Nhược không nói gì, Trình Thiệu Thần là người phá vỡ bầu không khí yên lặng này, anh nói khẽ: “Cô xem, cô phải được đóng gói đẹp để thế này, lát nữa đem đi bán mới được giá.”

“Anh khẳng định là anh đang chuẩn bị bán tôi chứ? Hình như là có công văn yêu cầu phí đóng gói không được cao hơn mười lăm phần trăm tổng giá trị hàng hóa đó.” Thẩm An Nhược lạnh lùng, nhưng giọng nói của cô lại nghe rất nhẹ nhàng, hoàn toàn chẳng có chút khí thế nào.

“Hóa ra cô định giá bản thân mình thấp thế à?” Trình Thiếu Thần cười đến là thích thú. Cô quyết định rồi, tốt nhất là ngậm miệng không nói. Bởi có nói ra, cũng chẳng khác nào đánh tạo cơ hội để anh ta trêu chọc mình.

Ánh đèn hoa rực rỡ, áo lụa thướt tha, tóc mây tung bay, dưới thứ ánh sáng huyền ảo đó là bóng người duyên dáng đi qua đi lại, tiếng cười nói vang lên ở khắp mọi nơi. Cánh đàn ông đều mặc âu phục đi giày da, còn phụ nữ mỗi người một vẻ, trang điểm lộng lẫy.

Đúng là một kĩ viện lớn. Thẩm An Nhược nhớ đến lúc này Trình Thiếu Thần có nhắc với A Xảo về “Lý tú bà”, cô đã hiểu ra vài phần, một nơi ăn chơi hào nhoáng giữa thành phố phồn hoa này, bản thân cô là một người khá lạc hậu, coi như hôm nay đã được mở rộng tầm mắt.

“Đây chính là cuộc sống thượng lưu mà mọi người hay nói đến sao?” Nếu cứ im lặng sẽ rất buồn chán, cô huých khuỷu tay Trình Thiếu Thần hỏi nhỏ.

Trình Thiếu Thần cười phì một tiếng: “Chúng tôi ở đây làm sao được gọi là thượng lưu? Một phần ba là nhà giàu mới nổi, một nửa là con cháu quan chức.”

“Anh tử tế nhỉ, vậy một phần sáu còn lại là gì? Anh thuộc loại nào?”

“Tôi hả? Tôi giống cô, đều là tầng lớp bị tư bản áp bức.”

Thẩm An Nhược cũng bắt đầu cười: “Anh mà thuộc tầng lớp vô sản? Anh chính là phần tử vô cấp trà trộn trong đám người lao động chúng tôi.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chỉ chốc lát đã đến chỗ của người chủ trì buổi tiệc hôm nay. Đó là một phụ nữ trung niên sang trọng, tóc búi cao,

toàn thân đều là trang sức đắt tiền. “Lý tú bà”, Thẩm An Nhược lại nhớ đến cái tên mà Trình Thiệu Thần gọi, trong bụng cười thầm.

“Tiểu Thần, cái tên tiểu quỷ này, cuối cùng cháu cũng tới.” “Lý tú bà” rất nhiệt tình, mở rộng hai tay ôm lấy anh.

“Dì Lý, dì càng ngày càng đẹp ra đây.”

“Ôi, cháu càng ngày không biết lớn nhỏ gì cả, ha ha ha...” Dì Lý cười đầy vui vẻ, “Này, cô gái xinh đẹp kia là ai đây.”

“Bạn cháu.” Giọng điệu Trình Thiệu Thần rất bình thản, kéo Thẩm An Nhược đến gần hơn, tay đặt lên eo cô.

“Ôi chà, tiểu quỷ này, trước đây cháu nói với dì là đã có đối tượng, dì cứ tưởng cháu tìm một yêu tinh nào đó đến để ứng phó với dì, hóa ra là thật à?” Dì Lý cầm lấy tay An Nhược ngắm nghía, “Triệu tiểu thư hôm nay phải thất vọng rồi, ôi, đành vậy, cậu ba nhà họ Châu hôm nay cũng đến. Không được, dì phải nói với mẹ cháu mới được, mấy hôm trước còn gọi điện cho dì, dặn đi dặn lại rằng phải để ý cho cháu...”

“Dì Lý, cháu đói rồi, dì cứ đi trước đi, bọn cháu ăn chút gì đã.” Trình Thiệu Thần không nói không rằng, kéo tay Thẩm An Nhược rời khỏi nơi ồn ào này.

Thẩm An Nhược nghiêm mặt nhìn anh: “Vậy hóa ra anh mời tôi đến là để giúp anh diễn trò, sao đây, Triệu tiểu thư không đủ xinh đẹp hay không đủ thông minh vậy?”

“Xinh hơn, thông minh hơn, dịu dàng hơn cô gấp mười lần. Chỉ có khuyết điểm duy nhất là quá xuất sắc, tôi không chịu nổi.”

“...” Cô nhớ rằng đã tự nhắc nhở bản thân phải im lặng, vậy mà hôm nay đã mấy lần phạm sai lầm rồi.

Bữa tiệc thật sự rất nhàm chán, Trình Thiệu Thần thì chẳng biết đã chạy đi đâu, cũng may là đồ ăn ở đây rất ngon, cô không quen ai nên quyết định tìm một góc nào đấy để lấp đầy dạ dày rồi tính tiếp, thỉnh thoảng có người đến bắt chuyện, cô đều dễ dàng cho rơi họ. Không lâu sau tiếng nhạc vang lên, có người bước vào mở màn vũ hội, trên sàn nhảy, người tham gia ngày càng nhiều. Thẩm An Nhược ngẩng đầu tìm kiếm, trên tầng hai có một ban nhạc đang chơi đệm, đúng là phong cách quý tộc.

Dần dần cô đã nhớ ra được người gọi là “Lý tú bà” kia là ai, chính là người có máu mặt nhất trong giới truyền thông của thành phố này, là nhà từ thiện lớn, tiền nhiều vô kể, không biết tiêu thế nào cho hết nên bình thường sở thích lớn nhất của bà là làm mai mối cho người khác, nhà tài trợ chính cho chương trình “Cầu Hỷ Thước”, bà còn mở cả trang web kết bạn, chỉ cần là các hoạt động kết giao của nam nữ thì có thể lấy được tiền tài trợ của bà. Thẩm An Nhược biết mình là ếch ngồi đáy giếng, không hề ngờ rằng, cho dù là vũ hội mà cũng có sự cách biệt lớn về đẳng cấp như vậy, ví dụ như buổi tiệc xa hoa, hoành tráng ngày hôm nay.

Những nam thanh nữ tú này ban đầu còn giữ nguyên hình tượng đoan trang thanh lịch, đến khi ánh đèn mờ dần thì bắt đầu quần lấy nhau, không khí trở nên mờ ám, âm nhạc lại vang lên nghe ảo não. Thẩm An Nhược chọn một ly rượu vang, cẩn thận trốn khỏi những người đến mời cô khiêu vũ, tới một góc không người, hờ hững nhìn đám người đang ôm ấp nhau trên sàn nhảy kia, hoặc là bèo nước gặp gỡ, hoặc là thanh mai trúc mã, hoặc là vốn quen biết nhưng không thân thuộc, trong ánh đèn mờ ảo này đều trở thành những cái bóng mờ mờ đan cài vào nhau khó mà phân biệt được, ai chỉ là món khai vị của ai, ai là nhân vật chính, cũng chẳng có người nào quan tâm.

“Hóa ra cô ở đây.” Bên tai chợt vang lên giọng nói, Thẩm An Nhược giật mình, thiếu chút nữa thì bị sặc rượu.

“Anh có ý dọa tôi hả?”

“Oan uổng quá, tôi đã đứng cạnh cả buổi rồi mà cô không biết, cô đang làm chuyện gì xấu xa hả?”

“Anh làm sao mà biết tôi định làm gì, vừa nãy tôi gặp người yêu của bạn tôi.”

Trình Thiệu Thần thấp giọng cười: “À, hóa ra đây là nguyên nhân cô không đi khiêu vũ, tôi lại cho rằng...”

“Anh cũng không khiêu vũ đấy thôi.” Câu nói của Trình Thiệu Thần bị cắt nửa chừng, cô không cho anh tiếp tục trêu chọc mình.

“Tôi cũng đang tránh mấy cô gái yếu điệu thực nữ đó nên không dám lộ mặt.” Trình Thiệu Thần mỉm cười, “Ở đây cũng thấy chán, lại không ra nhảy, chúng ta đi tìm chỗ nào thoáng mát ngồi đi.”

Họ đi qua đại sảnh và dãy hành lang, đến một căn phòng được bài trí hết sức hoa lệ, trong phòng không một bóng người.

“Đây là phòng khách của Lý phu nhân, sàn được làm từ gỗ nguyên cây ở Đan Mạch chuyên về, dụng cụ trong nhà được gia công tại Na Uy, vận chuyển bằng đường hàng không, sofa do một bậc thầy thiết kế chế tạo, tất cả các đèn cổ ở đây đều là của Anh, còn cả mấy bức họa kia, là bản gốc của Ngô Quán Trung, Lâm Phong Miên và Hàn Mĩ Lâm. Như vậy, cô đã cảm nhận được hương vị của giới thượng lưu Trung Tây kết hợp chưa?”

“Trình Thiếu Thần, anh thật vô duyên, ở nhà của bề trên mà nhận xét như thế. Lý phu nhân thật sự rất quan tâm đến chuyện đại sự của anh.”

“Nếu như tuần nào cô cũng nhận được điện thoại của bà, mỗi cuộc không bao giờ dưới mười phút, cứ nửa tháng lại có một cô gái nào đó xuất hiện trước mặt, cô nói xem tôi nên làm thế nào?”

“À, nếu vậy thì anh thảm rồi.” Thẩm An Nhược dựa người trên chiếc ghế sofa cười không ngớt. Bộ sườn xám này rất dễ bị nhăn, cả tối nay cô không dám ngồi, chỉ đành luôn phiên đổi chân đứng cho đỡ mỏi, thực ra làm bình hoa cho người ta cũng đòi hỏi phải có kỹ thuật, vừa mất sức, lại phải diễn trò, luôn cần tố chất và thể lực hơn người, hôm nay cô đã làm hết sức mình mà vẫn không thấy tốt lắm.

Trình Thiếu Thần nhàn nhã dựa vào sofa, không để ý đến hình tượng của mình làm cô ghen tị muốn chết.

“Hồi ở trường cô có học khiêu vũ không?” Trình Thiếu Thần hỏi.

“Chúng tôi học nhảy ‘Màu đỏ nương tử quân’ và ‘Tiến vào thời đại mới’.”

“Cô có tham gia đội khiêu vũ không? Nhìn cô không giống người hay tham gia các hoạt động tập thể. Ý tôi là các loại vũ hội hay dạ tiệc ở trường đại học ấy.”

“Anh thật đúng là xem thường người khác, tôi còn tham gia câu lạc bộ bi-a. Khiêu vũ hả? Máy cái đó năm hai tôi có học, nhưng chỉ nhảy điệu Valse nhanh thôi.”

“Valse nhanh ư? Cô thật là... Xem ra tế bào vận động của cô tốt thật.”

Thật ra điều này không liên quan đến té bào vận động. Thẩm An Nhược không thích khiêu vũ, nam nữ ở gần nhau quá thật sự không thoải mái, đối với người lạ lại càng thấy ngại. Năm đó chỉ vì trong lớp có bạn rủ cô đi học để bồi dưỡng tình hữu nghị giữa các khoa. Còn tại sao lại là Valse nhanh ư? Tuy là điệu nhảy này yêu cầu thân thể nam nữ phải dính sát vào nhau nhưng lúc nhảy phải hết sức để ý, không có thời gian, tinh thần lẫn sức lực nói chuyện linh tinh hay tạo ra bầu không khí ám muội. Cô ghét khi phải khiêu vũ với mấy tên con trai không quen biết mà lại bị hỏi này hỏi nọ, lại không thể bất lịch sự mà không trả lời người ta. Nhảy điệu Valse nhanh thì khác, cả hai ít có cơ hội nói chuyện bởi nếu không sẽ bị lạc điệu. Cái hay nhất là mấy vũ hội thường không có điệu Valse nhanh, bình thường chỉ cần nói vài câu là cô đã thoát được vô số lời mời.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Không lâu sau, ở đại sảnh bỗng vang lên giai điệu của bản Điệu Valse mùa xuân, tuy rằng âm thanh chỉ loáng thoáng đưa đến nhưng như vậy cũng đủ rồi. Trình Thiếu Thần đứng dậy: “Đến đây, xem té bào vận động của cô như thế nào.” Anh nhanh nhẹn tóm lấy cô, để cô đứng trước mặt mình. Thẩm An Nhược chưa kịp phản đối thì đã bắt đầu xoay tròn theo bước nhảy của anh rồi. Anh nhảy rất tốt, Thẩm An Nhược cảm nhận thấy mình bị xoay tròn hết lần này đến lần khác. Khung cảnh xung quanh liên tục thay đổi. Ngay cả khuôn mặt của anh cũng trở nên mơ hồ. Với lực ly tâm như thế, có khi nào chính mình sẽ bị văng ra ngoài không nhỉ... Trình Thiếu Thần nhẹ nhàng ôm hông cô, một cảm giác rất an toàn. Thật sự là hoang đường, một nơi không người lại có hai kẻ nhảy nhót, cô vừa xoay tròn vừa trầm nghĩ. Lúc cô bắt đầu có cảm giác chóng mặt thì điệu nhảy cũng kết thúc, Trình Thiếu Thần cũng thuận thế để cô ngã ra sofa đơn đằng sau lưng.

Sofa thật sự rất mềm, cô lại chóng mặt, váng vất, giãy giụa cả một lúc lâu cũng không ngồi dậy được, bởi thế Trình Thiếu Thần cười cười đưa một tay ra, cô lập tức nắm lấy, anh kéo cô dậy, khi Thẩm An Nhược đứng thẳng lên rồi cô vẫn còn nắm chặt tay anh.

Tay của anh gầy nhưng ngón tay rất có lực, không khí trong phòng có chút ẩm muội, lại có chút ngại ngùng, Thẩm An Nhược nhớ ra khi còn nhỏ anh đã chơi đàn piano nên lật tay anh ngắm nhìn, các ngón tay của anh rất dài, đường vân tay cũng rõ nét.

“Cô biết xem tướng hả?”

“Vâng.”

“Cô nhìn thấy gì?”

“Anh thông minh lại có tiền, được nhiều người hâm mộ.”

“Còn gì không?”

“Anh là người có tài, văn võ song toàn, biết chơi bóng, câu cá, lại chơi được nhạc cụ, ít nhất là hai loại nhạc cụ.”

“Thần thông quảng đại vậy sao?”

“Tất nhiên. À, đằng kia có đàn piano, anh đàn cho tôi nghe một bài được không?”

“Được, cô muốn nghe bài nào?”

“Khúc quân hành Đại Hoàng Phong.”

“Tôi còn lựa chọn nào khác không?”

“Super Mario?”

“Tôi chơi Đại Hoàng Phong tốt hơn.”

Quả nhiên anh chỉ chơi được nửa bài. Vì không muốn ảnh hưởng đến bên ngoài nên chơi rất nhẹ nhàng, những ngón tay vô cùng tao nhã lướt trên phím đàn. Thẩm An Nhược vỗ tay không ngớt.

“Anh chơi thêm một đoạn của Bản giao hưởng số 5 đi.”

Trình Thiệu Thần vừa bực mình vừa buồn cười: “Cô buồn cười thật đấy. Con gái các cô không phải thích nghe mấy bài Over the rainbow, hoặc nếu không thì là mấy bài Dạ khúc hoặc Ánh trăng hay sao?”

“Hóa ra năm đó vì lấy lòng các cô gái mà anh tập luyện mấy bài này, chắc là đã rất quen thuộc? Vậy được, anh chơi một đoạn cũng tốt rồi.”

“Cảm ơn sự cổ vũ của cô, xem ra chúng ta nên trở về đại sảnh thôi.”

Tất cả các vũ hội trên thế giới này đến nửa sau thường trở nên hỗn loạn cuồng nhiệt. Hai người quay về đại sảnh nhảy thêm một vài điệu cũng không cảm thấy thú vị nữa. Thẩm An Nhược không quen đi giày cao gót nên bắt đầu đau chân. Vũ hội còn chưa kết thúc, họ đã rời khỏi.

Trình Thiệu Thần đưa cô về đến dưới nhà, xuống xe mở cửa cho cô: “Cần tôi đưa cô lên lầu không?”

“Không cần, bây giờ vẫn sớm. Trả lại anh này.” Cô định tháo chiếc vòng trên tay xuống nhưng không tháo được. Có lẽ do tối nay hoạt động nhiều quá cổ tay cũng to ra.

“Cô cứ giữ lấy, nó rất hợp với cô.” Trình Thiệu Thần khẽ nói.

Thẩm An Nhược hơi khó chịu, nhìn thẳng vào anh hỏi: “Tại sao?”

“Cứ coi như là đền bù cho việc đồng ý làm bạn tôi hôm nay đi.”

“Anh đúng là đồ tư sản, vung tiền cũng gớm nhỉ! Giá phục vụ của tôi không đáng nhiều tiền như vậy đâu.” Thẩm An Nhược nói một tràng, đột nhiên lại cảm thấy lời nói của mình hình như mang ý khác liền mím môi không nói nữa, trừng mắt nhìn anh.

“Vậy coi như quà sinh nhật? Chúng ta là bạn bè mà.”

“Rất cảm ơn, nhưng sinh nhật của tôi qua rồi.”

Hai người cứ giằng co nhau như vậy một lúc lâu, Trình Thiệu Thần im lặng không nói, Thẩm An Nhược cố tháo chiếc vòng ra khỏi tay nhưng không được, Trình Thiệu Thần đột nhiên bật cười. Cô tức giận, nhìn anh nói: “Tôi lên nhà đây, hôm khác sẽ trả lại anh”, rồi quay người bước đi.

“Thẩm An Nhược.” Trình Thiệu Thần nhìn cô bước đi được vài bước, bất ngờ lên tiếng. Cô hơi do dự nhưng vẫn quay đầu lại.

“Tại sao không cho tôi theo đuổi em?”

Thẩm An Nhược chợt thấy đầu mình trống rỗng, chỉ trân trối nhìn anh từng bước từng bước tiến lại chỗ mình, cho đến khi hai người chỉ cách nhau chưa đến nửa cánh tay. Anh cao hơn cô rất nhiều, đứng sát vào khiến cô phải ngược lên mới có thể nhìn vào mắt anh.

Ánh trắng chiếu vào khuôn mặt Trình Thiệu Thần. Thẩm An Nhược cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh ở khoảng cách gần như vậy. Sống mũi thẳng nổi bật trên khuôn mặt như đang phát sáng, càng nhìn càng cảm thấy không thật. Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, ánh mắt vô cùng kiên định, trong suốt không thấy đáy. Trong khoảnh khắc ấy, cô

không nhìn rõ được tình cảm trong mắt anh, là vui mừng, chờ đợi, lo lắng hay đặc ý, thậm chí cả ánh mắt quen thuộc khi trêu chọc cô cũng không có.

“Nếu như hiện tại em không có ai, chỉ bằng làm bạn gái tôi đi.” Ngữ điệu trong giọng nói của Trình Thiệu Thành trước sau vẫn nhàn nhạt lãnh đạm, không giống như đang tỏ tình, mà như thể đang thương lượng một điều khoản hợp đồng hơn.

Thẩm An Nhược chợt thấy trong tâm trí hiện lên hình ảnh của chính mình từ rất lâu trước đó. Năm ấy, cũng là một nụ cười lạnh lùng và tâm tư khó đoán của một người con trai, cũng là tiếng gọi tên cô quay lại, đứng cách cô vài mét và nói với cô: “Nếu tốt nghiệp mà em vẫn một mình thì em hãy suy nghĩ đến việc làm bạn gái tôi.”

Mặc dù đang là mùa hè nhưng cơn gió thổi qua khiến cô rùng mình, đầu óc trống rỗng lại rối bời, hình như cô nghe thấy giọng nói của chính mình cất lên: “Anh uống quá nhiều rồi phải không?”

“Tôi vẫn cho rằng mình đã thể hiện rất rõ ràng với em.”

“Ý anh là ngày hôm nay? Hay là rất lâu trước đó.”

“Điều này quan trọng không?”

Trong tình cảnh mặt đối mặt như thế này, Thẩm An Nhược cảm thấy mình sắp thất bại đến nơi, trong ánh mắt sâu thẳm không thể dò xét của anh, cô thấy mình khó có thể trốn tránh. Cô cúi xuống nhìn viên đá nhỏ dưới chân, khẽ nói: “Tôi mệt rồi, ngày mai chúng ta nói tiếp, tạm biệt.”

Vừa mới định quay người đi, đột nhiên Thẩm An Nhược cảm giác tay mình bị ai đó giữ lại, ngay lập tức bị Trình Thiệu Thành ôm vào lòng, môi anh cũng đồng thời áp lên môi cô. Theo phản xạ cô muốn đẩy anh ra nhưng

lại bị anh ôm chặt hơn. Môi anh lạnh nhưng lòng bàn tay lại ấm áp, nhiệt độ trên tay anh truyền qua lớp vải quần áo đến làn da của cô, đầu đó trên cơ thể cô mồ hôi nhè nhẹ toát ra. Trình Thiếu Thần hôn rất thành thực, lại không dùng quá nhiều sức nhưng cô thấy như không thể thở nổi, không làm sao rời được đôi môi anh, bởi cô đi giày cao gót quá lâu nên đứng không vững, toàn bộ trọng lượng đều dồn vào anh cả. Không biết bao lâu đã trôi qua, cuối cùng anh cũng buông Thẩm An Nhược ra, chăm chú nhìn cô. Thẩm An Nhược vội vã quay người chạy lên nhà, không dám ngoảnh đầu lại. Cô không muốn nhìn thấy ánh mắt anh lúc này, sợ mình sẽ bị đem ra làm trò cười.

Thẩm An Nhược về đến nhà lại ngây người trong chốc lát, tự hỏi anh muốn gì? Muốn cô trở thành con mồi sao? Cô không đoán được động cơ của Trình Thiếu Thần, bỗng cảm thấy đầu đau như búa bổ. Thẩm An Nhược không muốn nghĩ tiếp nữa, cô uống hai viên thuốc an thần, tự nhủ mai dậy rồi tính sau.

Hôm sau là Chủ nhật, Trình Thiếu Thần không gọi điện thoại cho cô. Đến tối, Thẩm An Nhược bết căng thẳng, quyết định khi nào đó sẽ đem chuyện tối qua trêu chọc lại anh, đồng thời nghĩ làm cách nào để trả lại chiếc vòng quý giá kia cho anh mà không làm tổn thương tới hòa khí của cả hai.

Kết quả là buổi chiều thứ Hai, khi cô vừa từ phòng họp về đến bàn làm việc lại nhận được điện thoại của phòng trực ban: “Cô Thẩm, có người gửi đồ cho cô, mời cô xuống kí nhận.”

“Hiện tại tôi đang có chút việc, phiền anh kí nhận giúp tôi.”

“Cô Thẩm, cô tự xuống lấy thì tốt hơn.”

Cô vội vàng chạy xuống, nhìn thấy ô tô của công ty chuyển phát nhanh dừng trước cửa, người giao hàng trông thấy cô lại nở nụ cười kì lạ: “Cô Thẩm, có anh Trình gửi tặng hoa cho cô, xin hỏi cô muốn để ở đâu?”

Thẩm An Nhược đứng hình mất một phút, đến khi nhân viên giao hàng mở cửa xe, cô mới hiểu ra ánh mắt và nụ cười kì lạ của anh ta là vì lý do gì. Trong xe tràn ngập hoa hồng, tất cả được xếp dày đặc trong từng chậu lớn, trông như một vườn hoa thu nhỏ.

“Tất cả là chín trăm chín mươi chín bông hồng, cô Thẩm, mời cô kí vào đây.”

Cô bé ở quầy trực ban đã sớm đỏ mặt: “Chị Thẩm, lãng mạn quá.” Thẩm An Nhược không những không thấy cảm động mà còn cảm thấy tức giận, ngay lập tức cầm điện thoại gọi điện cho người kia, “Trình Thiếu Thần, tiền của anh nhiều quá không biết làm gì đúng không?”

Cô nói xong lại thấy hối hận. Từ trước đến nay cô không phải là người không biết lễ nghi phép tắc như vậy, mà dường như Trình Thiếu Thần lại đặc biệt thích trông thấy bộ dạng tức giận của cô, cô càng không vui càng khiến anh vui vẻ, lần này thì đúng ý nguyện của anh rồi.

Quả nhiên tiếng cười của Trình Thiếu Thần vang lên trong điện thoại: “Anh chỉ hy vọng những bông hoa đó có thể thể hiện được thành ý của mình. Thẩm An Nhược, anh rất hy vọng em làm bạn gái anh. Chúng ta ở bên nhau cũng không tệ, không phải sao?”

Thẩm An Nhược nghiêng răng nghiêng lợi, đúng lúc đó xe của Chủ tịch Nghê tiến vào, vừa qua cổng, chiếc xe cũng dừng lại. Chủ tịch Nghê mở cửa sổ xe, nhìn qua rồi nói với cô: “An Nhược, mấy hôm nay công ty có hoạt động gì hả? Sao lại đặt nhiều hoa như vậy?”

“Chủ tịch Nghệ, bên đối tác khai trương chi nhánh mới nên có ý tặng hoa toàn bộ nhân viên nữ của công ty chúng ta.”

“Họ có lòng như vậy sao?”

“Vâng.” Thẩm An Nhược đợi xe của Chủ tịch Nghệ đi xa mới dặn dò nhân viên trực ban: “Giúp tôi phân phát số hoa này, mỗi nhân viên nữ một bông.”

Cô đột nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Chương 7

Sau đó không thấy ai đề cập đến hai chữ “theo đuổi” kia nữa, hai người cũng nhanh chóng khôi phục lại quan hệ bạn bè, rủ nhau cùng đi ăn như ngày trước. Bình thường Trình Thiệu Thần gọi điện cho Thẩm An Nhược, lúc đầu anh chỉ gọi cuối tuần, sau thì trong tuần cũng gọi. Thường là “Anh đang ở gần chỗ em làm việc, có rảnh thì trưa cùng nhau ăn cơm.” Hoặc nếu không thì là “Khu trung tâm mới mở một nhà hàng, nếu tối không bận thì anh tới đón em, chúng ta đi ăn.” Có lần anh đến tìm cô đi ăn trưa, Thẩm An Nhược thì muốn đi ăn KFC, Trình Thiệu Thần nói không muốn xếp hàng, lại nói mấy món ăn này không tốt, chọn đi chọn lại chỉ có thể chọn cơm trắng với cà phê, khiến Thẩm An Nhược tức muốn hộc máu.

Trước đây họ chỉ gọi điện thoại cho nhau vào cuối tuần, mục đích duy nhất là để hẹn hò. Bây giờ thậm chí vào lúc đêm khuya, Thẩm An Nhược chuẩn bị đi ngủ cũng nhận được điện thoại của Trình Thiệu Thần, giọng nói hình như đã chuenh choáng say: “Em có nhớ anh không?” Cũng có khi là “Ôi, tự nhiên rất muốn gặp em”. Câu trả lời của Thẩm An Nhược thường là:

“Đang bận, không có thời gian nghĩ đến anh.” Hoặc là “Tôi nhớ đến anh làm gì?” Không thì chỉ một câu nói “Nhàm chán”. Trình Thiệu Thần cũng không tức giận, cười ha ha và chúc cô ngủ ngon rồi tắt điện thoại. Bị người khác mắng mà lại vui vẻ, Thẩm An Nhược cảm thấy đôi lúc anh thật vô vị.

Hai người ở bên nhau cũng không tỏ ra quá thân thiết, chỉ có điều lúc chia tay Trình Thiệu Thần sẽ hôn tạm biệt cô. Mà những nụ hôn này rất khách sáo. Không giống nụ hôn trước, thường là anh hôn trên trán, có khi bên tai, có lúc lại là hai má, rất tự nhiên, không cuồng nhiệt như đêm đó. Thẩm An Nhược thấy chuyện này không quan trọng, cô cũng không chủ động đáp lại anh. Cứ mười ngày nửa tháng hay gặp ngày lễ lớn nhỏ, hoa tươi và quà đều chuyển cho cô đến rất đúng giờ, chỉ là không quá mức khoa trương khiến người ta phát điên như lần trước. Quà không rẻ cũng không đắt, đều do công ty chuyển phát nhanh mang tới, chưa bao giờ Trình Thiệu Thần tự tay đưa. Có lúc Thẩm An Nhược thấy chuyện này rất huênh hoang, cô đã bảo anh đừng bày trò nữa, nhưng phản đối vô hiệu, bản thân lại xấu hổ nên cô dặn nhân viên trực ban không cần đem lên lầu, tan tầm cô về qua sẽ lấy. Cô đoán tất cả việc này đều do trợ lý của anh làm, một trong những nội dung công việc chính là tặng hoa và quà cho bạn gái của sếp. Những món quà đó hết sức tinh xảo, Thẩm An Nhược không hay cập nhật thời trang, nhưng cũng có thể nhận ra chiếc khăn quàng cổ hay chiếc ghim cài áo đã từng xuất hiện trên các tạp chí thời trang. Có đánh chết cô cũng không tin Trình Thiệu Thần tự tay chọn những món quà này, thậm chí đáng về ngốc nghếch đứng ở cửa hàng chọn hoa của anh cô cũng không tưởng tượng ra nổi. Có lúc cô tưởng tượng đến cảnh trợ lý của anh chuẩn bị vô vàn thứ quà cáp mang tặng, thậm chí còn phải ghi nhớ đã tặng cô thứ nào để không bị nhầm lẫn, nghĩ cũng thấy buồn cười.

Có thời gian Trình Thiệu Thần bận rộn, cuối tuần cũng phải làm việc, ít đưa cô đi ăn, chỉ đi đâu đó rồi nhanh chóng trở về, cũng không dự mấy vũ hội hay tiệc tùng gì nữa. Hoặc có lẽ mùa hè nóng quá nên không có chỗ nào để đi, hoặc cũng có thể mấy chỗ hội họp đó ai mang theo “bạn gái” sẽ bị

đem ra làm trò cười cho mọi người, cũng có khả năng anh đã có “bạn gái” khác cho mấy vụ đó nên “bạn gái” là cô đây đã bị hạ bệ. Có lần Trình Thiệu Thần rủ cô đi lướt sóng, cô nghi ngờ anh có âm mưu, bản thân cô bị say sóng, sóng chết cũng không đi.

Cái lợi nhất khi được mang danh “bạn gái” anh chính là khi từ chối cũng rất thoải mái. Trước đây muốn từ chối anh, cô phải mất công nghĩ ra hàng chục lý do để đỡ ngại, còn bây giờ thì không cần lãng phí nơ ron thần kinh như vậy, chỉ cần nói: “Hôm nay nóng lắm, em không muốn ra ngoài” hoặc “Hôm nay em mệt, hôm khác nhé” là được.

Khoảng cách giữa hai người như một công thức phân tử. Ngay cả hạt nhân nguyên tử và electron cũng vậy, quá gần sẽ đẩy nhau, quá xa sẽ hút nhau cho đến khi đạt được khoảng cách phù hợp. Có lúc Thẩm An Nhược nghĩ tới hành động tỏ tình của Trình Thiệu Thần, cô lại thấy đầy hoài nghi. Cô cho rằng anh chỉ chơi đùa cho vui, nên cô vốn không coi mình là “bạn gái Trình Thiệu Thần”, chỉ là khi hai người thân mật, cô cũng không đẩy anh ra. Có khi cô tưởng tượng bản thân mình là người quan sát mọi vật, đứng ở một nơi cao nhìn xuống nhân gian xem đôi nam nữ buồn tẻ đang hào hứng dẫn nhau đi ăn uống linh đình, chờ một trong hai người chán ngán rồi từ bỏ, vậy là trò chơi kết thúc.

Có một ngày thứ Bảy, Trình Thiệu Thần đột nhiên xuất hiện, gần đây anh rất bận, hai người ngoại trừ đi ăn rồi tiện thể cùng nhau tản bộ ra thì không hẹn hò gặp gỡ. Cả người anh đầy mùi rượu, Thẩm An Nhược cau mày: “Sao đột nhiên anh đến đây? Anh tự lái xe đến hả?”

“Bắt taxi.”

Khi đó Thẩm An Nhược đang ngồi trên sofa vừa nghe tiếng quảng cáo trên tivi vừa chăm chú theo bức tranh “Starry night” của Van Gogh, tay vẫn đang giữ giá theo. Trình Thiệu Thần đến gần cô ngắm nghía: “Đây chính là

tranh thêu chữ thập đấy à? Cuối tuần đẹp trời thế mà em lại ở nhà chơi cái này, thật là vô vị.”

“Đây là tranh thêu nhưng, so với tranh thêu chữ thập thì khó hơn. Mà anh đến làm loạn hết chỉ của em rồi, mắt công lắm em mới phân loại được. Anh ngồi sang bên kia đi, người đâu mà toàn mùi rượu.”

Nhìn bộ dạng không thoải mái của anh, Thẩm An Nhược vào bếp pha cho anh cốc nước mật ong giải rượu, quay lại thấy anh đang cầm điều khiển tivi ấn lung tung, đổi kênh liên tục, lại còn luôn miệng kêu ca: “Mấy cái quảng cáo dạo này càng xem càng chán.” Cuối cùng dứt khoát chuyển sang chế độ chơi trò chơi, cầm điều khiển chơi xếp gạch.

“Anh đến đây làm gì?” Thẩm An Nhược nhìn anh.

“Không có việc gì không thể đến tìm em hả? Em thêu tranh của mình đi, cứ kệ anh.”

Lúc sau anh lại chuyển kênh tivi, Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên xem, là bộ phim Titanic được chiếu lại lần thứ một trăm lẻ một.

“Hồi đó dẫn bạn gái đi xem Titanic, cô ấy khóc như mưa, làm anh ướt hết cả ống tay áo, nên sau này chỉ cần nghe đến Titanic là anh lại thấy dị ứng.”

“Anh muốn theo đuổi người ta, sau bị dọa nên chạy mất đúng không?” Thẩm An Nhược nhìn anh.

“Sao em lại thông minh vậy? Lúc xem phim này em có khóc không? Để anh đoán nhé, em là kiểu người phụ nữ lãnh đạm, bạc tình... Chắc là không khóc đâu.”

“Lãng phí nước mắt vì chuyện của người khác thật điên rồ. Thực ra mà nói, em cũng không có quá nhiều cảm xúc, cái đoạn thuyền bị lật còn cảm động hơn, nếu không phải sau đó lật thuyền thì đôi này đã chẳng có tương lai, nếu có bỏ trốn thành công thì sau này cũng cãi nhau. Tình cảm nhất thời thực ra lại khiến người ta không thể quên được.”

“Thì bà lão trong phim cũng không nhớ suốt đời, nếu không nhìn thấy bức tranh làm sao nhớ lại được. Chỉ sợ bà cụ đã sớm chôn người con trai mình yêu nhất xuống tận cùng trái tim rồi.”

“Ôi, tình yêu đẹp vậy mà bị anh nói thế, thật không chịu nổi.”

“Em thì khác anh chắc.” Trình Thiếu Thần ngáp một cái, “Có một năm, cô giáo yêu cầu bọn anh viết về đề tài ‘Tình yêu là gì?’, đến bây giờ anh vẫn nhớ cô giáo xinh đẹp đó. Chỉ tiếc là lần đó cô bắt anh viết lại.”

“Anh viết như thế nào?”

“Quên rồi.” Trình Thiếu Thần bật cười.

“Chắc không phải anh viết bài văn đó thành bức thư tình gửi cô giáo đấy chứ?”

“Đừng có trêu anh, anh không làm vậy đâu.” Trình Thiếu Thần tiếp tục ngáp dài, “Em có tin vào tình yêu không?”

“Không tin, chỉ là cảm xúc của một khoảnh khắc mà thôi. Người hạnh phúc là người biến tình yêu thành tình thân, gìn giữ nó cả đời, còn những người bất hạnh là người biến tình yêu thành vết thương, đau cả một đời. Nhưng người thông minh tất nhiên sẽ biết cách khiến bản thân vui vẻ, biết cách phân biệt giữa món chính và món khai vị, đau khổ rồi cũng dần dần

lãng quên thôi.” Có lẽ do tâm trạng của anh hôm nay mà Thẩm An Nhược tự dung thích ngồi nói chuyện phiếm với anh.

“Vậy nhất định em là người thông minh rồi. Thật đáng tiếc, cô Thẩm à, anh vẫn hy vọng em sẽ yêu anh.”

“Anh chán thật, em yêu anh để làm gì? Anh đâu có thiếu người yêu. Muốn tìm cảm giác yêu đương thì mời anh tìm mấy cô đồng nghiệp xinh đẹp của anh ấy.”

Trình Thiệu Thần thì thầm gì đó nhưng cô không nghe ra, lại tiếp tục cúi đầu theo, lát sau ngẩng lên thấy anh nằm trên ghế sofa ngủ từ lúc nào không biết. Lúc ngủ, đôi lông mi dài của anh khép lại, khóe miệng nhếch lên, chân mày hơi nhíu lại, đầu nghẹo hẳn về một bên, trông như một đứa trẻ, so với dáng vẻ thường ngày của anh thì đúng là một trời một vực. Thẩm An Nhược nhìn anh mà bản thân cả người, cảm giác như có một thứ tình cảm nhẹ nhàng len vào tim cô rồi nhanh chóng biến mất. Mặc dù là mùa hè nóng bức nhưng trong phòng vẫn mở điều hòa, cô bỗng thấy rùng mình bèn chỉnh cho nhiệt độ cao lên, chỉnh cho anh nằm ngay ngắn, rồi lấy chăn mỏng đắp cho anh. Trong lòng lại thấy hơi hồi hận, nói nhiều như vậy với anh làm gì, không chừng có ngày tên gian thương này sẽ lại đem mấy lời cô nói ra trêu chọc.

Trình Thiệu Thần ngủ một mạch đến tối mới dậy, đi rửa mặt, ăn một gói mì cô nấu rồi mới rời đi. Thẩm An Nhược thở phào, cô cứ sợ là anh sẽ đòi ngủ lại đây.

Nhưng từ đó trở đi, cứ cuối tuần là Trình Thiệu Thần lại đến nhà cô. Quả nhiên là khoảng cách sinh ra thiện cảm, ngắm nhìn Trình Thiệu Thần từ xa, cô cảm thấy nhìn dáng vẻ sành sỏi của anh thì thấy anh đúng là một công tử chính hiệu. Bây giờ trông thấy bộ dạng ngốc nghếch này của anh, cô cũng bắt đầu thấy quen thuộc hơn.

Có lẽ do công việc mệt mỏi mà anh không thấy có hứng thú với việc ăn uống, chơi bời, phần nhiều đều ở lì trong căn nhà nhỏ của cô, ăn thức ăn cô nấu. Anh khá kĩ tính với chuyện ăn uống, cô cứ nghĩ hầu hạ anh chắc phải rất khổ cực nhưng hóa ra anh ăn uống rất đơn giản, chỉ cần chút dưa muối với cháo loãng cũng được. Cũng có khi cô qua chỗ anh nhưng đường thì xa, cuối tuần xe buýt lại đông, Trình Thiếu Thần nói sẽ tới nhà đón cô, kết quả là anh đến rồi lười quay về nên ở lại luôn. Cuối tuần mà điện thoại của anh reo liên tục, ban đầu còn kiên nhẫn trả lời, về sau anh tức lên: “Đừng có dài dòng nữa, thứ Hai bàn tiếp”, cuối cùng tắt máy luôn. Về sau mỗi cuối tuần ở cùng cô đều không có tiếng chuông điện thoại nữa.

Trình Thiếu Thần lúc im lặng thì rất nhàm chán, có khi anh ngồi bên cạnh nhìn cô thêu đến nửa giờ, nhìn đến mức cô thấy không tự nhiên, lại còn ca thán: “Lần trước anh tới không phải đã thêu đến đây rồi sao, em thêu thật là chậm.”

“Sao mà em càng thêu càng ít vậy, có phải thêu hỏng lại tháo ra thêu lại không.”

“Ôi, em giả bộ làm thực nữ học thêu đây à, thật đúng là lãng phí thời gian, chi bằng anh kiếm người thêu giúp em.” Thẩm An Nhược bị anh quấy rầy như vậy tiện tay cầm kim thêu ra vẻ muốn đâm anh, Trình Thiếu Thần nhảy dựng lên trốn mất.

Thẩm An Nhược không có sở thích gì đặc biệt, căn hộ của cô cũng không có gì để chơi, vậy mà Trình Thiếu Thần lại không thấy chán, mỗi lần đến anh đều tìm ra thứ gì đó để giải khuây, không bao giờ làm phiền cô, ví như anh sẽ đi dọa mấy con cá cô nuôi, sau đó mở máy tính chơi game khoảng một đến hai tiếng, có khi xem phim, thường là anh chỉ xem được một nửa rồi ngủ mất. Thẩm An Nhược nghi ngờ, anh đột nhiên chăm đến đây, thường ngủ trưa ở nhà cô, có phải vì sofa ở nhà cô rất thoải mái nên anh mới đến? Gần đây trông anh có vẻ bị mất ngủ khá nhiều.

Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng tìm ra được một thứ để tiêu khiển ở nhà cô, đó là một bàn cờ. Hồi học đại học, An Nhược thường hay đi dạo các hội chợ văn hóa. Cô thích ngắm những món đồ nho nhỏ kì lạ, có khi còn mang một ít về nhà. Có lần đột nhiên cô muốn nhờ một nhà buôn thủy tinh ở Giang Tô làm mấy viên pha lê tròn, kích thước cỡ hạt châu làm quân cờ nhảy. Lúc làm xong lại không tìm được bàn cờ thích hợp. Tốt nghiệp đại học, cô lại nhờ thợ mộc làm một cái, hai món đồ này không tính là quá tốn kém, mấy quân cờ cũng không được tính là hàng xa xỉ, nhưng bàn cờ lại hết sức độc đáo. Trình Thiệu Thần rất có hứng thú với cờ nhảy, thường rủ Thẩm An Nhược cùng chơi. Mặc kệ cho anh chơi như thế nào, kể cả khi cố ý nhường nhưng lúc nào cô cũng thua, anh thường mắng cô là ngốc. Thấy cô không hăng hái mấy, Trình Thiệu Thần lại hì hụi ngồi chơi một mình. Lúc đầu anh chia làm hai phe, sau đó là ba, cuối cùng là sáu người chơi cờ. Thẩm An Nhược liếc mắt nhìn đống hỗn độn đó mà choáng váng. Quả thực không hiểu người này vì mê nhọc quá độ hay tinh lực dư thừa, chỉ thấy anh chơi một mình rất hăng say và đầy hứng thú.

Sau cùng, anh đã chán bàn cờ sáu người này bèn lấy quân cờ ngồi trên sàn chơi bắn bi, sàn nhà của Thẩm An Nhược rất sạch, anh thường nằm bò trên sàn, lấy vài quyển sách dày trên giá sách để bày trận chơi. Thẩm An Nhược thấy anh đối xử với mấy viên trân châu bảo bối của mình như vậy thì tức giận đòi anh trả lại. Trình Thiệu Thần nhìn cô: “Em thật nhỏ mọn, hỏng một viên trân châu của em thì anh đổi trả một viên kim cương được chưa?”

“Ai thèm mấy viên kim cương của anh?”

“Chẳng lẽ em chưa nghe Moulin Rouge nói ‘Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ sao’, so với đàn ông thì đáng tin gấp nhiều lần. Em vẫn còn trẻ, chưa trải nghiệm được điều này đâu.”

Thẩm An Nhược biết mình không nói lại anh, cũng không thêm đề ý đến anh nữa. Nhưng xem ra kỹ thuật bắn bi của anh rất tốt, đến khi chơi chán rồi mà mấy viên trên châu của cô cũng chưa hỏng.

Hai người cũng có lúc cãi nhau, thực ra chỉ là đấu khẩu mà thôi. Bọn họ tranh luận về một vấn đề, thường thì Thẩm An Nhược không thắng nổi anh, nếu thắng cũng là Trình Thiệu Thần nhường mình, nhưng anh lại tỏ ra rõ ràng như vậy khiến cô thấy thắng cũng chẳng vinh quang. Nhưng nếu cô thua thì cả nửa ngày chẳng thêm đề ý anh, Trình Thiệu Thần cũng chẳng buồn dỗ dành, để mặc cô như vậy.

Thẩm An Nhược không phải là người giận lâu, cô chỉ tức giận một hai tiếng gì đó lại ngoan ngoãn đi nấu cơm hoặc ngoan ngoãn theo anh ra ngoài ăn, cứ như thể việc giận dỗi vừa rồi chưa bao giờ xảy ra vậy.

Thẩm An Nhược được giao nhiệm vụ đi công tác ở tỉnh ngoài, đúng lúc cô đang giận dỗi nên không nói gì với anh. Bữa đó hai người giận nhau, Thẩm An Nhược bực bội, ăn cơm dọn dẹp xong, cô không nói gì bỏ về, mặc kệ tiết mục sau đó của hai người. Thật ra chuyện này không tính là cãi nhau, bởi tuy Thẩm An Nhược giận mà ai kia vẫn cười nói vui vẻ khiến cô càng tức hơn. Khu anh ở rất rộng, Thẩm An Nhược lại đi không nhanh, đi cả nửa ngày vẫn chưa ra đến cổng, trước đây đều là anh lái xe đưa cô ra nên không thấy xa. Bây giờ đang là giữa hè, ánh nắng chiếu gay gắt, cô thấy mình như bị bốc hơi vậy, chỉ một lúc mà người nhể nhại mồ hôi. Lúc chạy ra, cô cũng không hy vọng rằng anh sẽ đuổi theo mình, bản thân cô cũng không thích chơi trò lạt mềm buộc chặt, nhưng trong thâm tâm vẫn thấy hơi hối hận, cho dù bực bội cũng nên tìm kẻ đầu sỏ mà trút, tại sao phải làm khổ mình như vậy. Trong phòng có điều hòa mát mẻ, bên ngoài thì nóng như thiêu như đốt, hai người vốn có kế hoạch tối nay đi trượt tuyết nhân tạo, hoài niệm một chút mùa đông lạnh giá giữa mùa hè nóng bức này.

Đột nhiên nhớ lại những lần cãi nhau với Giang Hạo Dương trước đây, thực ra nếu có cãi nhau thì phần lớn là anh không buồn mở miệng, nếu có mở miệng cãi thì cô cũng sẽ thua. Những lúc thua cô thường quay đầu bỏ đi, Giang Hạo Dương cũng không buồn đuổi theo, chỉ ở phía sau nói: “Em chạy làm gì, anh không đuổi theo đâu, động một tí là lại lòi cái bản tính giận dỗi của con gái ra làm phiền người khác, từ lúc nào em lại giống mấy cô gái đó vậy?”

Khi đó cơn giận của Thẩm An Nhược cũng hết, cô cười với anh: “Em vốn là một cô gái hết sức bình thường, anh cho rằng em là tiên nữ trên trời không nhiệm khỏi lừa nhân gian sao. Anh đề cao em quá rồi.”

“Em tự kỷ thật.”

Cô luôn suy nghĩ theo chiều hướng vui vẻ, giận dỗi một lúc lại thấy không nên so đo quá mức làm gì, lại gọi điện thoại cho anh: “Giang Hạo Dương, cho anh hai phút để đến quán KFC ở đường XX, bằng không đừng mong em để ý đến anh nữa.”

Vẫn chưa nói hết câu mà bên kia Giang Hạo Dương đã đập máy khiến cô tức nghẹn họng, ngồi trong quán KFC gọi hai gói bắp rang bơ với một suất kem dâu, ăn gần hết phần ăn mới thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, cũng không giận nữa, ngẩng đầu lên bắt gặp Giang Hạo Dương đang ngồi đối diện. Khuôn mặt của anh hiện rõ ràng mấy chữ “Em thật vô phương cứu chữa”, nhưng chẳng phải cuối cùng cũng đến sao. Cô cũng ngay lập tức giấu bộ mặt chiến thắng đắc ý thay bằng vẻ mặt đầy ngoan ngoãn: “Em mời anh ăn nhé, được không? Anh thích ăn gì nào? Bánh tart hay cánh gà? Uống cà phê hay coca?”

“Mấy thứ đồ này anh không thèm.” Cuối cùng Giang Hạo Dương cũng nở nụ cười, với tay lấy phần kem dâu cô đang ăn, xử lý sạch sẽ.

Thẩm An Nhược thở dài, đều là những chuyện đã qua từ lâu, vậy mà giờ đây lại như vừa mới xảy ra. Trước khi tốt nghiệp, cơ hội gặp nhau rất ít, chủ yếu chỉ liên lạc qua điện thoại, khi đó không có cảm giác hai người đang yêu nhau, nói chuyện rất khách sáo, sau này khi ở gần nhau, ngày ngày được nhìn thấy nhau như ý nguyện, cả hai lại suốt ngày cãi nhau, anh thấy mệt mỏi mà cô cũng chán nản.

Hôm chia tay, cô định sẽ cất giữ những kỉ niệm về con người ấy vào một góc khuất sâu nhất của tâm hồn mình, để nó không thể ảnh hưởng tới cô được nữa, nhưng giờ đây, những ký ức đó lại đột nhiên xuất hiện khiến cô cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào. Ngày hôm nay nhớ lại chuyện xưa mà cảm giác như cả nghìn năm trôi qua, chỉ mới một vài tháng mà cô cảm thấy những hồi ức về Giang Hạo Dương trong cô đã là chuyện của kiếp trước.

Rời khỏi khu nhà Trình Thiếu Thần, cô bắt gặp hai người đang cãi nhau trên đường. Cô gái đứng khóc, còn chàng trai khẽ dỗ dành: “Tất cả là anh sai có được không, em đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà. Nếu không thì em đánh anh đi.”

Cô gái quay lại tát chàng trai một cái. “Ồi! Em đánh anh thật à, đau quá.”

“Em đánh anh đây, đánh chết anh đi, đồ tồi!” Cô gái vẫn không ngừng tay, chàng trai chỉ biết né tránh, sau cùng ôm chầm lấy cô gái, sống chết cũng không buông.

Đúng là tuổi trẻ. Thẩm An Nhược mỉm cười, trong một thoáng kích động cô bỗng muốn quay lại nhà của Trình Thiếu Thần và đánh anh hết như vậy. Cuối cùng thấy mình thật nhạt nhẽo, hơn nữa nếu quay lại thì cũng đã quá xa, với ánh mặt trời độc hại này thì thật chẳng đáng để làm thế chút nào. Nếu đổi lại là cô và Trình Thiếu Thần trong tình cảnh vừa rồi, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng Trình Thiếu Thần đột nhiên trù mên dỗ dành, cô lại nổi hết cả da gà, cứ nghĩ quanh quẩn một hồi, cơn giận của cô cũng nguôi bớt quá

nửa, không để bụng chuyện anh không thèm đuổi theo mình nữa. Đúng lúc có chiếc taxi còn trống chạy tới, cô vội lại, lên xe, quay về nhà.

Về nhà được một lúc, Trình Thiệu Thần mới gọi điện: “Ừa, sao đột nhiên lại không thấy em đâu vậy”, giọng điệu vẫn còn cố tình giả bộ.

“Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.”

“Hả, thật sao? Vậy thật không phải, xin lỗi đã làm phiền cô.” Anh dập máy thật.

Thẩm An Nhược thấy kì lạ, tại sao mỗi lần giận dữ anh, cuối cùng người tức giận hơn lại là cô, cơn giận kia vừa mới xẹp xuống lại đột nhiên xộc lên tới tận óc, cũng tại thời tiết quá nóng đây mà.

Cô không phải kiểu người tự ngược đãi bản thân, tức giận vài phút sau liền bỏ đi tắm nước nóng, hạ điều hòa xuống thật thấp, trèo lên giường, đắp chăn ngủ ngon lành. Cô bị mặt trời chiếu đến phát điên, cơn mệt mỏi nhanh chóng kéo đến, ngủ một giấc đến chiều, tỉnh dậy xem hai bộ phim, đến khi xem hết cũng tới đêm. Cô nghĩ đến chuyện hồi sáng, cầm điện thoại gửi đi một tin nhắn: “Đồ nhỏ nhen xấu tính.” Tin nhắn báo gửi thành công xong cũng nhanh chóng tắt máy, sáng hôm sau tỉnh dậy mở lên không thấy có hồi âm.

Cách một ngày sau Trình Thiệu Thần mới thèm gọi điện cho cô, không nói gì đến chuyện hôm trước, cô cũng không buồn nhắc tới nhưng không vui vẻ gì, anh gọi điện đến lúc tám giờ, cô chỉ nói: “Em ngủ rồi, anh đừng quấy em”, mười giờ anh gọi đến thì “Em đang ở công ty làm thêm giờ, không rảnh nói chuyện với anh đâu.” Trình Thiệu Thần cũng không có ý muốn quấy rầy, chỉ nói “Vậy em ngủ tiếp đi” hoặc “Em đang bận à, về sớm nhé”, rồi gác máy luôn, không hề lật tẩy cô. Rốt cuộc sau cả một ngày trời suy nghĩ, cô mới có thể rút ra kết luận: “Quá để ý tới anh ta là tự hại mình.”

Hôm đó Trình Thiếu Thần lại gọi điện cho cô: “Em ở nhà hay công ty?”

“Em ở thành phố XX.” Thẩm An Nhược cảm thấy có chút hãnh diện.

“Thật hay giả vậy? Em đến đó làm gì thế?”

“Công ty cử đi bồi dưỡng.” Thật ra là họp một tuần thôi.

“Bao lâu?”

“Cũng không lâu lắm, chắc chỉ nửa năm thôi.”

“Buồn thật!”

“Sao phải buồn nhỉ, mấy anh chàng đẹp trai năm xưa thậm chí yêu mời em đi ăn tối hết cả rồi. Lịch hẹn đã xếp kín hết tháng.”

“Vậy em cứ từ từ hưởng thụ mấy cuộc hẹn hò của mình đi, cẩn thận đừng ăn nhiều đồ béo quá, không lúc về lại không ai nhận ra em.”

Những ngày tiếp theo là bốn cuộc họp liên tục, thật sự rất nhàm chán, lần nào cũng hết trọn một ngày, tối đến là cơ thể biểu tình. Đồng nghiệp đi cùng cô là một cô gái trẻ, buổi tối ăn cơm xong về phòng là ôm điện thoại “nấu cháo” với bạn trai, cười rúc ra rúc rích, mỗi lần gọi điện ít nhất phải nửa tiếng. Nói chuyện vừa dài vừa lâu, Thẩm An Nhược nghĩ có khi mình phải thay mặt công ty viễn thông cảm ơn họ mới đúng. Cô tập trung đọc tạp chí, không muốn nghe lén người khác nói chuyện, nhưng trong phòng lại quá yên tĩnh, những âm thanh ấy cứ lọt vào tai.

Vì thế đến cuối tuần, Thẩm An Nhược lên kế hoạch đi chợ đêm, vừa mới ra tới cửa thì điện thoại đổ chuông. Mở ra xem, lại là Trình Thiếu Thần,

đúng là dai như đĩa, đuôi mãi không chịu đi.

“Em bận lắm. Anh có chuyện thì nói đi, không có gì thì em cúp máy đây.”

“Thẩm An Nhược, anh lạc đường rồi. Phải làm sao đây?”

“Lạc đường thì tìm cảnh sát hoặc gọi 110, gọi điện cho em làm gì?”

“... Sao lửa giận của em vẫn còn lớn thế, vừa mưa to một trận mà không hết, chẳng lẽ đây chính là Tam Muội Chân Hỏa^[1] trong truyền thuyết sao?”
Trình Thiếu Thần cười khẽ trong điện thoại.

[1] Tam Muội Chân Hỏa: Hồng Hải Nhi có phép tạo lửa Tam Muội Chân Hỏa, nước thường không dập tắt được. Lửa này được sinh ra từ lửa từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống Hòa Diệm Sơn khi Ngô Không đại náo thiên cung. Hồng Hải Nhi muốn tạo lửa phải tự đánh vào mũi.

“Anh mới tạo ra Tam Muội Chân Hỏa ý... Mà sao anh biết ở đây vừa mưa xong?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. “Thiếu Thần, anh đang ở đâu thế?”

“Anh không biết, chẳng vừa nói là anh lạc đường còn gì.”

Thẩm An Nhược ngồi taxi lòng vòng mãi mới tìm được Trình Thiếu Thần, thấy anh đang thong thả ngồi uống trà, mỉm cười với cô: “Thật mất mặt, không phải em học ở thành phố này sao? Vậy mà cũng lạc đường.”

“Anh còn nói được nữa sao, là ai cố ý nói sai tên đường khiến em phải đi một vòng như vậy?”

“Em có bằng chứng gì nói anh cố ý? Anh đâu có sống ở đây bốn năm.”
Vẻ mặt của Trình Thiếu Thần trông thật vô lại, “Anh nói là đến khách sạn

tìm em, em có chịu đâu.”

“Sao anh lại tới đây?” Thẩm An Nhược biết rằng có tranh luận cũng không có cửa thắng bèn tìm một chủ đề khác hỏi anh.

“Tất nhiên vì rất nhớ em rồi.”

“Anh nghĩ em mới lên ba sao!” Thẩm An Nhược nhìn anh cười lạnh lùng: “Chắc chắn là anh đi công tác, đúng không?”

“Em biết rồi còn hỏi anh làm gì?”

“...”

“Đưa anh đi ăn gì đó đi, anh đói quá. Trước đây em thích ăn ở đâu vậy?”

“Gần đây có một quán ăn lâu đời rất ngon.” Thẩm An Nhược thuận miệng trả lời anh, hai giây sau đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, “Thôi bỏ đi, con đường đó sau này sửa lại, chắc là quán ấy không còn đâu.”

“Vậy đi xem xem nó còn hay không. Đi nào, bộ dạng của em nhìn thật gốc gác ghéech.”

Mặc dù con đường đã hoàn toàn đổi khác nhưng cái quán vẫn nằm đó, đến cả phong cách trang trí cũng không hề thay đổi, mùi vị vẫn hết như ngày nào.

“Không tệ.” Trình Thiệu Thần kết luận, hôm nay ăn nhiều hơn mọi khi, “Sao hôm nay em ăn ít vậy?”

“Trước khi đến em đã ăn rồi, bây giờ ăn không nổi nữa.”

“Khách sạn đó phục vụ bữa tối sớm thế à? Lúc anh gọi cho em mới chỉ năm giờ rưỡi thôi mà?”

“Em ăn vặt không được hả?”

Trình Thiệu Thần đặt đĩa xuống, cười đầy ẩn ý, nhìn cô: “Nhìn bộ dạng ngơ ngác của em kìa. Ở đây có kí ức nào đặc biệt với em hả?”

Thẩm An Nhược mím môi lờm anh, không nói gì.

“Chẳng lẽ anh đoán đúng rồi? Ôi, thật thương tâm.” Giọng Trình Thiệu Thần tỏ ra rất đồng cảm, nét cười trên mặt lại càng rõ hơn. “VẬY chúng ta đổi một quán ăn khác được không?”

“Ăn cơm của anh đi. Nhiều lời quá, thật đáng ghét.”

“Em muốn ở lại hay đi ngay bây giờ? Hay anh để em yên tĩnh ở đây hồi tưởng lại kỉ niệm? Thật ra vấn đề này rất đơn giản, em chọn cách nào?”

“Anh cứ ở đây là được rồi, em đi.” Thẩm An Nhược lờm anh, quay đầu đi một mạch.

Cô càng tức giận thì Trình Thiệu Thần càng thấy vui vẻ, cô đã sớm nhận ra sự thật này, quả nhiên vừa bước ra ngoài, đứng cách vài mét vẫn có thể nhận ra tâm trạng vui vẻ của anh, thậm chí còn lẻo đẻo đi bên cạnh, nắm lấy tay cô. An Nhược giật ra, mấy giây sau lại bị anh nắm lấy. Anh cố ý thả lỏng tay để cô dễ dàng gỡ ra rồi lại giữ tay cô, cứ như vậy khiến Thẩm An Nhược cũng mệt, không thềm giằng ra nữa, cứ để mặc anh kéo cô qua đường.

Băng qua con phố này là quảng trường trung tâm thành phố, nơi đây được xây dựng lại hồi cô học năm thứ hai, thực ra cũng không quá lớn

nhưng ở thành phố phồn hoa đông đúc dân cư này mà có thể tạo nên một khoảng không gian rộng rãi như vậy thì cũng được xem là kỳ tích trong quy hoạch những năm về trước. Vì quảng trường này mà một vài nơi mang tính biểu trưng đã bị phá bỏ, thậm chí cả một rạp phim mới xây dựng được hơn một năm cũng bị tháo dỡ. Năm đó, lần đầu tiên Giang Hạo Dương mời cô đi Di Hòa Viên ăn cơm, cùng nhau tới rạp chiếu phim mà sau đó mấy tháng phải đóng cửa để xem Romeo và Juliet, hôm ấy cũng chính là ngày Giang Hạo Dương hỏi cô nếu như vẫn một mình thì có thể suy nghĩ đến việc làm bạn gái anh hay không. Khoảng thời gian đó, cô cứ nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một trò đùa, rất nhiều năm về sau, cô mới dám thừa nhận mối tình đầu của mình. Vậy mà hôm nay, cô lại bắt đầu cảm thấy mê muội, câu chuyện năm ấy phải chăng chỉ là một bước đi sai lầm của cô?

Trình Thiếu Thần mua cho cô cây kem: “Ăn đi, sẽ mau hạ hỏa.”

“Anh tránh xa em ra một chút, cơn giận của em sẽ qua nhanh hơn đó.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô: “Nơi này bao nhiêu người qua lại, em đừng coi anh như người qua đường vậy chứ.”

“Có người qua đường nào lại ngồi gần nhau như vậy không? Anh thật phiền phức”.

“Cứ cho rằng em đang ngồi đây nghĩ về mối tình đầu thì cũng không thể trút giận lên đầu anh như thế được.”

“Tại sao anh biết là mối tình đầu?H ừ, mối tình đầu của em kết thúc hồi sáu tuổi rồi.”

“Vậy chắc là một tình yêu sâu đậm nào rồi. Cái bàn ban nãy chúng ta ngồi đó, có phải là nơi trước đây em đã từng ngồi không?”

“Trình Thiếu Thần, anh đi chết đi!” Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng tìm được cơ hội đánh anh thật mạnh, trông anh tuy gầy nhưng cơ thể lại rất rắn chắc, cuối cùng chính cô lại bị đau.

Trình Thiếu Thần cũng không tránh né, chỉ khẽ cười: “Em nhìn mình xem, mới trêu chọc vài câu đã quạu lên rồi, nói em trẻ con còn không thừa nhận, thẹn quá hóa giận hả?”

Thẩm An Nhược dừng tay, sống chết cắn chặt môi, trong bụng thấy không cam tâm, lại đá anh một cái: “Đồ xấu xa!”

Quảng trường rộng lớn ngày hè luôn có mấy cô cậu nhóc mang giỏ hoa hồng đi kì kèo chèo kéo mấy cặp nam nữ. Một cô bé đáng yêu mặt mày lanh lợi chạy đến chỗ Trình Thiếu Thần: “Anh trai ơi, mua hoa hồng tặng chị gái xinh đẹp này đi.”

Trình Thiếu Thần rút mấy tờ tiền ra đưa cho cô bé.

Cô bé đặt giỏ hoa xuống, rút tiền trong túi ra đếm cả nửa ngày, cuối cùng quyết định đưa cả giỏ hoa cho Trình Thiếu Thần: “Tất cả chỗ hoa này đều là của anh, em đi đòi tiền lẻ trả lại anh.”

“Không cần đâu, em giúp anh một việc được không? Anh vô tình làm chị gái kia tức giận, em giúp anh giỡn chị ấy, làm cho chị ấy cười là được.”

Thẩm An Nhược không thèm nhìn anh, quay đầu bước đi.

“Chị ơi, hoa của chị này. Anh kia...”

Trình Thiếu Thần quay đầu lại nhanh tay lấy mấy bông hoa đặt vào tay Thẩm An Nhược: “Được rồi, em đã giận anh cả nửa tháng rồi, vẫn chưa hết giận à, con gái mà hay tức giận là nhanh già đi đấy.”

Thẩm An Nhược quay người cầu vào tay anh.

“Á... á..., em không già, em trông trẻ trung như một cô gái vị thành niên. Thẩm An Nhược, không ngờ em lại bạo lực vậy.” Trình Thiệu Thần đau quá, hít một hơi rồi nói tiếp, “Nhưng mà bình thường lúc nào em cũng kiềm chế, bây giờ phát điên cũng tốt, giúp cơ thể khỏe mạnh.”

Trình Thiệu Thần chỉ ở lại hai ngày, sáng hôm sau nữa không thấy bóng dáng anh, đến tối lại đột nhiên xuất hiện, đề nghị cô đưa anh đi xem khuôn viên trường học trước kia của cô, còn kiên quyết phải đi bằng xe buýt.

“Thiếu gia giàu có, phải chẳng rất nhiều năm rồi anh chưa đi xe buýt?”

“Cũng không lâu lắm, năm tốt nghiệp đại học anh vẫn còn ngồi xe buýt mà.”

Hai người đi dạo trong khuôn viên trường gần một tiếng đồng hồ, phần lớn thời gian Trình Thiệu Thần im lặng không lên tiếng, không giống với bộ dạng lảm nhảm tối hôm trước của anh. Thẩm An Nhược thường có cảm giác, anh tựa như bầu trời mùa hạ, tâm tính bất định, thay đổi thất thường.

Chương 8

Thẩm An Nhược đi công tác về, Trình Thiệu Thần lại tới thành phố khác. Khi mệt mỏi anh không muốn nói chuyện, điện thoại cũng không liên lạc mỗi ngày, có gọi chỉ nói chuyện ứng phó vài câu rồi gác máy. Thẩm An Nhược chẳng hiểu nổi tính khí của anh, cũng không muốn tự mình mất mặt thêm nên trừ khi có việc, ngoài ra chẳng bao giờ chủ động gọi điện. Tính ra

không chỉ là gặp mặt, đến một cuộc nói chuyện tử tế cũng đã từ rất lâu rồi. Thẩm An Nhược cảm thấy của mình hình như thiếu thiếu thứ gì đó, nghĩ đi nghĩ lại, hóa ra là đã lâu rồi không gặp hờn Trình Thiếu Thần.

Lúc Trình Thiếu Thần trở về, vừa đến sân bay đã vội vã gọi điện nói tới đến đón cô đi ăn. mấy ngày không gặp nhìn anh đen hơn, hình như cũng gầy đi nhiều.

“Gần đây công việc của anh vất vả lắm à?” Cô không nhịn được mở lời hỏi anh. Anh trước giờ vốn rất giỏi, lúc câu cá còn có thể dễ dàng giải quyết công việc với những khách hàng khó tính.

“Anh có thể coi đây là sự quan tâm đặc biệt của em đối với anh không?”

“Em chỉ là thấy kì lạ khi anh sụt cân thôi.”

“Bơi lội, tắm nắng, mùa này ở Hải Nam thời tiết rất tốt.”

“...” Thẩm An Nhược chẳng biết nói gì nên giả bộ ngó nghiêng xung quanh, từ trước đến giờ cô không mấy chú ý đến xe anh đi, giờ mới phát hiện ra: “Trình Thiếu Thần, anh có nhầm không đấy, anh lại đổi xe mới à, lại còn đi loại xe này nữa, anh có đạo đức nghề nghiệp không vậy?”

“Anh đổi việc mới, gần đây cùng bạn bè làm một số dự án, cũng sắp được ba tháng rồi. Ừa, chẳng lẽ em không biết?”

“Anh có nói gì đâu.”

“Anh nhớ đã nói với em rồi.”

“Em nhớ là không có mà.” Thực ra Thẩm An Nhược cũng không chắc chắn lắm. Mặc dù chẳng phải quá quan trọng nhưng trường hợp này giữ

vững lập trường là lựa chọn tốt nhất. Cũng may Trình Thiếu Thần không tiếp tục tranh luận nữa.

Hai người đến dùng bữa ở một nhà hàng Ý, khung cảnh hết sức tao nhã. Thảm An Nhược chỉ gọi cho mình một suất ăn trẻ em, còn đẩy phần mỳ sang cho Trình Thiếu Thần.

“Suất ăn này thường không được ngon lắm, hay em gọi một suất khác đi. Lần đầu tiên anh thấy một người lớn như em lại chọn phần ăn của trẻ em đấy. Còn nữa, từ khi nào em không ăn mỳ vậy?”

“Em đi ăn đồ Tây đều chọn suất ăn trẻ em. Nếu không biết cách kết hợp, chọn suất ăn trẻ em nếu có sai sót sẽ không bị chê cười, đây là một chị lúc mới vào công ty dạy em, sau này em cũng quen luôn, không sửa được. Chọn suất ăn trẻ em thì em mới ăn được hết, không để thừa lại quá nhiều, thể hiện em là người có giáo dục. Còn về mỳ Ý thì do em không biết dùng nĩa một cách đẹp mắt, nên tốt nhất là không ăn.”

Trình Thiếu Thần đang uống cà phê, nghe cô nói vậy thì bật cười, ho sặc sụa, thiếu chút nữa là cà phê đổ cả lên người. Anh cầm giấy ăn, vừa lau miệng vừa tiếp tục cười: “Thảm An Nhược, anh không biết phải nhận xét về em thế nào, em chẳng màng đến thể diện mà cứ nhất nhất phải thẳng thắn chân thành như thế sao?”

“Rất vui vì em có thể khiến anh vui vẻ, không cần cảm ơn em đâu.”

“Anh nhất định phải cảm ơn em, anh bị mấy cái hợp đồng điên rồ khiến mấy ngày nay không thể cười nổi. Để cảm ơn em, anh sẽ dạy em làm cách nào dùng nĩa ăn mỳ một cách tao nhã, em cuốn tròn lên như vậy là được, mặc dù có hơi phiền phức nhưng không phải tay em rất linh hoạt sao? Thực ra em còn có thể yêu cầu người phục vụ mang tới một đôi đũa.”

“Nhà hàng này cũng có đĩa hả?”

“Tại sao em không thử hỏi xem?”

Thẩm An Nhược quyết định không bị mắc lừa. Cô cũng đã ăn no, đặt đĩa mỳ kia sang một bên, cầm nĩa lên học cách cuốn mỳ, Trình Thiệu Thần thấy cảnh này thì cười ngặt nghẽo không dừng được.

Trình Thiệu Thần nhận điện thoại, chân mỳ anh cau lại, hình như có việc gấp.

“Anh đưa em về nhà trước, công ty xảy ra chuyện, anh phải lập tức qua đó.”

“Không cần đâu, anh cứ đi đi, lát em gọi xe về cũng được, bây giờ cũng không quá muộn mà.”

“Vậy em cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Thẩm An Nhược không ngờ sẽ gặp được người quen ở đây. Nhà hàng rất rộng, qua một khúc queo, đột nhiên cô bắt gặp một chị học cùng thời đại học, năm đó là cô gái rất mạnh mẽ giỏi giang, bây giờ đã trở thành một phụ nữ đầm thắm hết mức. Chị cũng nhanh chóng nhận ra Thẩm An Nhược, cô dừng bước, khẽ nói: “Em chào chị.”

“An Nhược, hóa ra em ở thành phố này.” Nhiều năm không gặp, chị Lý rất ngạc nhiên, “Hạo Dương, sao cậu không nói với tôi chuyện này.”

Thẩm An Nhược cố gắng lờ đi bóng dáng quen thuộc đó, người kia đứng đây, quay người, cười nhạt: “An Nhược, lâu rồi không gặp”, rồi quay sang Trình Thiệu Thần gật đầu chào “Tổng giám đốc Trình”.

Thẩm An Nhược thấy đầu mình ong lên, không nghe ra họ đang nói gì với nhau, chỉ loáng thoáng nghe thấy Trình Thiệu Thần và Giang Hạo Dương nói vài câu khách sáo, hình như trước đó cả hai đã từng quen biết, đàn chị kia cũng kéo cô ngồi xuống, cười với Trình Thiệu Thần và nói gì đó với anh, Trình Thiệu Thần xin phép đi trước.

Cô thấy mình đang cười máy móc, cố gắng duy trì phép lịch sự tối thiểu, điều hòa mở quá lạnh, cô rét run cầm cập. Cô đã từng nghĩ đến việc nếu như gặp lại Giang Hạo Dương thì nên nói gì, nên thể hiện thái độ ra sao, chỉ không nghĩ rằng ngày đó lại tới quá nhanh, cô vẫn chưa chuẩn bị gì cả.

Cô như người mất hồn, thần trí vẫn đang lơ lửng trên chín tầng mây, trong tiềm thức, cô bay lượn trên cao, mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn một con rối giống mình đang máy móc trò chuyện, hành động. Cô không nhớ bản thân đã nói gì, nhưng cũng không quá lo lắng vì những giao tiếp được rèn luyện hằng ngày không thể khiến cô làm ra điều gì thất lễ. Thẩm An Nhược chỉ biết khi hồn mình quay về thì bản thân đã ngồi ngay ngắn trên xe của Giang Hạo Dương. Anh cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe, không hỏi cô đi đâu.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, Thẩm An Nhược mới trấn tĩnh lại được.

“Anh về lúc nào vậy?”

“Cũng sắp được một tháng rồi.”

“Vậy sao? Chúc mừng anh được thăng chức.”

“Ừ. Công việc của em dạo này sao rồi?”

“Vâng, vẫn như cũ thôi.” Thẩm An Nhược chợt thấy buồn cười. Thật hoang đường, một cặp tình nhân đã từng có kế hoạch kết hôn với nhau lại nói chuyện đầy khách sáo, giả tạo như hôm nay.

“An Nhược, trước đây em vẫn biết cách để sống tốt. Chuyện này sẽ chẳng bao giờ khiến anh lo lắng.” Giang Hạo Dương khẽ nói.

“Chẳng phải anh cũng sống rất tốt đó sao, tới đó tu nghiệp vài tháng, giờ cả xe cả nhà đều có hết, con đường thăng quan tiến chức cũng rất rộng mở.”

“Những thứ đó dù đã có, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thành vô nghĩa. Anh đã đánh mất thứ mà anh không bao giờ có thể lấy lại được, An Nhược, em không cảm thấy điều đó sao?” Giọng Giang Hạo Dương vẫn bình thản như thể đang nói một chuyện không liên quan đến mình.

Thẩm An Nhược hơi bực mình, vì thế cũng học theo cách nói chuyện lạnh lùng vô cảm của anh: “Anh vẫn còn quan tâm đến chuyện đó sao?”

“Anh chỉ không hiểu, tại sao chúng ta lại đến nông nỗi này?”

“Em cũng không nghĩ ra nên không muốn nghĩ tới nữa. Giang Hạo Dương, mọi chuyện đã qua rồi, anh cần gì phải tỏ ra tiếc nuối như vậy, nếu thật sự để ý thì anh đã không chờ đến hôm nay mới xuất hiện.”

“An Nhược, ngày đó anh cũng dần hiểu ra, hai người chúng ta đã đi đến cùng, dù có quay lại bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng không thể tránh khỏi kết thúc này, cả hai chỉ đang gây sức ép cho nhau. Chỉ là anh không cam lòng, bất luận thế nào cũng phải nói lời từ biệt, dù không thể ở bên nhau cũng nên có gì đó gọi là chính thức, không thể nói qua loa qua điện thoại vài câu là cắt đứt cơ duyên mặn nồng mấy năm được. Lúc đó anh bận việc không dứt ra được, nhưng có một hôm xe chở bọn anh đi khảo sát ở huyện K, anh nhìn bảng chỉ đường, biết em chỉ ở cách đó một trăm cây số. Anh đã

xuống xe, nhờ mấy người trồng cây ở thôn bên cho anh đi quá giang, anh chờ em cả đêm nhưng cuối cùng lại không được như anh mong đợi.”

“Khi nào?” Thảm An Nhược hơi sững người.

“Tuần thứ năm kể từ khi chúng ta chia tay, anh ở dưới lầu đợi em, cuối cùng thấy em được một người khác đưa về. An Nhược, khi đó anh chỉ đứng cách em có chục mét mà em cũng không nhận ra.”

“Anh đã đến, sao không cho em biết?”

“Khi đó em đang chào tạm biệt Trình Thiếu Thần, đưa mắt nhìn anh ta đi khuất, khi quay đầu lại, khóe miệng em còn vương nụ cười. Anh vốn muốn xuất hiện trước mặt em nhưng trong giây phút đó, anh lại mất hết dũng khí. Đột nhiên anh cảm thấy, nếu để em ra đi như thể liệu có hạnh phúc hơn không. An Nhược, đã lâu rồi em không thấy nụ cười ấy của em nữa. Em đã quyết định chia tay, đó là sự chọn lựa cuối cùng của em. Nhìn em vui vẻ như vậy, tại sao anh lại phải phá vỡ hạnh phúc của em thêm một lần nữa? Vì vậy khi đó anh đã chọn cách ra đi, không muốn làm phiền em nữa.”

“Anh sợ...” Thảm An Nhược bỏ dở câu nói đang định thốt ra. Cô nghẹn ngào, trong tim chợt có những cảm xúc rất kì lạ, đó là những cảm xúc hỗn tạp giữa thương cảm, buồn cười, tức giận và cả không cam lòng. Người đàn ông này có thể đọc vị tình yêu một cách rõ ràng như đang đọc một bản báo cáo, lại có thể nắm bắt những tình tiết lãng mạn trong tình yêu một cách bình thản lạnh lùng, cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của anh nên dần dần mới mất đi cảm giác an toàn, liều mạng mà tháo chạy để cuối cùng lại cảm thấy không nữa. Còn bản thân cô, thật ra sớm đã trở thành một miếng thịt gà nhặt nhèo mà anh muốn vứt bỏ thật nhanh. Bất luận ra sao thì cô cũng phải cảm ơn anh, cuối cùng giờ đây cô cũng có thể cảm thấy thực sự nhẹ nhõm.

“Đều là chuyện đã qua rồi.” Thảm An Nhược yếu ớt nói.

“Đúng vậy, đều đã qua, sau này cũng sẽ không lặp lại.” Giọng nói của Giang Hạo Dương so với ban nãy càng trở nên bình thản.

Xe anh đi không quá nhanh nhưng cuối cùng vẫn đến nơi.

“Cảm ơn anh.”

“Anh tiễn em lên lầu, em đi một mình không an toàn.”

“Không cần đâu.”

Sắc trời hôm nay thật kì lạ, là đêm đen nhưng lại sáng rõ như ban ngày. Những tầng mây hạ xuống rất thấp, không khí ẩm mà oi nồng.

“Chắc là sắp mưa, dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa to, anh về đi, lái xe cẩn thận.”

“Anh tiễn em đến hành lang.”

Thẩm An Nhược không nói thêm, chỉ yên lặng cúi đầu bước đi, cảm giác Giang Hạo Dương chỉ ở cách cô có vài bước chân. Hơi thở và từng bước đi của anh nhẹ nhàng, như không hề có tiếng động.

Cô cầm chìa khóa mở cửa, nghe giọng nói của Giang Hạo Dương nhẹ nhàng vang lên sau lưng mình: “An Nhược, bảo trọng.”

Thẩm An Nhược bước vào phòng, lúc này cô dường như đã mất hết sức lực, đôi chân mềm nhũn ra, cứ thế ngồi gục trên thảm. Cô ngồi như vậy một lúc lâu, đầu óc ong ong trống rỗng, tim đập loạn nhịp làm lồng ngực đau nhói. Cô không muốn nghĩ đến những chuyện đã qua nên đã chấp nhận chọn cách bỏ chạy. An Nhược đứng lên, vào bếp lấy ra chai rượu trắng, mở

nấp uống một ngụm lớn. Hơi cay xộc lên khiến cô ho sặc sụa, nước mắt không ngừng rơi xuống. Khi hơi rượu bốc lên cũng là lúc cô thấy mọi thứ trở nên rõ ràng, nhịp tim dần ổn định trở lại, cô đứng đó tự cười bản thân mình.

Lần đó làm cá không có rượu, cô nhờ Trình Thiệu Thần đi mua giúp một chai, anh loanh quanh chán trong siêu thị rồi mua về một chai rượu Ngũ lương^[1] đóng hộp tinh tươm. Khi đó Thẩm An Nhược trêu anh một trận, không ngờ hôm nay nó lại giúp cô trị tâm bệnh của mình. Dù sao thì rượu ngon vẫn đúng là rượu ngon, lúc đưa vào miệng hơi khó chịu, nhưng khi đã uống thì lại rất sảng khoái, cô uống hết ngụm này đến ngụm khác, chớp mắt chai rượu chỉ còn lại một phần ba. Bản thân tự thấy mình thật đáng sợ, nhớ lại lúc đọc Cuốn theo chiều gió, Scarlett uống trộm rượu, xong còn lấy nước hoa súc miệng, cô cũng sợ mình trở thành một con sâu rượu nên nhân lúc còn tỉnh táo vội chạy vào bếp cất chai rượu ở chỗ cao nhất.

[1] Rượu Ngũ lương được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: Cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”. Đây là một loại rượu rất đắt của Trung Quốc.

Lần đầu tiên Thẩm An Nhược uống rượu là do Giang Hạo Dương dạy cô, khi đó cô học năm thứ nhất, anh chưa tốt nghiệp, cả hội bạn bè hẹn nhau cuối tuần lên núi Thái Sơn ngắm mặt trời mọc, anh cũng kéo cô đi cùng, buổi chiều vội vàng lên xe lửa, gần tối mới bắt đầu xuất phát từ Đại Miếu, leo một mạch đến đỉnh Ngọc Hoàng. Rạng sáng, nhiệt độ bỗng giảm xuống thấp, ánh đèn trên đỉnh núi tưởng như xa tít tắp. Thẩm An Nhược vừa lạnh vừa đói, thể lực cạn kiệt. Giang Hạo Dương dìu cô đi một đoạn rồi đưa cho cô một chai rượu nhỏ: “Em uống một chút đi, sẽ thấy ấm và khỏe hơn.” Cô uống một ngụm, vị rượu xộc lên tận đỉnh đầu, quả nhiên rượu chảy đến đâu thấy người ấm đến đó, lúc đó xem nhân thì mới biết hóa ra rượu này nặng gần bốn mươi độ. Giang Hạo Dương vẫn luôn ở sát cạnh cô, lúc leo tới Thập Bát Đàn, hình như còn để cô dựa hẳn vào người mình mà đi. Khi ấy hai người vẫn chưa thực sự thân thiết, nhưng trong tình huống lúc đó, bất

luận là ai đưa tay ra cho cô, cô vẫn sẽ cảm kích mà nắm lấy. Trước lúc mặt trời mọc, không khí vô vàn lạnh lẽo, cô đã mặc áo choàng dài và dày mà vẫn lạnh run. Giang Hạo Dương lại đưa chai rượu qua cho cô, lần này cô uống hết cả gần nửa chai rượu nhỏ làm Giang Hạo Dương hoảng sợ: “Em không say đấy chứ?”

“Không đâu.”

“An Nhược, em có tổ chất làm sâu rượu đấy.” Anh cởi chiếc áo khoác to trên người mình đưa cho cô. Trên đầu họ là bầu trời đêm trong vắt, những ngôi sao lấp lánh trên trời, trong suốt cuộc đời mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều sao như hôm ấy, trong mắt cô chỉ còn ánh cười của anh và bầu trời sao lấp lánh. Sáng sớm hôm đó mặt trời bị tầng tầng lớp lớp mây mù che phủ, cuối cùng họ không có cơ hội ngắm mặt trời mọc. Nhưng trong kí ức của Thẩm An Nhược đã có thêm một bầu trời đầy sao, bầu trời sao lấp lánh như vậy cô đã không còn nhìn thấy dù vài năm sau cô có lên núi Thái Sơn lần nữa.

Thật đáng buồn, có lẽ bản thân cô thật sự có khả năng để trở thành con sâu rượu. Uống gần hết nửa chai rượu Ngũ lương mà vẫn thấy tỉnh táo, đã vậy vẫn còn sức để nhớ lại chuyện xưa.

Ánh chớp đầu tiên lóe lên, hệ thống chiếu sáng trong phòng đột nhiên tắt ngấm, bốn bề chỉ còn là bóng tối bao phủ, giơ tay ra cũng không thấy năm đầu ngón tay. Trong căn phòng tối om, Thẩm An Nhược thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ hãi chỉ muốn hét lên, cuối cùng bịt chặt lấy hai tai, mấy giây sau đó là liên tiếp những tiếng sấm rền vang bên ngoài khiến cô dù có bịt tai vẫn nghe thấy.

Cô vốn sợ bóng tối và những ngày có dông, hồi nhỏ mỗi khi có sấm sét, ông nội sẽ bịt tai, che hai mắt cô lại, ôm lấy cô đi đi lại lại trong phòng, bằng không cô chỉ cần nghe thấy tiếng sấm thì sẽ khóc rất to. Cô vĩnh viễn

không thể quên cái đêm của nhiều năm về trước, cũng là một đêm mưa to sấm chớp như đêm nay, cô giật mình tỉnh dậy có thể là vì tiếng sấm cũng có thể là vì đau quá, lúc cô xuống khỏi giường thì bỗng nhìn thấy máu loang lổ trên tấm ga giường màu trắng. Cô sợ đến mức muốn hét lên mà không nổi, hoảng hốt chạy đến mở cửa phòng bố mẹ nhưng trong phòng không một bóng người. Ngoài cửa sổ, những ánh chớp vẫn tiếp tục lóe lên, hình như muốn đập vỡ tất cả, mấy giây sau, căn phòng chìm vào bóng tối, có lẽ sét đã đánh đứt dây cáp điện. Thẩm An Nhược cuộn mình trong chăn, ngồi co ro trên mặt đất run rẩy, muốn khóc cũng không khóc được. Cho đến tận sáng hôm sau, khi cha mẹ với đôi mắt sưng đỏ trở về nhà, cô mới biết người thương yêu cô nhất, ông nội của cô, đã bỏ cô mà đi. Sau này lớn lên, mỗi khi có tiếng sấm chớp, bóng tối, máu tươi và cái chết đã trở thành nỗi sợ hãi của cô, cả đời cô không thể quên được.

Vậy mà đêm nay, những kí ức về đêm đó lại tái hiện một lần nữa, rõ ràng hơn bao giờ hết. Thẩm An Nhược dán mình vào góc tường chậm chạp lần mò, mỗi giây trôi qua đều cảm thấy đau đớn, cô nhớ trong túi xách của mình có chiếc đèn pin nhỏ, rõ ràng chỉ cách mấy mét mà như không thể tiến lại gần. Lại một ánh chớp nữa lóe lên, cô cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng cũng nhờ đó mà cô nhìn thấy đường đi, vội vàng chạy ra đến cửa, sờ được chiếc túi xách vẫn nằm trên mặt đất. Cô muốn tìm đèn pin nhưng cuối cùng lại rút điện thoại ra, ánh sáng le lói của chiếc đèn pin đã cứu cô, cô muốn nghe thấy giọng của một ai đó để tự an ủi bản thân rằng cô không bị Thượng đế ném lên một hoang đảo nào đó. Điện thoại ấn nút “Gọi đi” cô mới nhìn rõ là cuộc gọi cho Trình Thiếu Thần, cô không định tìm số của anh nhưng chẳng hiểu sao lại ấn luôn vào cuộc gọi nhờ mà trước đó anh đã gọi. Cô vội vàng định cúp điện thoại nhưng Trình Thiếu Thần đã bắt máy. Khi giọng nói của Trình Thiếu Thần từ nơi nào đó vang lên, Thẩm An Nhược cảm thấy sự sợ hãi của mình bỗng vơi đi rất nhiều.

“...”

“Thẩm An Nhược, em có đó không? Tại sao không nói gì?”

“...”

“Mưa dông thì không nên nghe điện thoại, rất nguy hiểm, về sau phải chú ý.”

“...”

“Sao em không nói gì? Em uống rượu hả?”

“... Sao anh biết?” Thẩm An Nhược cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh để mở lời.

“Anh ngửi được mùi rượu.” Trình Thiếu Thần cười, Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy an tâm hơn phần nào.

“Tìm anh có việc hả?”

“Không có gì, em gọi nhầm số, em cúp máy ngay đây.”

“Có tài liệu của em để quên trên xe anh, cần anh mang sang cho em không?”

“Không cần, cũng không gấp. Anh giải quyết xong việc ở công ty rồi hả?”

“Ừ.”

Cuộc điện thoại bỗng rơi vào im lặng. Lại một tiếng sấm vang lên, theo bản năng Thẩm An Nhược, để điện thoại xa ra một chút, đang định tắt đi thì

nghe tiếng Trình Thiệu Thần vang lên: “Thẩm An Nhược, em đang khóc hả?”

Cô chết lặng, vừa rồi rõ ràng cô có khóc, nhưng chính cô cũng không nghe thấy tiếng khóc của mình, cô tự hỏi có phải Trình Thiệu Thần đang đứng đối diện trong đêm tối mà cô không nhìn thấy anh hay không, đột nhiên nỗi sợ hãi lại ùa về. “Tòa nhà bị cắt điện rồi, em rất sợ bóng tối.” Hình như cách nói này có thể lấy lại cho cô chút ít thể diện.

Tiếng cười của Trình Thiệu Thần vang lên trong điện thoại: “Không bị cắt điện đâu, chỉ có phòng em là tối thôi, chắc là đứt cầu dao.”

Cầu dao tổng nằm cửa chính, ngay trên đầu cô. Mò được đèn pin trong túi xách, quả nhiên là cầu dao tổng bị đóng. Ánh sáng lại tràn ngập căn phòng, sáng đến nỗi cô không mở nổi mắt, Thẩm An Nhược dần dần lấy lại được nhịp thở, tim cũng đập chậm hơn, cảm thấy mình như sống lại, sinh lực trở về, lúc đó não bộ mới linh hoạt như cũ: “Trình Thiệu Thần, sao anh biết chỉ có phòng em là tối? Anh đang ở đâu thế?” Đầu dây bên kia chỉ im lặng rồi ngắt điện thoại.

Vừa nãy có ánh chớp lóe lên, hình như anh đang ở bên ngoài. Thẩm An Nhược chột cảm thấy lo lắng, lập tức gọi điện lại, may thay tiếng điện thoại vẫn rất rõ ràng, tiếng tút tút vang lên, cô thấy bất an. Phải đến sáu, bảy hồi chuông, điện thoại mới được kết nối, cô vội vàng hỏi: “Anh đang ở đâu? Anh không sao chứ?”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng nhưng giờ có thể nghe thấy tiếng thở của anh. Có lẽ phải một lúc lâu sau, hoặc cũng có thể là chỉ trong chốc lát, giọng nói của Trình Thiệu Thần mới vang lên, nghe không nhận ra cảm xúc gì của anh: “Thẩm An Nhược, đột nhiên anh nhớ đến lần chúng ta gặp nhau ở quán rượu.”

Thẩm An Nhược im lặng, tựa như đang đợi anh nói tiếp, lại không biết thực ra mình đang đợi cái gì, sâu thẳm trong trái tim có điều gì đó mơ hồ lo sợ.

“Anh rất muốn biết, lời đề nghị tối hôm đó của em có hiệu lực không?”

Thẩm An Nhược thấy trong tim mình có gì đó sụp đổ. Cô đã uống không ít rượu, mặc dù còn khá tỉnh táo nhưng phản ứng vẫn chậm hơn so với bình thường, gây ảnh hưởng đến suy nghĩ. Hoặc có lẽ về cơ bản cô không muốn nghĩ, chỉ tiếp tục hỏi anh: “Anh đang ở đâu?” Đầu dây bên kia không ngắt điện thoại nhưng cũng không có tiếng trả lời.

Thẩm An Nhược cầm điện thoại ngẩn ra vài giây, tâm trí dần trở nên mơ hồ hỗn độn, những cảm xúc không thể gọi tên dâng lên, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, cô đứng lên mở cửa phòng. Đèn cảm ứng ở hành lang sáng lên, Trình Thiếu Thần đang đứng ở tay vịn cầu thang, người và đầu tóc đều hơi ướt, vẻ mặt rất nghiêm túc, chỉ có lúm đồng tiền là càng thêm sâu, đáy mắt như có ý cười. Nhìn cô đứng ở cửa, anh mỉm cười: “Em đang dùng hành động thực tế để đón chào anh phải không?” Giọng nói của anh ấm nhưng khàn, hoàn toàn không giống trước đó.

Thẩm An Nhược nhanh chóng nhận ra mình lại bị anh lừa giỡn, quay người vào muốn đóng cửa nhưng không nhanh tay bằng Trình Thiếu Thần, trước khi cô kịp đóng cửa, anh đã chặn lại. Cô sợ làm anh bị thương nên dừng lại, bực mình cắn môi, hoàn toàn bất ngờ khi anh ngay lập tức đẩy cô vào trong, đá cửa đóng lại, khóa trái, đẩy cô áp sát tường, môi anh phủ lên môi cô, dường như muốn cướp đi hết hơi thở của cô.

Thẩm An Nhược không kịp phản ứng, hoảng loạn đặt tay lên lồng ngực anh ngăn không cho anh tiến lại gần thêm, nhưng hai tay đã bị một tay anh giữ chặt đặt ra sau lưng, tay còn lại ôm chặt eo cô, làm cô càng ép chặt anh. Thẩm An Nhược hoàn toàn mất tự chủ, ý thức cũng mất sạch, ý niệm muốn

phản kháng bỗng chốc tiêu tan, để mặc anh cưỡng đoạt, khuấy đảo cho đến khi cô được anh bế lên đặt trên giường. Cô bỗng cảm thấy choáng váng tâm trí trở nên mơ hồ, chỉ cảm nhận được bàn tay và bờ môi anh đang chu du trên khắp cơ thể mình, đến nơi nào là nơi ấy bùng lên những ngọn lửa nhỏ.

Trời mùa hè nóng nực, quần áo không mặc nhiều, cho đến lúc này, cơ thể cô đã lộ lộ ngay trước mắt anh. Thân thể Thẩm An Nhược như chìm vào bến mê, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên trong tim, ý thức cũng rời bỏ, chỉ còn bản năng đang trỗi dậy. Trình Thiệu Thần đột nhiên dừng lại, ngẩng lên một chút, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Em có nhận ra anh là ai không?”

Đôi mắt anh sâu thẳm mà trong suốt, lúc này như ẩn chứa thứ cảm xúc mơ hồ nào đó cũng hết như cảm giác đê mê trên cơ thể cô lúc này. Thẩm An Nhược không trả lời, chỉ vươn cánh tay ôm cổ anh, rướn người áp đôi môi lạnh lẽo của mình lên làn môi ấm áp của Trình Thiệu Thần. Trong một thoáng, khi Trình Thiệu Thần tiến vào cơ thể cô, tiếng kêu đau đớn của cô tan biến nơi đầu môi anh.

Sấm chớp đã ngừng, mưa ngày càng to, từng hạt từng hạt đập mạnh vào cửa sổ, như thể muốn nhấn chìm tiếng thở hỗn hển của hai người. Trong phòng vô cùng oi bức, điều hòa và quạt đều chưa được mở, Thẩm An Nhược thở ra, toàn thân đau nhức, mồ hôi tuôn chảy, cảm giác trong phòng lẫn bên ngoài kia, cả trong và ngoài cơ thể cô đều bị nước bao bọc, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Đến nửa đêm, khi mọi thứ tĩnh lặng, mưa cũng đã tạnh, nước mắt cô vẫn lặng lẽ rơi, hình như muốn đem tất cả nước mắt suốt bao năm qua chất chứa trong lòng trào ra bên ngoài. Thẩm An Nhược không muốn đánh thức Trình Thiệu Thần, nhẹ nhàng cuộn mình lăn ra tận mép giường, cách anh thật xa, hoàn toàn không một tiếng động nào. Đột nhiên Trình Thiệu Thần trở mình, lồng ngực áp chặt vào lưng cô, giơ tay ra ôm lấy cô, nhẹ nhàng trượt lên phần eo của cô. Hơi thở của cô trong phút chốc như dừng lại, đến cả nước mắt cũng ngừng theo, anh chỉ khẽ lấy tay mình nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. Cô tiếp tục im lặng nhưng cảm

thấy không thoải mái chút nào, khẽ thở dài. Tiếng Trình Thiệu Thần vang lên sau lưng cô, thật trầm, thật thấp: “Em như vậy khiến anh cảm thấy mình vừa phạm trọng tội, hơn nữa còn thất bại hoàn toàn.”

[©DTV](#)

Cô quay người lại gồi đầu lên cánh tay anh, rồi được anh ôm thật chặt. Thẩm An Nhược kéo chân lên, ngấp ngừng: “Em chỉ nhớ đến ông, rất nhiều năm trước, ông cũng mất trong một đêm mưa gió như vậy.”

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Để một số chuyện chính thức trở thành dĩ vãng cần rất nhiều dũng khí để nhìn thẳng vào nó. Có lẽ mình thực sự rất yêu Giang Hạo Dương, đã từng là như thế, có lẽ cho tới tận bây giờ tình yêu ấy vẫn luôn nhiều hơn những gì mình thừa nhận, vì thế mới tính toán so đo, lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân không được rơi xuống vũng bùn, tôn nghiêm danh dự chẳng còn, đến cả lời từ biệt anh cũng không quá xem trọng. Cuối cùng tất cả cũng đã qua, thế cũng tốt, thật sự tốt.

Giữa người với người luôn phải tìm một điểm cân bằng mới có thể duy trì mối quan hệ hòa bình, yên ổn. Như Trình Thiệu Thần, mình lợi dụng anh ấy, vì thế cũng cam tâm tình nguyện bị anh ấy lợi dụng, hoàn toàn không muốn đi sâu tìm hiểu ý định của anh ấy là gì, lúc nào anh ấy mới dừng trò đùa của mình lại, cũng hoàn toàn không để tâm.

Đôi khi, vũng lòng và buông xuôi có lẽ cũng chỉ trong suy nghĩ. Người có lúc muốn hồ đồ lại không thể hồ đồ được, chi bằng cứ để thế này đi.

Thẩm An Nhược vốn cho rằng quan hệ giữa mình và Trình Thiệu Thần sẽ nhạt dần đi, nhưng sự thật là mọi chuyện vẫn như cũ. Hai người vẫn hẹn hò ăn uống, thi thoảng liến lấu đầu khâu cùng nhau, không quá căng thẳng mà cũng chẳng lạnh nhạt xa cách. Buổi tối gặp nhau, anh sẽ kiếm có để ở lại nhà cô, hoặc bắt cô ở lại nhà mình. Quan hệ nam nữ đặc biệt là khi ở chung sẽ xuất hiện những ràng buộc về thể xác, giữa hai người cũng dần nảy sinh tình cảm. Ban đầu Thẩm An Nhược thấy khó thích nghi nhưng dần dần cũng quen. Trước đây cô thường bị mất ngủ, hay nằm mơ, mơ xong tỉnh lại thường không ngủ được. Nhưng khi ở trong vòng tay của Trình Thiệu Thần, cô lại có thể ngủ một cách ngon lành, cũng có khi bị đánh thức bởi những giấc mộng, nhưng chỉ cần nghe tiếng tim đập và hơi thở đều đều bình yên của anh, cô lại cảm thấy an lòng, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Có lúc cô đã từng nghĩ rằng nếu quan hệ giữa hai người kết thúc thì bản thân liệu có lưu luyến hay không. Cô cảm thấy phải cố gắng nhiều hơn để không lưu luyến và lún quá sâu, nhưng có lẽ thất vọng một chút cũng là điều khó tránh khỏi.

Một lần cuối tuần, Trình Thiệu Thần dụ dỗ thành công An Nhược đến nhà anh gói sủi cảo, rõ ràng anh không thích ăn sủi cảo, hôm đó cũng không phải ngày lễ. Thật ra từ trước đến nay Thẩm An Nhược chưa bao giờ tự tay mình làm sủi cảo, vốn định mua sẵn vỏ bánh và nhân, nhưng Trình Thiệu Thần cho rằng như vậy thì không tình cảm và chẳng phải là thực sự làm bánh, nhất quyết đòi cô phải tự tay nhào bột, làm nhân, khiến người cô rất nhếch nhác. Anh ở bên cười vui vẻ, thỉnh thoảng cũng chạy ra phụ giúp cô một chút nhưng càng giúp càng rối khiến Thẩm An Nhược hoài nghi hình như anh đang có ý phá mình.

Anh có người giúp việc theo giờ, cứ cuối tuần sẽ đến dọn dẹp, lại thích làm khó Thẩm An Nhược, anh luôn nghĩ ra những món ăn kì lạ để cô thử nghiệm trong bếp. An Nhược thường mặc kệ nhưng cuối cùng vẫn bị lừa. Về cơ bản, cô cũng được tính là mẫu phụ nữ khéo léo, nhưng chẳng hiểu sao hết lần này đến lần khác vẫn bị anh đưa vào thế bí, lần nào cũng biến

nhà bếp trở thành bãi chiến trường, có khi mấy món cô làm còn không thể ăn nổi, vậy mà anh vẫn hớn hờ vào ăn vụng, Thẩm An Nhược cũng tranh thủ nhét thứ vừa khó ăn vừa khó coi đó vào miệng anh.

Cô sợ nhất là làm vỏ bánh, hồi nhỏ ở nhà bà bị lấy chày cán bột vụt vào lòng bàn tay nên để lại trong lòng cô không ít ám ảnh. Sủi cảo cô nặn hình thù rất xấu xí, Trình Thiệu Thần vừa cười nhạo vừa đi rửa tay rồi vào giúp cô, không ngờ anh biết nặn bánh, bánh anh làm rất đẹp, khiến Thẩm An Nhược phải nhìn anh bằng con mắt khác.

“Có gì kì lạ đâu. Hồi nhỏ anh sống cùng bà ngoại, mỗi lần làm bánh đều là anh làm vỏ bánh rồi chờ bà gói bánh, bà vừa làm vừa sai anh lấy thêm ít bột rắc lên trên. Anh còn biết hấp bánh nữa, bà ngoại bị đau lưng, thường là anh nhồi bột rồi mới đưa cho bà. Ấy, em đừng có nghi ngờ anh như vậy, đến cả màn thầu táo đỏ dùng trong dịp năm mới anh cũng có thể làm đấy.”

“Anh nhìn ra bên ngoài đi, có con trâu đang bay bên ngoài kia.”

“Em thật là không biết khiêm tốn, thấy anh thông minh hơn em thì xấu hổ lắm à. Em vụng một chút cũng không sao, anh không để bụng đâu.”

Thẩm An Nhược bị anh trêu chọc, bực mình không nói lại được liền đẩy anh ra ngoài, không cho anh bước vào bếp nữa. Cô ở trong bếp buộc lại tạp dề, lấy vải buộc lên đầu, bị Trình Thiệu Thần nhìn thấy, cười cô ăn mặc theo phong cách “cô gái Hà Lan” thịnh hành trong năm tới, thật biết nắm bắt xu hướng của thời đại, còn dùng điện thoại chụp lại mấy bức.

Hai người họ hết như đang chơi một trò chơi gia đình. Thẩm An Nhược thầm nghĩ, người đàn ông kia có lẽ hồi nhỏ đã nhìn lên mấy cô bé chơi trò chơi gia đình, đóng vai nấu ăn chăm em thì cũng muốn tham gia nhưng sợ mất mặt, bây giờ mới có dịp chơi, vì vậy mới biến thái thế này. Chỉ nghĩ đến đó thôi cô đã không nhịn được cười.

Đồ ăn sắp xong thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiếng của Trình Thiều Thần vọng ra từ phòng khách, có vẻ không vui lắm: “Đúng, đang ở nhà... Không cần lên đâu, lúc đến nơi gọi điện thoại là được, tôi sẽ tự đi xuống lấy... Được rồi, biết rồi.”

Thẩm An Nhược thò đầu ra hỏi: “Có khách à?”

“Không, chuyên phát nhanh của công ty, có một kiện hàng thôi.”

Vài phút sau chuông cửa vang lên, Thẩm An Nhược chẳng thấy anh có động tĩnh gì bèn chạy ra xem, rất bất ngờ khi thấy Trình Thiều Thần với một ông cụ đang giằng co nhau ở cửa. Nhìn thấy cô, ông cụ mỉm cười, quay qua Trình Thiều Thần, hỏi: “Không mời ta vào uống trà hả? Đây là kiểu tiếp khách gì vậy?”

Trình Thiều Thần nghiêng người để ông bước vào.

“Có cần cởi giày không?”

“Không cần.”

“Thích tha đất vào nhà hả?”

Thẩm An Nhược thấy hơi khó xử, tiến lên hay lùi lại cũng không được, người đàn ông tiến về phía cô: “Cô gái, lấy cho ta một đôi dép đi trong nhà.” Cô nhìn Trình Thiều Thần, thấy anh không có phản ứng gì đành nghe theo.

Ông cụ đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà, từ tốn ngồi xuống sofa, chỉ tay vào Trình Thiều Thần: “Ngồi đi.”

Thẩm An Nhược quen biết Trình Thiệu Thần cũng không phải chỉ trong một sớm một chiều, rất nhiều loại phản ứng của anh cô đã được chứng kiến, nhưng kiểu phản ứng bị động thì chưa bao giờ thấy, nhất là vẻ cười gượng gạo này. Ông cụ chẳng đếm xỉa gì đến anh, tươi cười quay về phía Thẩm An Nhược: “Cháu là...”

Trình Thiệu Thần mím chặt môi, vốn không muốn trả lời, ông cụ ngồi trên ghế cũng chỉ nhìn về phía cô. Thẩm An Nhược cảm giác đầu mình tê rần, ông cụ này và Trình Thiệu Thần có ngoại hình khá giống nhau, phong thái và cách nói chuyện lại y hệt, cô cũng đã lờ mờ đoán ra người này là ai. Trình Thiệu Thần có thể lờ ông đi nhưng cô thì không, đành ngượng ngùng trả lời: “Cháu là người dọn vệ sinh làm việc theo giờ.”

Ông cụ cười thành tiếng: “Con đúng là sáng tạo, tìm một cô giúp việc trẻ trung, xinh đẹp, giúp ta pha một chén trà nhé.” Thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, ông chợt ngừng lời, sau lại bổ sung thêm, “Trà xanh, loại nào cũng được, nếu như không có thì cho ta nước lọc cũng không sao.”

Thẩm An Nhược đi pha trà, tiện tay lấy cho Trình Thiệu Thần một cốc nước lọc, anh rất ít khi uống trà. Ông cụ hình như đang nói gì đó, giọng rất nhỏ, thấy cô ra liền ngẩng đầu lên mím cười hiền từ với cô, chỉ có điều nụ cười như ẩn chứa điều gì đó rất sâu xa: “Cháu làm cơm có đủ cho ba người ăn không?” Thấy Thẩm An Nhược gật đầu, ông liền ấn điện thoại: “Các anh đi ăn cơm đi, bốn mươi phút sau đón ta.”

Cô bị kẹt ở giữa, cảm thấy vô cùng khó xử, đang định lấy cớ có việc để đi trước, thì Trình Thiệu Thần ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nếu em có việc thì cứ về trước đi.” Thẩm An Nhược thấy đúng như ý nguyện, toan đứng dậy, không ngờ ông cụ lại mở miệng: “Cậu hai Trình, gia giáo của cậu đâu hết rồi, bây giờ là mấy giờ rồi, cậu có thể để một cô gái bụng đói mà đi sao?”

Bữa cơm này xem ra chỉ có mỗi ông Trình Hưng Hoa là vui vẻ, thoải mái nhất. Cô chỉ làm hai món rau, thêm một món canh, ngoài ra có sủi cảo, thế mà lại được khen ngợi hết lời:

“Rau cần tây xào rất vừa lửa.”

“Măng tây xào thịt, cháu đã ướp qua với muối phải không, vị cũng rất ngon.”

Thẩm An Nhược chỉ có thể khiêm tốn mà nhận lời khen của ông. Thực ra từ đầu đến cuối chỉ có mình ông lão nói chuyện, Trình Thiếu Thần không hề mở miệng xen vào.

“Thiếu Thần, mẹ con trước nay không nấu ăn, con có nhớ hồi nhỏ có lần các con suýt bị ngộ độc không?”

“Con không nhớ.”

“Sang tuần bớt chút thời gian về thăm mẹ con, dạo này mẹ con bị đau đầu, cả ngày cứ nhắc đến tên con khiến ta cũng phát bực.”

“Sang tuần con đi công tác.”

“Món sủi cảo này có vị giống món bánh mà bà con làm năm đó. Chậc, hôm nay là sinh nhật bà, chớp mắt mà bà đã đi được bao nhiêu năm rồi.”

Cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng mở miệng, nói một câu dài nhất trong suốt ba mươi phút trở lại đây: “An Khải sắp đóng cửa hay sao mà tự nhiên ngài Trình lại rảnh rỗi vậy?”

Thấy anh cuối cùng cũng chịu mở lời, ông lão lại cười: “Ta không hiểu, An Khải với con có liên quan gì đến nhau đâu, nếu nó sụp đổ thì con được

lợi lộc gì?”

Trình Thiệu Thần cúi đầu tiếp tục cắm cúi ăn, vừa lúc tiếng chuông điện thoại vang lên bèn đứng dậy, quay người đi ra ban công: “Con đi nghe điện thoại.”

Bàn ăn thiếu mất một người, áp lực bỗng nhiên giảm đi nhiều, thật ra thì mọi người đều đã no. Thẩm An Nhược thay xong quần áo, cảm thấy không còn khó xử như ban nãy. Trình Hưng Hoa cũng không làm khó cô, chỉ hỏi cô một vài câu về gia đình, nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, trong nhà có những ai, không vạch trần lời nói dối ban nãy của cô, cũng không hỏi quá nhiều vấn đề riêng tư. Thẩm An Nhược không dám nói dối thêm đành thành thật trả lời.

“Thiệu Thần nhà chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí không được bình thường lắm, từ nhỏ đã không có cách nào nói được nó. Cháu chỉ cần mặc kệ nó là sẽ không bị nó bắt nạt.”

Điều này là có ý gì đây, cha con nhà này thật khó đối phó. Thẩm An Nhược đang vắt óc nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Trình Thiệu Thần đã quay lại: “Ngài Trình, xe của ngài đang đợi ở dưới lầu rồi.”

Thẩm An Nhược dọn dẹp phòng bếp, Trình Thiệu Thần ngồi dựa lưng vào sofa trong phòng khách, không hề có ý định động tay vào việc gì. Thẩm An Nhược cũng không cần anh giúp, càng đỡ gây thêm phiền phức.

“Anh có thể nói với em là bố anh đến để em tránh đi mà.” Thẩm An Nhược nghĩ lại chuyện ban nãy, có chút giận dữ.

“Tại sao em phải tránh mặt? Cũng không phải là người em không thể gặp.”

“Vừa rồi mắt mặt quá, đã thế anh lại không giúp em giải vây.”

“Em đâu có ngốc đến mức tình huống đó mà không đối phó được, chẳng nhẽ bao nhiêu năm làm việc của em là vô ích hả? Huống hồ anh cũng không biết nên giải vây giúp em kiểu gì nữa.”

“Làm gì mà anh với bố anh cứ như thù địch vậy? Ông lớn tuổi rồi mà còn phải chăm lo chuyện của anh.”

“Chắc, em bị bố anh mua chuộc rồi sao? Em phát hiện ra lấy lòng ông ấy tốt hơn là lấy lòng anh rồi hả?”

Thẩm An Nhược giả vờ không nghe thấy.

“Có điều, trước nay ông ấy đều không hài lòng với mấy người ở cạnh anh, hôm nay lại có thiện cảm với em. Nay, em phải cẩn thận, đàn ông lớn tuổi càng đáng sợ hơn đấy, em ngốc nghếch thế, căn bản không phải là đối thủ của ông ấy đâu.”

“Anh bị thần kinh hả!” Cô vừa rửa tay xong, cố ý vẩy nước vào người anh: “Có lẽ là do em vừa nông dân vừa thô tục, khác xa với mấy cô nàng tiểu thư đài các của anh trước kia, hợp với cách đánh giá của các cụ thì sao.”

Trình Thiệu Thần cười phá lên, biếng nhác ngả người ra ghế: “Cái này là em nói đấy nhé.”

Thẩm An Nhược dọn dẹp nhà bếp xong, không nhịn được quay sang anh: “Anh với bố giận nhau làm gì. Là người nuôi dưỡng anh, không phải kẻ thù của anh, anh không sợ bác bị anh làm cho tức giận mà sinh bệnh hả, lẽ nào anh không cảm thấy phiền lòng?”

“Đã nhiều năm rồi không nói chuyện với ông ấy, cũng quên mất cảm giác ở chung như thế nào rồi.” Trình Thiệu Thần thở dài, “Có chút mâu thuẫn với ông, nhưng vẫn chưa giải quyết được.”

“Cha con với nhau mà còn có mâu thuẫn gì? Trừ phi ông ép anh học môn anh không thích, ép anh đi học trường không mong muốn.”

“Còn gì nữa?”

“Hoặc là ông làm chuyện có lỗi với mẹ anh, anh thay mẹ trút giận? Cũng có thể... phá vỡ mối tình đẹp đẽ của anh?... Thậm chí không chỉ một lần?”
Thẩm An Nhược bổ sung thêm.

Trình Thiệu Thần cười lớn: “Thẩm An Nhược, lúc em nói nhiều hóa ra lại đáng yêu như vậy, sao mà em thông minh thế, đoán ra mọi chuyện một cách chính xác.”

“Trong tiểu thuyết và phim ảnh đều có những tình tiết như thế.” Thẩm An Nhược nhìn anh đầy coi thường.

Hai người đi ăn ở một nhà hàng đúng vào giờ cao điểm nên phải đứng đợi một lúc lâu. Trình Thiệu Thần đã mất kiên nhẫn, đến nói chuyện điện thoại cũng có thể nhận ra anh đang tức giận:

“Không được... đây là mức thấp nhất rồi. Không, không cần thương lượng thêm gì cả, cứ như vậy đi... Được rồi, vậy tôi sẽ chờ xem. Tạm biệt.”

“Tôi với anh ta không có gì để nói. Anh bảo là tôi đã ra nước ngoài... Không cần chủ động liên lạc với họ, cứ để họ tự gọi lại, anh không hiểu rằng ai nóng vội trước sẽ rơi vào thế bị động sao... Vấn đề này có cần thiết phải hỏi tôi không? Tôi trả lương cho anh để làm gì?”

“Đưa A23 vào danh sách từ chối giao dịch của chúng ta. Bọn họ cũng không phải là lựa chọn duy nhất của chúng ta... Đúng, sau này phải chú ý, đừng nhắc đến họ trước mặt tôi.”

Thẩm An Nhược cảm thấy hoàn toàn xa lạ với một Trình Thiếu Thần đang đứng trước mặt mình. Rõ ràng anh là một người rất bình tĩnh, giọng điệu luôn ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, càng nhìn càng thấy lạnh lẽo. Thấy cô quay sang mình, Trình Thiếu Thần mỉm cười: “Không có gì, gần đây việc công ty hơi bận rộn một chút.”

“Có rắc rối gì à?”

“Không. Là rắc rối của người khác.”

Khi anh cười, mắt anh lên ánh sáng vô cùng ấm áp, tựa như ánh mặt trời sau cơn mưa. Đồ tắc kè hoa! Thẩm An Nhược nhủ thầm trong lòng, đột nhiên cảm thấy con người trước mắt mình thật đáng sợ. Trình Thiếu Thần cũng tiện tay tháo luôn pin điện thoại của mình ra.

Thức ăn của nhà hàng đưa lên rất chậm chạp, phục vụ cũng không tốt.

“Anh không hiểu, mỗi lần ăn phải đợi ít nhất là ba mươi phút, phục vụ so với tiêu chuẩn cũng kém hơn rất nhiều mà em lại cứ khăng khăng đến đây ăn.” Trình Thiếu Thần phàn nàn.

“Món măng thái sơi ở đây là ngon nhất, nhà hàng nào cũng không bằng.”

“Bởi vì em phải đợi quá lâu nên đã đói mềm rồi chứ sao, cho em ăn mầm đá cũng thấy ngon.” Trình Thiếu Thần rút điện thoại ra không biết để làm gì, có lẽ nhớ ra mình đã tháo pin điện thoại nên nói với Thẩm An Nhược: “Cho anh mượn điện thoại của em.”

Thẩm An Nhược cũng chán vì phải chờ đợi, đang xem Tom và Jerry trên điện thoại, lúc đưa qua cho anh vẫn chưa thoát về màn hình chính. Trình Thiệu Thần nhìn màn hình điện thoại, cười cười bĩu môi: “Trẻ con.”

Thực ra gần đây hai người lại cãi nhau một trận, chiến tranh lạnh mấy ngày liền mà vẫn kiên quyết không chịu gặp mặt nhau. Đã hai ngày Trình Thiệu Thần không gọi điện thoại cho cô, Thẩm An Nhược nghĩ thầm, vậy là Game Over, cuối cùng đã kết thúc, một cảm xúc kì lạ nhói lên trong tim, vừa có gì đó vui mừng lại có chút thất vọng. Hai ngày sau anh mới gọi điện cho cô, giọng điệu ấm áp, thái độ cũng nhẹ nhàng, không nhắc gì đến chiến tranh giữa hai người.

Mấy chuyện làm nũng hay giận hờn gì đó Thẩm An Nhược không rành, cô cũng cố gắng quên đi chuyện cãi cọ vừa rồi, chỉ có điều trong lòng khó tránh khỏi đôi chút buồn bực, không thêm tươi cười khi nhìn thấy anh, nhưng Trình Thiệu Thần cũng không để ý.

Trình Thiệu Thần trả điện thoại, cô lại tiếp tục xem phim hoạt hình của mình, chỉ nghe giọng người đối diện vang lên: “Tháng sau anh đi Paris. Không phải em vẫn muốn đi Pháp sao? Em xin nghỉ mấy ngày đi cùng anh đi.”

“Tháng sau công ty rất bận.”

Trình Thiệu Thần cười: “Sao em luôn bận hơn Chủ tịch Nghê vậy nhỉ? Trong danh sách mười nhân viên xuất sắc nhất công ty năm nay không có em à?”

Thẩm An Nhược nhướn mày nhìn anh: “Em là người thứ mười một, cảm ơn anh. Em chỉ muốn đi xem cánh đồng hoa oải hương ở Provence mà thôi nhưng mùa này lại không có hoa.”

“Vậy đến thăm bảo tàng Louvre và đại lộ Champs-Élysees cũng được. Nếu có thời gian đi Venice du lịch.”

“Công ty đang cắt giảm biên chế, anh dụ em trốn đi chơi ngay lúc nước sôi lửa bỏng này sao? Em mà mất bát cơm thì anh được lợi gì?”

“Tại sao lại không được lợi lộc gì, nếu như em không có cơm ăn thì lấy anh làm phiếu cơm dài hạn cũng được, để đề phòng lúc anh không vui sẽ để em đói dài dài, em cũng sẽ không dám hung hăng ngang ngược khi ở với anh nữa.”

Thẩm An Nhược cũng nhạo lại anh: “Công ty anh muốn chen chân vào ngành công nghiệp ăn uống hả?”

“Cũng có ý định như vậy, chỉ có điều hiện tại đang nghiên cứu ngành chăn nuôi.” Anh nhìn Thẩm An Nhược bực mình cắn môi không nói được câu nào, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền. “Ví dụ nhé, Thẩm An Nhược không thích đồ trang sức ngọc ngà, không hiểu đồ hàng hiệu, không tiêu xài lãng phí, ăn uống lại không tốn là bao, như vậy chi phí chăn nuôi sẽ cực thấp, chẳng mấy chốc mà đạt mục tiêu.”

Thẩm An Nhược muốn ném điện thoại vào anh nhưng mọi người xung quanh quá đông, bảo vệ hình tượng của mình là thượng sách vì thế làm như không nghe thấy, trấn tĩnh ngồi uống nước.

Trình Thiệu Thần vẫn tiếp tục nói: “Em thật sự không muốn cân nhắc chút nào sao? Công việc này của em cho dù có mất đi cũng không đáng tiếc lắm đâu? Anh chỉ cảm thấy kì lạ, đến cả anh mà em cũng lười ứng phó, vậy làm sao em có thể cam tâm tình nguyện mỗi ngày vui vẻ mà chịu đựng mấy ông già ở công ty em chứ?”

Thẩm An Nhược nghiên răng ken két: “Cân nhắc cái gì? Về chuyện được anh bao nuôi hả? Anh định nuôi em đến lúc béo mồm thì đem đi giết thịt hay đợi đến lúc cao giá thì bán đi?”

Lời nói ra rồi cô mới kịp định thần lại, rõ ràng Trình Thiệu Thần chỉ hỏi cô có muốn đi Paris với anh hay không mà cô lại kích động đến mất cả lý trí như thế.

“Thẩm An Nhược, hóa ra em có khiếu hài hước ghê nhỉ, trước đây anh không phát hiện ra đấy.” Thẩm An Nhược chán nản nhận ra mình lại trở thành trò tiêu khiển cho Trình Thiệu Thần, anh đang cười rất vui vẻ, phải kìm nén lắm mới nói được câu sau: “Vậy em muốn được nuôi đến khi nào?”

Thẩm An Nhược điên tiết ném điện thoại vào người Trình Thiệu Thần nhưng anh nhanh tay bắt được. Lúc anh đang cười nghiêng ngả thì phục vụ đã mang đồ ăn lên, Thẩm An Nhược tập trung dùng bữa, không thèm để ý đến Trình Thiệu Thần, cũng may anh cũng không có ý định trêu chọc cô nữa.

Cô ăn trưa được một nửa thì Trình Thiệu Thần đã ngừng đùa, không hỏi thúc cô mà chỉ với lấy tạp chí du lịch xem lướt qua. Thấy cô đã ăn xong mới mở đến một trang cho cô xem: “Em có bằng lái xe chưa? Loại xe này rất thích hợp cho con gái đi, em thích không?”

Thẩm An Nhược lờm anh: “Đây có phải là loại xe vợ bé trong truyền thuyết không? Anh thấy em và chiếc xe này liên quan gì đến nhau?”

Những ngày đó, Thẩm An Nhược cảm thấy quan hệ giữa mình và Trình Thiệu Thần dần dần rơi vào một vòng luẩn quẩn, hai người họ lúc thì lạnh nhạt, lúc thì lại quấn quýt nồng nhiệt. Mặc dù Thẩm An Nhược đã tu luyện đến cảnh giới thần kinh trì trệ vô cùng nhưng linh cảm vẫn rất nhạy bén, cô

nhận ra đạo gần đây tình cảm của Trình Thiếu Thần đối với cô rất lạ. Anh vốn thay đổi như chong chóng, ví như ngày hôm nay, phút trước còn không kiên nhẫn nổi, phút sau lại vô cùng gần gũi, có lúc cô có cảm giác rất mạnh mẽ rằng anh đang nhìn mình nhưng khi cô ngẩng đầu lên lại thấy anh đang nhìn đi hướng khác.

Đến cả thái độ của anh cũng dần dần chỉ cho có lệ. Thẩm An Nhược không cảm nhận được anh thật lòng với mình, có điều đến nước này cô mới tin, thì ra trước đây anh chưa bao giờ thật lòng, nhưng chí ít cũng từng dụng tâm. Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ có lúc tàn, hành hạ nhau mệt mỏi đến khi chẳng còn chút sức lực nào, nên kết thúc đi thôi. Cô là người khá thoáng, từ trước đến nay chưa bao giờ đặt quá nhiều kì vọng vào mối quan hệ này, mỗi ngày cứ vậy mà trôi qua. Khi anh đối xử với cô cho có lệ, thì cô đến việc miễn cưỡng đáp lại cũng lười, nhưng nếu như có hôm nào đó anh chú ý săn sóc cô một chút, cô cũng sẽ vui vẻ mà ngoan ngoãn nghe theo.

Có lẽ đã đến hồi kết của câu chuyện, nên hai người lại càng trân trọng khoảng thời gian trước mắt, càng về sau, tuy mỗi ngày cơ hội gặp nhau đều ít đi, nhưng mỗi khi ở bên nhau lại hết sức trân trọng, không trêu chọc nhau để tránh gây tổn thương cho đối phương. Về điểm này, khó có lúc nào hai người lại ăn ý với nhau như thế, bởi lần gần đây nhất Trình Thiếu Thần trêu chọc làm Thẩm An Nhược tức giận, nên về sau anh cũng ít chọc cô hơn.

Trình Thiếu Thần không phải là người nhẫn nại, nhưng khi ở trên giường thì anh lại hết sức kiên nhẫn, khéo léo dẫn dắt từng bước, dùng lời lẽ dịu dàng vuốt ve mơn trớn khiến cô chẳng thể đề phòng, chỉ cần anh muốn, anh sẽ có thể có được cô.

Đôi lúc Thẩm An Nhược cảm thấy có lẽ Trình Thiếu Thần xuất phát từ trách nhiệm và thể diện của người đàn ông, chỉ đang chờ cô chủ động rời bỏ, mà cô thì lần nào cũng vì những bịn rịn không tên mà tự đánh mất dũng khí để mở lời, chỉ còn cách tiếp tục duy trì trạng thái này.

Lúc này đây, Thẩm An Nhược đang nằm trong vòm ngực trần của Trình Thiệu Thần, khẽ khàng ôm lấy bụng anh, nghe tiếng trái tim đập từng nhịp bình yên, cảm thấy anh cũng đang nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của mình. Bốn bề tĩnh lặng, đèn không bật, chỉ có âm thanh của nhịp tim và hơi thở. Chợt có một ý nghĩ thoáng qua đầu cô trước khi chìm vào giấc ngủ: Cho dù sau này cô hoàn toàn quên mất người đàn ông này, cả tên tuổi và hình dáng của anh, thì cô cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ khoảnh khắc ấm áp và yên bình này.

Chương 9

Lúc Thẩm An Nhược gọi điện cho Trình Thiệu Thần, anh hơi bất ngờ, vì cô rất ít khi tìm anh trong giờ làm việc như thế này.

“Hình như em để quên chìa khóa ở chỗ anh, cái mà ở trên có móc một con cá nhỏ ấy. Anh nhìn thấy nó không? Khi nào về nhà nhớ tìm giúp em nhé.”

“Anh cũng không rõ. Anh không rảnh, em tự qua tìm đi.” Trình Thiệu Thần có vẻ không vui lắm.

Thật là chẳng gallant gì cả, đến chuyện nhỏ như thế mà cũng không thèm giúp, Thẩm An Nhược nghĩ thầm, đến lúc tan làm lại vội vã bắt xe hơn một tiếng mới tới nơi. Đây là chiếc chìa khóa phụ của công ty, bình thường chẳng dùng vào việc gì, mãi cho tới hôm nay cần dùng thì lại chẳng thấy đâu, cô phân vân không biết tuần trước ở nhà anh lúc dốc ngược túi tìm đồ có rơi ra không.

Trong phòng tối om, anh có lẽ ăn tối bên ngoài rồi mới về nhà, mà cũng có thể sẽ chẳng về. Thẩm An Nhược bật đèn lên, nhìn thấy chiếc chìa khóa

được đặt ngay trên tủ cạnh cửa chính. Cô nhặt chìa khóa định đi ngay nhưng rồi bỗng nhiên sinh nghi, bèn thay dép đi trong nhà rồi vào trong. Căn hộ với không gian mở này dù hoàn toàn không có vách ngăn nhưng giờ đây dưới ánh đèn mờ mờ lại giống như mê cung, chẳng mấy chốc khiến cô hoa mắt. Cô bước vào phòng ngủ, quả nhiên không ngoài dự liệu, trên giường có bóng người lơ mờ, cô bước tới khẽ vén chăn lên, thấy Trình Thiệu Thần quần áo cũng chưa cởi, đến cả cà vạt cũng không thềm tháo, đang nằm ngủ say sưa trong chăn. Cô thận trọng đặt tay lên trán anh, nóng quá.

Thẩm An Nhược lay Trình Thiệu Thần dậy làm anh gất um lên.

“Đừng chạm vào anh.” Anh hất tay cô ra, trùm chăn quá đầu tiếp tục ngủ.

“Anh ốm sao không nói với em một câu? Anh đã đi khám chưa? Ít ra thì cũng phải gọi cô Trương qua chăm sóc anh chứ.” Con người này thật quá cố chấp.

“Anh không ốm, em mới là người ốm.”

“Anh chưa ăn cơm à? Muốn ăn chút gì không?” Thẩm An Nhược dịu dàng hỏi.

“Anh không đói, không phải lo cho anh.”

“Em đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Anh không đi, em đi đi.”

Đối với người đang ốm không được hẹp hòi nhỏ nhen, Thẩm An Nhược lại là cô gái có giáo dục, vừa dịu dàng vừa nhân hậu, vì thế chỉ có thể lờ đi

thái độ gắt gỏng của anh đối với mình.

Người này lúc đang ôm thật sự không thể thuyết phục được, lúc cô giúp anh cởi quần áo chỉ gặp phải sự phản kháng không đáng kể, khi cô đưa thuốc cho anh uống, đỡ dành thế nào cũng không được, cuối cùng vẫn phải dùng thìa để cạy miệng anh ra, nước tràn ra khắp nơi. Lúc cô trông trẻ hộ người khác cũng chưa bao giờ vất vả như thế này, đánh không được mà mắng cũng không xong, anh còn khó chiều hơn cả trẻ con, làm cả người cô ướt đầm mồ hôi.

May thay, anh lăn qua lăn lại một lúc, cuối cùng cũng chịu ngủ. Thẩm An Nhược đắp lại chăn cho anh rồi ngồi xuống bên cạnh cắn móng tay, ngây người nhìn anh, những lúc cô bối rối không biết phải làm sao thường cắn móng tay vô thức như thế.

Ai đó đã nói, đàn ông lúc ngủ và lúc ôm dễ bộc lộ bản năng của mình nhất. Nếu câu nói này đúng thì người đàn ông trước mặt cô dù ngày thường luôn tỏ ra thông minh, trầm tĩnh, nhưng bản tính vẫn luôn là một đứa trẻ.

Cô chưa ăn tối, vì thế đành tìm mì ăn liền ăn tạm rồi nấu cho anh một ít cháo chờ anh tỉnh dậy rồi ăn. Tối hôm đó Thẩm An Nhược có hẹn với đồng nghiệp, cô ngồi ở mép giường, thấy nhiệt kế đã dần dần trở về mức nhiệt bình thường, bèn để lại một mẫu giấy trên đầu giường nói trong bếp có cháo, dặn đi dặn lại anh phải uống thuốc đúng giờ hoặc đi bệnh viện, sau cùng mới xách túi chuẩn bị ra về. Cô đã bước ra tới cửa, cuối cùng lại thấy không nhẫn tâm để anh ở một mình nên ở lại, gọi điện hủy hẹn với đồng nghiệp xong cũng thay quần áo, ngồi ở phòng khách xem kênh giải trí buổi tối, chỉnh cho âm thanh thật nhỏ, cứ nửa tiếng lại vào kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh, trong lòng cảm thấy thật buồn cười, đã nghĩ rằng sắp chia tay đến nơi rồi, vậy mà lại như thế này, cô cũng chẳng bao giờ định lấy lòng anh, vậy mà giờ lại quán lấy anh như vậy.

Ôi, chẳng biết phải làm sao, có lẽ là bản tính lương thiện trời cho, vốn đã đồng cảm với những sinh vật yếu đuối, mặc dù cô không thích vật nuôi nhưng mỗi khi nhìn thấy mèo hoang lang thang trên phố là cô không cầm lòng nổi, hướng hồ là người thân với mình. Ban ngày còn mạnh mẽ là thế, đêm xuống lại yếu đuối đến đáng thương, cô làm sao có thể rời đi, như thế thật quá vô nhân đạo. Nghĩ đến đó, cô bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trong căn hộ của anh chỉ có độc một chiếc giường, Thẩm An Nhược đành phải nằm xuống cạnh anh. Anh trở mình liên tục làm cô ngủ cũng không yên, chốc chốc lại dậy giúp anh đắp lại chăn, đo nhiệt độ. Đến nửa đêm, Trình Thiệu Thần sốt trở lại tới ba mươi chín độ, Thẩm An Nhược lo tới toát cả mồ hôi. Cô không có kinh nghiệm chăm sóc người ốm, chỉ dựa vào trực giác, lấy khăn ẩm lau người cho anh, sau đó tìm bông y tế thấm vào rượu trắng chà xát vào lòng bàn tay và nách của anh, nghe nói cách này có thể làm hạ sốt. Người bệnh sốt cao này lại sợ ngứa, đã ốm rồi mà chẳng ngoan tí nào, lúc phản kháng còn cào làm tay cô bị thương.

Thẩm An Nhược đang suy nghĩ xem lúc gọi cấp cứu có nên nói quá lên một chút không thì nghe thấy Trình Thiệu Thần khe khẽ nói: “Anh xin lỗi”, cô ngừng lại vài giây, quay sang nhìn anh. Thì ra anh đang nói mơ, cô chỉ nghe anh mơ hồ lẩm bẩm: “Em không được đi.”

Đầu óc Thẩm An Nhược như mê đi, đến khi ý thức được rằng người này trong lúc vô thức vẫn xấu tính như thế, có lẽ nên tránh đi một lát. Cô bước đi rất xa, lại nghe thấy tiếng anh khe khẽ gọi: “Bà ngoại, bà ngoại.” Cô quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên lại cảm thấy hơi đau lòng, thì ra nhìn anh mạnh mẽ kiên cường là thế, cuối cùng trong lòng cũng chôn giấu những bí mật và tình cảm không thể nói ra, vào những lúc cơ thể yếu đuối nhất mới bộc lộ ra. Thẩm An Nhược chậm chậm trở về nằm xuống cạnh anh, khẽ đặt tay vào trong chăn thì bỗng bị tay anh nắm chặt lấy, nhất quyết không chịu buông ra.

Cô tìm thấy số điện thoại trực ban của bệnh viện trên mặt bàn, bác sĩ có mặt rất nhanh chóng, chẩn đoán anh không có vấn đề gì đáng lo, chỉ là bị sốt cấp tính. Bác sĩ tiêm cho anh và căn dặn Thẩm An Nhược một tràng rồi mới ra về. Tổng cộng là ba túi nước, suốt nửa đêm còn lại, Thẩm An Nhược chỉ nhìn chăm chăm vào dòng thuốc trong chiếc túi trong suốt đang chậm chậm nhỏ từng giọt, cũng không buồn ngủ nữa. Rõ ràng anh không quen với việc phải truyền dịch, tay cứ quờ quạng, Thẩm An Nhược khẽ đề lên tay anh, cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh hạ dần, ngón tay và lòng bàn tay cũng dần lạnh.

Cô tìm mãi không thấy túi chườm nước nóng, may thay trong tủ lạnh của anh vẫn còn vài túi sữa, cô đem bỏ cả vào lò vi sóng cho nóng rồi dùng khăn mặt bọc lại, đặt vào lòng bàn tay anh.

Thực ra cô rất lo anh lại nói mơ gì đó. Bọn họ đã quen nhau rất lâu, rõ ràng từ trước đến nay anh chẳng bao giờ có thói quen này. Cô cũng không để tâm đi thăm dò những bí mật của người khác, đặc biệt là anh. Cũng may, anh cứ thế mê man ngủ, khẽ nhếch miệng, không phát ra âm thanh nào nữa, đến cả hơi thở cũng rất khẽ.

Thẩm An Nhược thấy tai mình đau nhói mới tỉnh dậy, thì ra cô đang ghé vào mé giường ngủ quên mất. Trình Thiếu Thần véo tai cô, nói: “Lên giường ngủ đi. Em ngủ xấu quá, nước miếng chảy hết lên tay anh rồi.”

Trông anh có vẻ đã tỉnh táo hơn, cứ như thể người quấy cô suốt cả đêm qua không phải là anh vậy. Thẩm An Nhược thở phào, nếu như không phải vì mí mắt sụp xuống không mở ra được thì cô đã trừng mắt lên lườm anh rồi.

Có vẻ anh đã khỏe lại, cô cũng không muốn để ý đến anh nữa, vì vậy quyết định tới công ty, nhưng giờ cũng đã muộn, bèn lấy điện thoại cho

trưởng bộ phận định xin đến muộn một chút, cuối cùng chẳng hiểu sao lại nói thành xin nghỉ một buổi, đến lúc muốn sửa lại thì đã muộn.

Cô đi nấu một nồi cháo thật đặc, làm thêm canh trứng cho anh, ngồi đối diện bên bàn ăn, ai dùng bữa của người nấy. Trình Thiệu Thần lấy thìa gắp gắp phải đến nửa ngày: “Có lẽ phải hai mươi mấy năm nay anh không ăn thứ đồ kiểu như thế này nữa.”

“Đây là đồ ăn cho trẻ em, anh không ăn thì đồ đi.” Thẩm An Nhược không được ngủ, tâm trạng và tinh thần đều rất tệ, lại nhìn thấy anh tươi vui phơi phới, vì thế càng lười đối phó với trò đùa của anh.

Cô đang cắm cúi ăn, Trình Thiệu Thần bỗng vươn tay ôm lấy mặt cô: “Cô gái lương thiện này, thật là vừa đáng yêu vừa đáng thương, một đêm thức trắng mà mặt mũi đã hóc hác tiêu tụy thế này rồi. Anh phải làm thế nào để báo đáp em đây?”

Mặt của cô bị anh bóp rất đau, cô chỉ sợ có vết bầm thì chắc chắn không dám gặp người khác, vì thế bèn vùng vằng thoát khỏi bàn tay anh, kết quả là đến tay mình cũng đau: “Ngồi tử tế đi, ai cần anh báo đáp chứ, người ta chỉ là đồng cảm với anh nên mới làm thế. Hồi nhỏ con chó cưng nhà em bị bệnh, em còn ở cạnh nó hai ngày hai đêm, hưởng hồ đêm qua anh còn bệnh nặng hơn nó khi đó nữa.”

Cô nói bóng gió mà Trình Thiệu Thần cũng không muốn bắt bẻ lại, chỉ khẽ mỉm cười, thấy cô không phản ứng gì bèn cúi đầu ăn tiếp, húp sạch bát canh trứng và hai bát cháo. Anh rút giấy ra lau khước miệng và ngón tay, Thẩm An Nhược cảm thấy anh nhìn mình, vì thế ngẩng lên nhìn lại anh.

Có lẽ không ngờ cô lại ngẩng lên, ánh mắt của Trình Thiệu Thần không kịp lảng đi chỗ khác, hình như có chút ngập ngừng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành dòng nước dẹt dài.

Anh khẽ hỏi: “Thẩm An Nhược, anh có một đề nghị... Mình kết hôn đi.”

“Trình Thiệu Thần, anh bị sốt nên đầu óc lú lẫn hết rồi à?”

“Anh rất thật lòng, không phải đùa đâu.” Trình Thiệu Thần thu lại vẻ mặt tươi cười.

Một chút khổ nhục kế cũng có thể khiến anh nguyện hiến dâng cả đời cho em sao? Anh thật dễ bị mua chuộc.” Giọng điệu của Thẩm An Nhược cũng không hiền lành gì.

“Thẩm An Nhược, anh rất yêu cái cảm giác được ở bên em, em cũng không ghét anh, phải không? Lẽ nào em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ kết hôn sao?”

“Chưa, chưa bao giờ.”

Dường như Trình Thiệu Thần sững lại đôi chút, anh im lặng rất lâu, cuối cùng cũng mở lời, giọng điệu bình thản như lúc nói chuyện với khách hàng, không thể nghe ra được có cảm xúc gì:

“Thẩm An Nhược, thật ra anh rất muốn biết, người con gái như em, cứ ở cạnh anh một cách không rõ ràng bao ngày qua, cuối cùng em muốn một kết thúc như thế nào đây?”

Thấy ngữ khí của anh bắt đầu nhuốm mùi nguy hiểm, Thẩm An Nhược cũng ngay lập tức đề cao cảnh giác: “Em chưa nghĩ ra. Có lẽ đợi sau khi anh đá em, trả em một khoản phí chia tay hào phóng, coi như là hồi môn cho em chẳng?” Cô mỉm cười duyên dáng với anh, cố gắng hết sức để giọng nói của mình nghe thật dịu dàng.

Thẩm An Nhược vốn tưởng rằng anh sẽ tức giận, cuối cùng anh chỉ nhìn cô mỉm cười, hình như tâm trạng vẫn rất tốt: “Vậy lấy anh không phải sẽ có lợi hơn sao? Tất cả của anh sẽ là của em. Nếu có một ngày nào đó chúng ta thật sự phải xa nhau, em không nghĩ những gì em nhận được sau khi ly hôn sẽ hậu hĩnh hơn sao?”

“Nghe có vẻ rất có lý.”

“Vậy em có thể để tâm suy nghĩ một chút về lời đề nghị của anh không?” Thấy Thẩm An Nhược không biểu lộ gì, anh bèn bổ sung: “Hay em thấy lời cầu hôn của anh chưa đủ chính thức hoặc chưa đủ thành ý? Em cũng thích hoa tươi và nhẫn kim cương à?”

“Không phải thế, em chỉ cảm thấy đầu óc anh đang không minh mẫn, tâm trí hỗn loạn, nên nghỉ ngơi đi anh ạ.”

Thật ra cô thực sự không quá để tâm tới lời cầu hôn của anh, chỉ coi đó là một câu nói đùa, vài ngày sau sẽ quên. Có lẽ cũng không thực sự coi là đã quên, nhưng cô vẫn cố hết sức để không nghĩ về nó.

Hồi còn rất nhỏ, đám trẻ con thường trốn người lớn lên núi bắt châu chấu, Hoàng Lượng Lượng nhà hàng xóm vì cứu cô mà ngã sứt cả trán. Cô cũng bị thương, vậy mà vẫn cố níu lại trong trạm xá ôm lấy cậu ta khóc to, một mực nói: “Nếu sau này anh trở thành người xấu xí không lấy được vợ, em sẽ lấy anh”, khi ấy cô hoàn toàn quên mất trước đó mấy ngày vừa tuyên bố Hoàng Lượng Lượng là người cô ghét còn hơn cả loài gián, chuyện này đã trở thành chuyện cười cho người lớn, cũng khiến cô tới tận bây giờ lần nào về thăm nhà nhìn thấy cậu ta đều lảng đi thật xa.

Trước lúc tốt nghiệp đại học, Hạ Thu Nhận đi thực tập về bị cảm một trận rất nặng, khi đó bạn cùng kí túc của cô nàng vẫn chưa nhập trường, vì thế Thẩm An Nhược đành ở lại phòng bạn mình để chăm sóc. Lúc gặp cô,

Hạ Thu Nhận chỉ nói: “May mà còn có cậu. Biết sao không? Cả một buổi sáng tờ vật vã trên giường, đến uống nước cũng không đủ sức, vì thế lòng đã thầm quyết định, nếu lúc ấy có người con trai nào đem tới một chút hơi ấm cho tờ thôi, tờ nguyện sẽ hiến dâng cả tấm thân này để báo đáp... Nếu anh ấy đã có bạn gái, tờ cũng nhất quyết phải giành anh ấy cho mình.”

Ôi, con người trong những lúc yếu lòng thật dễ bị kích động, nhưng luôn có người giữ cho mình minh mẫn, không để phạm phải sai lầm.

Về sau Trình Thiếu Thần không nói lại chuyện kết hôn nữa, nhưng bọn họ vẫn ở bên cạnh nhau như thế. Có hôm cuối tuần, anh ngồi đọc tài liệu tới khuya, cô cũng ôm tiểu thuyết tới phòng đọc sách ngồi, đọc tới lúc gà gặt, không biết ngủ từ lúc nào, cuối cùng được anh bế về giường. Tỉnh thoảng anh cũng cùng cô xem phim tình cảm, rất dè chừng không ý kiến gì, chỉ cười mờ ám.

Thẩm An Nhược nghĩ nếu có thể duy trì mãi tình trạng này thật ra cũng không tốt, vì thế trong lòng luôn né tránh mọi sự thay đổi, cô hiểu rõ rằng nếu khác đi dù chỉ là nhỏ tựa cánh bướm lay động cũng có thể tạo ra cơn cuồng phong, hướng hồ là chuyện lần này. Nhưng cô cũng biết, tĩnh lại chỉ mang tính tương đối, vận động mới là vĩnh hằng, thứ gì rồi cũng sẽ phải thay đổi.

Ngày hôm đó cô đã xem đến lần thứ n bộ phim Kiều hãnh và Định kiến. Bộ phim của đài truyền hình BBC phiên bản những năm 1980, vô cùng trung thành với nguyên tác, cô cảm thấy đây là bản hay nhất so với các bản được cải biên trước đó, mặc dù trên mạng đâu đâu cũng có người ca ngợi bản phim năm 1995, thế nên cô đành tự mình hưởng thụ trong cô đơn. Đáng tiếc là phim này không có phụ đề tiếng Trung, khả năng nghe tiếng Anh của cô lại chẳng tốt lắm, may mà nguyên tác đã thuộc nằm lòng, vừa nghe vừa đọc phụ đề tiếng Anh cũng không ảnh hưởng đến nội dung đang theo dõi.

Ngài Collins đang cầu hôn Elizabeth, bị cự tuyệt còn cao hứng kể lể: “Tôi biết, phàm là cô gái lần đầu tiên được người khác cầu hôn, trong lòng đã đồng ý rồi nhưng vẫn từ chối, có khi còn từ chối đến hai, ba lần.”

Trình Thiếu Thần đang nằm trên sofa ngủ gà ngủ gật, gối đầu lên đùi cô, bỗng nhiên cười khẽ. Thảm An Nhược cúi đầu thấy anh đang nhìn mình rất lạ, thấy không thoải mái bèn quay đi chỗ khác nhưng vẫn bị chăm chú hướng theo, đành vớ chiếc gối tựa đặt lên đầu anh. Trình Thiếu Thần không phản ứng gì, đợi đến lúc cô buông tay mới kéo chiếc gối sang một bên, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Một lúc sau, ngài Darcy đến cầu hôn cũng bị cự tuyệt, Elizabeth kiên quyết nói: “Nếu cả thế gian này chỉ còn một mình anh là đàn ông, tôi cũng sẽ không lấy anh.” Cô đang đau lòng thay cho ngài Darcy đẹp trai lạnh lùng lại mang về quý tộc, bỗng nghe thấy Trình Thiếu Thần hỏi, giọng có vẻ ai oán: “Thảm An Nhược, nếu thế gian này chỉ còn một mình anh là đàn ông, em lấy anh đi.”

Cô nổi cả da gà vì giọng điệu của anh, vội vàng nói: “Vâng, chắc chắn rồi.”

Có vẻ Trình Thiếu Thần cảm thấy rất mãn nguyện với câu trả lời này, kéo chiếc gối ôm vào lòng, im lặng ngủ tiếp.

Thảm An Nhược bỗng nghĩ ra một chuyện: “Này, Trình Thiếu Thần, tiếng Anh của anh hóa ra tốt như vậy sao, dậy đi dậy đi, anh không phiền thì giúp em dịch một ít tài liệu đi.” Đó là mấy đề tài Hạ Thu Nhận ném cho cô làm, tiếng Anh của cô nàng còn tệ hơn cô nữa.

Trình Thiếu Thần đi công tác hai tuần mới về, cuối tuần hai người lại ở chung.

Thảm An Nhược bị mặt trời chiếu vào mắt mới tỉnh, kéo chăn lên che kín đầu, nằm sấp trên giường, gối đầu lên cánh tay tiếp tục ngủ, nhưng toàn

thân đau nhức, tứ chi mỏi nhừ, trần trọc lăn đi lăn lại mãi mà vẫn không tài nào ngủ tiếp được. Bỗng có thứ gì đó cộm lên ở mặt cô, mãi mới phát hiện ra ở ngón áp út bàn tay phải không biết từ bao giờ có một chiếc nhẫn. Rèm cửa sổ bị mở ra quá nửa, ánh mặt trời tràn vào chói lóa khiến cô không tài nào mở mắt ra được.

Thẩm An Nhược từ trong chăn chui ra, dụi dụi mắt. Tuy cô chẳng hứng thú với kim cương nhưng cũng không khỏi trầm trồ, viên kim cương khá lớn được gắn trên phần đế hình dáng vô cùng đặc biệt, lại điểm thêm vô số những viên kim cương nhỏ cực kì tinh xảo. Lúc ngồi dậy cô mới phát hiện ra đầu giường chất đầy hoa hồng phấn, là một bó khổng lồ, tất cả đều chưa nở, tầng tầng lớp lớp chẳng có lấy một kẽ hở.

Thẩm An Nhược đang ngồi trên mép giường, kinh ngạc đến mức suýt chút nữa ngã ngửa, lại bị ai đó ôm chầm lấy, tấm chăn mỏng rơi xuống đất. Trình Thiệu Thần ghé tai cô thì thầm: “Kim cương, hoa hồng đều đã có, còn thiếu gì nữa không em?” Cô lúng túng đẩy anh ra, kéo chăn quấn quanh người mới có thể miễn cưỡng trấn tĩnh nhìn Trình Thiệu Thần.

Anh thường dậy sau cô, vậy mà hôm nay đã sửa soạn chỉnh tề, bộ dạng như sắp sửa đi ra ngoài, còn mỉm cười rất mãn nguyện. Anh ôm bó hoa hồng đặt trước mặt cô, cầm lấy bàn tay đeo nhẫn của cô lên, cẩn trọng nhận xét: “Thật vừa vặn, xem ra con mắt của anh vẫn rất chuẩn xác.”

“Em thấy đeo nó liên tục một tháng chắc ngón tay em viêm khớp mất.”

“Phải nặng một chút mới có thể chứng tỏ được thành ý của anh. Em không đeo hoa tai, lát nữa chúng ta đi mua một đôi nhẹ hơn là được.”

Cô thực sự không biết nói gì với anh nữa.

“VẬY, ThẨM AN NHƯỢC, anh bây giờ chính thức...” Người nói để lộ lúm đồng tiền rất sâu. Thực ra Thẩm An Nhược ngờ rằng anh đang nhin cười đến nội thương.

“Anh Trình, anh không cảm thấy để thể hiện sự nghiêm túc của anh thì ít nhất anh cũng phải để em mặc quần áo và rửa mặt đánh răng đã chứ?” Cô chẳng nề mặt, cắt ngang câu nói của anh.

“Anh chỉ cảm thấy, bây giờ em chưa kịp đề phòng gì, tỉ lệ thành công của anh sẽ cao hơn một chút.” Trình Thiếu Thần biện bạch hết sức ngây thơ rồi đứng dậy ngó quanh.

“Trình Thiếu Thần, đợi một chút.”

“Hả?”

“Anh làm ơn đừng có quý, thật mất phong độ quá.”

“VẬY thì thế nào mới được đây? Anh vô cùng có thành ý...”

“Em nói em sẽ nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị vô cùng có thành ý của anh, hãy cho em thời gian. Nhưng bây giờ, có thể xin anh, để cho em mặc đồ vào đã được không?” Thẩm An Nhược cảm thấy đầu mình to ra.

“Em cần suy nghĩ trong bao lâu?”

“Một năm.” Nói rồi lại nhìn sắc mặt anh, “Thôi nửa năm cũng được.”

“Ba tháng.” Trình Thiếu Thần giơ ba ngón tay trước mặt cô.

Thẩm An Nhược hất tay anh ra: “Ba tháng thì ba tháng. Nhưng em có thể xin gia hạn thêm không?”

Trình Thiệu Thần chỉ đáp lại bằng một nụ hôn chẳng chút dịu dàng, cô vùng vẫy mãi mới thoát ra được: “Buông ra, em còn chưa đánh răng mà.”

“Ba tháng, đủ dài để em làm xong báo cáo hạng mục rồi đó.” Anh vén tóc cô ra sau tai, “Cho đến lúc đó nếu em vẫn còn cự tuyệt với anh, có lẽ anh sẽ thật sự nản lòng thoái chí mà đi lấy người khác mất.”

Rõ ràng vẻ mặt anh như thể đang đùa cợt, nhưng Thẩm An Nhược vẫn cảm thấy câu nói cuối cùng hoàn toàn đáng tin. Sau ba tháng, hoặc là phải kí giao ước vô thời hạn, hoặc là đường ai nấy đi, rõ ràng dứt khoát, mở ra nhiều hơn một lựa chọn so với dự tính ban đầu của cô. Vốn biết anh là một cao thủ trong đàm phán, nhưng cho đến giờ cô mới tận mắt chứng kiến.

Hôm đó, cô cuộn tròn người trên sofa xem một bộ phim đen trắng cũ, nghĩ tới phim của Hollywood cô xem hồi nhỏ, đã quá lâu, đến giờ cô cũng không thể nhớ nổi tên nhân vật chính. Một đạo diễn và diễn viên thiên tài, hai người vốn là oan gia, cuối cùng vị đạo diễn nhận ra mình đã yêu nữ minh tinh kia, bèn viết một bức thư cầu hôn, nhưng cô gái đang trải qua biến cố lớn, khi tĩnh tâm trở lại mới phát hiện ra bức thư ấy. Lời cầu hôn quá muộn màng, người đàn ông cô yêu đã kết duyên cùng người con gái khác. Ai nói tình cảm không thể đong đếm được, luôn có một thước đo vô hình, tí mĩ từng chút một, anh trao đi bao nhiêu phần thật lòng, em sẽ trả lại anh từng ấy tình yêu, hai đầu cân luôn cân bằng thì trạng thái ấy mới có thể duy trì được. Lúc ấy Thẩm An Nhược cũng thấy tiếc nuối cho câu chuyện của bọn họ, cho đến bây giờ lại cảm thấy, đã bỏ lỡ rồi thì hãy để nó qua đi, nếu năm ấy họ thật sự ở bên cạnh nhau thì rất có thể họ lại trở thành một đôi vợ chồng bất hòa, chỉ khiến người khác cảm thấy nuối tiếc hơn mà thôi.

Có điều cho dù như thế, cô vẫn đánh dấu cẩn thận thời hạn ba tháng trên lịch.

Gặp lại Giang Hạo Dương lần nữa thật ra cũng chỉ là tình cờ, đúng ra bộ phận anh làm trước đây và công việc của cô chẳng bao giờ liên quan đến nhau, nhưng cô lại tham gia hội nghị do cơ quan nhà nước tổ chức, gặp anh đứng trên bục diễn thuyết làm người chủ trì. Khoảng cách rất xa, cô không nhìn rõ anh, nhưng giọng của anh vang lên rất rõ ràng bên tai cô.

Bỗng Thẩm An Nhược nhớ lại, thực ra ngày đầu tiên cô bước chân vào cổng trường đại học đã có ấn tượng với Giang Hạo Dương. Trong lễ nhập học, anh đại diện cho toàn trường đọc lời chào mừng với tân sinh viên, cũng chính giọng nói trầm ấm điềm tĩnh ấy mà cô bạn học đứng bên cạnh phải thốt lên: “Giọng anh ấy hay quá, cứ như là MC thực thụ vậy.”

Nhưng dù cho cô và anh qua lại với nhau rất lâu mà sao không thể nhớ ra lần đầu tiên chạm mặt? Kí ức của cô về anh, vẫn bắt đầu từ lần cô vô ý nghe trộm điện thoại của người khác.

Tập đoàn Trình Dương cách trung tâm thành phố khá xa, buổi trưa không kịp quay về nên Thẩm An Nhược đành ghé qua một quán ăn nhanh ven đường dùng bữa. Cô bước vào, nhận ra cách bài trí vô cùng thân quen, chợt nhớ ra đây là nơi ngày trước mình và Giang Hạo Dương thường tới. Ngày đó anh thường hay ở lại làm thêm giờ, có những lúc hẹn sáu giờ gặp nhau, cuối cùng đến sáu rưỡi vẫn chưa thấy anh tới. Về sau, cô thường bắt xe tới đây, đi loanh quanh mua sắm, ở đây bày bán rất nhiều thứ đồ chơi hiếm có. Có lúc cô mua một cuốn tạp chí rồi ngồi trong một cửa tiệm nhỏ nào đó, gọi đồ uống, sau đó đợi anh, thường thì chưa đọc xong anh đã có mặt.

Thực ra lần cuối tới lần này không phải từ quá lâu, nhưng cảm giác thật khác lạ, nhìn tên cửa hàng cũng không nhận ra. Thẩm An Nhược vẫn nhớ ở đây có món gạch cua rất ngon, cháo thịt nạc nấu cũng rất vừa miệng. Lúc

đó đã muộn, khách không quá đông, cô cúi đầu dùng bữa, ăn được khá nhiều, lúc gần xong mới nhận ra có người kéo ghế đến ngồi trước mặt mình. Ngẩng lên mới nhận ra miệng mình vẫn còn ngậm đầy đồ ăn, cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúng túng cười cười, người đàn ông trước mặt thấy vậy vội chìa một tờ giấy ăn cho cô.

Trong một thoáng lại chẳng biết phải nói với nhau điều gì. Cô định cúi đầu ăn tiếp, nghĩ một lúc, cảm thấy thật chẳng ra làm sao, đành hỏi: “Anh ăn gì chưa?”

“Ăn rồi. An Nhược, lâu lắm không gặp em.”

“Cũng không lâu lắm, vừa rồi em còn nhìn thấy anh đứng trên bục mà.”
Thẩm An Nhược trả lời, bỗng nhiên cảm thấy câu đùa này thật lạnh lùng, chột rùng mình.

May mà Giang Hạo Dương bật cười đúng lúc, không để bầu không khí thêm căng thẳng, không có ý định đứng dậy nhưng cũng chẳng nói thêm câu gì.

Thẩm An Nhược bỗng mất hứng, thấy ăn đã kha khá, bèn cầm túi ra quày thanh toán. Giang Hạo Dương nói với bà chủ: “Tính cho cháu luôn nhé.” Thẩm An Nhược mở miệng nhưng lại không thốt ra được câu nào, hình như bà chủ cũng nhận ra cô: “Ôi, cháu gái, lâu lắm không gặp cháu. Hai cháu...” Đúng là đầu óc của người làm kinh doanh, cảm thấy có chỗ không thích hợp, bèn ngừng lời, quay sang cười với Giang Hạo Dương, “Cháu cũng lâu lắm rồi không tới, số tiền đã đưa lần trước vẫn còn dư nhiều lắm.”

“Không sao đâu ạ, cứ để lại đây đi.”

Trời vừa sang xuân, cây lá xanh tươi trở lại, gió cũng ấm áp hơn mặc dù thời tiết còn rất lạnh. Bọn họ bước ra ngoài, trước mắt là quảng trường phủ một màu xanh đẹp nhất thành phố, gần đó có tiệm chụp ảnh rất nổi tiếng, vì thế ngày nào cũng có các cặp đôi sắp cưới lui tới.

Lúc nào cũng có một tổ trợ lý luôn tay luôn chân bận rộn đi theo sau giúp cô dâu chú rể, sau khi hoàn tất một cảnh, sẽ có người chạy tới đưa áo khoác, người thì đưa điện thoại, người thì chỉ dẫn phân cảnh vừa rồi cô dâu phải mỉm cười xinh đẹp đưa mắt liếc nhìn chú rể. Vốn cảnh tượng phải rất trang trọng thiêng liêng, nhưng nhìn qua lại thấy tức cười, hóa ra là đang đóng phim, cung vàng điện ngọc sau lưng kia vốn là mô hình bằng gỗ, còn đôi tình nhân ngọt ngào thân mật trước ống kính kia sau khi tiếng hô “Cắt” vang lên thì lập tức trở thành những khách qua đường xa lạ.

Lúc sau cô gặp một cặp vợ chồng già, mái tóc đã điểm sương, mặc lễ phục cưới sóng đôi bên nhau, dù đi không còn vững, phải dựa vào nhau nhưng họ vẫn vui vẻ tạo dáng. Cảnh tượng ấy thoạt nhìn rất khôi hài, người qua đường cũng dừng lại chỉ trỏ, nhưng họ vẫn thản nhiên như không. Thảm An Nhược thấy dường như trong sâu thẳm trái tim mình có gì đó đang khẽ rung động, vô thức nhìn họ mỉm cười dịu dàng.

Cô đứng đó ngắm hai người rất lâu, mãi cho tới khi họ cũng mỉm cười vẫy tay mới nhận ra mình như người thất thân.

“Hi sự của em cũng sắp tới rồi nhỉ?”

Khi giọng của Giang Hạo Dương vang lên bên tai, Thảm An Nhược giật thót người, lúc đó mới nhận ra cô đã hoàn toàn quên mất còn Giang Hạo Dương đang đứng sau lưng.

“Anh nghe ai nói vậy?” Cô hỏi theo phản xạ, nói ra rồi mới thấy mình lỡ lời.

“Đạo gần đây có tin đồn Tổng giám đốc Trình mới mua một căn hộ trong khu trung tâm, đang tiến hành sửa sang...” Giang Hạo Dương vốn đang vui vẻ, nhận ra sự nghi hoặc trong mắt cô, bèn thu lại nụ cười, hơi ngập ngừng nói tiếp, “Em không biết à?” Nghĩ một lúc rồi lại bổ sung, “Tin đồn thôi ấy mà, đừng để ý.”

Cô hoàn toàn không biết gì, hoặc Trình Thiếu Thần đã từng nói nhưng cô không chú ý. Có điều chuyện cô quan tâm lúc này lại không phải là vấn đề đó.

“Anh có định tham dự lễ cưới của em không?” Thẩm An Nhược cố dùng giọng điệu thoải mái nhất hỏi anh.

“Có chứ, nếu em mời.”

“Được, em sẽ nhớ gửi thiệp mời cho anh.”

Buổi chiều, Thẩm An Nhược không quay về công ty, tạm thời thay đổi lịch làm việc, tới công ty quảng cáo và hội chợ triển lãm khảo sát tiến độ chuẩn bị công việc, rồi đi kiểm tra hai công xưởng gia công đồng phục và một số công ty quà tặng, dạo gần đây công ty đang có một dự án rất lớn. Đến khi công việc hoàn thành, trời cũng đã tối.

Cô bỗng rất muốn gặp Trình Thiếu Thần, nhắc điện thoại lên, nghe anh khẽ nói ở đâu đây bên kia: “Anh đang họp, tối nay có khách. Gọi lại cho em sau nhé... Có chuyện gì à?”

“Không có gì, anh cứ bận việc của anh đi.”

Cô hơi chán nản, nhận ra chiều nay đi đường gặp quá nhiều chuyện, đôi giày đang đi bị rách một ít, thực ra chỉ cần sửa lại là ổn nhưng vẫn tới cửa

hàng mua đôi mới, sau khi vứt đôi cũ vào thùng rác rồi, lại thấy vẫn còn thích nó, nhớ lúc mua cũng đắt nên có hơi tiếc.

Cô ngồi thừ ra trong quán cà phê đến một tiếng đồng hồ, ăn hết một cái pizza và ba cốc kem, tới khi toàn thân lạnh toát mới đứng dậy sang quán đồ nướng ăn rất nhiều xiên nướng. Con gái một mình tới đây thực ra chẳng để coi chút nào, cô ngồi trong ghế lô, buông màn trúc xuống làm cậu bồi bàn vô cùng vất vả. Vậy mà dạ dày vẫn không sao, thật là kỳ tích.

Nhìn đồng hồ, bảy giờ cũng đã muộn, chỗ cô ở cách đây rất xa. Từ đây đến nhà Trình Thiếu Thần lại chỉ mất chưa đến mười phút đi xe, tới đó ngủ một đêm cũng tốt. Nhưng cô nhanh chóng gạt đi ý nghĩ đó, đang chuẩn bị vậy xe lại nhìn thấy một cửa hàng băng đĩa trước cửa trang trí rất đặc biệt.

Vôn chỉ muốn đi dạo vài vòng, nhưng trong cửa hàng lại đang bật nhạc jazz cũ, ngày thường rất ít nghe, vì thế cô ở lại trong đó khá lâu, nhân tiện lại mò được mấy đĩa DVD phim rất hay, cuối cùng ôm tất cả ra thanh toán.

Cô phải miễn cưỡng lắm mới đè nén được cơn nghiện của mình xuống, toàn là những bộ phim cô rất thích.

Trình Thiếu Thần gọi điện tới, bên cạnh anh nghe có vẻ rất ồn ào. Cô đang ngẩn ngơ nhìn đồng hồ, hoài nghi anh lúc này vẫn đang ở một club nào đó, bỗng nhiên cảm thấy chẳng còn chút hứng thú nào, nói qua loa với anh vài câu rằng mình đang xem phim ở nhà rồi cúp máy.

Lúc tính tiền, cậu nhóc thu ngân vừa thao thao bất tuyệt qua điện thoại vừa vui vẻ đùa với cô: “Ôi, thật là hào phóng, mua một lần nhiều vậy sao? Chị định xem đến khi nào?... Chị hình như là fan của Marilyn Monroe, nhưng trông lại chẳng giống chút nào.”

Cô cười cười, không đáp.

“Ồ, chị còn là fan của Hepburn nữa à. Hai người bọn họ rất khác nhau, sở thích của chị phong phú thật.”

“Tôi cảm thấy con người họ thật ra không khác nhau nhiều lắm.”

“Bây nào, sao chị có thể nói thế được. Ôi, phim Âm thực nam nữ^[1] này thật khiến người ta bực chết đi được, à phải rồi, kết thúc thế nào nhỉ, tôi cũng không nhớ ra phim này kể về chuyện gì.”

[1] Âm thực nam nữ: một bộ phim của đạo diễn Lý An, là câu chuyện của một người đầu bếp già và ba người con gái chưa lập gia đình, xen giữa những rắc rối đời thường của họ là những cảnh phim về quá trình chuẩn bị, chế biến món ăn của người đầu bếp.

“Ngô Thiến Liên thu hết dũng khí, đợi mưa tới gõ cửa nhà bạn trai, quyết định chấp nhận lời cầu hôn, cuối cùng lại phát hiện ra anh ta không yêu mình.”

“Ôi, sao lại kết thúc như vậy chứ? Tôi còn nhớ rõ đó là phim vui mà...”
Cậu nhóc lẩm bẩm một mình.

Lúc cô bước ra cửa, bỗng thấy xe của Trình Thiệu Thần đỗ trước cửa.

“Cô gái nhỏ thích nói dối này, cẩn thận không mũi mọc dài ra đó.” Người anh đầy mùi rượu và thuốc lá, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, đến tóc tai, cà vạt đều chẳng chút rối nhàu.

“Uống rượu rồi còn lái xe, sao cảnh sát không bắt anh nhỉ.” Thẩm An Nhược liếc xéo anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng anh về nhà.

Cô đã ngủ say, cuối cùng lại mơ thấy những giấc mơ hết sức kì lạ, chẳng hiểu sao lại tỉnh. Đèn đầu giường vẫn bật, Trình Thiệu Thần đang tựa vào đầu giường đọc tạp chí.

“Trình Thiệu Thần”, cô mơ màng gọi.

“Ừ?”

“Sao anh lại biết em đang ở cửa hàng băng đĩa đó?”

“Em đoán đi.”

“Đoán không ra.”

“Ngốc thật, anh không nói cho em biết đâu.”

“Ôi, đồ nhỏ nhen. Không nói thì không nói, làm như em muốn biết lắm?”

Cô mơ màng định ngủ tiếp, thấy Trình Thiệu Thần đã tắt đèn, nằm xuống bên cạnh. Cửa sổ căn phòng này cảnh sáng rất tốt, cô mở mắt cũng không thấy gì xung quanh.

“Trình Thiệu Thần, anh có thật sự muốn lấy em không?” Giọng cô mơ hồ tựa gió thoảng.

“Sao em cứ cảm thấy anh luôn trêu đùa em thế?” Câu trả lời của Trình Thiệu Thần cũng lửng lơ trong không gian, “Anh đã bị em đánh bại thật rồi.”

Thẩm An Nhược không nói gì.

“Em đã suy nghĩ kỹ và quyết định lấy anh rồi à?”

Im lặng một thoáng. “Vâng, bỗng nhiên cảm thấy, lấy anh có vẻ cũng không tệ...”

Trình Thiệu Thần khẽ cười trong bóng tối: “Câu nói này từ miệng em thốt ra có lẽ là một lời khen ngợi quá lớn rồi... Hôm nay có chuyện gì à?”

Cô miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ, nghĩ một lúc: “Hôm nay gặp một đôi vợ chồng già đi chụp ảnh cưới, bỗng thấy rất cảm động, tự nhiên rất muốn mặc váy cưới.”

“Đơn giản vậy thôi sao?”

Thật mất hứng. “Anh thông minh, tài giỏi, đẹp trai, phóng khoáng, lại có tiền... À, có tiền đồ, em không biết quý trọng cơ hội này, về sau nhất định sẽ vô cùng hối hận, làm người không nên gây khó dễ cho mình, anh nói xem có đúng không?”

Trình Thiệu Thần bật cười, “Mặc dù câu vừa rồi nghe hơi chướng tai, nhưng anh vẫn cảm thấy rất dễ chịu. Còn gì nữa không? Khó khăn lắm mới thấy em khen anh, tranh thủ nói thêm vài câu nữa đi.”

“Hết rồi.” Thẩm An Nhược quay người định ngủ tiếp, chẳng ngờ chọn nhầm bên, lại lăn đứng vào vòng tay anh, cảm nhận nụ hôn của anh rơi trên

trán, mắt và cả mũi mình.

Có lẽ vì anh ít khi có những cử chỉ dịu dàng và cổ quái thế này, các dây thần kinh của cô cũng bay biến, dụi dụi vào cổ anh, ghé tai nói: “Thực ra hôm nay bỗng nhiên em cảm thấy, nếu anh đi lấy người khác, em sẽ hơi đau lòng.”

“Chỉ hơi đau lòng thôi sao?” Trình Thiếu Thần hôn khẽ vào tai cô, khiến cô nhột muốn chết, bèn cắn vào cổ anh một cái: “Được rồi, không chỉ là hơi. Em sẽ vô cùng vô cùng đau lòng, đau lòng tột cùng, đứt ruột đứt gan, không thiết sống nữa. Như thế anh đã mãn nguyện chưa?”

“Cũng có thể coi là tạm hài lòng rồi.” Trình Thiếu Thần xoa cổ, cầu nhàu, “Thẩm An Nhược, răng em sắc thật đấy, có khi anh phải đi tiêm vắc xin mất thôi. Còn nữa, tài ăn nói của em kém quá, đến mấy câu nịnh bợ người khác mà cũng vụng về lấp bắp.”

“Anh đi chết đi!” Cô định đập anh một phát, nhưng cuối cùng hai chân bị anh kẹp chặt, định câu anh thì tay cũng bị anh chộp được. Cô giãy giụa mãi mà không thoát ra nổi, hai người ôm nhau cười nói vui vẻ.

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Cảm giác của người sắp kết hôn thực ra cũng không mấy tốt đẹp, giống như đêm trước kỳ thi, lo lắng, rối bời, căng thẳng.

Nhưng bất luận thế nào, cảm giác này vẫn tốt hơn rất nhiều so với lúc bị người khác đá hoặc rời bỏ người khác.

Thẩm An Nhược không thể nào ưa nổi ngày Tết, ồn ào, bản thiêu, không gian tràn ngập mùi lưu huỳnh, khắp nơi ì ùng tiếng pháo, cảm giác như lạc vào chiến trận.

Ba mươi tết, trời chưa kịp tối, tiếng pháo đã rền vang. “Năm nào đến ngày này chị cũng nghĩ, người dân Iraq chắc đang phải sống trong cảnh hết như thế này, chỉ thay bằng tiếng súng đạn mà thôi, thế là lại cảm thấy được an ủi phần nào.” Tiếng pháo nổ bên nhà hàng xóm rất lớn, xé rách cả bầu không gian, như muốn đập tan kính cửa sổ, Ôn Tịnh Nhã ôm một đồng chắn trước bụng, “Thật đáng tiếc, năm nay không được ra ngoài đốt pháo, đành phải đợi đến Mừng một rú em đốt pháo hoa cải vậy.”

“Em từ nhỏ đã ghét những ngày này. Những năm đó cấm đốt pháo hoa, bạn cùng lớp với em buồn lắm, chỉ có em là mừng thầm, cứ tưởng sẽ có một kỳ nghỉ lễ yên lành. Đáng tiếc là chỉ sau mấy năm, lệnh cấm đã bị dỡ bỏ.”

“Thật trùng hợp, Thiếu Thần cũng ghét Tết, có điều không phải vì tiếng ồn của pháo hoa mà vì ghét ngày lễ trong nhà có quá đông người.” Ôn Tịnh Nhã ngáp, lười biếng nói, “Lúc nhỏ em cũng không thích Tết sao? Thật kỳ lạ. Lớn lên không thích thì đã đành, nhưng trẻ con không phải thường rất trông đợi dịp này vì có quần áo mới và lì xì ư?”

“Có một năm đứa trẻ con nhà hàng xóm đứng trên sân thượng ném pháo xuống, rơi đúng vào chân em, dọa em sợ chết khiếp.”

“Ồi dà, em kể thế làm chị xấu hổ quá, năm đó chị và Trình Thiếu Thần...”

Trình Thiếu Thần đang ngồi ở một góc phòng khách, nghe thấy nhắc tới tên mình, bèn ngẩng đầu nhìn về phía họ. “Hai chị em đang nói xấu tôi đây à?”

“Tôi đang kể cho An Nhược nghe chuyện năm ấy chúng ta đứng trên sân thượng ném pháo hoa dọa người đi đường.”

“Ôn Tịnh Nhã à, ai chơi cùng cậu chứ, làm sao cậu có thể quên được sự thật là cậu mới là người ném pháo, còn tôi chỉ bị oan thôi, thế mà cậu cũng có thể kể ra được.”

“Trình Thiệu Thần, trên danh nghĩa tôi là chị dâu cậu đấy, cậu cũng đừng không biết phân biệt trên dưới như thế.”

Trình Thiệu Thần không muốn tranh cãi cùng phụ nữ, vì vậy sớm nhận thua, quay sang tiếp tục câu chuyện với Trình Thiệu Khanh. Ôn Tịnh Nhã mất đi đối thủ, tiếp tục tranh cãi cũng cảm thấy chẳng vui vẻ gì nên ngồi khâu nốt cái áo gối bằng vải cho trẻ con, thỉnh thoảng lại cùng An Nhược tán gẫu đôi ba câu. Ngón tay chị rất mảnh dẻ nhưng lại không làm được mấy công việc tỉ mỉ này, cứ hai phút lại bị kim đâm vào tay, kêu lên liên tục. Mới đầu, lần đầu chị kêu hai người đàn ông cũng quay ra nhìn, sau rồi chẳng ai thèm chú ý nữa, chỉ có Thẩm An Nhược vẫn giật mình thon thót.

“Tĩnh Nhã à, em bỏ cái thứ đó đi được không, để dì Trần làm cho, nếu không thì đừng kêu nữa, ngày Tết mà còn bị em dọa đến mệt.” Trình Thiệu Khanh bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Anh nghĩ là em thích chuyện khâu vá lắm à? Mẹ anh nói đồ người trong nhà tự tay may thì đứa trẻ mới khỏe mạnh, thế mà bà chẳng thèm đụng vào. Anh đã không giúp thì cũng đừng để ý đến em nữa, bớt soi mói đi, OK?” Ôn Tịnh Nhã cũng tức giận. Không khí trở nên hơi căng thẳng.

Trình Thiệu Thần khẽ nói: “Anh à, vừa nãy anh nói tới đâu rồi nhỉ?”

“À, anh đang nói đến việc An Khải giờ mở rộng một cách mù quáng, bố cũng bắt đầu lú lẫn rồi.”

Ôn Tịnh Nhã chỉ cười, chẳng nói gì thêm, tiếp tục cầm lên khâu tiếp, lại bị đâm vào tay, ngồi xuýt xoa một hồi.

“Chị dâu, nếu chị cảm thấy không vấn đề gì thì để em làm cho, chị cứ bị đâm như thế, bé sẽ sợ đấy.” Thảm An Nhược cầm áo gối qua phía mình, đường kim đưa đi đưa lại rất nhanh, chẳng mấy chốc đã gần xong, chỉ còn chừa lại mười phân, đưa lại cho Ôn Tịnh Nhã làm nốt.

Hai anh em nhà họ Trình đang thưởng trà, Trình Thiếu Thần pha, Trình Thiếu Khanh uống. Thảm An Nhược tình cờ đưa mắt nhìn, động tác pha trà của anh rất thuần thục, không nhanh cũng không chậm, khiến cho con người ta cảm thấy rất thư thái. Đây là điều cô chưa bao giờ nhìn thấy hay nghĩ tới, vì trước nay anh chẳng bao giờ uống trà.

Lúc hai chị em không trò chuyện gì, cô mới nghe được loáng thoáng câu chuyện của hai anh em.

“Thiếu Thần, em không đồng ý rời khỏi công ty đó, lúc đầu anh còn có thể hiểu được, nhưng giờ em mở công ty riêng rồi, vất vả như vậy làm gì? Nếu không em về giúp một tay đi. Chỉ cần dùng một nửa công sức em bỏ ra bây giờ đã có thể mang lại lợi nhuận không dưới mười lần rồi, lẽ nào điều đó không khiến em cảm thấy hài lòng sao?”

“An Khải đâu có thiếu người như em.”

“Sao em lại biết là không thiếu, em hiểu hơn ai hết rằng đây không phải là lĩnh vực sở trường của anh, mình anh chống đỡ thật sự quá mệt mỏi. Em cứ giận dữ với bố, hai người việc ai nấy làm, cuối cùng hại cả đến anh.”

“Không phải ông già đã lôi kéo được rất nhiều nhân tài về rồi sao?”

“Khác máu tanh lòng, dùng người ngoài vẫn phải đề phòng, làm sao có thể tin tưởng được bằng người trong nhà?”

“Anh vẫn giữ lối suy nghĩ đó ư, người mà anh tin tưởng nhất thường lại là người nguy hiểm nhất. Em đã từng nói với anh rồi, để những người có liên quan đến Trình gia quản lý vòng ngoài thôi, anh lại nhất quyết không nghe. Còn nữa, làm sao anh biết người nhà mình không hại anh đây?”

“Nếu có chuyện đó thật thì anh cũng cam lòng.”

“Chỉ vì anh hiếu thuận nên mới bị ông già chi phối. Ông ấy nắm thóp được anh rồi.”

Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng Trình Thiếu Thần nói xong câu đó, Ôn Tịnh Nhã bỗng ngẩng đầu nhìn về phía họ, trong thoáng chốc ánh mắt rất lạ lùng, rồi lại quay sang Thẩm An Nhược cười, tiếp tục câu chuyện còn bỏ dở về đề tài nuôi trẻ: “Ngày trước có bạn đồng nghiệp của chị kể, trong thời gian mang thai không được tức giận, nếu không đứa trẻ sau này cũng sẽ rất hay nổi nóng, không kiềm chế được thì thật là xui xẻo.”

“Em đừng cười, điều này có căn cứ cả đấy. Năm đó khi mẹ chị mang bầu chị phải hoạt động quá nhiều, vì thế từ lúc trong bụng mẹ chị đã mắc bệnh rối loạn tăng động giảm chú ý^[2]. Mọi người đặt cho chị cái tên ‘Tịnh Nhã’, cũng là mong chị có thể điềm tĩnh một chút, thế mà chẳng có chút tác dụng gì cả, từ nhỏ chị đã giống hệt một thằng con trai, tất cả những việc dành cho đàn bà con gái chị đều không biết làm.”

[2] Tên tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder – ADHD, là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của căn bệnh này là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm với sự suy giảm khả năng chú ý gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và quan hệ với mọi người.

“Ôi, đường kim mũi chỉ của em được quá, chị chưa thấy cô gái nào lớn lên ở thành phố mà biết khâu vá.”

“Ngày trước em có tham gia học một khóa thêu thùa và cắm hoa, cũng học được một thời gian.”

“Chị thấy tính cách và cái tên của em rất tương xứng. Trước đây chị còn nghĩ, nếu tên và tính cách trái ngược nhau như thế, chị bằng đặt tên cho con trai là ‘Náo Náo’^[3], thế cũng an lòng được phần nào. Nhưng xem ra cái tên này cũng không phải là tốt nhất.”

[3] Âm chỉ náo nhiệt âm ỉ.

“Nhưng ‘Náo Náo’ nghe rất hay.” An Nhược bật cười, “Bao giờ chị sinh?”

“Muộn nhất là tháng Ba, khi nào cây trái ra hoa thì chị cũng được tự do.”

Cả buổi chiều trong phòng bếp người ra người vào tấp nập, đến tối bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ có sáu người và một nhóc con sắp ra đời dùng bữa.

Bữa ăn diễn ra trong yên lặng, mọi người cắm cúi ăn, hình như không có cách nào để nói chuyện với nhau, chỉ nghe thấy bên ngoài kia, tiếng pháo hoa, tiếng hò hét vang lên không dứt. Có lẽ vì cảm thấy không khí quá im ắng, mọi người giờ mới bắt đầu chịu mở lời, nhưng thực ra cũng chỉ là một người hỏi, một người đáp, hết như đang trong buổi hội thảo. Trình Thiếu Thần luôn là người trả lời ngắn gọn nhất, thường chỉ trong một, hai từ.

“Đây là lần đầu tiên An Nhược không ăn Tết cùng bố mẹ đẻ phải không?”

“Dạ.”

“Có thấy thoải mái không? Chắc, có lẽ bố mẹ con vẫn chưa quen. Lần này phải nói Thiếu Thần đưa con về thăm nhà mấy ngày. Năm nay cũng là năm đầu tiên con về làm dâu, nên mới phải ở đây. Về sau đến Giao thừa về với bố mẹ con cũng được.”

“Con dâu tất nhiên phải ở nhà chồng đón Giao thừa, quy định này sao có thể phá bỏ được? Không quen thì phải học cho quen.” Thảm An Nhược chưa kịp trả lời, mẹ chồng cô đã lạnh lùng xen vào.

“Quy định không phải là do người tạo nên sao? Không nhất thiết phải giáo điều như vậy. Nhà người ta chỉ có một đứa con gái, hai ông bà già đón Tết một mình trong cô đơn như thế chúng ta may mà còn có hai thằng con trai.”

“Toàn là ông nhiều lời, An Nhược còn chưa nói gì cơ mà. Tịnh Nhã làm dâu chúng ta đã mấy năm rồi, có bao giờ thấy nó về nhà đón Tết đâu.”

“Lúc nhỏ Tịnh Nhã cũng đã thường đón Tết với chúng ta rồi. Nhà nó với nhà chúng ta đi bộ nửa tiếng đã tới, nó về nhà lúc nào chẳng được. Sao có thể so sánh như thế?”

Hai người cứ như vậy tranh luận một chặp. Câu chuyện cũng từ Thảm An Nhược mà ra, mặc dù vô tội nhưng cô vẫn cảm thấy như có lỗi, đành ngồi im thin thít, chẳng dám động đũa, cứ trơ mắt ra nhìn ba người còn lại thản nhiên ăn uống.

Trình Thiếu Thần ngồi đối diện thấy vậy bèn hát cảm lên ra hiệu: “Ăn đi.”

Cuộc tranh luận chẳng biết dừng từ khi nào, bàn ăn lại yên lặng, Thẩm An Nhược gắng sức cúi đầu thật thấp.

Vài phút sau, cặp vợ chồng già lại có cơ để tranh luận, lần này chủ đề là đứa trẻ trong bụng Ôn Tịnh Nhã. Nói chung hai người ít khi có cùng quan điểm, lại nhất quyết không chịu thừa nhận quan điểm của đối phương, kiên trì tranh luận cho tới khi người kia tự động rút lui chứ chưa bao giờ đạt được thỏa hiệp. Đây là điều Thẩm An Nhược tự rút ra sau vô số lần sum họp cùng cả gia đình.

Dù bàn vẫn đầy thức ăn nhưng vẫn có thứ gì đó khiến người ta ăn không ngon miệng, không khí rất nặng nề.

“Ôi, con nhớ hồi nhỏ tới nhà mình ăn cơm, bố hay nói quân tử dùng bữa không nói chuyện, ai nói trước người đó sẽ bị đánh vào tay. Lệnh cấm đó bị dỡ bỏ từ bao giờ vậy ạ?” Ôn Tịnh Nhã nói, “An Nhược, đáng tiếc là em không được chứng kiến cảnh đó, buồn cười kinh khủng.”

“Lúc còn nhỏ em vừa ăn cơm vừa nói chuyện cũng bị người lớn mắng, đại khái là sợ sẽ bị nghẹn cơm, lúc lớn lên thì không bị quản lý nữa.” Thẩm An Nhược thành thật trả lời.

“Có thể bố bỗng nhiên cảm thấy, bàn ăn là chỗ tốt nhất để mọi người trong nhà nói chuyện với nhau.” Trình Thiệu Khanh liếc về phía bố mình, khẽ nói.

“Có chuyện đó sao? Lẽ nào anh cũng bị bố đánh vào tay rồi?” Trình Thiệu Thần thủng thẳng lên tiếng.

“Thiệu Thần, trí nhớ của em bị sao vậy? Đều là cô ấy dụ em nói chuyện, sau đó để em chịu đòn cho cả hai.” Trình Thiệu Khanh khẽ cười.

“Lúc nhỏ em mà đã biết gallant thế sao?” Trình Thiếu Thần nói với Ôn Tịnh Nhã, “Hóa ra từ nhỏ cậu đã mắc nợ tôi, nhớ tìm cách báo đáp đi nhé.”

“Cậu trở nên tính toán từ bao giờ vậy? Chẳng phải khi ấy suốt ngày tôi giúp cậu chép bài, viết văn, đến cả quay cóp trong kỳ kiểm tra cũng là tôi giúp cậu... Để không phải tiếp tục làm nô dịch cho cậu, lúc phân khoa khi lên cấp ba, tôi đã phải nghiền răng chọn khoa Văn không phải là sở trường của tôi...”

“Cậu đừng có vu oan, tôi có lúc nào đi thi phải quay cóp đâu? Còn nữa, cậu chọn ban xã hội là vì thành tích môn tự nhiên của cậu quá tệ, có khi còn kém hơn môn không phải là sở trường.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Chậc, cậu đừng nhắc đến môn tự nhiên trước mặt tôi nữa, năm đó tôi nhờ cậu giảng bài cho, cậu chẳng bao giờ đợi tôi hiểu bài đã mất hết kiên nhẫn, mắng tôi ngốc nghếch, cuối cùng lại đẩy tôi cho anh cậu.”

“Vì cậu thật sự ngốc đến nỗi khiến người ta không thể chịu được, đành phải nhờ tới chuyên gia như anh trai tôi để cứu vãn. Hơn nữa khi đó không phải cậu luôn trách anh trai tôi lên đại học rồi không thèm để ý đến cậu nữa sao, tôi tốt bụng nên mới tạo cơ hội cho cậu mà.”

“Cậu ăn nói lung tung gì thế, tôi trách lúc nào.”

Trình Thiếu Khanh khẽ cười với Thẩm An Nhược: “Hai người bọn họ từ hồi đi nhà trẻ đã học chung lớp cho tới tận lớp mười, lúc nhỏ đã thích cãi nhau, chẳng ngờ đến giờ vẫn vậy.”

“Em cũng có một người bạn học cùng từ nhỏ, đến lúc lên đại học vẫn học chung trường.”

“Cấp ba em cũng học ban xã hội à?”

“Dạ không, em học tự nhiên.”

“Thật sao? Tại sao lại thế? Trông em rất giống những nữ sinh ban xã hội.” Bởi vì Trình Thiệu Thần không tiếp lời, Ôn Tịnh Nhã mất đi đôi thủ, lại chen vào câu chuyện.

“Thành tích môn tiếng Anh và chính trị lịch sử của em còn kém hơn rất nhiều so với những môn tự nhiên.” Thẩm An Nhược đáp.

Bữa tối cuối cùng cũng kết thúc. Vì sợ đứa trẻ trong bụng Ôn Tịnh Nhã bị ảnh hưởng nên họ hạn chế đốt pháo, nhưng trong sân vẫn đốt pháo hoa hơn một giờ đồng hồ, vô cùng rực rỡ, muôn hình muôn vẻ. Thẩm An Nhược dựa vào ban công tầng thượng ngắm nhìn hơn nửa tiếng, đến khi đầu cổ mỏi nhừ, Ôn Tịnh Nhã cầm cây pháo bông huơ huơ trong không khí, ngập dài nói: “Em nói đúng, An Nhược, ngày Tết vừa chán vừa phiền phức. Ấy dà, cụ ông lại gọi hai anh em nhà họ tới dạy bảo rồi, lát nữa sẽ tới lượt chúng ta tới cùng ‘Tiêu Thái hậu’ xem chương trình Chào xuân.” Mẹ chồng của hai cô họ Tiêu, lại có phần khắt khe như Thái hậu, Thẩm An Nhược cố nén để không bật cười. Nói xấu mẹ chồng sau lưng với chị dâu rất không phải phép, đây là điều bố mẹ đã căn dặn cô rất kỹ.

Nhưng phụ nữ có thai bao giờ cũng có những đặc quyền, Ôn Tịnh Nhã vừa ngồi xuống chưa được mấy phút đã được về phòng nghỉ sớm, lúc đi còn quay sang Thẩm An Nhược làm mặt quỷ để trêu cô.

Thực ra Thẩm An Nhược hơi e ngại khi một mình đối diện với mẹ chồng, bà lúc nào cũng nói chuyện rất dịu dàng từ tốn, cử chỉ hành động khoan thai khéo léo, nhưng luôn khiến cho người khác cảm thấy áp lực.

Lúc đó đã hơn chín giờ, Trình phu nhân vẫn ăn mặc như có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, đèn gương mặt cũng được trang điểm hết sức tỉ mỉ, bà chăm chú xem chương trình Chào Xuân hết như thưởng thức ca kịch, chốc chốc lại nói với cô: “Ca sĩ này biểu cảm không đạt.” “Trang phục của tiết mục này hơi diêm dúa.” “Kịch bản của tiểu phẩm này quá tệ.” Bà nâng chén trà lên nhấp một ngụm, Thẩm An Nhược chốc chốc lại biết ý châm thêm nước. Đã rất nhiều năm cô không xem chương trình này, nhưng rồi cuối cùng cũng bị cuốn theo, chăm chú dán mắt vào khẩu hình của diễn viên. Có điều tiết mục đang xem càng lúc càng chán, mẹ chồng cô cuối cùng chẳng muốn xem tiếp, quay sang nói chuyện phiếm với Thẩm An Nhược. Thực ra cũng không thể gọi là nói chuyện, vì chỉ có một người nói một người nghe.

“An Nhược, con ăn mặc giản dị quá, chẳng giống người phụ nữ mới kết hôn gì cả. Thanh niên các con không được chỉ chú ý đến sở thích của bản thân, vẫn có một số quy tắc cần phải tuân theo. Ngày mai để dì Trần lấy số đo của con, hôm khác mẹ sẽ chuẩn bị một ít quần áo, sai người mang cho con.”

“Lần trước mẹ tới nhà, con đang đang lau nhà phải không? Để người ngoài nhìn thấy không phải sẽ khiến nhà ta bị chê cười vì không biết thuê người giúp việc, hơn nữa còn ngược đãi con dâu sao? Nếu muốn tập thể dục thì tới phòng tập, chuyện lau dọn về sau cứ để người giúp việc theo giờ làm.”

“Bình thường con ở nhà không trang điểm gì sao? Đàn ông cả ngày đi làm đều tiếp xúc với các cô gái trang điểm lộng lẫy chẳng khác nào lũ hồ ly tinh, cuối cùng về nhà nhìn vợ mình như nàng Tô Diện triều thiên^[4], lời thôi lếch thếch, thế chẳng phải là ép chồng con đi lãng nhăng sao?”

[4] Tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường là phu nhân nước Quắc, thường không trang điểm lên diện kiến thiên tử.

“Nghe nói con thường xuyên phải làm thêm giờ, vậy thì ngày thường sao có thể chăm sóc cho Thiếu Thần? Công việc của nó đã rất bận, giờ về nhà cũng lại thấy đèn còn chưa sáng, sao có thể chấp nhận được? Nếu công việc bây giờ quá mệt mỏi, chi bằng tìm việc khác đi. Mẹ cảm thấy tính cách của con rất phù hợp để vào làm trong các đơn vị nhà nước, nếu con đồng ý, mẹ sẽ sắp xếp giúp con.”

“Mau mau có với nhau một đứa con đi, đàn ông phải làm cha rồi mới có thể biết kiềm chế và thật sự trưởng thành. Thân thế, sự nghiệp đều là thứ yếu thôi, đến khi con ở tuổi mẹ rồi con sẽ hiểu đối với người phụ nữ, không gì quan trọng bằng gia đình, con cái mới là sinh mệnh thật sự của con.”

“Con gầy quá, ra Tết mẹ sẽ cho dì Trần tới ở nhà các con một thời gian, giúp con bồi bổ một chút.”

“...”

Ôn Tịnh Nhã đã từng nói với cô, đối phó với mẹ tốt nhất là nên nói ít và gật đầu nhiều, vì chỉ cần cô nói một sẽ kéo theo mười lời khiển trách, cô cảm thấy kết luận này vô cùng xác đáng.

Thẩm An Nhược ngồi nghiêm chỉnh, luôn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, cẩn thận che giấu sự mệt mỏi của mình, đối với mỗi vấn đề luôn ngoan ngoãn đáp “Dạ”, “Con biết rồi ạ”, hoặc “Cảm ơn mẹ”, cứ như vậy cả buổi tối, cảm thấy còn mệt hơn sáu tiếng đồng hồ đi học bồi dưỡng nghiệp vụ. Cuối cùng mẹ chồng cô cũng mệt, quyết định đi ngủ, lúc này An Nhược mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc quay về phòng, Trình Thiếu Thần đã thay đồ ngủ, nghiêng người dựa vào đầu giường xem điện thoại, thấy cô bước vào thì mỉm cười đầy ẩn ý: “Được tha về sớm thế cơ à? Anh còn tưởng phải kéo dài tới sau mười hai giờ đêm cơ.”

“Em có thiên phú, vì thế tiếp nhận thông tin rất nhanh.” Thẩm An Nhược nằm dài ra giường, không muốn ngồi dậy nữa.

“Ra là thế, tính cách này của em chắc sẽ làm mẹ chẳng dễ dàng gì để bói ra khuyết điểm đâu. Còn nhớ năm ngoài mẹ giáo huấn Tịnh Nhã một mạch tới tận hai giờ sáng.”

“Chị dâu không phải từ nhỏ đã rất thân thiết với nhà mình sao? Sao lại đến mức như thế?”

“Tịnh Nhã rất nóng nảy, người khác nói một câu thì cô ấy phải nói lại ba câu, mẹ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ấy? Phải dạy dỗ cho tới khi nghe lời thì mới thôi, để anh trai không bị cô ấy bắt nạt.” Trình Thiếu Thần nhớ lại chuyện cũ, vui vẻ đáp.

“Các anh không bắt nạt người khác thì thôi, ai dám bắt nạt anh em nhà anh chứ.”

“Em ngủ sớm đi, mới phải ứng phó với mẹ anh có hai tiếng đồng hồ đã mệt mỏi như vậy, ngày mai em còn phải ứng phó với một người còn đáng sợ hơn nhiều.”

Thẩm An Nhược bật dậy: “Nhiều người vậy sao? Em cứ tưởng chỉ có người nhà anh thôi? Sao anh không nói sớm? Ngày mai em phải làm gì?”

“Dì Trần đã chuẩn bị ổn thỏa cho em cả rồi, lúc cần lì xì ai dì ấy sẽ giúp em phân phát lần lượt, lúc cần xung hô chào hỏi dì ấy sẽ nói cho em chào hỏi thế nào, người khác tặng em cái gì em chỉ cần nhận lấy là được. Ôi, không phải chỉ là một buổi sáng thôi sao, cố gắng chịu đựng một chút là được, không khó bằng việc em ứng phó với khách hàng đâu. Em đang nhìn anh bằng ánh mắt gì thế, làm như đang hỏi hặn vì đã lấy anh vậy.”

Một lúc sau, anh mới quay lại nằm cạnh cô, giúp cô đếm lại chăn, choàng tay qua eo cô ôm vào lòng mình. Thẩm An Nhược khi ngủ thường quay lưng về phía anh, bị anh kéo vào lòng, áp lưng vào ngực anh. Trình Thiệu Thần cũng không để ý, chỉ xem cô như một chiếc gối ôm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Thẩm An Nhược cực kỳ ghen tị với người có thể ngủ ngay như vậy, chỉ muốn đánh thức anh, nhưng cuối cùng lại thấy không nổi. Anh ôm rất chặt, cô không tài nào quay người lại được, lúc đầu còn nằm đếm cừu, đếm đi đếm lại một hồi lại quên mất đếm để làm gì, sau lại đếm tiếng nhịp tim của anh, không biết đếm được bao nhiêu, cuối cùng trước khi trời sáng cũng ngủ thiếp đi trong tiếng pháo hoa ù ù xa xa.

Ngoại truyện nhỏ

Tiết lộ liên quan đến tin nhắn của Tiểu Thần Thần đêm giao thừa.

Có tin nhắn tới...

Tiểu Thần Thần đang lơ mơ ngủ, bò xuống giường xem... rồi nhắn lại một tin...

Vài giây sau, người kia cũng nhắn lại:

Ôi trời ơi, anh cũng biết nhắn tin à?

Tiểu Thần Thần trả lời:

Vợ tôi đang ngủ.

Người kia nhắn tiếp:

... Cho hỏi vợ anh đầy tháng chưa vậy?

Tiểu Thần Thần tưởng tượng ra cảnh Thẩm An Nhược đội mũ và ngậm núm vú cao su, quần trong chặn âm, không nhìn được cười, loay hoay nửa ngày với đồng ký tự, trả lời tiếp:

Không nhỏ thế đâu, ba tháng nữa là tròn năm rồi.

Thẩm An Nhược cách đó không xa, căn góc chặn như đang thăm giận dữ:

Đêm hôm khuya khoắt, tối như hũ nút, cười đen tối thế là sao? Đối phương cũng có nhìn thấy đâu. Đồ thần kinh! Dở hơi! Thật đáng ghét!

Chương 10

Buổi sáng ngày Mừng một trôi qua không quá khó khăn, người nhà và khách khứa ra vào không ngớt, Thẩm An Nhược chỉ phải mỉm cười lễ phép là ổn, hình như không cần nói gì thêm. Bà Tiêu tuy rằng rất muốn nắm mọi thứ trong tay, nhưng là một người mẹ chồng tốt, vẫn thay cô xử lý rất nhiều tình huống cô không biết ứng phó thế nào, hình như còn cảm thấy vô cùng hài lòng về cách cư xử của cô, đối với cô càng lúc càng vui vẻ, hòa nhã. Cô đã nhận được vô số bao lì xì, cuối cùng “Tiêu Thái hậu” lại dúi vào tay cô một túi lì xì màu đỏ rất tinh xảo, mở ra là một đài sen bằng vàng ròng được khảm trên châu, viên nào viên nấy tròn vành vạnh, nhìn mà phát hoảng. Cô đưa nó cho Trình Thiếu Thần xem, anh chỉ cười: “Mẹ cũng bắt đầu theo kịp thời đại rồi, không ngừng thay cái cũ bằng cái mới. Có lẽ em cứ yên lặng thuận theo làm mẹ hài lòng, bằng không hôm nay mẹ sẽ tặng em một con gà mái bằng vàng đấy. Di Trần nói bà đã đặt làm một cái, xem ra đã tặng cho Tịnh Nhã rồi.”

Buổi trưa, cánh đàn ông nhà họ Trình đều ra ngoài, bàn ăn chỉ còn lại ba người phụ nữ, có lẽ Tiêu Thái hậu phải tiếp khách cả buổi sáng cũng đã mệt, ngoài việc chỉ cho Ôn Tịnh Nhã tư thế ngồi không ngay ngắn sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa trẻ trong bụng cũng như hình thành tính cách, còn Thẩm An Nhược xem chừng hơi kén ăn vì cô chỉ ăn những món trước mặt, điều này là một thói quen xấu vừa không hợp lý vừa không có lợi cho sức khỏe và cần phải sửa, bà không nói thêm gì nữa. Lúc chỉ ra khuyết điểm của người khác, bà vẫn giữ biểu hiện tao nhã thông dong, khiến cho đối phương cảm thấy tự xấu hổ với bản thân mình.

Đến chiều, Ôn Tịnh Nhã lôi Thẩm An Nhược ra ngoài. Chị nói: “Em muốn đi dạo một chút không? Nếu chưa có kế hoạch gì thì đi cùng chị đi, ở nhà chán muốn chết.”

Thực ra Thẩm An Nhược cũng rất lo chị mang cái bụng to như vậy đi ra ngoài, vì trời đang rất u ám, có vẻ như sắp có tuyết rơi, vì thế rất vui vẻ nhận lời.

Ngày đầu năm, đa số các cửa hàng đều đóng cửa, bọn họ men theo con đường nhỏ chậm chậm bước đi, chốc chốc lại có chú nhóc chơi pháo hoa dọa người đi đường, Ôn Tịnh Nhã bật cười, lúc sau còn mua một túi pháo diêm. Mỗi lần chị ném pháo, Thẩm An Nhược đều rất căng thẳng, chỉ lo chị vận động như thế sẽ bị động thai dẫn đến sinh non.

“Em nhìn xem, An Nhược, hạnh phúc sao mà giản đơn quá, mấy đồng tiền thôi cũng thỏa mãn rồi, chỉ cần tốn chút tâm tư thôi. Đàn ông chẳng bao giờ hiểu được cả, luôn tưởng rằng đắt nhất mới là tốt nhất. Bọn họ vẫn luôn không hiểu, vì sao phụ nữ lại không biết đủ như thế.”

“Vâng, đúng vậy.” Thẩm An Nhược không biết phải tán gẫu những vấn đề phức tạp với những người mình không thân thiết như thế nào, cô luôn tâm niệm chỉ nói chuyện bình thường chứ không đi sâu, nếu không sẽ rất dễ

lỡ lời. Nhưng cô vốn lại là một người rất giỏi lắng nghe, không nói chen vào, cũng không hấp tấp mất kiên nhẫn, chăm chú nghe bà chị dâu líu lo kể lể những chuyện vụn vặt vô thưởng vô phạt. Ôn Tịnh Nhã là một người rất thú vị, có thể biến những câu chuyện hết sức bình thường trở nên vô cùng ly kỳ, người khác còn chưa cười, chị đã tự cười trước, vô cùng vui vẻ phấn khởi, chỉ có điều Thẩm An Nhược luôn cảm thấy chị chẳng bao giờ thực sự vui vẻ như những gì chị thể hiện. Nhưng như thế cũng có sao, con người cũng là loài động vật nhiều mâu thuẫn, cái bên ngoài và bên trong luôn có sự khác biệt, một người thoạt nhìn có vẻ lạc quan lại thường rất bi quan, cũng giống như người cứng rắn nhất thường mới là người yếu đuối nhất.

“Em có cảm thấy chị nói nhiều không?”

“Không đâu ạ.”

“Thực ra ngày thường chị nói cũng chẳng có ai nghe cả, đều là chị tự nói tự trả lời, Thiếu Khanh thì người khác nói ba câu anh ấy mới đáp lại một câu. Thiếu Thần ở với em chắc cũng ít nói như vậy.”

“Vâng, rất ít ạ.”

“Điểm này hai anh em nhà họ rất giống nhau, nhưng hình như em còn ít nói hơn.” Ôn Tịnh Nhã bật cười khẽ, “Để chị dẫn em tới gặp người này.”

Nhà kiêu cũ, xem chừng đã xây từ rất lâu, cầu thang vừa cao vừa hẹp, không có thang máy, đáng lẽ bình thường sẽ vừa cho hai người họ đi sóng đôi, nhưng giờ Ôn Tịnh Nhã một mình đã đứng bằng chỗ của hai người, Thẩm An Nhược chỉ có thể thận trọng đi theo sau chị, trong lòng thầm suy tính, ngộ nhờ chị có bước hụt chân thì mình sẽ đỡ như thế nào.

Bọn họ đi rất chậm và cẩn thận, chốc chốc lại dừng lại, rồi cũng tới nơi. Mở cửa là một người phụ nữ, xem ra cũng không còn trẻ nữa, mặc chiếc áo

ngoài khá thoải mái, quần một chiếc khăn đội đầu màu trắng, thấy Tịnh Nhã thì thốt lên vui sướng: “Sao con lại tới đây? Thế này đâu có tiện đi lại, gọi điện thoại là được rồi.” Gương mặt người phụ nữ hơi phảng phất nét ưu tư, nhưng khi mỉm cười lại khiến người ta cảm thấy như được tắm trong gió xuân, không đoán nổi tuổi tác.

“Dì Tình, con đưa một người tới nhờ dì xem giúp ạ.” Bên ngoài rất cũ kỹ, phía trong lại như một thế giới khác, nhưng hoàn toàn không xa hoa, tinh tế mà giản dị, rất giống cảm giác đối với chủ nhân căn nhà.

Thẩm An Nhược cũng bắt chước Tịnh Nhã gọi “dì Tình”, thấy bà khẽ liếc nhìn, hình như đang suy nghĩ gì đó, sau mới khẽ cười mở lời: “Con là An Nhược, phải không?”

“Sao dì biết? Con đang định để dì đoán.” Ôn Tịnh Nhã chen ngang.

“Con đưa ảnh đám cưới Thiều Thần cho dì xem rồi, con quên à?”

“Ảnh cưới cái nào trông cũng không thật. An Nhược ở ngoài xinh hơn, dì nhỉ?” Tịnh Nhã như thể đang khoe cô vậy.

“Hình dáng bên ngoài không thay đổi gì, chỉ rõ ràng hơn một chút thôi.” Ở dì Tình có một cái gì đó rất có học thức và tao nhã, tất nhiên hoàn toàn không giống với vẻ tao nhã quý phái của mẹ chồng cô mà hết như một thực nữ bước ra từ trong tranh. “Ở đây có trà mới rất ngon, các con tới thật đúng lúc.”

Động tác pha trà của bà rất nhẹ nhàng, tinh tế An Nhược nhớ lại cách Trình Thiều Thần pha trà tối qua, không biết có phải do học được ở đây không. An Nhược không hiểu về trà, nhưng những đọt trà tươi non, đựng trong chiếc bình trong suốt, từng phiến lá cứ xòe rộng trong làn nước xanh biếc lóng lánh, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy dễ chịu.

“Dì Tình, nhà sao lại chỉ có một mình dì?”

“Dì để người làm về nhà ăn tết rồi, ngày mai mới quay lên.”

“Sao lại có thể để dì ở một mình được? Để con gọi cô Hoàng qua đây với dì.”

“Dì ở một mình có sao đâu nào, con đừng vẽ việc ra, về cũng đừng nói gì cả.” Thấy Tịnh Nhã vẫn muốn giữ nguyên ý định của mình, bèn đổi đề tài câu chuyện, "Cây đàn tranh cổ trước đây con nhờ người đưa đến, âm sắc quả nhiên rất hay. Con có muốn nghe không?"

“Tất nhiên rồi ạ, mà phải là khúc đó.” Tịnh Nhã quay đầu lại nói với An Nhược: “Hôm nay em thật may mắn, dì Tình là bậc thầy về trà và cũng là nhà diễn tấu đàn tranh cổ giỏi nhất ở thành phố này.”

“Đừng nghe nó nói linh tinh, con bé này lúc nào cũng thích khoa trương, dì chỉ không ngờ với tính cách ưa hoạt náo của nó từ bé lại chỉ thích khúc *Cao sơn lưu thủy*^[1], thế mà vẫn khăng khăng không chịu tự học.” Dì Tình nói với An Nhược.

[1] Một trong mười bài hát được mệnh danh là “Trung Hoa thập đại cổ khúc”, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ.

Tiếng đàn mềm mại như nước, nhẹ nhàng như gió lướt qua căn phòng, Thẩm An Nhược nghe đến say mê, cho tới tận khi dì Tình nói với cô: “An Nhược, chắc chắn con đã từng học đàn cổ rồi.”

“Sao dì biết ạ?” Thẩm An Nhược vô cùng bất ngờ.

“Từ ánh mắt con nhìn dì đàn cũng có thể đoán được ra.”

“Ô, An Nhược cũng đàn thử một bài đi.”

Thẩm An Nhược cười bồi rồi: “Em học được có vài ngày thôi ạ, cũng chỉ biết qua một đoạn gọi là đối phó trong kỳ kiểm tra, sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt dì Tình được? Chị dâu định làm em xấu hổ chết sao.”

“Chị làm gì có ý định xấu xa đó.” Tình Nhã cười, “Dì Tình có nhớ không, năm ấy con cũng học được vài ngày, cuối cùng Thiếu Thần nói con như đang đập bông, làm con tức đến độ không thèm tập nữa. Chà, bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười, làm sao con có thể dễ dàng bị kích động như thế được nhỉ?”

“Con có bao giờ chịu ngồi yên nửa tiếng đồng hồ đâu, đưa nhóc trong bụng con nếu tính cách cũng giống con thì sẽ vất vả lắm đó.”

Tình Nhã không đòi An Nhược biểu diễn nữa. Bọn họ nán lại trò chuyện một lúc rồi sửa soạn ra về. Dì Tình nói: “Để dì tiễn hai con, cũng đúng lúc muốn xuống dưới đi dạo một lát.” Lúc đi đi lấy áo khoác ngoài, An Nhược thấy bà mặc áo hơi vất vả bèn chạy lại giúp, khẽ hỏi: “Gần đây dì không được khỏe ạ?”

“Ừ, lúc con nghe dì đàn cũng nhận ra à? Giờ thì không sao rồi, vừa phẫu thuật xong, cắt đi một vài bộ phận cơ thể thôi mà.” Thấy An Nhược nhìn mình vẻ ngạc nhiên, dì chỉ khẽ mỉm cười, chỉ vào ngực: “Hai bên đều không còn nữa rồi. Nếu dì không nói, con chắc chắn không nhận ra đúng không?” Nói đoạn lại chỉ vào chiếc khăn trên đầu: “Tóc cũng rụng hết. Nhưng có nhiều lúc, nếu con thực sự phải mất nó, chi bằng giả vờ như nó chưa từng tồn tại, như thế sẽ không cảm thấy buồn nữa.” Dì cười, hệt như đang nói tới một chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Ôn Tình Nhã nắm tay An Nhược bước đi chậm chậm, việc mang thai làm cho chị trở nên nặng nề hơn, bước đi cũng rất vất vả, dần dần dựa hẳn

vào người cô. Thực ra tài xế vẫn đi theo hai người, nhưng chị kiên quyết không lên xe.

“Gần đây dì Tình bị bệnh nặng, lúc phát hiện ra thì đã quá muộn, chút nữa là không thể phẫu thuật được.”

“Xem ra tinh thần dì vẫn rất tốt.”

“Ừ, sau khi khỏi bệnh, rất nhiều chuyện đều nghĩ thoáng ra hơn rồi. Tâm trạng của dì bây giờ tốt hơn ngày trước nhiều.” Tịnh Nhã chậm rãi nói, "Em ít nói quá, đến 'Tiêu Thái hậu' cũng nói chị phải học tập em. Em thậm chí còn chẳng hỏi chị dì Tình là ai.”

“Dì Tình là ai thế ạ?”

Ôn Tịnh Nhã cười: "Một vị trưởng bối, đã chứng kiến bọn chị trưởng thành như thế nào. Đừng nói với mẹ chuyện chị đưa em đến thăm dì nhé... À, mà chị không nhắc chắc em cũng chẳng nói.”

Thẩm An Nhược “Vâng” một tiếng, quả nhiên Ôn Tịnh Nhã lại tự nói với chính mình, “Rất nhiều người đều nói, năm đó chỉ chút nữa là bố kết hôn với dì Tình... Quá nhiều chuyện đáng tiếc trong quá khứ. Nhưng nếu chuyện đó thực sự xảy ra thì đã chẳng có Thiếu Khanh và Thiếu Thần, hai chị em mình chắc cũng chẳng bao giờ có cơ hội gặp nhau. Đời người có quá nhiều điều kỳ diệu...”

“Vâng, cũng giống như hiệu ứng cánh bướm^[2] vậy.” Thẩm An Nhược nói với chị mà như đang nói với chính mình.

[2] Hiệu ứng cánh bướm: Cái tên “hiệu ứng cánh bướm” đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian.

“Lần đầu tiên chị gặp em đã cảm thấy em rất giống dì Tình. Em có thấy vậy không?”

“Sao có thể giống nhau được? Dì Tình là một phụ nữ quá xuất sắc.”

“Khí chất của hai người rất giống nhau, đặc biệt là lúc cười. Bố cũng cảm thấy như vậy, vì thế ông rất thích em.”

“Thật sao?” Lúc đó Thẩm An Nhược không thể đoán ra đây là một lời khen hay có ý nào khác, “Chị, em thấy hơi mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ một lúc đi.” Thực ra trông Ôn Tịnh Nhã đã rất mệt rồi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

“An Nhược này, em có cảm thấy chị nói quá nhiều không?”

“Không. Em ít nói nên rất thích nghe người khác nói chuyện.”

“Anh Thiếu Khanh luôn nói, chắc là chị đã phải chịu đựng mấy kiếp làm người câm, vì thế kiếp này phải nói ra bằng hết.”

“Chị ở nhà cũng gọi anh cả là 'anh Thiếu Khanh'? Thật kỳ lạ.”

“Từ nhỏ chị đã gọi như thế, về sau không thay đổi được. Em và Thiếu Thần đều xưng hô với nhau bằng cả họ cả tên, cũng kỳ lạ mà.”

“Là thói quen thôi chị ạ, em không biết phải thay đổi thế nào nữa.”

“Ừ, chị thấy hơi đói, chúng ta đi ăn gì đi.”

Nơi Ôn Tịnh Nhã đưa cô tới là một quán ăn được bài trí vô cùng tinh tế, mới mùng Một mà khách đã ngồi kín chỗ. Mỗi loại bánh chị đều gọi một

đĩa lớn, nước canh dùng kèm cũng gọi tới mấy suất.

“Ở đây ngày thường đều phải xếp hàng rất dài, lúc nào chưa tới lượt cũng đã bán hết sạch, muốn mua đủ các vị là không thể. Hôm nay là ngày đầu năm, vì thế ít khách hơn, vị nào cũng có đủ cả. Đáng ngưỡng mộ nhất là dù họ kinh doanh rất tốt nhưng vẫn kiên quyết không mở thêm cửa hàng, vì thế chất lượng không bao giờ thay đổi. Em nếm thử xem.”

“Dạ.”

"Dạo này chỉ còn cảm thấy hai điều, đói và mệt, vì thế mấy tháng gần đây chị đều chỉ ăn rồi lại ngủ, ngủ chán lại ăn, thật chẳng khác gì một con heo, thậm chí còn không biết con người còn thứ gì khác để theo đuổi nữa."

“Như thế chẳng phải rất tốt cho em bé trong bụng sao?”

“Ừ, cả nhà đều nói vậy. Lúc chúng ta còn trẻ có quá nhiều mục tiêu và ước muốn để theo đuổi, tưởng rằng ai cũng có trong tay cây bút thần của Mã Lương^[3], muốn gì cũng có thể đạt được, tưởng rằng cả thế giới đều nằm trong tay chúng ta. Đến giờ mới có thể nhận ra, thì ra sự tồn tại của chúng ta cuối cùng cũng chỉ vì một đứa trẻ, kể từ lúc nó xuất hiện, cuộc đời của em cũng được định đoạt, từ đó về sau, em chỉ là sống cho nó mà thôi.”

[3] Mã Lương là chính trị gia và là tướng lĩnh nhà Thục Hán.

Chị thấy Thẩm An Nhược chỉ cười mà không nói gì, cũng cười khê: “Em bây giờ chưa phải trải qua điều đó thì chưa hiểu được đâu, đến lúc em cũng giống như chị bây giờ thì hãy nghĩ thử xem.”, nghĩ ngợi một lúc rồi lại nói, “Thật đấy, An Nhược ạ, mau có em bé đi, nhân lúc vẫn đang còn trẻ. Trước đây chị luôn nghĩ chơi vài năm cho chán rồi mới tính tiếp, bây giờ lại cảm thấy có sớm hơn một chút lại tốt hơn. Em nhìn chị xem, sức khoẻ, tinh thần đều không thể như mấy năm trước nữa.”

An Nhược cúi đầu cười, Ôn Tịnh Nhã lại nói: “Tiêu Thái hậu mà ở đây nghe chị nói những câu này, nhất định bà sẽ khen chị có phong thái của một bà chị dâu tốt.”

Thẩm An Nhược không nhịn được cười, cảm thấy bà chị dâu này thực ra rất dễ thương.

Thế gian này thật nhỏ bé. Lúc hai người sắp ăn xong, An Nhược thấy một người mặc váy dài nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh mình, rõ ràng đang là mùa đông, chất vải cũng rất dày nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng phóng khoáng. Cô còn đang mãi suy nghĩ, không ngờ chủ nhân chiếc váy quay lại: “Tịnh Nhã, là bạn à?”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên nhìn, thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp, dáng cao gầy đang đứng cạnh bàn của hai người.

Ôn Tịnh Nhã như bị bất ngờ trong giây lát, rồi nhanh chóng trở lại vẻ bình thường. Chị cũng không tiện đứng dậy, chỉ mỉm cười ngượng ngịu: “Tử Yên, lâu lắm rồi không gặp. Nhìn bộ dạng tớ bây giờ, dáng người đều đã thay đổi cả, không ngờ cậu vẫn có thể nhận ra.”

Thẩm An Nhược đứng dậy, nghe Tịnh Nhã giới thiệu: “Đây là bạn cùng học rất nhiều năm với chị, Tần Tử Yên. Thẩm An Nhược, em gái tớ.”

“Cậu kiếm ở đâu ra cô em gái xinh đẹp thế này vậy?” Giọng của Tần Tử Yên rất dịu dàng dễ nghe. Cô gái chỉ trang điểm rất nhẹ, nhưng dung mạo vẫn vô cùng xinh đẹp tinh tế.

“Tất nhiên là em gái ruột, lẽ nào không giống tớ sao?”

“Nhìn kỹ một chút thì cũng có nét giống.” Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, chỉ cần mỉm cười, vạn vật xung quanh như hoàn toàn lu mờ.

“Cậu về từ bao giờ vậy?”

“Một tuần trước. Cậu cũng sắp sinh rồi nhỉ?”

“Sắp rồi, chỉ còn một tháng nữa thôi.”

“Thế sao, nhìn cậu bây giờ thật lạ.” Tần Tử Yên cúi người xoa nhẹ cái bụng tròn tròn của Tịnh Nhã, “Thật xin lỗi, không thể nói chuyện với cậu nhiều hơn được, tớ hẹn với bạn mất rồi. Hôm khác liên lạc nhé, khi nào bé con ra đời nhớ báo cho tớ.” rồi lại quay sang phía An Nhược: “Rất vui được biết em, An Nhược.”

Thẩm An Nhược khẽ cúi người chào cô, lúc ngồi xuống, thấy Ôn Tịnh Nhã vẫn đang nhìn về phía Tần Tử Yên, có vẻ như có tâm sự, không để ý chiếc khăn ăn đã rơi xuống đất, đang định khom người xuống nhặt.

“Chị dâu, đề em.” Tiếng Thẩm An Nhược không lớn, nhưng trực giác mách bảo, khi đứng dậy cô nhìn ra phía cửa. Quả nhiên Tần Tử Yên đứng đó quay đầu lại về phía cô, bốn mắt gặp nhau, không khí có phần hơi nhạy cảm, Thẩm An Nhược hướng về phía cô gái mỉm cười thân thiện, Tần Tử Yên cũng cười lại, nhưng trong nét cười ấy có chút gì đó phức tạp và ý tứ không thể nhìn ra, khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trên đường về nhà, Ôn Tịnh Nhã bỗng trở nên trầm ngâm, không ríu rít như lúc đi nữa.

“Chị dâu, chị khó chịu ở đâu à?”

“Không có, chị ăn nhiều nên buồn ngủ, lại hơi mệt một chút.” Ôn Tịnh Nhã ngồi ở ghế sau xoay người tìm một chỗ dựa dễ chịu hơn, Thẩm An Nhược liền giúp chị lót chiếc gối mềm ra sau lưng,

“Cảm ơn em, An Nhược. Phải rồi, về sau nếu không có người lớn, em chỉ cần gọi chị là ‘Tịnh Nhã’ như Thiếu Thần là được rồi, bị người khác gọi là ‘chị dâu’ bỗng cảm thấy mình già quá.”

“Dạ.”

“Chị bạn học của chị lúc này... đẹp chứ.”

“Vâng, một đại mỹ nhân.”

“Chữ ‘đại’ em dùng thật khéo, mỹ nhân trên thế gian này mặc dù có nhiều, nhưng đại mỹ nhân thì hiếm lắm.” Ôn Tịnh Nhã khẽ đáp lại, mí mắt khép hờ, có lẽ đã ngủ rồi.

Trời chạng vạng tối, bên ngoài lất phất tuyết rơi, hai anh em nhà họ Trình vẫn chưa về nhà. Hệ thống sưởi trong phòng khách hoạt động rất tốt, hai chị em họ ngồi cùng mẹ chồng và dì Trần tán chuyện. Dì Trần là bạn rất thân của bà Tiêu, sau khi chồng qua đời liền ở lại nhà họ Trình giúp đỡ mọi việc, hình như đã trở thành người nhà, anh em nhà họ cũng dành cho dì một sự tôn trọng hết sức đặc biệt.

Câu chuyện của hai người già chủ yếu đều hồi tưởng lại chuyện đã qua, Thẩm An Nhược chỉ ngồi nghe, không dám nói chen vào, lúc nào có câu hỏi cần trả lời, cô cũng đáp rất cẩn thận để trọng tâm câu chuyện không rơi vào mình, Ôn Tịnh Nhã cũng không hào hứng tiếp chuyện, hình như vẫn chưa tỉnh ngủ.

“An Nhược, con nên khuyên chị về sớm một chút, đừng chiều theo tính của nó mà ra ngoài, hôm nay trời thì lạnh, người đã nặng nề thế này rồi, làm sao mà chịu được?” Dì Trần lo lắng nói.

“Tịnh Nhã từ nhỏ đã thế rồi, làm gì có ai khuyên được nó. An Nhược, con đừng học theo chị dâu con.” Mẹ chồng cô dịu dàng nói.

“An Nhược sẽ không thế đâu, mẹ cứ yên tâm.” Ôn Tịnh Nhã không chút để ý, “Không phải hai người đang nói đến chuyện hồi còn trẻ sao? Con vẫn đang nghe mà, sao lại lòi con vào thế?”

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, bà Tiêu bắt đầu thấy lo lắng cho hai cậu con trai: “Chồng các con đi đâu vậy?”

Hai chị em đều áp úng khiến bà Tiêu vô cùng không hài lòng:

“Nhìn các con xem, làm vợ như thế sao có thể chấp nhận được, đến việc chồng mình đi đâu cũng không biết là sao? Trời lạnh, đường trơn thế này, lẽ nào lại không lo lắng, cũng không thèm gọi lấy một cuộc điện thoại hỏi thăm nữa.”

“Không còn là trẻ con nữa, đâu cần phải chút chút lại để mắt tới như sợ đi mất chứ. Mẹ à, không phải lần trước mẹ đã từng dạy con không được quản lý chồng quá chặt, để họ không phản bội mình hay sao ạ.”

Thậm An Nhược muốn cười mà không dám cười, bà Tiêu vẫn chưa kịp nói gì, dì Trần đã vội vàng xen vào: “Hai cậu này cũng thật là, ngày mừng Một Tết mà không chịu về sớm một chút, đến đi đâu cũng không thèm gọi điện về thông báo. Để dì đi tìm họ xem sao.” Lát sau quay lại thông báo: “Thiếu Khanh nói mấy phút nữa sẽ về tới nhà, Thiếu Thần gọi điện không thấy trả lời.”

“Hai đứa chúng nó không đi cùng nhau sao? Thiếu Thần làm cái gì vậy nhỉ?” Bà Tiêu vô cùng lo lắng hỏi.

“Trước có đi cùng nhau, sau lại tách ra rồi, Thiếu Thần đi gặp một người bạn.” Di Trần trả lời.

Thẩm An Nhược thấy mẹ chồng liếc nhìn mình, hình như đang thăm dò phản ứng của cô, đành vội vàng cầm điện thoại lên, cố tỏ ra mình đang sốt ruột. Trong điện thoại chỉ có tiếng trả lời: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng...” Cô mỉm cười, bỗng cảm thấy cách thể hiện này không phù hợp lắm, vẻ mặt tươi cười này chắc chắn sẽ bị nói là vô ý vô tứ, nhất định phải điều chỉnh lại cho phù hợp. “Có lẽ là điện thoại hết pin rồi mẹ ạ, anh ấy khi lái xe vẫn cẩn thận lắm, mẹ đừng lo.” Trong lòng bỗng dung nhớ lại ngày trước Trình Thiếu Thần đã từng dạy cô làm thế nào để tắt điện thoại.

Trước bữa tối, cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng trở về, mọi người ùa ra hỏi han vô cùng ân cần, lo lắng tình hình giao thông có phải rất nguy hiểm hay không hoặc là đã xảy ra chuyện gì trên đường, thấy anh như đang bị cảm thì nào là canh gừng, nào là lò sưởi, coi anh hết như một đứa trẻ, còn về việc vì sao anh lại đột nhiên mất tích, cứ hễ nhắc tới là ngay lập tức bị gạt đi.

Trình Thiếu Thần bị cảm lạnh, dùng bữa xong quay về phòng nghỉ ngơi. Thẩm An Nhược nhận lệnh chăm sóc anh, cũng được phép về phòng sớm, không phải đi theo người lớn nữa.

Lúc ở bàn ăn trông anh còn rất mệt mỏi, về phòng rồi lại rất vui vẻ tươi tỉnh, quay đi quay lại ngoài việc nói chuyện giọng mũi hơi nghèn nghẹt thì chẳng có vẻ gì là đang có bệnh, sống chết cũng không chịu uống thuốc.

Sau khi kết hôn, thực ra hai người rất ít khi có cơ hội ở cùng nhau trong một không gian nhỏ như thế này, thường việc ai người nấy làm, giờ lại như hai châu chấu cột chung vào một sợi dây, thực sự cảm thấy hơi tẻ nhạt.

Trình Thiều Thần dựa vào thành giường đọc một cuốn sách dày, Thẩm An Nhược cuộn mình trên chiếc ghế cạnh giường xem đĩa, là một bộ phim đen trắng thập niên bốn mươi, buồn rồi lại vui, tan rồi lại hợp. Trình Thiều Thần vừa lật trang sách vừa ngáp, một lúc sau không thấy động tĩnh gì, cô ngoảnh đầu sang nhìn thì hóa ra anh đã ngủ mất, liếc cuốn sách anh đang cầm trên tay, quả nhiên là Từ điển tiếng Hán.

Cô kéo chăn đắp cho anh, nghĩ thế nào lại lay anh dậy: “Trình Thiều Thần, thay đồ rồi hãy ngủ chứ.”

Trình Thiều Thần trở mình, làu bàu đáp bằng giọng mũi nghèn nghẹt: “Đợi đến lúc chính thức đi ngủ rồi anh thay, giờ anh chỉ chợp mắt một chút thôi.”

Thẩm An Nhược cũng hết cách, nhào người ra sờ trán anh, không sốt, khe khẽ hỏi: “Anh uống nước không?”

“Sữa.”

Cô đi lấy hai hộp sữa hâm nóng lại, giúp anh cầm ống hút vào miệng, cuối cùng chỉ uống được hai ngụm, anh cũng chẳng thèm mở mắt, chỉ tay về phía chiếc kệ nhỏ đầu giường ra hiệu cho cô đặt ở đó.

Đồ tự phụ. Thẩm An Nhược cũng lười chẳng thèm quan tâm đến anh nữa, uống vài ngụm sữa của mình, tiếp tục xem đĩa, cặp tình nhân cuối cùng cũng được ở bên nhau. Xem xong một đĩa, lại đổi đĩa khác, vẫn là một bộ phim cũ, Sabrina, con gái của ông tài xế từ nhỏ đã yêu thầm cậu hai của một gia đình giàu có mà cô cùng lớn lên, nhưng cậu lại chưa từng một lần chú ý đến cô.

Một lúc sau với tay lấy hộp sữa đặt trên kệ đầu giường để uống tiếp, mới phát hiện hết sạch. Quay đầu thấy Trình Thiều Thần đã dậy, miệng ngậm

Ông hút, không biết anh ngồi đó được bao lâu.

“Anh làm gì mà đến cả hộp sữa của em cũng uống hết sạch vậy?”

Trình Thiếu Thần đưa cho cô hộp sữa đang uống dở.

“Em không cần, không muốn bị lây bệnh của anh đâu.” Thẩm An Nhược đẩy tay anh ra, cuối cùng lại bị anh nắm lấy, kẹp chặt trong lòng bàn tay mình lật qua lật lại ngắm nghía hồi lâu, Thẩm An Nhược cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

"Dì Tình nói, trông em có dáng vẻ của một phụ nữ dịu dàng, thông minh lại tháo vát. Sao anh không nhận ra điều đó nhỉ?"

"Anh cũng tới thăm dì Tình à?"

"Lúc anh tới thì hai chị em cũng vừa đi."

“Sao anh lại để mình bị cảm thế? Điều hòa trong xe hỏng à?”

“Anh cùng một người bạn học cũ lên núi một chuyến, tuyết rơi nhiều quá, lái xe cũng không an toàn, vì thế tự đi bộ lên.”

“Ừm.” Thẩm An Nhược chỉ đáp lại một tiếng, tiếp tục dán mắt vào màn hình, sau khi lớn lên, cô gái trở nên vô cùng xinh đẹp, người cô thậm chí yêu cuối cùng cũng nhận ra sự tồn tại của cô, thế nhưng người anh lại rất lo lắng cho em trai mình, vì thế tìm mọi cách tiếp cận cô. Thẩm An Nhược bỗng vô cớ hỏi: “Trình Thiếu Thần, anh có thấy em và dì Tình giống nhau không?”

“Sao có thể thế được?” Trình Thiếu Thần trả lời rất nhanh, ngữ khí quá nghiêm túc khiến cho cô ngẩn ra mất một lúc. Hồi lâu mới nghe thấy Trình

Thiếu Thần mở lời, “Dì Tình là người phụ nữ hiền hậu dịu dàng thực sự, còn như em, Thẩm An Nhược à, em chỉ là thực nữ nửa vôi mà thôi.”

“Ừ.”

Trình Thiếu Thần thấy cô không có phản ứng gì thì không muốn dừng lại, lấy chân đá đá cô: “Ừa, sao hôm nay bình tĩnh vậy? Anh còn cứ tưởng em định quay sang cắn anh cơ.”

“Anh nói quá đúng, em cắn anh làm gì.”

“Từ khi nào em trở nên khiêm tốn thế?”

“Có khi nào em không khiêm tốn à?”

Thẩm An Nhược tiếp tục xem đĩa, quan hệ của người anh trai và nữ nhân vật chính bắt đầu bước vào giai đoạn mặn nồng. Rốt cuộc tên bị cảm lạnh kia vẫn chẳng chịu đi ngủ, giờ trò quấy rối, đúng là cứ có chuyện gì là lại nhiều lời hơn bình thường.

“Thẩm An Nhược, em đoán con của anh cả là trai hay gái?”

“Anh đã biết rồi à?”

“Tất nhiên là không biết thì mới hỏi em chứ. Tịnh Nhã đã nói với em chưa?”

“Chưa. Chuyện này có liên quan đến anh sao?”

“Tất nhiên là có liên quan đến chúng ta. Nếu là một cô bé đáng yêu, chúng ta có thể thỉnh thoảng tạt qua nhà chơi mấy ngày, nếu là con trai thì

cũng tạm được, hơi buồn hơn một chút." Trình Thiếu Thần nghĩ một lúc rồi bổ sung, "Nhưng nếu đứng ở góc độ suy nghĩ về lâu về dài, anh cả sinh được con trai sẽ tốt hơn, như thế chúng ta sẽ hoàn toàn không gặp phải áp lực gì cả, chuyện sinh nở thế nào cũng không thành vấn đề."

"Nhà anh trọng nam khinh nữ thế sao?"

"Cũng không hẳn. Hồi còn nhỏ bố mẹ cũng chỉ mong anh là con gái, cuối cùng lúc sinh ra lại là trai, thất vọng quá liền đem anh cho ông bà ngoại nuôi. Có điều mẹ tư tưởng vẫn hơi bảo thủ trong khi bố thì đã thoáng hơn rồi."

"Lúc anh còn nhỏ, bố mẹ có thường hóa trang cho anh thành con gái rồi chụp ảnh không?"

"Tất nhiên là không rồi, đánh chết anh cũng không làm. À, thế em thích con trai hay con gái?"

"Chẳng thích thế nào cả, em sợ trẻ con lắm."

Trình Thiếu Thần cười chế nhạo: "Em đâu phải chỉ sợ mỗi trẻ con, tất cả những động vật nhỏ em đều sợ cả, phải không? Đến chú chó mới được một tháng tuổi cũng không dám ôm, thật là đồ nhát gan."

Bộ phim đã đến hồi kết, do dự ư, đấu tranh ư, bối rối ư, Thẩm An Nhược xem đến ngẩn ngơ. Vì Trình Thiếu Thần đang cảm lạnh mà vẫn thích nhiều lời, lại tiếp tục nói: "Sao lại có người có thể thích phim đen trắng được nhỉ, chất lượng đĩa kém, màu sắc u ám, chỉ tổ mỏi mắt."

"Anh không thấy những hình ảnh đen trắng rất có cảm xúc sao?"

"Đồ tiêu tư sản nửa vời."

“Em cũng đâu có phủ nhận chuyện đó.”

“Đi ngủ sớm đi, mai chúng ta phải đi sớm.”

“Mới ở nhà có hai đêm, bố mẹ nữ đề anh đi sao?”

“Bố chỉ mong sao anh đi nhanh cho đỡ vướng mắt ông. Nhưng nhờ ông không nữ đề em đi thì sao?” Trình Thiếu Thần bật cười, “Đường trơn ướt, xe cũng không đi nhanh được, chúng ta xuất phát sớm một chút. Lẽ nào em không muôn gặp bố mẹ em sao? Lâu lắm em không về thăm nhà rồi.”

“Phải rồi, rất lâu rồi không về thăm bố mẹ.”

Anh cùng cô ngồi xem tiếp bộ phim, nữ nhân vật chính yêu người anh trai nhưng anh ta đã quyết định chấp nhận quan hệ hôn nhân có lợi cho việc làm ăn, để cô gái lại bên người em, giúp cô hoàn thành ước mơ thuở nhỏ.

Thẩm An Nhược đẩy anh: “Anh đi ngủ đi, phim này không phù hợp cho nam giới, nhất là người đang có bệnh xem đâu.”

“Bộ phim này trước đây hình như anh đã xem rồi. Về sau thế nào nhỉ?” Trình Thiếu Thần ngáp dài, anh vốn cũng chẳng có chút hứng thú nào.

“Người em đánh anh trai mình, về sau còn khuyên anh ta tới Pháp để theo đuổi nữ nhân vật chính.”

“Diễn biến quá nhạt nhẽo, đơn giản và cũ rích.”

“Đúng, thật nhạt nhẽo. Chuyện ngoài đời thực sao có thể đơn giản và trong sáng như thế được.”

“Bộ phim trước em xem có phải là phim *Random Harvest* không?”

“Em không để ý tên tiếng Anh của nó, chỉ biết tên tiếng Trung của nó là *Uyên Mộng Trùng Ôn*^[4]”

[4] *Uyên Mộng Trùng Ôn: Ôn lại giấc mộng uyên ương.*

Từ: Blog của Thâm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Công ty tổ chức giao lưu giữa các nhân viên nữ, chủ đề là: "Làm thế nào để cân bằng mối quan hệ giữa sự nghiệp và gia đình", cuối cùng lại biến thành chuỗi thảo luận về nỗi thống khổ của hôn nhân. Chị em đều thi nhau ca thán: Tại sao hôn nhân luôn là mồ chôn tình ái?

Còn với mình, hôn nhân ít nhất cũng có thể che chở cho tình yêu, không đến nỗi đẩy nó đến mức không nhà không cửa, trở thành những hồn ma vất vưởng. Thực ra, nếu hôn nhân có thể chôn cất được thì thứ gọi là "tình ái" cũng đâu hơn gì một đồ vật?

Tất nhiên, có cái mất đương nhiên sẽ có cái được, chuyện được mất cũng chẳng nên tính toán rõ ràng làm gì, chỉ thêm mệt mỏi.

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy gần đây cuộc sống của mình thật nhạt nhẽo, ngày nào cũng dậy đúng giờ, ăn sáng, bắt xe, đi thang máy lên phòng, khởi động máy tính, nghe điện thoại, rồi lại bắt xe, ăn trưa... Hôm nào cũng trôi qua trong mệt mỏi chán chường, nghe nhạc sôi động mà còn muốn ngáp dài, có lẽ vì mùa xuân đã sang, cảm giác này cũng là điều dễ hiểu.

Cô đang làm món canh cá viên trong bếp, rất nhiều quy trình phức tạp. Hai người họ thường ăn uống đơn giản, lúc thích cầu kỳ thì rủ nhau ra ngoài dùng bữa. Chỉ vì sáng sớm nay Trình Thiệu Thần buột miệng nói bỗng nhiên nhớ hương vị của món canh cá viên nên cô mới bận rộn từ lúc tan làm đến tận bây giờ. Thẩm An Nhược vừa nấu cơm, vừa tự rửa xả bản thân mười lần như một, lúc nào cũng dễ bị mũi lòng.

Đến khi cơm nấu sắp xong thì Trình Thiệu Thần lại gọi điện về: "Tối nay có việc, anh không về ăn cơm đâu."

"Sao anh không nói sớm, cơm nước xong xuôi cả rồi."

"Không phải em cũng phải ăn cơm sao? Nói sớm em lại ăn qua quýt cho xong."

"Cảm ơn anh đã quan tâm đến em." Thẩm An Nhược tức giận cúp máy luôn. Rõ ràng là quên báo cho người ta biết, vậy mà còn cố ra vẻ quan tâm, chẳng trách tài ăn nói của cô vĩnh viễn không bao giờ sánh được với anh.

Trình Thiệu Thần nói đúng, lần nào anh không ăn cơm ở nhà, cô đa phần đều ăn uống tùy tiện, úp một bát mì hoặc làm một cái bánh mì với salad, thế là đủ cho bữa tối. Có điều vẫn cảm thấy rất bức mình, giận dữ ăn hết quá nửa phần cá viên, làm thêm hai cốc sinh tố chuối, thêm một cốc sữa chua mới thấy dạ dày đầy đầy, thấy vui vẻ đôi chút, đến Trình Thiệu Thần là ai mà nghĩ nửa ngày trời mới nhớ ra nổi.

Hôm sau thức dậy, liếc về phía phòng đọc sách vẫn thấy anh đang ngủ say, cô bèn thu dọn nhà cửa sạch sẽ rồi đi làm. Thường căn phòng này không đóng, đêm qua lúc cô đi ngủ đã là hai giờ sáng, khi ấy anh vẫn chưa về. Rượu chè be bét, thật sa đọa quá mà. Thẩm An Nhược làm bầm trong bụng, giúp anh đóng cửa lại, vào thang máy rồi lại phải đi ra giúp anh khóa cửa.

Trong những tháng ngày mệt mỏi chán chường này, ngay cả việc làm tình cũng rất qua quýt, hết như một thủ tục. Không chỉ cô, mà cả anh cũng vậy.

Kết thúc của bộ phim *Tuyết ở Kilimanjaro* thế nào nhỉ? Có giống với tác giả Hemingway không? Ngày mai phải nhớ đi tìm mua đĩa này về mới được. Thẩm An Nhược đang nằm bên dưới người khác nghĩ ngợi, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Ôi, gay go rồi đây, sáng sớm mai có cuộc họp bất thường, quên mất không thông báo với phó Tổng giám đốc Triệu, xong việc này nhất định phải nhớ dùng điện thoại ghi chú lại.

Bỗng ngực cô đau nhói, thì ra bị cắn mạnh một phát. Lẽ nào mình phân tâm quá nên bị phát hiện rồi sao... Ôi da, nhưng mà đau thật, đồ đều. Thẩm An Nhược ôm lấy anh, cào tay lên lưng anh. Hừ, cào được có mấy đường, đau, nhưng lại không hề chảy máu, đáng tiếc cô không để móng tay dài, mà tiếp theo làm gì cô cũng chưa nghĩ ra, điều này chỉ khiến người bị gây sự không khách sáo với cô nữa.

“Tắt đèn đi anh.”

“Không phải em rất sợ bóng tối sao?”

Anh với cô tranh cãi một hồi, nghe chỉ toàn những âm thanh mờ ám và vụn vỡ.

“Xin anh tắt đèn giúp em.” Thẩm An Nhược đưa tay lên che mắt, không hiểu sao ánh đèn lại chói như vậy, nhắm lại mà vẫn thấy khó chịu.

Cuối cùng yêu cầu của cô cũng không được chấp nhận. Trình Thiếu Thần kéo tay cô ra, đặt một tay mình lên che mắt cô lại, dùng lực giữ chặt, cô đẩy thế nào cũng không thoát ra được. Môi anh mạnh mẽ áp xuống, cả cơ thể của anh cũng vậy. Hành động của anh đột nhiên kiên quyết và dữ dội lạ thường, cô hoàn toàn không thể chống cự lại, cuối cùng chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Lần tới tuyệt đối không được thách thức trắng trợn quyền uy và tôn nghiêm của anh, đúng là một bài học đau thương. Thẩm An Nhược trong cơn buồn ngủ tự nhủ với bản thân mình một cách yếu ớt và đầy uất ức.

Hôm sau, không ngờ anh dậy từ rất sớm. Lúc Thẩm An Nhược đang ở trong phòng tìm quần áo, từ trong gương thấy anh cởi trần bước vào. Vô duyên!

Cô im lặng thay đồ, thay xong liếc sang đã thấy Trình Thiếu Thần quần áo chỉnh tề, đang tìm cà vạt. Thấy cô khẽ xoay người định đi, anh nói: “Tôi nay đến nhà cô dùng bữa nhé.”

“Tôi nay em có công chuyện ở công ty rồi, anh đi một mình đi.”

“Em yên tâm đi, em sẽ không phải gặp lại Giang Hạo Dương đâu.” Câu nói này quả nhiên làm Thẩm An Nhược khựng lại.

“Gia Mẫn về Pháp rồi. Còn anh Giang của em... Đầu tiên, mối quan hệ của anh ta và Gia Mẫn thực ra cũng không thân thiết lắm, thêm nữa là, anh ta phải lập tức chuyển về thành phố rồi, khả năng em gặp lại anh ta ở nhà cô là cực kỳ thấp.”

“Không phải anh ta mới được điều tới khu vực này à? Sao lại phải chuyên?”

“Đôi tượng cán bộ trẻ quan trọng đã qua bồi dưỡng của thành phố, tất nhiên phải được cử tới những khu vực trọng yếu rồi. Phó cục trưởng XX, nói không biết chừng trong vòng hai ba tuần tới sẽ được bổ nhiệm.”

Cục gì đó chính là bộ phận cấp trên trực tiếp của cô, Trình Thiệu Thần lại biết rất rõ về nơi đó, sự xuất hiện của anh sớm nay thật sự làm cô chẳng thể vui vẻ nổi, lúc đó chắc chắn anh đang cười thâm trong bụng.

Cô không nói gì, lườm Trình Thiệu Thần, chuẩn bị rút lui lần nữa.

“Thẩm An Nhược, em làm gì mà nhìn anh bằng ánh mắt đó vậy?” Mỗi lần Trình Thiệu Thần diễn cái vẻ mặt ngây thơ vô tội đều là lúc phiền phức nhất, “Con đường sự nghiệp của anh bạn cùng trường em thuận buồm xuôi gió thật, em nên cảm thấy vinh dự chứ.”

“Giang Hạo Dương có làm Chủ tịch thành phố đi chẳng nữa thì cũng có quan hệ gì với em chứ? Chung quy vẫn không bằng việc cùng bạn học cũ leo núi đập tuyết tìm hoa mai, như vậy thực tế hơn, anh nói xem có đúng không, anh Trình?”

Cô vốn muốn trông thấy anh biến sắc, nào ngờ Trình Thiệu Thần vẫn cười rất ngây thơ: “Trời ơi, qua đến một tháng rồi mà em mới nghĩ ra chuyện này sao. Xin hỏi, em đang ghen sao Trình phu nhân?”

“Ma mới thèm ghen với anh.” Thẩm An Nhược thật sự muốn trở mặt.

Trình Thiệu Thần vẫn giữ vẻ mặt không liên can, giơ hai chiếc cà vạt trong tay về phía cô: “Giúp anh nghĩ xem, chiếc nào phù hợp để đi gặp vị

khách quan trọng hôm nay? Một người phụ nữ trẻ hơn mẹ anh nhưng lại già hơn em nhiều đây."

"Anh Trình dù có đeo dây thừng lên cổ thì vẫn khô khô tuần tú, phong độ ngời ngời, cứ tự tin lên."

Thẩm An Nhược lạnh lùng đáp và rút lui luôn, nghe thấy Trình Thiếu Thần vẫn đang cười sau lưng: "Thẩm An Nhược, anh đoán bây giờ em đang nghĩ, ước gì có thể dùng một sợi dây thừng treo cổ bég anh đi cho rồi."

Vài ngày sau Thẩm An Nhược gặp lại Giang Hạo Dương, khi ấy ngày nào cô cũng phải chạy khắp nơi để xin phê duyệt một dự án, vị trưởng ban có quan hệ rất tốt với cô đã trực tiếp dẫn cô tới gặp chủ quản mới được bổ nhiệm: "Nếu cháu có câu hỏi gì có thể trực tiếp hỏi phó cục trưởng Giang, cậu ấy trả lời thì không có vấn đề gì đâu."

Thẩm An Nhược và Giang Hạo Dương lại chạm mặt nhau, cô ngồi đối diện với anh qua bàn làm việc, nhưng phải cách nhau cả mét.

"Đàn anh, chúc mừng anh." Có lẽ vì Trình Thiếu Thần đã từng nhắc đến chuyện này nên cô không cảm thấy khó chịu nữa, chỉ như gặp một người bạn cũ, vừa có đôi chút kính nể nhưng vẫn được coi là thân quen. Hơn một tháng trước, ở nhà người cô của Trình Thiếu Thần, cô vẫn cảm thấy như ngồi trên bàn chông. Cũng có thể, tình thế hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, thiếu đi khán giả, còn cô đã chuẩn bị sẵn sàng, vì thế càng thản nhiên hơn. Thời gian, suy cho cùng thật quá vô tình, cứ trôi đi, mọi thứ cũng vì thế mà dần đổi thay.

"An Nhược, sao hôm nay em lại tới đây, chúng ta thật có duyên." Nét mặt Giang Hạo Dương không thể nhìn ra nét cười, nhưng Thẩm An Nhược biết là anh đang cười, hết như đang kể một câu chuyện tiêu lâm vậy.

“Phải, sao lại trùng hợp thế nhỉ!” Thẩm An Nhược cũng cười khẽ.

Anh đứng dậy đi lấy nước cho cô, nước sôi pha thêm một chút nước lạnh, nhiệt độ rất vừa phải. Cô chưa bao giờ kể với người khác rằng cô uống nước quá nóng hay quá lạnh đều bị buốt răng, uống trà luôn bị đau bụng, không ngờ anh cũng biết.

Chiều cuối tuần, Thẩm An Nhược khoác thêm áo mỏng, chuẩn bị ra ngoài. Trình Thiếu Thần vốn chẳng bao giờ quan tâm đến việc cô đi đâu, bỗng nhiên lại hỏi: “Em muốn đi leo núi với bạn à?”

“Em đi tìm thầy hướng dẫn để cùng em tập xe.”

“Em thay đổi ý kiến rồi à?”

“Xe của công ty đang sửa, công nhân viên không được dùng xe nữa.”

“Nghe thầy giáo nói buổi học hôm nay bị hoãn, anh đưa em đi tập nhé.”

“Tổng giám đốc Trình ngày nào cũng trăm công nghìn việc, em sao dám làm phiền.”

“Dù sao cũng đang rảnh rồi, hôm nay anh đang chán.”

Thẩm An Nhược biết ngay anh cố ý mang cô ra đùa cợt.

“Thật kỳ lạ, rốt cuộc em làm cách nào để lấy được bằng lái xe vậy?”

“Em quỵên rũ người chấm thi.”

“Dựa vào thứ sắc đẹp này của em sao... Ồi, chậm lại!”

Bọn họ cho xe chạy thẳng tới vùng ngoại ô ngay gần đó. Cỏ đã xanh trở lại, nhú lên những mầm non màu lục nhạt, khiến lòng người nhẹ bẫng, Thẩm An Nhược cứ ngẩn người đắm chìm trong cảnh thiên nhiên, không nhớ dứt ra.

Trình Thiệu Thần chẳng có tâm trạng nào mà vui vẻ như vậy, anh vỗ vỗ trán: “Dừng xe lại đi, anh mệt chết mất. Thầy giáo của em thật là vô trách nhiệm.” Một lúc sau lại nói: “Để anh tìm người đưa đón em đi làm, nếu có việc đột xuất thì bắt taxi cũng được.”

Thẩm An Nhược giả vờ như không nghe thấy gì.

Thực ra cô cũng mệt, cánh tay và lưng đều đau mỏi.

Buổi trưa họ ăn cơm luôn ở đó, chiều mới quay xe về. Anh tập trung hướng dẫn cô đi trên con đường nhỏ xíu vừa chật hẹp vừa chốc chốc lại có người băng qua, dọa cô cả người ướt sũng mồ hôi, suýt nữa cho xe tông vào tường.

“Xe của anh đáng giá bao nhiêu tiền thế? Chi phí tập xe cho em chắc là cao lắm.”

“Không có gì, đâm hỏng thì đổi xe khác tốt hơn.”

“Anh làm gì mà suốt ngày đổi xe vậy?”

“Đi mãi một chiếc sẽ cảm thấy chán kinh khủng.”

“Đồ dễ thay lòng!”

"Chẳng liên quan gì đến chuyện thay lòng hay không cả. Chẳng phải em cũng có những bộ quần áo chỉ mặc một lần rồi không mặc nữa, thậm chí mua về rồi còn chẳng mặc hay sao?"

Anh nói cũng đúng. Chỉ là, từ khi nào anh bỗng có thể bớt chút thời gian trong lịch làm việc dày đặc để quan tâm tới những chuyện nhỏ nhất như thế này nhỉ, thật kỳ lạ.

Lúc sau anh đưa cô tới showroom ô tô, hai người lại bắt đầu bắt đầu quan tâm.

"Trình Thiệu Thần, người lái xe là em mà, đừng áp đặt sở thích dùng đồ hiệu của anh vào chuyện này. Anh thấy có mấy người làm việc từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều mà vẫn lái chiếc xe mười mấy vạn đi loanh quanh khoe mẽ không?"

Lúc thanh toán cũng chẳng ai chịu ai.

"Em tự trả được, công ty có chế độ trợ cấp."

"Công ty có hỗ trợ cho em một trăm phần trăm không?"

"Nhưng cũng không cần đến anh."

"Thảm An Nhược, anh thực sự không hiểu nổi, tại sao lúc nào em cũng khó chịu với anh về những chuyện vô vị thế này nhỉ, em thấy vui lắm à?"

"Em cũng chẳng định ăn bám người khác, anh việc gì phải chiều chuộng em như nhân tình, lúc nào nào cũng lôi em ra làm trò cười thế? Anh đã thỏa mãn chưa?"

Trình Thiệu Thần cười khẽ: “Xin em, cái nghề làm nhân tình cũng cần phải dày công bồi dưỡng nghiệp vụ từ trong ra ngoài đấy, về cơ bản em không đủ tư chất đâu.”

Cuối cùng cô vẫn bị chọc giận tới mức không nói nên lời.

Ôn Tịnh Nhã sinh được một bé gái vô cùng đáng yêu.

Cuối tuần về nhà thăm hai mẹ con, Tịnh Nhã than thở: “Trời ơi, sao lại sinh vào đúng ngày Cá tháng Tư cơ chứ, Náo Náo sau này lớn lên chắc chắn sẽ oán trách chị.”

Bà Tiêu gợi ý chi bằng thuận theo ngày sinh, tên mẹ đặt là “A Ngu”, có thể bảo vệ đứa trẻ bình an.

Hai bên giằng co một lúc, cuối cùng mỗi người gọi theo ý mình. Tịnh Nhã nói: “Náo Náo dậy ăn sữa đi nào.” Mẹ chồng thì lại gọi: “Thím Lý, làm ơn bỏ chẵn của A Ngu ra phơi giùm tôi.” Cuộc chiến vô cùng hài hước, nhưng chẳng ai dám cười.

Trình Thiệu Khanh tỏ ra không quá thích thú, vẻ mặt trầm tĩnh lạ thường, trái ngược hoàn toàn với sự vui mừng của ông nội và chú.

Thẩm An Nhược không thể ngờ Trình Thiệu Thần lại thích trẻ con đến vậy, ôm trong lòng không muốn rời, thậm chí còn dỗ con bé nín khóc giỏi hơn cả chị Nguyệt. Thẩm An Nhược chợt có ý nghĩ xấu, chẳng lẽ tên này hồi nhỏ quá thích búp bê, nhưng vì là con trai nên không dám thể hiện ra ngoài?

Còn Ôn Tịnh Nhã thì vô cùng bất mãn với chuyện này, vì cô chẳng có cách nào dỗ được Náo Náo (hay A Ngu) nín khóc, lòng dạ rối bời, vì thế lần nào Trình Thiếu Thần bế con bé chưa đầy năm phút đã không kìm được than thở: “Trả Náo Náo cho tôi đi. Cậu thích trẻ con như thế, sao không tự mình sinh một đứa mà chơi.”

Thẩm An Nhược vốn không thích trẻ con, ngay cả với bé con xinh xắn này cũng vậy. Cô bảo mẫu bế đứa bé đặt vào lòng cô, cô chỉ cảm thấy như đang ôm một quả bom hẹn giờ, sợ run như cây sậy, ôm lỏng thì chỉ sợ đứa bé rơi xuống đất, ôm chặt quá lại sợ làm nó khóc, một lúc sau lưng đã ướt đầm mồ hôi. Thấy cô cười gượng gạo, người khác lại tưởng cô căng thẳng và xúc động, còn đùa cô đang trải nghiệm cảm giác làm mẹ. Vừa may chỉ một phút sau, Trình Thiếu Thần rất tự nhiên lại ôm lấy đứa bé trong lòng cô. Tự đáy lòng cô chưa bao giờ muốn cảm ơn anh như lúc này.

Buổi tối, Tịnh Nhã kéo An Nhược ra một chỗ tán chuyện.

“Em xem, quá thuận buồm xuôi gió, chẳng lo lắng gì trước khi sinh, sau sinh cũng không bị trầm cảm, nhẹ nhàng hơn so với tưởng tượng bao nhiêu. Em chưa nghĩ đến chuyện làm mẹ à? Thiếu Thần thích trẻ con lắm đấy, cậu ấy vốn rất có duyên với chúng.”

“Nuôi dạy một đứa trẻ bình an thuận lợi đến khi trưởng thành khó khăn quá. Mong nó mạnh khỏe không đau ốm gì, mong nó phát triển bình thường học hành không thua kém ai, rồi lại mong nó cống hiến được cho xã hội... Trách nhiệm này quá nặng nề. Đời người ai cũng có lúc phạm lỗi, nhưng sai một ly đi một dặm. Cứ mỗi khi nghĩ tới chuyện này là em lại thấy sợ.”

"Em nghĩ xa xôi thế làm gì, làm người, việc đầu tiên là nhận ra thứ quan trọng nhất trước mắt đã. An Nhược, chị thấy hay là em cứ đợi thêm một thời gian nữa đi, bây giờ em chưa sẵn sàng để làm mẹ đâu."

Lúc cô rời khỏi phòng Tịnh Nhã có đi ngang qua phòng đọc sách chung, cửa không khép chặt, lộ ra một khe hở. Trình Thiếu Thần vẫn đang ngồi trong đó nghe giáo huấn, thật đáng thương.

Ông Trình Hưng Hoa nói: "Đã không làm được cái gì mà còn ăn bớt tiền mồ hôi công sức của người khác. Đồ tôi!"

"Hiện tại lợi nhuận của ngành công nghiệp chế tạo thấp như vậy mà còn chẳng làm khó cho bố được cơ mà. Những gì chúng ta kiếm được không phải là tiền mồ hôi xương máu sao, định nghĩa 'Đồ tôi' cũng chẳng thể dùng trong trường hợp này được, ngài Trình lạc hậu thật rồi."

"Đồ lợi dụng."

"Đó phải gọi là đầu tư chứ ạ?"

Thật chẳng giống một cuộc nói chuyện giữa hai cha con chút nào.

Cô ngắm mấy bức tranh sơn dầu treo ở khúc quanh của cầu thang, không đề tên tác giả, nhưng cô lại rất thích. Ba bức tranh rất nhỏ, miêu tả phong cảnh ba mùa, phía xa có núi, gần hơn là rừng, rất có chiều sâu, nhưng lại thiếu mất bức mùa đông.

Trong phòng khách, mẹ và dì Trần đang nói chuyện, dì Trần nói: "Nghe nói Tử Yên trở về được một thời gian rồi."

"Thiếu Khanh biết chuyện đó không?"

"Tôi cũng không rõ. Nhưng chắc chắn Thiếu Thần biết rồi."

"Hôm mừng Một có phải Thiếu Thần đi gặp nó không?"

"Chắc là vậy."

"Thật là... Bê trên ăn ở chẳng chính ngôi chả trách bê dưới chúng nó hỗn hào, nhà dột từ nóc. Đại họa!"

"Bà khe khẽ chứ, sao lại lôi cả ông Trình vào đây làm gì? Không có gì đâu, tôi thấy quan hệ giữa An Nhược và Thiếu Thần vẫn rất tốt."

"Ừ. Nói với mọi người, đừng bao giờ nhắc đến cái tên này trước mặt An Nhược. Tôi thấy tuy nó không nhiều lời, nhưng lòng người khó đoán lắm. Còn nữa, đừng để Tịnh Nhã biết, nếu không nó sẽ không vui đâu."

"Còn cần bà phải dặn nữa hay sao?"

Thẩm An Nhược thề rằng cô thực sự không cố ý nghe trộm. Cô nghe được câu đầu tiên đã chuẩn bị quay người đi lên gác, nhưng đúng lúc đó chiếc khăn của cô lại bị rơi, chất liệu lại quá nhẹ nên bay luôn xuống bậc cuối cùng của cầu thang, cô đành phải xuống nhặt, nghe được lồm bồm thêm chừng ấy, nhưng cũng cố gắng đi lên nhanh nhất có thể.

Đã đi tới quá nửa cầu thang, đột nhiên nghe thấy có tiếng người đi tới, không khỏi thềm thờ dài trong lòng, không thể làm gì khác hơn là quay người bước xuống. Cô nào có chọc ai đâu cơ chứ, vậy mà lại phải làm kẻ tiểu nhân oan rồi.

"Dì Trần ạ."

"An Nhược, Tịnh Nhã ngủ rồi à?"

"Chưa ạ."

"Nói chuyện với nó nhiều một chút nhé, mấy ngày nay nó nhớ cháu lắm."

"Dạ, Tịnh Nhã hơi đói, cháu xuống bếp lấy chút đồ ăn cho chị ấy."

Lúc về vẫn là Thẩm An Nhược lái xe, mất tận ba giờ đồng hồ, lúc gần tới ngoại ô thành phố xe cộ trên đường cao tốc cũng bắt đầu nhiều hơn.

Trình Thiếu Thần thiếu chút nữa thì cầm cả vô lăng điều chỉnh phương hướng giúp cô: "Thật là chẳng có khiếu lái xe gì cả, đi đâu thế này mà dám chạy xe với tốc độ cao."

"Em lái một mình tốt hơn bây giờ nhiều, đều là do anh lúc nào cũng ở bên cạnh quấy rối em, lại còn nói chuyện làm em phân tâm."

Trong xe im ắng hẳn. Có lẽ vì quá yên tĩnh, hình như lại khiến người ta lơ mơ buồn ngủ, Thẩm An Nhược bật nhạc, dừng lại ở bài Kujiki của Kitaro^[5]. Hết một lượt, Thẩm An Nhược lại cho chạy lại, Trình Thiếu Thần không nhịn được, lên tiếng: "Đổi bài khác đi. Nghe thứ nhạc khó chịu này chẳng trách em càng lúc càng xấu tính."

[5] Tên một nhà soạn nhạc và nhạc sĩ biểu diễn đa nhạc cụ.

"Loại nhạc này có gì mà khó chịu? Anh chỉ thích áp đặt quan điểm của mình lên người khác thôi."

"Giai điệu nghe có vẻ rất bình yên, nhưng phối khí lại rất nóng nảy, gấp gáp, tiết tấu quá chậm, không hợp với em. Lập xuân rất dễ bốc hỏa, anh nghĩ em nên nghe nhạc của Bach."

"Cảm ơn anh, em thích Bethoven hơn."

Vậy là lại hết chuyện để nói.

Thẩm An Nhược nghe lời anh đổi sang đĩa khác, "Hoa Quý Vương Triều", ồn ào cho chết anh đi.

Cuối cùng cũng về tới trục đường chính của thành phố. Trời đã chạng vạng tối, đèn bắt đầu được bật sáng.

"Không ngờ em sợ trẻ con đến thế, nhìn bộ dạng em cũng đủ biết rồi. Trước đây anh cứ tưởng em chỉ nói chơi."

"Em cũng không ngờ anh lại có sở thích yêu trẻ con."

Trình Thiệu Thần không để ý đến cách dùng từ của cô: "Ừ, đứa trẻ nhỏ xíu, như đồ chơi vậy, ôm trong lòng cứ mềm mềm," Anh khoát tay: "Từ nhỏ anh đã thích động vật nhỏ, thường xuyên ôm mèo hoang về nhà, lần nào cũng bị mẹ mắng."

"Loài nào anh cũng thích à? Vậy anh có thích chuột hay thằn lằn không?"

Trình Thiệu Thần không để ý đến lời khiêu khích của cô, một lúc sau lại nói: "Bọn mình nuôi một con chó đi."

"Anh định làm gì?"

"Một con chó mini chẳng hạn, giống không quá to như thế này này, lúc em đi dạo có thể đem nó trong túi, lúc anh về nhà muộn nó có thể chơi với em, như thế giúp em nuôi dưỡng tình yêu với động vật. Thế nào?"

"Trình Thiệu Thần, anh thấy nuôi chó hứng thú hơn nuôi em sao?"

"... Thảm An Nhược, tốt nhất em nên bố trí thời gian đi bệnh viện một chuyên, xem xem có phải bị chứng mãn kinh sớm không."

Thời gian gần đây, Thảm An Nhược đang phải làm việc ở văn phòng thứ hai của bộ phận quản lý hành chính, thế là lúc nào cũng phải chạm mặt người quen, lúc bắt đầu làm việc gặp mặt ông A nào đó ở công ty A, dùng bữa cùng ông B ở công ty B, là đồng nghiệp với người nhà ông C ở công ty C, thế giới này hóa ra nhỏ hẹp như một cái làng mà thôi. Có điều, Thảm An Nhược không ngờ lại gặp Tần Tử Yên trong hoàn cảnh này, ở đây ô uế hỗn tạp, hoàn toàn chẳng hợp với chị.

Lúc Thảm An Nhược gặp, Tần Tử Yên đang ôm một tập tài liệu vừa phô tô ra, vì tránh một người đi vội mà chông tài liệu trong tay rơi xuống đất quá nửa. Người kia luôn miệng xin lỗi, nói mình đang vội nên phải đi gấp, đến giúp người ta một tay cũng không thêm làm.

Thảm An Nhược vội vã ngồi xuống giúp chị nhặt tài liệu. Nói về mục đích, thứ nhất dù sao cũng là người quen, thứ hai là việc của cô đã giải quyết thuận lợi, nếu có là người lạ thì cũng dừng lại giúp một tay, huống hồ sức hấp dẫn của đại mỹ nhân, đến phụ nữ cũng không thể không xiêu lòng. Hôm nay Tần Tử Yên ăn mặc đơn giản và khá thoải mái, tóc búi lại, nhưng nhìn đi nhìn lại thế nào trông vẫn không giống một cô gái làm văn phòng.

Lúc Thảm An Nhược giúp chị nhặt tài liệu lên có vô tình liếc qua, bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện: "Trang này cần hai bản tài liệu cùng in trên một tờ thì mới được", rồi lại nhận ra, "Phần này thiếu một chương rồi..."

"Phải rồi, sao lại như thế được nhỉ? Cảm ơn em, nếu không hôm nay lại phải xếp hàng vô ích cả buổi sáng rồi."

"Không có gì ạ, chuyện nhỏ thôi mà."

Tần Tử Yên vì trình tự xét duyệt giấy tờ không cách nào giải quyết công việc, đành cùng cô bước ra khỏi tòa nhà hành chính.

"An Nhược phải không. Em ăn mặc trang trọng như thế này thật không giống với lần trước chị gặp. 'An Chi Nhược Tô'^[6], tên của em thật dễ nhớ."

[6] Từ này vừa có nghĩa là “Bình thản như không”, vừa có tên của An Nhược ở trong.

"VẬY Ạ? Tử Yên, là 'Yên' trong 'Xuy Yên Niễn Niễn'^[7] đúng không nhỉ?"

[7] Cụm từ này có nghĩa là khói bếp bâng lảng.

"Ừ, đúng, nhưng đa số mọi người đều chỉ nghĩ đến từ Nghiên trong 'Xá Tử Nghiên Hồng'^[8] thôi."

[8] Từ “Nghiên” và “Yên” trong tiếng Trung có phiên âm phát âm gần giống nhau, “Sa Xá Tử Nghiên Hồng” lại mang nghĩa rục rỡ, xinh đẹp.

"Ý hiểu này nghe rất thơ mộng."

"Em thấy giống với tên một tiểu thuyết của Quỳnh Dao không?"

"Dạ không, em thấy giống với cái tên trong tiểu thuyết võ hiệp hơn."

"Thực ra là vì bố mẹ chị, hai người quen nhau ở Lư Sơn, vì thế cái tên này bắt nguồn từ 'Mặt trời chiếu đỉnh Hương Lư mây tía vờn quanh sương mờ bâng lảng'."

"Bố mẹ chị thật yêu thương nhau."

"Phải rồi, yêu thương nhau trọn đời. Họ đã qua đời mười mấy năm trước rồi."

Thẩm An Nhược im lặng một lúc: "Em xin lỗi."

"Không sao đâu, qua lâu rồi mà. Chị đã từng nghĩ đến việc đổi tên, vì cái tên này luôn bị người khác chê cười, nhưng nghĩ đến nguồn gốc của nó, lại thấy do dự."

Thế giới này thật kì diệu, họ đang nói chuyện, người ngoài nhìn vào có lẽ trông chẳng khác gì hai người bạn cũ. Ngoài trời đang mưa rất lớn, nhiều người phải nán lại trong tòa nhà.

Hai người đứng ở mái hiên một lúc đợi ngớt mưa. Tần Tử Yên cẩn thận ôm tập tài liệu vào lòng, sợ bị mưa hắt vào: "Chị không ngờ trong nước việc giải quyết thủ tục hành chính nhỏ nhặt như vậy mà cũng thật phiền phức."

"Thực ra chị có thể mời một người đại diện tới làm thay mà."

"Ừ, đúng vậy. Một người bạn của chị nói, cái tính quên trước quên sau của chị, chắc chắn phải mất hai tuần lễ mới có thể giải quyết xong, chị không tin nên quyết định tự mình làm lấy, nếu sớm biết thật sự thế này đã không tốn công đánh cược làm gì."

"Người bạn ấy chỉ mong điều tốt cho chị thôi mà."

"Ừ, có lẽ là vậy."

Mưa cuối cùng cũng ngớt. Thẩm An Nhược hỏi: "Chị muốn đi đâu bây giờ? Để em tiễn chị một đoạn."

"Cảm ơn em, không cần đâu. Chị đợi xe tới đón là được rồi."

Thẩm An Nhược đi bộ tới chỗ đỗ xe, lúc chờ xe khởi động, lại thấy Tần Tử Yên đang đứng bên vệ đường, bèn dừng lại, kéo cửa kính xuống.

"Xe giờ vẫn chưa đến. Nếu em không vội, đưa chị ra bên xe gần nhất được không?"

Chỗ Tần Tử Yên muốn tới cùng thuận đường với công ty cô. Không có Trình Thiệu Thần ở bên cạnh, thực ra cô lái xe cũng không quá tệ.

Thỉnh thoảng Tần Tử Yên chỉ nói một hai câu. Giọng nói của chị rất dễ nghe, tất nhiên là hết sức hút hồn, nhưng hoàn toàn không lạnh lùng, có gì đó rất dịu dàng ấm áp, Thẩm An Nhược muốn ghét chị cũng không được.

"Chị quên mất là mình cũng đã có bằng lái, nhưng lý thuyết và thực hành đều phải thi lại hai lần mới qua, có lẽ vì thầy hướng dẫn thấy chị tập xe quá đổi vất vả, quyết định để chị thi đầu tiên, lúc thi thực hành cũng xếp cho chị đường dễ nhất." Lúc Thẩm An Nhược phanh gấp tránh chiếc xe đi ngang qua, Tần Tử Yên nói. "Thế nên vì sự an toàn của người khác, không để chị lái xe có lẽ sẽ tốt hơn."

"Sao lại thế được?"

"Chị hoàn toàn chẳng có tí tế bào vận động nào cả."

"Thi lấy bằng lái xe ở nước ngoài rất khó mà."

"Chị thi trong nước."

"Không phải chị vừa từ nước ngoài về sao?"

"Ừ, chị ở Đức mấy năm rồi, có thời gian ở Pháp. Nhưng cũng thường xuyên trở về."

Kênh giao thông đang phát một bài hát, Rhapsody on a Theme of Paganini, nhạc chủ đề của bộ phim Somewhere in time. Tần Tử Yên nghe rất chăm chú, cho tới khi bài hát kết thúc mới khẽ thở dài: "Chị ghét bộ phim này, nhưng lại thích nhạc phim, lần nào nghe cũng rơi nước mắt."

"Bộ phim này thế nào hả chị?"

"Cô gái kia quá vô vọng, chỉ có thể chờ đợi, và đã chờ cả cuộc đời. Lần chủ động duy nhất của cô ấy, cuối cùng cũng đợi được, nhưng đã hủy hoại tuổi thanh xuân và tiền đồ tươi sáng của mình. Chị không thích như thế."

Hôm đó Thẩm An Nhược tụ tập cùng đồng nghiệp, đều thuộc khóa sinh viên thực tập vào Chính Dương làm việc cùng một lúc, cùng nhau tham gia quá trình đào tạo của công ty, tuổi tác xấp xỉ, kinh nghiệm như nhau, nhiều năm không tụ tập được như thế này, mọi người đều vô cùng xúc động. Thực ra mấy năm gần đây, bọn họ cũng đã rời đi quá nửa, năm ấy tỉ lệ nam nữ trong đoàn thực tập sinh là 3:1, bây giờ đã trở thành 1:1. Những tân cử nhân còn bỡ ngỡ năm nào, giờ đây người thì kết hôn, người thì sinh con, câu chuyện quay đi quay lại cũng chỉ mấy vấn đề cơm áo gạo tiền. Một anh họ Lâm than thở từ sau khi con trai anh ấy ra đời địa vị của anh trong gia đình cứ xuống dốc không phanh, chị họ Tường lại ca thán mâu thuẫn trong quan hệ với mẹ chồng đã lên tới đỉnh điểm, em họ Tôn lớn tiếng mắng chồng và người tình đầu tiên vẫn còn vấn vương tình cảm, cậu Cao mới kết hôn cứ nửa tiếng lại gọi điện báo cáo vợ... Rồi còn kể chuyện của người khác, một anh này và chị vợ yêu nhau mười năm mới kết hôn, cuối cùng khi vợ có bầu thì đi ngoại tình, lúc đưa trẻ ra đời cũng là lúc họ ly hôn, thứ tình cảm giản đơn thậm chí còn chẳng đáng tin bằng mấy đoạn quảng cáo trên truyền hình, lại một người khác, sắp kết hôn rồi mới phát hiện vợ và người tình cũ vẫn lén lút qua lại với nhau, vậy nên đám cưới không thành... Thẩm An

Nhược chỉ im lặng lắng nghe, trong lòng nhủ thầm, trời ơi, đám đàn ông này thật sự buồn chuyện còn giỏi hơn phụ nữ một bậc. Cuối cùng cũng có người nhận ra Thẩm An Nhược chẳng nói chẳng rằng, bèn lớn tiếng nói:

"Các cô lo mà học tập An Nhược đi, từ trước đến giờ chưa từng thấy người ta mở miệng chê bai chồng mình, hoặc nói xấu mẹ chồng." Mọi ánh nhìn đều đổ về phía cô, đủ mọi sắc thái tình cảm. Thẩm An Nhược rửa thầm, trong chớp mắt nở một nụ cười gượng gạo: "Nào, mọi người uống rượu thôi. Kiểm tra đi này, tôi cạn rồi nhé." Hôm nay là cuối tuần, ăn uống no say mọi người lại kéo nhau đi hát, âm ỉ tới tận khuya, lúc về nhà đã là một giờ sáng.

Cửa chỉ khóa một lớp, trong phòng tối đen, cô đoán sớm nay Trình Thiếu Thần rời khỏi nhà quên không khóa cửa, cũng may trị an ở khu vực này rất tốt.

Cô có thói quen đi tới đâu cũng bật đèn cho sáng, tới phòng khách, tự nhiên đèn lại sáng trước khi cô kịp bật, Trình Thiếu Thần còn về nhà sớm hơn cả cô, đang lười nhác hút thuốc trên ghế sofa, chân gác lên thành ghế lạng lẽ ngồi trong bóng tối.

Cô liếc anh, đi ngang qua mở cửa sổ. Cô vốn ghét mùi khói thuốc.

"Em đi đâu thế?" Trình Thiếu Thần thờ ơ hỏi.

"Tụ tập với đồng nghiệp."

"Đi chơi chắc vui lắm hả, anh gọi điện cũng không thèm nhắc máy."

"Điện thoại hết pin rồi." Lúc phát hiện ra điện thoại đã hết pin cô cũng chẳng lo lắng gì, vì anh rất ít khi gọi điện cho cô, hơn nữa đã hai tuần liền, mãi đến lúc cô đã ngủ say rồi anh mới thèm về nhà, tối thứ Sáu lại càng

muộn hơn, vì thứ Bảy anh thường có thói quen ngủ đến trưa mới dậy. Nhưng ít nhất dù có muộn đến mấy thì hằng ngày anh vẫn về nhà, từ trước đến giờ chưa bao giờ qua đêm ở ngoài, vì vậy Thẩm An Nhược cũng chẳng bao giờ nói gì anh.

"Em mệt rồi, đi ngủ đây. Sao anh còn chưa ngủ?"

Cô đã bước tới khúc quanh của cầu thang, nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần sau lưng mình khe khẽ nói: "Bà Trình, về sau đừng về muộn như vậy nữa."

Nội dung câu nói và cả điệu bộ của anh thật sự làm cô bực mình. Thẩm An Nhược quay đầu lại, hít vào một hơi, cũng bắt chước điệu bộ của anh: "Anh Trình, lúc anh đi sớm về hôm em có bao giờ nói gì không? Đã hai tuần liền đến tảng sáng anh mới chịu về nhà, sao lại quên nhanh vậy?"

"Thẩm An Nhược, đàn ông sao giống với phụ nữ được? Còn nữa, anh đều là vì chuyện công việc mà."

"Em biết rồi, về sau em sẽ chú ý." Thẩm An Nhược chấm dứt câu chuyện, tiếp tục đi lên cầu thang.

"Thẩm An Nhược, qua đây ngồi với anh một lát đi, hình như lâu lắm rồi chúng ta không ngồi nói chuyện trực tiếp với nhau."

"Tổng giám đốc Trình, hôm nay ngài cố ý về nhà sớm là vì muốn nói chuyện chân tình sao?" Thẩm An Nhược không nghe lời anh, nhưng vẫn đứng dựa tay vào cầu thang chỉ cách anh vài mét, cao hơn hẳn anh, vị trí này khiến cô cảm thấy hơi có đôi chút ưu thế.

"Thực ra rất lâu rồi chúng ta không gặp mặt nhau, lúc anh về thì em đã ngủ, tới khi anh dậy thì em cũng đi rồi." Trình Thiệu Thần không quan tâm

đến sự vô lý của cô.

"Hay là anh mong em ngày nào cũng đợi anh tới hai giờ sáng, chạy ra cửa đưa cho anh đôi dép lê, sau đó sáng sớm lại ngồi ở đầu giường chờ anh tỉnh dậy để đưa khăn cho anh lau mặt?"

"Mặc dù chẳng cần phải đến mức như thế, nhưng nếu em thực sự muốn làm những điều đó thì anh cũng chẳng dám có ý kiến gì."

Tài ăn nói của Thẩm An Nhược kém hơn anh rất nhiều, vì thế lại rút lui, không thèm quan tâm đến anh nữa, quay người bước đi. Nhưng rõ ràng hôm nay Trình Thiếu Thần lại thực sự rất có hứng thú với câu chuyện nhạt nhẽo này.

"Dạo này em dễ cáu gắt quá. Em có chuyện gì buồn bực à?"

"Đâu có. Anh Trình vất vả kiếm tiền ngày đêm để em có cuộc sống thoải mái hơn, em tôn thờ anh như một vị thánh còn chẳng kịp ấy chứ."

"Em cũng có thái độ thù hằn như thế với thánh thần sao?"

"Xin anh, em mệt lắm rồi, muốn đi ngủ. Anh à nếu lần sau nửa đêm anh muốn kiếm người nói chuyện thì báo trước với em một câu để em còn chuẩn bị tinh thần."

"Thẩm An Nhược, em khó chịu thật đấy, chẳng có cách nào nói chuyện được với em cả."

"Em không phải người khó chịu nhất đâu. Anh ngẫm lại bản thân xem ban đầu vì sao lại lấy em."

"Đầu óc anh có vấn đề thì anh mới thích cái kiểu khó chịu khác người này của em, anh thích nhìn thấy em ghét anh như thế này." Trình Thiệu Thần đưa thuốc lên miệng, khẽ liếc nhìn cô.

Thẩm An Nhược tắm rửa với tốc độ nhanh nhất có thể rồi chui vào chăn. Cô thực sự rất mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng lại không sâu, mơ mơ màng màng giấc mơ rất hỗn loạn, sau lại tỉnh dậy vì khát nước. Lúc đó mới nhận ra Trình Thiệu Thần đã nằm ngủ ngay bên cạnh, cô chẳng biết anh vào đây từ lúc nào. Cãi nhau với anh xong, cô cũng đi thẳng vào phòng riêng.

Trình Thiệu Thần ngủ cũng không yên, có lúc hai người bọn họ xoay lưng nằm rất xa nhau, đến khi anh ngủ say lại gác chân lên người cô, đặt tay lên bụng cô, thậm chí trán còn kê sát vào cổ cô chẳng khác gì một con gấu, hết như bây giờ. Thẩm An Nhược khẽ gỡ tay anh ra, cẩn thận không làm anh thức giấc, xuống giường đi uống nước. Cô uống hai cốc lớn mới thấy cơn khát dần dịu đi, đứng ngẩn ra một lúc rồi quay về giường.

Rèm cửa vẫn chưa kéo kín, ánh trăng tràn vào phòng, hắt lên gương mặt của Trình Thiệu Thần. Cô vẫn luôn cảm thấy anh ngủ hết như một đứa trẻ, lông mi rất dài, môi khẽ mím lại, vẻ mặt vô cùng thánh thiện. Đã lập xuân nhưng trời còn rất lạnh, lúc cô chui ra thì không sao, sau một hồi, anh đã thò hết chân tay ra ngoài chăn. Cô khẽ thở dài, giúp anh đắp lại, lúc nằm xuống mới nhận ra anh cũng đã tỉnh, ngái ngủ hỏi cô: "Em lại mất ngủ à?"

"Tôi uống nhiều trà quá."

"Chẳng bao giờ chịu ghi nhớ cả." Trình Thiệu Thần xoay người ngủ tiếp, "Em đếm cừu đi."

Điều bộ ngái ngủ chẳng chịu cảm thông với tình cảnh của người khác khiến cô vừa ghen tị vừa bực mình, bỗng nảy ra ý xấu, đẩy đẩy anh: "Tôi

nay bọn em đang thảo luận, người ta tại sao lại phải kết hôn."

"Ừ, rồi sao?"

"Tại sao anh lại muốn kết hôn?"

"Anh không biết. Có lẽ là vì bỗng nhiên muốn kết hôn."

"Vậy tại sao anh lại lấy em?"

"Thâm An Nhược, em xong chưa thế?" Trình Thiếu Thần kéo chặn trùm qua đầu, không thềm trả lời cô nữa.

Cuối tuần, Thâm An Nhược đang ở trong phòng thu xếp quần áo vào vali, nghe thấy tiếng người gõ cửa. Còn chưa mở cửa, lúc ngẩng đầu lên, cô đã thấy Trình Thiếu Thần dựa vào khung cửa thích thú nhìn mình cô: "Sao, em định bỏ nhà ra đi à?"

"Em đi công tác, chiều tối mai sẽ khởi hành."

"Sao không nói sớm hơn?"

"Làm sao bằng được anh, trước khi lên máy bay mới thềm gọi điện thông báo, em thế này là sớm lắm rồi, ít nhất còn nói với anh trước tận hai mươi tư tiếng đồng hồ."

"Em đi đâu? Đi công tác bao lâu?"

"Vân Nam. Chắc phải một tuần." Cô thấy sắc mặt của Trình Thiếu Thần vẫn rất bình thản, lại bổ sung: "Nhưng em còn được mời nghỉ một tuần nữa, nên ở đó thêm vài ngày."

"Anh vốn định... Thôi được rồi, đợi em về rồi nói." Trình Thiếu Thần cắt hứng, dợm quay người bước đi: "Chúc em chơi vui."

Hai người họ phải đến lúc xa cách mới có thể nói chuyện vui vẻ với nhau. Trình Thiếu Thần tối nào cũng gọi điện cho cô, chăm chỉ một cách bất thường, thậm chí còn gọi rất sớm, lẽ ra giờ này anh vẫn đang dùng bữa ở ngoài. Cũng chẳng có gì nhiều để nói, thường là Thẩm An Nhược báo cáo lại lịch trình trong ngày.

"Hôm nay phải nghe giảng nguyên một ngày, thầy giáo đó lại còn nói giọng địa phương, nghe phát mệt."

"Thầy giáo hôm nay đẹp trai vô cùng, giọng nói cũng dễ nghe nữa."

"Hôm nay tới tập đoàn XX tham quan, đi mất nguyên ngày, nếu sớm biết phải đi nhiều như thế, em đã không đi giày cao gót."

...

Sau khi kết thúc hội nghị, cô tới Đại Lý và Tây Song Bản Nạp chơi một chuyến, sau lại tới Lệ Giang, ban ngày đi cùng một đoàn khách du lịch thăm thú xung quanh, buổi tối ở lại trong cổ trấn. Cái gọi là cổ trấn của Lệ Giang, từ lâu đã trở thành một trung tâm mua sắm, những công trình đều xây dựng bằng gỗ, treo đèn lồng giấy, bán đủ thứ kì lạ. Cô loanh quanh một mình, mua một túi to những thứ chẳng bao giờ dùng đến, nào là bình trà bằng bạc, nào là vải nhuộm, len đến là chạt, nghĩ chắc mình chẳng thể nào mang về được, vì thế sang ngày thứ hai vội vàng mang hết ra bưu điện để đóng hàng

gửi về. Thật đúng là biểu hiện của kẻ đang chán đời, Thẩm An Nhược tự chế giễu bản thân.

Tối ngày thứ chín, Trình Thiếu Thần nói trong điện thoại: "Sao lâu quá rồi mà em vẫn chưa chịu về, anh bắt đầu thấy khó chịu rồi."

"Thôi nào. Anh cũng thường xuyên phải đi công tác, không đi công tác thì cũng về nhà muộn, hôm nay lại giả vờ gì thế."

"Đâu có giống nhau, lúc đó anh đều biết em đang ở nhà."

Tối đó Thẩm An Nhược như thường lệ đi ngó nghiêng những cửa hàng ở cổ trấn Lệ Giang, thấy mệt bèn tìm một cửa hàng ăn nhỏ chuyên phục vụ đồ ăn vặt của địa phương, tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian. Trời bỗng nhiên đổ cơn mưa, cô đành trú tạm trong một cửa hàng nhỏ chuyên bán đồ thủ. Chủ cửa hàng là một cô gái người Mosuo dân tộc Nạp Tây, trông vô cùng giản dị, đang dùng khung cửi bằng gỗ dệt áo choàng bằng sợi bông. Cô ở lại trong cửa hàng rất lâu, mua được ba chiếc áo choàng, nhưng mưa vẫn chưa ngớt, đành ngồi nói chuyện với cô chủ, nghe cô kể về phong tục tẩu hôn^[9], thì ra hoàn toàn không giống với những gì cô tưởng tượng, nhưng lại giống với kiểu "Hôn nhân cuối tuần"^[10] đang rất thịnh hành tại các thành phố lớn. Cô chủ nói: "Dân tộc Hán thích thật, có thể ở bên cạnh người mình yêu mỗi ngày." Thẩm An Nhược chỉ cười chứ không nói gì, cô chủ lại nói tiếp: "Nhưng khoảng cách mới có thể sinh ra những điều tốt đẹp, như chúng tôi, lâu thật lâu mới có thể gặp lại nhau, rất trân trọng, vì thế cả đời vẫn không cảm thấy chán ghét nhau."

[9] Người Mosuo không có tục cưới gả mà vẫn duy trì phong tục "tẩu hôn" hay còn gọi là "thăm hôn" trong tiếng Mosuo là "sắc sắc". Nam thanh niên đêm đêm sẽ cưỡi ngựa sang nhà cô gái ưng ý, leo lên chiếc thang mà cô gái bắc sẵn để vào căn gác của cô. Họ sẽ ở bên nhau suốt đêm nhưng người con trai phải lặng lẽ về nhà trước khi gà gáy sáng.

[10] Hôn nhân cuối tuần là một kiểu hôn nhân thời kỳ mở cửa, đôi nam nữ tới đăng ký kết hôn, trên pháp luật là vợ chồng, nhưng ngày đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu thì vẫn ở riêng, sống cuộc

sống độc thân, chỉ đến cuối tuần mới ở cùng nhau, tận hưởng cuộc sống cuối tuần.

Câu nói của cô chủ cũng giản dị chân thành hết như con người cô, nhưng hình như ẩn chứa một chân lý sống rất sâu sắc. Thẩm An Nhược đang định đáp lại vài câu, điện thoại trong tay đã reo vang.

"Em đang làm gì đây?"

"Đang uống trà với một anh chàng đẹp trai."

"Ồ đó bọn sở Khanh nhiều lắm, em phải chú ý giữ gìn, đừng tự tiện nói chuyện với người lạ."

"Với tư sắc này của em thì chẳng bị dòm ngó đâu, trước đây anh từng nói thế mà."

"Nhưng trời tối rồi, ngộ nhớ có người mắt không tốt thì sao?"

Thẩm An Nhược bật cười, bên ngoài mưa cũng đã ngớt, cô chào tạm biệt cô chủ cửa hàng, tiếp tục đi dạo.

Trình Thiệu Thần vẫn chưa chịu cúp máy, trò chuyện câu được câu chăng với cô, cô vừa trả lời có lệ với anh, vừa nhìn ngắm xung quanh. Vì những thứ đồ ở các cửa hàng này rất thú vị, cô lại đang có thời gian, nên cứ chậm rãi ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ khác, thật giống phong cách mua sắm của Hạ Thu Nhận.

Trời vừa tạnh mưa nên hơi lạnh, cô cũng mặc ít đồ, bèn rút một chiếc áo khoác mới mua ra khỏi túi, choàng lên người như quấn một chiếc chăn dày, quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều. Một tay cô cầm điện thoại nói chuyện với Trình Thiệu Thần, túi móc trên cổ tay, tay kia cài áo khoác, thế mà không thấy luống cuống, cô cũng tự cảm thấy phục bản thân mình. Bước được

mấy bước, bỗng nhiên cảm thấy chiếc áo choàng bông này phối với trang phục trên người trông có vẻ rất kỳ cục, mặc dù trời đã tối, nhưng đèn của các cửa hàng cửa hiệu dọc đường đều rất sáng, người thì đông, cô lại có đến ba chiếc áo choàng khác màu, chi bằng đổi một chiếc màu trắng sẽ tốt hơn. Cũng may khách qua đường chỉ chăm chú vào việc đi dạo và mua sắm, nếu có ai nhìn thấy cô bây giờ, chắc chắn sẽ bị cô làm cho buồn cười chết mất.

Trình Thiệu Thần trong điện thoại bỗng nhiên cười khẽ, tiếng cười rất kỳ lạ.

"Anh cười gì thế?" Thẩm An Nhược bực mình hỏi.

"Chiếc vừa này có vẻ hợp hơn đây."

Thẩm An Nhược sững người như bị điện giật, vội vã quay đầu ngó nghiêng xung quanh. Người qua lại đang rất đông, phần lớn đều là khách du lịch, đèn của các cửa hàng lại rất sáng làm cô lóa mắt, hơi choáng váng.

Thẩm An Nhược vẫn đứng chôn chân tại chỗ, bao nhiêu người lướt qua cô, hoặc vội vã hoặc chậm rãi, cứ như vậy không ngớt. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy Trình Thiệu Thần đang ở một quán trà cách đó không xa, anh đứng trước một tấm màn được kết bằng từng chuỗi từng chuỗi dài đèn lồng da cừ, thứ ánh sáng dịu dàng ấy ôm lấy cả con người và khuôn mặt của anh, khiến xung quanh như có một vầng hào quang mơ hồ, kỳ ảo.

Thấy cô cuối cùng cũng trông thấy mình, Trình Thiệu Thần mỉm cười, khóe miệng khẽ cong lên lúm đồng tiền rất sâu, vừa dịu dàng vừa có chút tinh nghịch, lúc anh cười thế này trông vô cùng ưa nhìn, anh rất ít khi cười ngây thơ kiểu này. Đứng cách nhau một đoạn xa mà cô vẫn có thể thấy rất rõ.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Thẩm An Nhược bỗng choáng váng và ngơ ngẩn, hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn câu nói của người xưa vang lên: "Tìm người giữa chốn trăm ngàn lượt. Chợt quay đầu lại, người đứng đó dưới ánh lửa rụi đèn tàn."^[11]

[11] Nguyên văn: Chúng lý tâm than thiên bách độ, mạch nhiên hồi đầu, na nhân khước tại dăng hỏa lan san xú, trích từ bài Thanh ngọc án - Nguyên tịch của Nam Tông Tân Khí Tật.

Chương 11

Trình Thiếu Thần ở lại Lệ Giang ba ngày, sau đó đưa Thẩm An Nhược cùng về nhà.

Ngày thứ hai, hai người đi leo núi tuyết. Có cáp treo nhưng lại kéo cô leo bộ lên, hai cô bám cứng cánh tay anh, dồn toàn bộ trọng lượng lên người anh rồi mà vẫn cảm thấy mệt, cứ mấy chục bậc thang lại ngồi xuống nghỉ một lúc.

"Sao không đi cáp treo?" Thẩm An Nhược dù thở không ra hơi vẫn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Thế chất em quá yếu, phải tăng cường tập luyện."

"Anh đi chết đi. Sao không ngồi cáp treo lên núi cho rồi?"

"Em muốn nghe anh nói thật à? Đúng là hỏng hết hình tượng của anh. Thôi được rồi, anh sợ độ cao."

Đến đỉnh núi, con đường nhỏ giữa rừng trở nên bằng phẳng, hướng đến đồng cỏ. Hai con sóc xám thoăn thoắt phóng qua trước mặt hai người, chớp mắt một cái đã chui vào sâu trong rừng.

"Anh cũng đến đây đi du lịch à?"

"Đương nhiên là đi công tác."

"Em muốn nghe sự thật."

"Ở Côn Minh bọn anh đã giải quyết xong rồi, xong xuôi mọi người quyết định cùng nhau đi lung tung cho khuây khỏa. Riêng anh do có việc gấp nên phải quay về trước, có điều gần thế này chi bằng tiện đường đưa vợ về cùng luôn, đỡ lo ở đây có người vui quên trời đất, quên luôn cả đường về nhà. Giải thích như vậy em hài lòng chưa?"

"Địa điểm công tác ban đầu là ở đâu?"

"Ở Thượng Hải." Trình Thiếu Thần thành thật trả lời.

"Trình Thiếu Thần, anh cứ nói dối là anh chủ ý đến đây tìm em, làm em vui một chút thì có gì phải ngại?" Thâm An Nhược ôm cánh tay anh hờn dỗi nói, nhưng lại không giấu được nụ cười trên khóe môi.

"Như vậy không được, nếu để nhân viên và khách hàng biết anh bị nữ sắc mê hoặc, cậy quyền tư lợi thì về sau anh đâu còn mặt mũi gặp mọi người?"

Ngày hôm sau nữa trời bỗng mưa lớn, tầm tã đến nửa ngày vẫn chưa dứt, đi đâu cũng dở, hai người đành phải ở lại khách sạn chơi cờ nhảy, môn cờ duy nhất cô tạm coi là biết chơi. Cảnh vật xung quanh khách sạn Trình Thiếu Thần ở rất đẹp, các phòng rộng rãi, xa có núi, gần có sông, lúc nào

cũng mông lung chìm trong hơi sương như một bức tranh thủy mặc mờ mờ, ngoài kia, mưa vẫn rơi tí tách, đập vào lan can sắt phát ra những âm thanh rất vui tai.

Tâm trạng Trình Thiệu Thần không tốt, vì thế số lần Thẩm An Nhược thắng khá nhiều, cô nhớ trước đây, anh nhường ba nước cô thua đã đành, nhường đến năm nước cô vẫn thua.

"Chà, là em tiến bộ hay anh kém đi vậy?"

"Hôm qua anh không ngủ được." Trình Thiệu Thần ngáp liên tục.

Tới một nơi xa xôi thế này chỉ để ngủ ngày thì thật là quá xa xỉ, Trình Thiệu Thần bèn gợi ý: "Chúng ta chơi trò gì kịch tính một chút đi, thua một ván cỏi một thứ trên người, được không?"

Thẩm An Nhược biết mình vừa trúng bẫy, chết cũng không theo.

"Đồ nhát gan. Đồ trên người anh đâu nhiều như em, hơn nữa mỗi ván anh nhường em bảy nước, thế đã được chưa?"

Tất nhiên Thẩm An Nhược vẫn thất bại thảm hại. Ban đầu cô nhõng nhẽo bảo đến cuối cùng mới "thanh toán" một thẻ, sau đó thua đến mức không thẻ thua thêm được nữa, liền ném bàn cờ đi chạy thoát thân. Phòng khách sạn cũng chỉ có từng đó chỗ, cô nhảy lên sofa, rồi nhảy lên trên bàn, chạy vài vòng cuối cùng vẫn bị bắt được. Trình Thiệu Thần đè cô xuống giường, vừa cù cô vừa hỏn hển cười: "Em cố tình phá luật, anh yêu cầu bồi thường gấp đôi."

Thẩm An Nhược bị cù làm cho ngứa ngáy cả người, vừa cười vừa hét "Cứu với."

"Em kêu khẩn cô cũng không ai đến cứu đâu."

Rõ là đôi vợ chồng dở hơi.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn tí tách rơi, mờ mịt hơi nước, bên trong hai người đang mãi mê vui đùa, cũng ướt sũng mồ hôi. Rất lâu sau, Trình Thiếu Thần vẫn nằm trên Thẩm An Nhược, vùi mặt vào ngực cô, ôm cô hết như một đứa trẻ. An Nhược khẽ nhắm mắt lại, một tay ôm vai, một tay vò tóc anh, sau lại vuốt ngay ngắn, rồi lại vò loạn lên. Kỳ lạ là anh chẳng phản kháng gì, bình thường anh rất ghét có người chạm vào đầu. Anh im lặng rất lâu làm cô tưởng rằng anh đã ngủ, đang định nhẹ nhàng lật anh qua một bên, chợt nghe thấy anh khẽ nói: "Thẩm An Nhược, chúng mình có con đi."

Bàn tay đang nghịch tóc anh bỗng ngừng lại, cô nghe thấy chính mình đang khẽ trả lời "Vâng".

Hai người thật sự bắt đầu nghiêm túc với vấn đề chăm sóc trẻ nhỏ. Thẩm An Nhược chăm chỉ đi khám sức khỏe, Đông y Tây y đều tới, cô cũng chịu đựng nỗi sợ máy khoan, đi hàn lại chiếc răng bị hỏng một lỗ. Ngoài trừ những bữa tiệc không thể trì hoãn, họp mặt đồng nghiệp từ chối được thì từ chối, tránh được thì tránh. Những cuộc gặp mặt vì công việc của bọn họ thường nhiều nam ít nữ, cánh đàn ông thích trêu chọc đó luôn oán trách: "Thấy chưa, thấy chưa, phụ nữ một khi đã lấy chồng thì ai cũng trưng ra cái bộ mặt đáng ghét này. Đợi đến khi làm mẹ, chắc chắn sẽ thành Mẫu dạ xoa^[1]." Trình Thiếu Thần nghiện thuốc lá không quá nặng, vốn hút rất ít, giờ cũng dứt khoát bỏ, rượu không động đến nữa, đến chuyện nhà cửa cũng chú ý về từ sớm.

[1] Tôn Nhị Nương, tên hiệu Mẫu dạ xoa, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Thực ra Thẩm An Nhược vốn sợ trẻ nhỏ, lúc đi kiểm tra sức khỏe nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ phòng hộ sinh, cả người lạnh toát, da dầy quặn lại, nhưng ít nhất cô cũng đã từng đối mặt với nó. Từ lúc có mục tiêu mới, một số thói quen đều phải thay đổi. Cô ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, không được kén ăn, ép mình ăn những thứ bình thường chẳng thể nào nuốt nổi, thưởng thức mấy bản nhạc, bộ phim chán ngắt mà người ta nói có thể bồi dưỡng tình cảm, cải thiện tâm trạng, ngáp ngắn ngáp dài cố đọc cho bằng được mấy cuốn sách về mẹ và trẻ sơ sinh mỗi tối. Ngay đến cô vốn cho rằng làm tình chỉ là phiên bản nâng cấp của cái gọi là vận động trên giường hay chuyện nam nữ không thích hợp làm ở nơi công cộng và có tính nguy hiểm nhất định, giờ đây trở nên vô cùng thiêng liêng, như một nghi thức thần bí nào đó.

Tuy nhiên mọi chuyện lại không được thuận lợi như vậy. Trước đây phương pháp phòng tránh của họ quá chu đáo, do đó Thẩm An Nhược cứ cho rằng không phòng tránh nữa thì mang thai là chuyện dĩ nhiên, quả thật cô vẫn còn quá thiếu kinh nghiệm.

Tháng thứ nhất, lần đầu cô cắn môi dưới, nhìn không chớp mắt vào que thử thai, sau này Trình Thiệu Thần nói về mặt cô lúc ấy hết như xung trận, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Tháng thứ hai vẫn chưa thấy gì. Cô thở dài, Trình Thiệu Thần nói: "Nhìn em như thể trút được gánh nặng vậy". Thực ra thì oan cho cô quá, lúc đó chỉ cảm thấy việc này như đứng trước một kỳ thi lớn, hằng đêm khổ sở đọc sách không thể thoải mái vui chơi, đến khi ngày giải phóng ngay trước mắt lại nói kỳ thi bị lùi lại, những tháng ngày căng thẳng này cứ tiếp diễn, con đường tươi sáng còn mãi xa phía trước, thật uể oải.

Vị thầy thuốc Đông y nói cơ thể cô vốn tính hàn, khả năng mang thai thấp hơn so với người thường, có lẽ là thật. Do đó đến tháng thứ ba, lúc

Trình Thiếu Thần vui như mở cờ trong bụng nhận xét về vẻ mặt của cô, cô bỗng thấy vô cùng buồn bực. Rõ ràng là ý kiến của anh, cuối cùng người căng thẳng lại là cô, anh đứng một bên xem kịch vui, vậy nên cả tối không thèm để ý đến anh nữa, ngay cả khi anh có ý định ôm lấy, cô cũng gạt ra.

"Em quá căng thẳng nên mới thành ra như vậy, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên thôi."

Cô vẫn mặc kệ anh, không quan tâm.

"Sao em lại giận anh? Rõ ràng anh cũng đang rất cố gắng mà." Trình Thiếu Thần nhin cười.

[©DTV](#)

Vì có gì mà nửa đêm cô lại cùng kẻ nhạt nhẽo này tranh luận như trẻ con vậy nhỉ? Thâm An Nhược trùm chặn bịt lỗ tai mình lại.

"Này, anh chỉ nói đùa thôi, thật ra anh cũng chưa chuẩn bị gì mà. Đêm qua mơ thấy em sinh bốn, anh hai tay bế hai đứa, trên vai cõng một đứa, còn đứa dưới đất đang khóc oa oa, giật mình tỉnh ngủ, toát hết cả mồ hôi. Thật đáng sợ."

Thâm An Nhược đang ở trong chăn bí không thở nổi, nghe anh nói mà không nhin được cười, cuối cùng đành vén chăn thò đầu ra, mở miệng thật to để thở, bị anh nhân cơ hội nhào tới hôn. "Thôi nào, em đừng nản lòng, chúng mình cố tiếp là được mà."

Để tránh bức xạ, buổi tối cô không lên mạng nữa. Lúc Trình Thiếu Thần về muộn, cô lục mấy đĩa giải trí, cuộn tròn trong chăn xem hết bộ này đến bộ khác cho đến lúc anh về. Bây giờ cô chỉ xem một bộ hài kịch làm theo kiểu thương mại, bị phê phán là nông cạn, kiểu giải trí nhẹ nhàng, lúc xem thì buồn cười, không phải đau đầu nhức óc, xem xong mà tên phim còn chẳng nhớ, thật quá tốt. Có khi cô xem xong ngủ lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, bên cạnh là Trình Thiếu Thần.

Đây là thời điểm hai người hòa hợp nhất từ khi kết hôn tới giờ, hết như đang trở lại thời kỳ trước hôn nhân. Lúc đó, cô chẳng có bất kỳ dự định nào cho ngày mai, phía trước chỉ là một khoảng không mờ mịt, còn hôm nay, tưởng như đã có thể nhìn thấy rõ cửa ải phía trước.

Trình Thiệu Thần bỗng đề xuất đưa cô về thăm nhà, cô liền vui vẻ nhận lời. Thành phố cha mẹ An Nhược sống không quá xa nhưng đi tới đi lui một chuyến cũng mất nguyên ngày. Trình Thiệu Thần lại bận rộn, ngoài những ngày lễ tết, còn lại Thẩm An Nhược đều tự đi tàu hỏa về, tối thứ Sáu xuất phát, Chủ nhật quay về.

"Anh dạo này nhàn nhĩ? Sao bỗng nhiên lại nhớ đến bố mẹ em?". Không phải tại cô có ý nghi ngờ nhưng anh vốn rất lười, nhà mình còn không muốn về, thường để cô một mình đại diện về thăm bố mẹ chồng.

"Hôm trước nói chuyện điện thoại, bố nói loại thực được bố trồng giờ nở hoa ba màu, thật kì lạ, về ngắm xem thế nào. Với lại anh cũng thêm món cá kho tàu mẹ làm, đi ăn ở nhiều tiệm rồi nhưng không đâu ngon bằng của mẹ."

"Lý do này của anh... Nếu để cha mẹ biết được, không biết nên cười hay khóc đây." Thẩm An Nhược thấy anh đang pha trò, "Ừa, mà từ lúc nào anh với bố quan hệ lại tốt vậy? Chẳng phải anh rất sợ gặp bố sao? Bố chưa hề nói với em chuyện cây hoa lạ đó."

"So với em, anh được nhiều người quý mến hơn đây."

Chẳng mấy khi bọn họ cùng về nhà, bà Lâm Chiến Vân rất vui vẻ, mất cả buổi chiều bận tới mất tối mũi trong bếp, chỉ đạo ông Thẩm Tịnh Hòa loạn như cào cào.

"Ông nó, đưa cái đó, cái đó và cả cái kia nữa cho tôi nào."

"Rốt cuộc bà muốn cái nào?"

"Chính là cái đó đó, sao ông không thể hiểu ý tôi được nhỉ? Ông mắc bệnh người già rồi sao?"

"Làm sao tôi biết được bà muốn cái nào chứ?"

Đi đường mệt nhọc, hai người vốn định trốn trong phòng nghỉ ngơi nhưng giọng mẹ An Nhược quá to, đóng cửa lại rồi mà vẫn nghe rõ, nguyên cả buổi chiều đều là những câu như thế, lúc đầu còn nhịn được nhưng cuối cùng vẫn phải bật cười, thật là bất kính.

Trình Thiệu Thân thở dài: "Bố em thật đáng thương, ngày nào cũng bị ngược đãi như vậy."

"Bố thì có gì đáng thương? Ở nhà việc trong việc ngoài đều đến tay mẹ em, một bình dầu bố còn không rót nổi, gần sáu mươi tuổi rồi mà đến máy giặt cũng chưa bao giờ sử dụng. Mẹ em đi có ba ngày mà bố đói đến mức sụt mất năm cân, hại mẹ em từ đó không dám đi đâu xa."

"Lợi hại vậy sao? Nhưng mỗi lần anh đến, bố đều rất chăm chỉ giúp mẹ việc bếp núc, còn tranh phần rửa bát nữa."

"Là làm bộ cho anh xem đấy, để anh không bắt nạt em như bố bắt nạt mẹ."

Bên ngoài lại là tiếng cãi nhau, bố An Nhược nói: "Thời mẫn kính của bà lại đến nữa rồi, bà định đánh thức hai đứa chúng nó dậy để làm trò cười cho chúng sao?"

"Ông đi đi, đừng ở đây vướng chân tôi nữa."

Thiếu Thần và An Nhược vốn không ngủ mà ở trong phòng cô xem lại ảnh cô hồi nhỏ, còn ngoài kia bố mẹ vẫn tiếp tục đấu khẩu, họ cũng không tiện đi ra ngoài.

"Từ lúc em có thể nhớ được mọi chuyện, ngày nào bố mẹ cũng cãi nhau, cãi xong lại làm lành, ngày hôm sau lại tiếp tục, không ngờ như vậy mà cũng sống với nhau được một đời."

"Lúc bọn anh còn bé, bố mẹ không bao giờ cãi nhau trước mặt con cái mà chỉ coi người kia như không tồn tại, bố hút nguyên một bao thuốc, còn mẹ khóc ở trong phòng, chẳng ai thèm để ý đến bọn anh. Lúc anh đói quá, anh trai phải nấu cơm cho anh ăn, có lần làm tay bị thương, phải nghỉ học rất nhiều ngày." Có lẽ đây là lần đầu tiên Trình Thiếu Thần nói về gia đình mình.

"Em nhớ có một lần bố mẹ cãi nhau rất to thì em nói, bố mẹ đừng hành hạ nhau như vậy nữa, ly hôn luôn đi cho xong, cũng đừng quan tâm đến việc con cảm thấy gì. Ngay lập tức bố mẹ dừng trận chiến, quay ra giáo huấn em một bài." Thẩm An Nhược nhớ lại.

Trình Thiếu Thần phì cười: "Thực ra tính cách của em và bố mẹ không giống nhau. Không hiểu cái tính nết khó chịu này được di truyền từ ai? "

"Em cũng không biết, bố mẹ vẫn cứ nghĩ là năm đó bé nhằm em về. Nhưng lớn lên trông em vẫn rất giống họ."

"Ừ." Trình Thiếu Thần lật tấm ảnh của cô hồi tiểu học, "Thẩm An Nhược, thật ra hồi nhỏ em rất đáng yêu, rất có khí chất."

"Mẹ em cũng nói vậy, còn nói em lớn không được như xưa."

"Cũng đâu đến nỗi, đứng ngoài đường cũng không gây ảnh hưởng lắm đến mỹ quan thành phố đâu. Sao em lại véo anh? Ai, buông tay ra đi, anh sai rồi, em là mỹ nhân, vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa có khí chất."

Một lúc sau, đôi vợ chồng già lại tiếp tục cuộc chiến.

Trình Thiếu Thần rất không nhân hậu nghiêng đầu nghe ngóng: "Anh nghĩ là bố em bị ức hiếp quá. Em xem tên hai người xem, thật là bổ sung tuyệt vời cho nhau."

"Chậc, bề ngoài thì lần nào người thắng cũng là mẹ em. Bố ăn nói không bằng được mẹ, lại chẳng dám trả đòn."

"Bố em ra tay chẳng phải hậu quả sẽ rất nghiêm trọng sao? Lần trước em kể bố em hồi còn trẻ là huấn luyện viên võ thuật không chuyên, anh đã giật mình rồi. Cho đến giờ nghĩ mãi vẫn không ra, một cao thủ võ lâm mà khóc hết nước mắt ngày con gái đi lấy chồng, rồi còn nhìn anh bằng con mắt như thể anh là kẻ buôn người vậy."

"Từ lúc em còn nhỏ, bố đã đặc biệt cảnh giác các bạn nam học cùng, ai gọi điện đến hỏi bài tập đều bị bố hỏi han cặn kẽ, làm người ta sợ quá không dám gọi lại nữa. Bố đối với anh như thế đã là thân thiện rồi."

"Là vô cùng thân thiện mới phải, bố còn muốn anh sáng sớm mai đi tập cùng bố."

Ngày nghỉ, bình thường Thẩm An Nhược cũng không có thói quen ngủ nướng, tầm bảy giờ hơn là tỉnh, lúc ấy Trình Thiếu Thần đã đi rồi, khi đánh răng rửa mặt xong thì bố và anh mặt mũi đầy mồ hôi trở về, hai người đang nói chuyện rất thân thiết.

"Anh đưa bố đi tập thật à, là cụ cố tình trêu anh đấy." Thẩm An Nhược vừa bóp chân cho anh vừa nói.

"Anh cũng phải giả bộ cho bố xem chứ."

"Mấy giờ hai người xuất phát?"

"Bốn giờ, chạy bộ hết ba ngọn núi, mệt chết mất thôi."

"Đáng đời." Thẩm An Nhược sung sướng hả hê nói.

Thật ra An Nhược vốn chẳng bao giờ ôn hòa bình tĩnh được như thế này, nhưng thời gian gần đây luôn tu tâm dưỡng tính, nghe nhiều kinh Phật, đọc những tác phẩm văn học nổi tiếng, vì thế tâm tính cũng bình hòa, việc mình không rõ thì không can dự, chuyện nghĩ không thông thì không nghĩ nữa. Trình Thiệu Thần thỉnh thoảng vẫn về muộn, trên người toàn mùi thuốc lá với rượu, thậm chí còn cả mùi nước hoa. Cô chưa bao giờ hỏi anh đi đâu, anh cũng không nói. Trình Thiệu Thần khá ưa sạch sẽ, quần áo trên người thà vứt đi chứ không để người ngoài giặt hộ, vì thế tất cả đều là cô tự tay giặt lấy. Có một hai lần, cổ áo sơ mi của anh có vết son môi rất rõ, cô cũng lẳng lẳng giặt cho sạch, không hé răng nửa lời.

Hai lần son môi đó màu không giống nhau, mùi nước hoa trên người anh không phải cùng một nhãn hiệu, anh cũng chẳng bao giờ tắm giặt trước bên ngoài rồi mới về nhà, vì thế có gì mà phải tra hỏi anh đây, chỉ làm cho chính mình khó chịu.

Thông thường Thẩm An Nhược và Ôn Tịnh Nhã nói chuyện sau năm phút chủ đề đều chỉ xoay quanh Náo Náo, đến những việc nhỏ nhặt như ngủ chảy nước miếng hay lúc ăn bị nghẹn hết như là kì tích vậy. Thẩm An Nhược không nở cất đút thú vui của bà mẹ trẻ, bình thường Tịnh Nhã nói bao lâu cô đều nhẫn nại nghe hết, mới đầu cũng chỉ lắng nghe, nghe lâu thật

lâu mà Tịnh Nhã vẫn dạt dào hưng phấn khiến cô cũng cảm thấy có hứng thú. Hôm nay Tịnh Nhã tán gẫu với cô về chuyện du lịch và ẩm thực mà không hề nhắc đến Náo Náo. An Nhược cảm thấy rất kì lạ, bèn chủ động hỏi: "Náo Náo sao rồi? Đã bò được rồi nhỉ?"

"Ôi, bò được rồi, bò rất nhanh, chị phải tìm cách buộc nó lại không nó ngã mất." Tịnh Nhã nói, nhắc đến con gái là giọng chị dịu dàng hẳn, "An Nhược, chị thấy mẹ nói rất đúng, vẫn là cái tên 'A Ngu' hay nhất, rất lạ mà ý nghĩa lại sâu xa. Em thấy thế nào?"

"Tịnh Nhã, xảy ra chuyện gì thế?" Thảm An Nhược vốn rất nhạy cảm.

"Không có gì, chỉ là chị bỗng nhiên cảm thấy, đời người từ đầu tới cuối vốn là một cuộc chơi, chi bằng ngốc nghếch một chút cũng tốt, làm người thật khó để hò đồ mà."

Ngày hôm sau nữa, lúc Thảm An Nhược cùng Trình Thiệu Thần ra ngoài ăn, cô nói: "Cuối tuần này về thăm nhà đi anh,"

"Không phải mới về mấy hôm trước sao? Em lại nhớ ai à?"

"Lúc nói chuyện với Tịnh Nhã, hình như tâm trạng chị ấy không được tốt."

"Chúng trầm cảm sau sinh của cô ấy phát tác rồi à?" Trình Thiệu Thần vô tư nói, "Không ngờ nhân duyên với nữ giới của em tốt như vậy, Tịnh Nhã qua lại với em thì không có gì lạ, dì Trần cũng có ấn tượng rất tốt về em, đến người thích đi soi mói khuyết điểm của người khác như mẹ mà còn không bới ra được tật xấu của em. Còn nữa..." Dường như anh nghĩ đến chuyện khác nên bỏ lửng câu nói. Anh vẫn luôn như thế, lúc nói chuyện phiếm chẳng bao giờ chịu tập trung.

"Nhân duyên của em với nam giới cũng rất tốt, tại anh không biết thôi."

Hai người họ rất lâu rồi không ra ngoài ăn.

Một lúc sau, Trình Thiệu Thần nói: "Cuối tuần anh bận rồi, em đi một mình nhé."

"Vâng."

"Em đừng tự đi xe, bảo Tiểu Lý đưa đi."

"Thật ra không có vấn đề gì đâu, anh cứ coi thường em." Thẩm An Nhược ngẩng đầu liếc thái độ của anh, vội vàng chữa lời: "Được rồi, em nghe lời anh." Khi anh nghiêm túc thì chẳng có cách nào thuyết phục được, có cô cũng chỉ tôn công.

"Lúc nào đi nhớ mang mấy hộp trà nhé, lần trước về quên mất không đem theo."

Nghe câu này, Thẩm An Nhược không khỏi bật cười: "Anh với bố làm sao mà thành ra như thế này vậy? Rõ ràng là rất quan tâm nhau. Bố lần nào nhắc đến chuyện hồi nhỏ của anh cũng rất vui vẻ, anh thích ăn gì đều nhớ rất rõ, thấy anh về cho dù mặt mày nghiêm nghị nhưng cũng không giấu nổi vẻ vui mừng. Còn anh tuần nào cũng gọi điện cho bác sĩ Kiều, không phải chỉ là hỏi thăm thôi chứ."

Trình Thiệu Thần ngừng lại một chút, hình như đang suy nghĩ, một lúc sau chậm rãi nói: "Đôi khi mối quan hệ đã căng thẳng rồi muốn khôi phục lại rất khó. Ngay từ đầu chỉ là những chuyện nhỏ không ngờ đến, kết quả không ai nhường ai, về sau càng ngày càng tệ đi."

"Cha con thì sao có thể nảy sinh mâu thuẫn lớn như thế được."

"Bây giờ nghĩ lại thì thấy bình thường, đổi lại là anh, cũng chẳng khác hơn gì ông. Tuy nhiên lúc đó lại cảm thấy không thể tha thứ được."

"Sao anh lại thiếu khoan dung với người thân của mình thế?"

"Có thể do từ nhỏ anh đã lấy bố làm gương, tưởng tượng ra một người cha quá hoàn mỹ, về sau phát hiện ra vốn dĩ bố cũng như bao người khác, thất vọng quá nhiều nên trút giận sang người khác. Bây giờ dù đã nghĩ thông rồi nhưng lại quên mất phải hòa hợp như thế nào."

"Bố vẫn luôn rất tốt với anh, chỉ có thái độ của anh là hơi lạnh lùng với ông thôi."

"Em chưa thấy lúc bố nói chuyện với anh, không phải giáo huấn thì cũng là giễu cợt. Lúc anh với ông căng thẳng nhất, ông còn định đoạn tuyệt quan hệ với anh."

"Ông là cha, anh là con, lẽ nào anh muốn đọi bố cúi đầu trước mình sao? Thật ra thái độ của bố bây giờ đã là nhún nhường lắm rồi."

Trình Thiệu Thần mỉm cười: "Thẩm An Nhược, hôm đó dì Trần nói lần đầu tiên nhìn thấy em đã nhận ra em đúng là một người vợ hiền thảo. Không lẽ lại là thật?"

"Cảm ơn anh đã khen, được anh khen làm em thấy sợ hãi quá." Thẩm An Nhược cũng cười.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Trên đường đến bãi đỗ xe, Trình Thiệu Thần nhận một cuộc điện thoại. Lúc anh nghe điện, Thẩm An Nhược thường đứng xa một chút nhưng vẫn

thấy vẻ mặt anh nghiêm trọng, loáng thoáng nghe anh nói: "Chính là tôi. Được, tôi đến ngay đây."

Lúc anh lại gần, không đợi anh mở lời, Thẩm An Nhược đã nói: "Anh đi đi, em tự về nhà được."

"Anh có người bạn gặp chút chuyện, nên qua xem thế nào." Cô không ngờ anh lại lên tiếng giải thích.

Sau khi Thẩm An Nhược về nhà, cô bắt tay vào giặt một đống quần áo, ủi mấy bộ quần áo của anh rồi xem hết một đĩa phim, đã quá mười giờ, Trình Thiệu Thần vẫn chưa về nhà. Cô cầm điện thoại lên định gọi hỏi mấy giờ anh về, không dùng quay số nhanh mà ấn từng số một, nhập đến số cuối cùng, nghĩ một lúc rồi không ấn phím gọi lại buông điện thoại xuống. Đổi sang đĩa phim khác, là phim hài nhưng cô chỉ thấy mệt mỏi rã rời, cuối cùng không chịu được đành đi ngủ.

Nằm trên giường lại không thấy buồn ngủ như lúc này, cứ nửa tỉnh nửa mơ, hình như nghe thấy tiếng mở cửa, cô định ngồi dậy thì như bị bóng đè, đầu óc vẫn tỉnh táo mà không tài nào cử động được. Cô mơ hồ cảm thấy Trình Thiệu Thần đứng trước giường nhìn mình, cố gắng gọi tên anh, muốn nhờ anh đẩy mình một cái để thoát ra khỏi tình trạng này nhưng nói không thành tiếng, cảm thấy anh đã đi rồi, thậm chí còn ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt thoảng tới.

Có sách nói, mỗi người trong đời đều hai, ba lần bị bóng đè nhưng những người thường xuyên gặp phải trạng thái này chỉ chiếm năm phần trăm toàn dân số thế giới, thật không may cô lại nằm trong số này, cũng vẫn tốt vì rơi vào trạng thái này sẽ không mơ thấy những thứ linh tinh nữa, chỉ là lúc nửa tỉnh nửa mơ phân không rõ đâu là thật đâu là mơ.

Lúc cử động được tay chân, toàn thân cô ướt đẫm. Bởi không chắc chắn tiếng mở cửa lúc này mình nghe thấy có là thật không nên cô khoác thêm áo vào rồi đi ra xem. Đèn cô bật dưới tầng đã tắt, quả nhiên Trình Thiếu Thần đã về, cô lảng lảng đi qua hành lang, bước chân rất nhẹ, gần như không thành tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy một chấm sáng yếu ớt. Cô đã bố trí chỗ này thành một phòng nghỉ nhỏ, Trình Thiếu Thần đang tựa vào một cái ghế mây, tay đặt trên lưng ghế, trên ngón tay vẫn đang cầm điều thuốc, ngồi yên lặng trong bóng tối. Cô đứng bên cạnh một lúc, anh mới nhận ra, bật đèn ở dưới đất lên hỏi: "Muộn thế rồi, sao em chưa ngủ?"

Thần sắc anh có phần mệt mỏi, mấy sợi râu lún phún mọc trên cằm. Anh nhìn điều thuốc trên tay, gạt bớt tàn thuốc rồi đưa lên miệng, nghĩ một lúc lại buông xuống, dập điều thuốc đi.

"Anh muốn ăn chút gì không, em làm cho." Thảm An Nhược nhẹ nhàng hỏi.

"Không cần, anh ngồi đây một lúc thôi. Em đi ngủ đi, muộn lắm rồi."

Thảm An Nhược lấy cho anh một cốc nước, sau đó quay về phòng ngủ, lúc này cô mới nhận ra trời đã tảng sáng, hơn bốn giờ rồi.

Từ: Blog của Thảm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Mình luôn có ấn tượng sâu sắc về câu nói của dì Tình. Dì nói: Nếu mất đi thứ gì rồi thì cứ giả vờ như thứ đó chưa từng tồn tại. Còn mình thì nghĩ: Nếu cái gì cũng không biết thì cứ vờ như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Nhưng có lúc "giả vờ" thật khó, ví dụ như giả vờ hạnh phúc. Mẹ chồng dùng quyền uy phô trương thanh thế để chèo chống hạnh phúc, Tịnh Nhã dùng con cái để mê hoặc rằng mình hạnh phúc, cuối cùng bọn họ đều giống nhau, vì cùng tin rằng ngốc nghếch một chút, u mê một chút mới hạnh phúc được. Có dạo mình cũng ngây thơ nghĩ rằng hạnh phúc đơn thuần ngẫu nhiên cũng sẽ có thể có được.

Thực ra, nếu không phải vì mình đã thấy những vai diễn khác trong câu chuyện hạnh phúc này, mình có lẽ sẽ cố mà hồ đồ một chút. Giờ cũng chẳng hiểu mình đang cố diễn vai nào nữa...

Hôm sau, Thẩm An Nhược vừa đến chỗ làm đã hay tin bệnh viêm ruột cấp tính của Lâm Lệ Tinh phát tác, phải nhập viện. Cô nhanh chóng hoàn tất công việc của mình rồi vội vàng đến bệnh viện. Đây là bệnh viện tốt nhất thành phố. Lâm Lệ Tinh đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn phải nằm ở phòng cấp cứu. Thẩm An Nhược hỏi han chị vài câu rồi mới ra về, nghĩ đến một người bạn học cùng trung học làm phó khoa cấp cứu, nên qua chào hỏi, tiện thể nhờ cô bạn quan tâm tới đồng nghiệp mình. Đã lâu không liên lạc nhưng lúc gặp lại rất thân thiện, trước lúc tạm biệt, Thẩm An Nhược bỗng hỏi: "Tôi qua có phải có một bệnh nhân cấp cứu tên Tần Tử Yên được đưa vào viện không?"

"Đề tớ xem đã." Người bạn lật hồ sơ, "A, đúng là có, Tần Tử Yên. Sao vậy? Cậu biết người này à?"

"Một người bạn thôi, tớ nghe nói cô ấy gặp chút chuyện."

"Cô ấy chuyển sang phòng khác rồi, bây giờ đang ở phòng X tầng X tòa nhà X."

"Còn nguy hiểm không?"

"Cô ấy cũng ổn rồi, bệnh án ghi là bị ngộ độc thuốc."

"Cảm ơn cậu."

Thẩm An Nhược đi xuống tầng, cô ngồi trên xe rất lâu, cuối cùng lại đến cửa hàng hoa mua một bó hoa. Chủ hàng gặp lại cô, cảm thấy rất bất ngờ.

"Tôi lại vừa hay tin một người bạn nữa nhập viện." Thẩm An Nhược khẽ giải thích, "Bó giúp tôi một bó lan tím. Phải rồi, không cần thêm loại nào khác, chỉ loại này thôi."

Cô cầm bó hoa tím nhạt trên tay vừa đi vừa do dự, cảm thấy hình như mình đang làm một việc rất ngốc nghếch, bó hoa đã nở quá nửa, tựa như áp ôm một tảng khối mỏng, thật hợp với tên của người bệnh. Đến trước cửa phòng, ở đây không có nhiều phòng đơn, cửa kính trong suốt, lờ mờ thấy có người nằm trên giường bệnh đang truyền nước, cạnh giường có y tá. Cô bỗng mất hết dũng khí, chần chừ mất mấy giây, cuối cùng nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống trước cửa rồi quay người định đi thì cửa phòng đột ngột mở.

"Cô là bạn của cô Tần?" Y tá là một người phụ nữ rất hiền lành.

"Vâng nhưng tôi không muốn làm phiền cô ấy. Chị giúp tôi mang hoa vào nhé." Thẩm An Nhược khẽ nói.

"Chị Tôn, có người đến à?" Trong phòng vọng ra giọng nói yếu ớt.

Thẩm An Nhược hơi bối rối, lúc bước vào, cảm giác như mình đang làm một việc ngốc nghếch, nhưng ngoài mặt vẫn cố nở một nụ cười hòa nhã.

"A, là em sao? Chị đang nghĩ xem là ai đến." Sắc mặt Tần Tử Yên tái nhợt, tâm trạng vẫn rất tốt, nhìn thấy cô có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường mỉm cười thân thiện.

"Em đến thăm đồng nghiệp, tình cờ thấy tên chị trong phòng làm việc của bác sĩ nên tiện thể lên thăm luôn." An Nhược giải thích.

"Hoa đẹp quá, sao em biết chị thích hoa lan tím?"

"Em thấy nó rất hợp với tên chị. Chị đỡ hơn rồi chứ?"

"Thật ra cũng không có gì, chị có thói quen uống hai liều an thần, tối qua lại uống nhiều rượu quá, quên mất mình đã uống thuốc nên uống thêm lần nữa. Lúc sau cảm thấy khó chịu quá nên gọi điện thoại cầu cứu. Chị ngạc nhiên?"

"Em cũng có lúc uống quá nhiều thuốc, may đây là thuốc hạ sốt." Thẩm An Nhược mỉm cười, "Chị nghỉ ngơi đi nhé, em có việc, bây giờ phải về công ty." Thẩm An Nhược đứng dậy chào tạm biệt.

"An Nhược... Chị gọi em thế được không?" Đúng lúc cô chuẩn bị mở cửa đi ra, Tần Tử Yên bỗng hỏi vậy, cô quay đầu lại.

"Chị và Trình Thiệu Thần là bạn học lâu năm rồi."

"Em biết."

"Trong thành phố này, chị chỉ có anh ấy là người bạn thân thiết nhất. Vì thế..."

"Em hiểu rồi. Chị đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi thật tốt đi nhé."

Gần đây Thẩm An Nhược có chút phiền muộn. Công việc ngập đầu, công ty cứ loạn cào cào, bệnh của Lâm Lệ Tinh vẫn chưa khỏi hẳn, đến Tùng Việt Việt cũng xảy ra chuyện. Công việc của hai người bọn họ vốn không quá quan trọng nhưng thiếu đi hai người, rất nhiều việc trong phòng sẽ bị thiếu đi một mắt xích, làm mọi người vô cùng vất vả để chống đỡ. Lãnh đạo thì cứ ném xuống vô số thông báo về công việc đột xuất, khiến mọi người ai cũng khổ sở mà không nói được. Trong khoảng thời gian này Thẩm An Nhược cũng phải cùng mọi người tăng ca mỗi buổi tối, sau đó mời tất cả đi ăn cơm một bữa, cười cười nghe mọi người cầu nhàu, hôm sau lại tiếp tục chỉ đạo công việc.

Đến người nhẫn nại như Tiểu Lưu cũng không chịu nổi mà than phiền: "Chị An Nhược, chúng ta có thể xin cấp trên tuyển thêm nhân viên tạm thời không? Hay một số việc không cần gấp quá thì kéo dài thêm mấy ngày cũng được."

Hôm đó người không phục cô, lúc nào cũng thích gây rắc rối, Thái Nhất Tường sau khi uống mấy chén rượu, vỗ vỗ vai cô, mạnh miệng nói: "An Nhược, tôi tặng cô câu này, đứa trẻ biết khóc thì mới được ăn kẹo."

Hôm đó ở trong phòng Tổng giám đốc Tiền, cô bị giáo huấn một trận, Thái Nhất Tường đang đứng ngoài cửa đợi xin chữ ký, chắc chắn đã nghe được hết. Bỗng nhiên cô thấy rất cảm kích, người ngoài mặt khó chịu như vậy mà vẫn có những điểm hết sức đáng yêu.

Dạo gần đây công ty thực ra sắp có chuyện lớn, ban lãnh đạo cũng xác định tinh thần, nhưng nhân viên vẫn hoàn toàn không hay biết. Cô ở giữa rất khó xử, chỉ có thể cầm một cốc bia lớn rồi mỉm cười: "Thành thật xin lỗi mọi người, mọi người lượng thứ, sau này tôi sẽ hết sức bù đắp cho mọi người."

Hôm đó, một khách hàng quen của công ty kéo cô ra nói chuyện phiếm, thân bí nói rằng, những hiện tượng kỳ quái phát sinh bên người cô mấy ngày hôm nay chắc chắn sẽ còn lặp lại. Cô cười trừ, cũng không để bụng, vậy mà đêm hôm đó lại nhận được điện thoại của Tùng Việt Việt.

Tùng Việt Việt đang đứng trên mái nhà của tòa nhà năm tầng kiểu cũ, chỉ cách Thẩm An Nhược mười mét, cứ khóc mãi: "Chị An Nhược, ở đây em không có người thân, chỉ có thể gọi chị đến gặp em lần cuối, để còn có người biết tại sao em chết."

An Nhược cảm thấy hoa mắt váng đầu, cô giờ hết như khách mời của một bộ phim truyền hình vớ vẩn. Nếu được, cô thật sự chỉ muốn đẩy Tùng Việt Việt xuống, biến câu chuyện này thành một vở kịch đen tối bi thảm nhất có thể.

Tùng Việt Việt trước đây tràn đầy sức sống, người con gái lúc đang yêu luôn vô cùng xinh đẹp, bây giờ chỉ vì người đó thay lòng đổi dạ mà không thiết sống nữa.

"Tùng Việt Việt, tòa nhà này chưa đủ cao, em nhảy xuống không chết được đâu, chỉ bị tàn tật hoặc tâm thần thôi. Em cứ nghĩ kĩ đi."

"Tùng Việt Việt, em rất muốn lên bản tin thời sự đúng không? Em không sợ về sau lúc đang đi trên đường, ngày nào cũng có người chỉ trỏ sao?"

"Tùng Việt Việt, là em không muốn sống nữa, hay em muốn, để cho ai đó hỏi hận cả đời? Để chị kể cho em nghe câu chuyện có thật nhé? Một người bạn tốt của chị, cũng như em, vì một người con trai mà nhảy từ tầng hai mươi xuống. Cô ấy cứ nghĩ rằng mình sẽ hủy hoại được cuộc đời anh chàng kia, nhưng hiện nay anh ta sự nghiệp thành đạt, gia đình êm ấm hạnh phúc, chỉ khổ bố mẹ cô ấy, mẹ cô ấy hai năm sau mắc bệnh ung thư đã qua

đời, còn bố cô ấy giờ đây thoát nhìn còn già hơn tuổi thật có lẽ phải tới mười tuổi."

...

Thẩm An Nhược nói đến miệng lưỡi khô ran. Cô không có sở trường nói chuyện với người khác, nhưng sự việc trước mắt khiến cô nhớ lại kí ức đau buồn của mình, cũng chạm đến khúc mắc trong lòng cô. May thay, khi giọng cô đã khàn đặc và cảnh sát chưa đến, Tùng Việt Việt gục vào lòng cô mà khóc không thành tiếng, làm bản luôn cả bộ quần áo mới mặc lần đầu của Thẩm An Nhược.

Cô xin nghỉ phép giúp Tùng Việt Việt, đồng thời sắp xếp cho Tùng Việt Việt ở lại căn hộ của mình gần công ty. Ở đây Tùng Việt Việt không có người thân, ở trong kí túc xá mọi người lại đàm tiếu. Hai ngày sau, Thẩm An Nhược đưa Tùng Việt Việt đi phá thai, tìm một người giúp việc tạm thời cho Tùng Việt Việt.

"Chị An Nhược, em xin lỗi." Thẩm An Nhược đang trông nồi canh gà, nghe thấy tiếng Tùng Việt Việt khẽ nói: "Em biết đạo này chị rất nhiều việc, em lại mang thêm rắc rối đến cho chị."

"Em không cần xin lỗi chị mà hãy xin lỗi bố mẹ em và chính bản thân em." Thẩm An Nhược như chẳng còn chút hơi sức nào để dạy dỗ cô bé, "Tùng Việt Việt, em phải sống vì bản thân em, đừng sống vì bất kỳ thằng đàn ông nào cả. Nếu em không biết trân trọng chính mình, sẽ chẳng có ai trân trọng em cả."

"Chị An Nhược, câu chuyện chị kể cho em có thật không? Về bạn của chị..."

"Là thật đấy, người bạn từ nhỏ lớn lên cùng chị, lúc mất, cô ấy còn trẻ hơn em bây giờ, còn chưa tốt nghiệp đại học."

Cuối tuần, rốt cuộc Thẩm An Nhược cũng thoát khỏi công việc, nằm dài trên sàn gác xép nghe nhạc. Bọn họ ở tầng cao nhất, nhưng phía trên vẫn còn một tầng nữa, áp với nóc nhà, ánh sáng ở đây rất đẹp. Trình Thiếu Thần rất hiếm khi lên, vì thế đây chính là khoảng trời riêng của Thẩm An Nhược.

Thực ra ở đây cũng chỉ có ít đồ đạc của Trình Thiếu Thần, một cây đàn piano hình tam giác rõ ràng là dùng để trang trí phòng khách nhưng anh kiên quyết đặt ở đây, hơn nữa Thẩm An Nhược cũng chưa từng nhìn thấy anh đụng vào.

Cô ngồi dậy, kéo nắp đàn lên, đầu tiên chơi loạn lên một lúc, sau đó mới chắt vật chơi sao cho ra giai điệu, tiếng nhạc còn rất rời rạc nhưng cô nghĩ, piano là loại nhạc cụ có âm thanh tuyệt vời nhất, chơi bừa cũng không đến nỗi là tạp âm.

Cô hành hạ chiếc đàn chán chê, cảm thấy ngón tay hơi đau, lúc chuẩn bị xuống nhà lại thấy Trình Thiếu Thần đang đứng dựa vào thành cầu thang, biết cô nhìn mình liền khẽ vỗ tay: "Hóa ra em còn biết chơi đàn, cũng không tệ, sao không tiếp tục?"

"Hồi nhỏ em có học chơi đàn điện tử mấy ngày. Em đâu dám múa rìu qua mắt thợ?" Không ngờ bị anh bắt gặp, rõ ràng lúc này anh không có nhà mà.

"Dạo này tâm trạng em không tốt à? Sao tiếng đàn nghe nóng nảy vậy."

Bản nhạc lúc này cô đàn là Bản giao hưởng số chín.

"Vâng, công việc không thuận lợi, em bị cấp trên mắng suốt."

"Vậy mà cũng khiến em buồn bực? Chi bằng nghỉ quách cho xong."

Thẩm An Nhược bật cười. "Cả công ty đều chịu được, tại sao chỉ mình vợ anh không chịu được? Cũng đâu có phải lá ngọc cành vàng."

"Bọn họ không thể không chịu vì họ cần miếng ăn. Về phần em, Thẩm An Nhược, anh thật không thể hiểu, tại sao em phải ở đó nhẫn nhịn chứ?"

Lại thế rồi, Thẩm An Nhược cảm thấy thật đau đầu. Trước đây có một thời gian cô phải tăng ca, về nhà mệt đến mức không muốn nói chuyện với anh, Trình Thiếu Thần gợi ý cô thôi việc, cô mặc kệ, anh khi đó cười nhạo chuyện cô mang thái độ đối với công việc về nhà là hành động ngốc nghếch nhất.

"Em tốt nghiệp đại học xong đã làm việc tại Chính Dương, dõi theo từng bước phát triển của công ty, làm sao nói đi là đi được?"

"Trung thành mù quáng." Trình Thiếu Thần tỏ vẻ khinh khỉnh, "Gần đây đến các tác giả chuyên mục nữ quyền trên văn báo cũng nói, chọn được một người đàn ông tốt dễ hơn việc chọn một công ty toàn đàn ông tốt, tuy nhiên vẫn có người nghĩ không ra. Em có nhiều thời gian, muốn làm gì cũng được, như vậy không tốt sao?"

"Buổi tối lúc chúng ta đọc sách vẫn hay thảo luận về chuyện này, cuối cùng đi đến kết luận, người phụ nữ chỉ biết gia đình, một khi mất đi gia đình thì sẽ mất đi tất cả." Chủ đề này Thẩm An Nhược cũng rất quan tâm.

"Thẩm An Nhược, chẳng nhẽ em hoàn toàn không có cảm giác an toàn với cuộc sống hiện tại của mình sao?" Trình Thiếu Thần vốn định đi xuống tầng rồi, nghe câu nói ban nãy của Thẩm An Nhược, quay người hỏi lại.

Đổi chủ đề bây giờ sẽ tốt hơn. "Âm sắc của chiếc đàn này không tệ chút nào, sao em chưa từng thấy anh đánh đàn, như vậy thật lãng phí ba năm theo học, thật đáng tiếc."

"Năm đó học đàn chỉ muốn làm bà ngoại vui lòng, về sau bà mất rồi, anh cũng không có hứng."

"Bà ngoại anh rất thích âm nhạc?"

"Ừ, bà là giáo viên nhạc, biết sử dụng rất nhiều nhạc cụ. Không phải em đã từng học đàn tranh sao? Cũng đều bỏ cuộc rồi đấy thôi."

"Năm đó ông nội tặng em một cây đàn tranh, nói đợi đến sinh nhật ông, muốn nghe em gảy bài *Xuân giang hoa nguyệt dạ*, đây là khúc nhạc yêu thích của ông. Em đã rất cố gắng học, đủ tập đúng khúc nhạc này, nhưng chưa đến sinh nhật thì ông đã qua đời."

Căn phòng bỗng rơi vào im lặng, không ai nói gì. Lát sau Thẩm An Nhược mới lên tiếng: "Trình Thiếu Thần, anh chơi một đoạn nhạc đi, chiếc piano này sắp hỏng đến nơi rồi."

"Anh không có hứng."

"Thật nhỏ nhen kênh kiệu."

"Thôi được rồi, em thích nghe đoạn nào?"

"Somewhere in time."

Trình Thiếu Thần khựng lại một giây: "Đổi bài khác đi."

"Không chơi cũng được, em xuống nấu cơm đây."

Lúc hai người dùng bữa, tivi trong phòng khách vẫn đang bật, đúng lúc chuyển sang bản tin xã hội, những chuyện vụn vặt như hạt vừng không đáng cho người khác biết giờ lại được lên tivi, biến thành trò cười cho tất cả người dân thành phố: một người đàn ông bỏ vợ, một người phụ nữ ngàn dặm đi tìm chồng, bị lừa tình trên mạng, vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng... Giọng nói không chút truyền cảm của phát thanh viên cùng những tiếng khóc nức nở của nhân vật chính trong câu chuyện không ngừng vang lên.

"Chuyển kênh đi, phiền chết mắt." Trình Thiếu Thần nói. Từ trước đến giờ anh chỉ xem CCTV, ghét cay ghét đắng những chương trình kiểu này.

Lúc đó tivi đang chiếu bản tin dài kì người thật việc thật, một người đàn ông cùng mối tình đầu nói lại tình xưa, người vợ hiện tại đem con đến công ty chồng làm âm lên, nhất quyết đòi tìm cách giải quyết, đã phát đến tập thứ ba, người đàn ông này chỉ muốn ly hôn, người vợ nằng nặc đòi tự sát. Thẩm An Nhược luôn nghi ngờ chương trình bản tin kiểu này có sự sắp đặt kịch bản trước rồi, hoặc nếu không phải nhân vật chính của câu chuyện phản ứng quá kém trước ống kính, cô còn tưởng rằng đây là một bộ phim dài tập.

"Năm đó không thử cố gắng mà sống với nhau, bây giờ lại làm âm lên, khiến cho bao nhiêu người đau khổ." Thẩm An Nhược thở dài.

"Cô nàng ngốc ở phòng em giờ sao rồi?"

"Đã đi làm lại rồi."

"Vẫn còn trẻ mà, còn nhiều thời gian, cứ ngốc nghếch nữa cũng được."

"Sao anh chẳng thể đồng cảm với em ấy nhỉ? Người ta đã động chạm gì đến anh nào?"

"Lúc cô ấy gặp chuyện, ngày nào em chẳng thái độ với anh, thế chả phải đụng đến anh sao?"

Thẩm An Nhược giễu cợt: "Em đâu chỉ nhằm vào một mình anh, là vì em thấy tất cả đàn ông trên đời, hơn một nửa đều là đồ khốn cả."

Trình Thiếu Thần trợn mắt lên nhìn cô: "Thẩm An Nhược, càng ngày anh càng không thể hiểu nổi cách nghĩ của em. Có chuyện gì em cứ nói thẳng ra đi, sao cứ phải nói một nửa rồi thôi hoặc nói câu nào cũng lấp lửng muốn hiểu sao thì hiểu thế? Anh đã nói với em rồi, em đem lối tư duy công việc ấy về nhà thì thật đúng là ngốc hết thuốc chữa, lẽ nào em không thấy mệt sao? Em thích nói chuyện với anh theo kiểu đó lắm à?"

Thẩm An Nhược trăn trăn nhìn anh một lúc, xét về tài ăn nói, cô vốn không phải đối thủ của anh, nhưng như tình hình bây giờ, đâm lao thì phải theo lao thôi. Cô chỉ nhẹ nhàng hỏi băng quơ: "Người bạn bị nạn của anh khỏe rồi chứ?"

Đến lượt Trình Thiếu Thần giễu cợt: "Anh lại cứ nghĩ em suốt đời không biết đẻ bụng cơ đấy."

"Chuyện này không liên quan đến em. Em chỉ tò mò thôi, chẳng biết tuyệt vọng đến mức nào mà có thể khiến một cô gái quyên sinh, có điều hình như cũng thành công rồi."

"Không phải như em nghĩ đâu."

"Làm sao anh biết được em đang nghĩ gì?"

"Cô ấy chỉ là một người bạn, và là con gái, có vậy thôi. Những chuyện còn lại, Thẩm An Nhược, em biết ít đi một chút sẽ tốt hơn."

"Được thôi, chuyện của anh em không có hứng." Thẩm An Nhược mặc kệ anh, cúi xuống ăn cơm tiếp.

"Thẩm An Nhược, anh nói với em lần nữa, không phải như em tưởng tượng đâu. Còn nữa, em đừng vui buồn thất thường như thế, chúng ta có thể không vì một người chẳng liên quan mà cãi nhau nữa được không?"

Cụm từ "người không liên quan" được anh nói ra một cách hời hợt đã kích động Thẩm An Nhược. Cô cười nhạt: "Người không liên quan? Trình Thiệu Thần, em thật không thể hiểu nổi cách nghĩ của anh. Người bạn học từ bé đến lớn của anh, có duyên với nhau từ trong nước ra nước ngoài, có khi còn thân thiết hơn cả Tịnh Nhã. Vì cô ấy, anh sẵn sàng đánh nhau với người anh trai anh vô cùng tôn trọng, căng thẳng cả với bố đẻ, đó cũng là lý do khiến cô ấy sợ hãi. Mừng Một Tết, anh cùng cô ấy đi ngắm tuyết đến mức bị cảm, rồi còn ở lại bệnh viện trông cô ấy đến tận khi trời sáng. Mấy chuyện này em đều có thể lý giải, bạn cũ cũng được, mối tình đầu cũng xong, đều là có tình cảm mà. Vậy sao bây giờ anh lại nói cô ấy là người không liên quan? Vừa nãy em nói không sai chứ, đàn ông nếu như đã vô tình thì đúng là đáng sợ vô cùng."

Trình Thiệu Thần bị cô chặn họng làm nửa ngày không nói được câu nào, mãi lâu sau mới từ tốn nói: "Thẩm An Nhược, rốt cuộc anh đã hiểu một chuyện, thì ra không phải em ghen mà là bất bình thay người khác. Sao thế? Em định làm thánh nữ, muốn trói anh lại làm lễ vật lấy lòng sao?"

Thẩm An Nhược buông đũa xuống, đứng lên định đi. Trình Thiệu Thần nhàn nhạt nói tiếp: "Em đừng đi, anh chưa nói xong đâu. Vừa rồi em nói đến mối tình đầu thì anh cũng nói thật luôn, anh đúng là kiểu người chẳng bao giờ lưu luyến chuyện tình cảm hết như em nói, mối tình đầu của anh, cô

ấy tên là gì, trông ra làm sao, bây giờ anh thực sự chẳng nhớ nổi. Em thì ngược lại, lúc nào cũng hoài niệm, đến cả một hành vi vô tình cũng không quên được, là bởi từ trước đến giờ em lúc nào cũng nhớ phải không? Bây giờ em đang cảm thấy tiếc nuối lắm đúng không?"

Thật không thể chịu nổi thêm một câu nào nữa, Thẩm An Nhược miễn cưỡng thu dọn bát đĩa, thay quần áo rồi mở cửa bỏ đi.

"Muộn thế này rồi em định đi đâu?" Trình Thiệu Thần ở phía sau lạnh lùng hỏi.

"Trong phòng ngột ngạt quá, em ra ngoài hít thở không khí."

Cách tiểu khu yên tĩnh không xa là một khu thương mại hết sức sầm uất. Cô không đi xe, bước chân một cách vô định, đến cửa hàng quần áo thì thử mấy bộ, đến một cửa hàng sữa chua thì ăn một cốc thật to, cuối cùng ghé qua một quán cà phê. Khi này đã nôn một trận, thực ra vẫn chưa no, vì thế gọi thêm một suất cơm thịt bò sốt tiêu đen, đã rất lâu rồi cô không ăn món cay như vậy.

Dạ dày được lấp đầy, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, nhìn đồng hồ đã mười một giờ bèn quay trở về. Đạo này cô ít đi bộ, đế giày cũng hơi cao, lúc đi quên không thay giày nên giờ chân vô cùng đau nhức, trong lòng thấy hơi hối hận, tại sao hai người cãi nhau mà một mình cô phải chịu khổ, không chịu thua cũng không được.

Lúc về nhà, Trình Thiệu Thần vẫn chưa ngủ, tivi trong phòng khách vẫn bật, anh ngồi trên sofa trước tivi đọc tạp chí, thấy cô về anh không thèm ngẩng đầu lên. Cô cũng xem như không nhìn thấy anh, tắm xong liền đi ngủ, trong lúc mơ màng có cảm giác anh nằm xuống cạnh mình. Cô xoay người lại, nằm sát ra mép giường, quay lưng về phía anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Thẩm An Nhược quên là lúc vừa ăn quá no xong không nên đi ngủ ngay, bụng dạ rất khó chịu, ngủ không ngon. Cô mơ về thời đại học, rất nhiều người đi leo núi Thái Sơn. Rõ ràng biết là mơ nhưng khung cảnh giống y như thật, tất cả đều là người lạ, trong đó cô chỉ biết Giang Hạo Dương, trước đây chưa từng mơ thấy anh nên cảm thấy vô cùng khó hiểu. Rành rành là có bậc thang đá dẫn lên đỉnh núi, không hiểu sao mọi người lại leo trên một đường núi cao và dốc, cô mệt lả người, đứng trước một vách đá không còn sức mà đi nữa. Giang Hạo Dương mỉm cười giơ tay ra trước mặt cô, cô thấy hành động thân thiện của anh thật kì quặc, hai người không thân nhau mà. Cô lưỡng lự vươn ra nắm lấy tay anh, chớp mắt lần nữa thì phát hiện Giang Hạo Dương đã biến thành Trình Thiệu Thần, nên cô liền cười với anh: "A, chúng ta lại gặp nhau rồi." Trong thâm tâm cô nghi hoặc, sao lại xa lạ vậy, rõ là rất quen thuộc mà. Cô nắm lấy tay anh một cách đầy tin tưởng, đợi anh kéo mình lên, không ngờ anh lại đột nhiên cười nhạt buông tay ra, để cô cứ thế rơi xuống.

Thẩm An Nhược muốn hét lên nhưng hét thế nào cũng không ra tiếng, cô choàng tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, căng chân đau vô cùng, hóa ra bị chuột rút. Cô vốn luôn như vậy, cứ mơ thấy leo cầu thang bị ngã rồi tự nhiên giật mình tỉnh dậy là bị chuột rút, chỉ có điều cảnh trong mơ lần này thật và nguy hiểm hơn. Bốn bề là một màn đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ cùng tiếng thở đều đều của Trình Thiệu Thần, thật may, chỉ là mơ thôi. Cô nén đau ngồi dậy, cảm thấy các ngón chân đều co rút, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi.

Cô không ngờ anh cũng bật dậy, lặng lẽ xoa bóp các ngón chân cùng bập chân cho cô. Anh dùng lực rất mạnh chứ không hề nhẹ nhàng, khiến cô thấy đau nhưng ngón chân dần dần hồi phục, nhịp tim cũng trở lại như thường. Cô nằm xuống giường, Trình Thiệu Thần buông tay ra.

"Em lại gặp ác mộng à?"

Cô không nói gì.

"Ác thú trong giấc mơ có phải mang hình thù của anh không?"

Thẩm An Nhược cắn chặt môi, vẫn còn khiếp sợ khung cảnh trong giấc mơ. Trình Thiếu Thần khẽ vuốt trán cô rồi rút tay về rất nhanh, có lẽ vì bàn tay anh đã ướt cả. Anh cười khẽ, chuẩn bị bước xuống giường thì Thẩm An Nhược bỗng ôm chặt lấy tay anh. Theo phản xạ anh định rút ra, Thẩm An Nhược lại càng ôm chặt.

"Để anh đi lấy khăn lau khô cho em." Trình Thiếu Thần nói trước khi rút tay mình ra.

Dạo gần đây hai người ở chung với nhau luôn tỏ ra thận trọng, cố gắng không nói gì, thỉnh thoảng câu được câu chăng cũng chỉ là "Hôm nay ăn gì", "Mai đi đâu", đều là những chủ đề an toàn. Bởi vì chỉ cần mở miệng là không giữ được bình tĩnh, cuối cùng lại rơi vào tình thế bế tắc.

Thẩm An Nhược nhìn món đồ trang trí bằng vải trên tường đến đờ người ra, là do cô làm nhưng cô không nhớ mình treo lên đây từ bao giờ. Trình Thiếu Thần đang xem tivi bỗng nhiên mở lời: "Em hết ngày nghỉ phép ở công ty chưa? Tuần sau đi Nhật với anh."

"Đi có việc gì? Mùa hoa anh đào qua lâu rồi mà." Anh nói như ra lệnh, khiến Thẩm An Nhược cảm thấy rất khó chịu.

"Không phải em muốn ngắm hoa oải hương sao? Lần trước đi Pháp không phải mùa hoa nở, ở Hokkaido cũng không tòi đâu".

"Em không cần đi ủng hộ nền kinh tế Nhật Bản. Anh yêu quốc gia đó nhỉ, năm nào cũng đi không biết bao nhiêu lần."

"Ai bảo anh kiếm được tiền từ bọn họ."

"Anh đang giúp người dân Nhật Bản kiếm tiền từ người dân Trung Quốc chúng ta đây."

"Em cố ý gây sự à, anh chẳng hiểu từ lúc nào em trở nên dễ nổi cáu thế." Trình Thiệu Thần chẳng thèm để ý đến lời nói khiêu khích của cô, "Để anh nhắc em một chút, Trưởng phòng Thẩm, lúc nào em cũng đầy nhiệt huyết, lại còn dự định cả đời phấn đấu vì tập đoàn Chính Dương, mỗi năm đều nhập nguyên vật liệu từ Nhật Bản đến mấy tỉ, đừng nói em không biết."

Từ lúc cãi nhau đến giờ, cứ nói đến việc gì của đối phương là hai người đều nói kiêu ản ý, thể hiện thái độ miệt thị, ví dụ như Trình Thiệu Thần đang nói về tập đoàn Chính Dương:

"Mấy dự án đầu tư của Chính Dương dạo này không ổn chút nào. Sao đây Thẩm An Nhược, em vẫn quyết tâm sống chết không thay lòng đổi dạ với công ty à?"

"Anh đừng nói những lời ác độc như thế. Không phải chú Nghê là bậc cha chú đã nhìn anh lớn lên sao? Anh đang nói xấu chú đây à?"

"Chú Nghê là người tốt, tuy nhiên công ty không phải của mình chú." Trình Thiệu Thần nói chẳng kiêng nể gì, "Phương hướng đã sai, muốn sửa chữa sai lầm nên tiếp tục đầu tư vốn vào, kết quả càng thảm hại hơn đúng không? Bỗng dưng quyết sách sai lầm như vậy là vì nội bộ không thống nhất. Thêm nữa cấp trên đang điều tra vụ việc, chỉ muốn có người đứng ra gánh hậu quả, Thẩm An Nhược, anh nghĩ em nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, ở nước khác em vẫn có thể chứng minh lòng yêu nước của em mà."

Thẩm An Nhược thầm kinh hãi, anh hoàn toàn không lui tới công ty cô, vậy mà vấn đề chỉ cần nhìn qua cũng hiểu, đúng là gần đây công ty rất rối

loạn. "Xin anh đừng coi trọng em như vậy, em cũng chỉ là nhân viên quèn thôi."

"Nhân viên quèn như em có khi còn đề tâm hơn các sếp, trước nay sao không thấy em đề tâm đến anh như vậy nhỉ? Anh đoán người gây ra vụ này là cấp trên cũ của em, Trương Hiệu Lễ, tính chính trực và lòng trung thành khiến người khác khâm phục của em một khi thể hiện ra ngoài không chừng sẽ khiến em phạm phải sai lầm. Phong cách làm việc của một vị lãnh đạo nào đó trong công ty em, em nhất định hiểu rõ hơn anh, Thẩm An Nhược, em tự xem lại đi."

"Liên quan gì đến anh?"

"Anh lo đến lúc đó... Sự ngưỡng mộ cao quý cùng tâm hồn thuần khiết của em sẽ bị tổn thương."

Thẩm An Nhược bị anh làm cho rối lên đến mức cảm thấy vừa phiền vừa bực tức, vội vàng chuyển chủ đề. "Cuối tuần là sinh nhật bố đấy."

"Ai?"

"Bố anh."

"Thì sao?"

"Bố anh thích quà gì?"

"Ông không thiếu gì cả."

"Nhưng cũng phải có chút quà chứ."

"Tùy em."

"Em biết, nhưng ít nhất, xin anh hãy giữ im lặng, đừng như lần trước, có ý phá đám đúng lúc bố đang cao hứng. Bố khó xử, anh cũng thấy dễ chịu sao?"

"Bố không ngốc, anh cũng đâu có vạch trần ai, em cho rằng bố sẽ tin những lời lẽ ba phải đó của em à?" Trình Thiệu Thần ngừng lại một lúc rồi như chợt nhớ ra điều gì, "Em về một mình đi, tuần sau anh đi công tác rồi."

"Anh đòi ngày đi công tác không được sao? Sinh nhật bố mỗi năm chỉ có một lần. Cứ giả bộ vui vẻ là được, có gì khó đâu?"

Trình Thiệu Thần vốn đã chẳng có hứng thú gì với cuộc nói chuyện này, âm lượng tivi vốn rất to, nghe cô nói đầy vẻ kiên quyết bèn chỉnh nhỏ đi rồi xoay người lại nhìn cô: "Hay đây, Thẩm An Nhược, tất cả mọi người trên thế gian này, em đều cố gắng đối tốt, cấp trên của em, đồng nghiệp của em, người nhà anh, cả những người qua đường không quen không biết, thậm chí cả người em tự cho là tình địch của mình, em đều có thể hoặc thật lòng hoặc giả vờ đối tốt với họ. Sao em lại cố tình không đối tốt với chồng em vậy? Thế đã đành, nhưng ngay cả khi anh muốn lấy lòng em một chút cũng phải xem sắc mặt em mới dám nói là sao?"

"Anh Trình, anh muốn được em đối xử tốt à?"

"Không cần." Trình Thiệu Thần xoay người lại, lạnh lùng nói.

"Được thôi, em cũng không cần anh đối tốt với em."

Kênh khoa học đang phát câu chuyện về đàn kiến phá hỏng cả một con dê, ban đầu chỉ là một vết nứt rất nhỏ nhưng cuối cùng có thể làm sập tất cả. Trình Thiệu Thần chỉ xem kênh của CCTV, khoa học giáo dục, thể thao,

quân sự và tài chính kinh tế, hiện giờ anh đang nhìn màn hình không chớp mắt, mặc kệ lời cô nói.

Có lúc, một khi mối quan hệ rơi vào bế tắc thì rất khó trở lại như xưa. Thẩm An Nhược đang dọn dẹp phòng, khi đi ngang qua phòng khách, liếc nhìn màn hình tivi, chợt nhớ lại trước đó không lâu Trình Thiệu Thần vô tình nói ra câu này, đột nhiên thấy vô cùng đồng cảm.

Trò chơi vô vị này cứ thế được diễn đi diễn lại, hai người vì muốn chấm dứt những cuộc tranh cãi không đầu không cuối, vì thế đều ít xuất hiện trước mặt đối phương. Trình Thiệu Thần lại bắt đầu về nhà muộn, có lần còn không về nhà. Thẩm An Nhược cũng về muộn, cố ý ở lại công ty thật lâu rồi mới về. Lúc nói chuyện điện thoại bọn họ vẫn rất bình tĩnh, Trình Thiệu Thần nói: "Anh bận việc bên ngoài, tối anh không về đâu" hoặc như "Bây giờ muộn quá, tự lái xe không an toàn đâu, đừng về nữa". Cho nên thời gian anh và cô cùng ở nhà càng ngày càng ít.

Hôm đó cùng Hạ Thu Nhận đi ăn, Hạ Thu Nhận nói: "Trước đây rõ ràng còn vẻ mặt xuân tình phơi phới, sao mới mấy ngày mà đã tiêu tụy vậy? Sao thế, kế hoạch có con vất vả quá à?"

Cả sảnh bao nhiêu là người, tiếng của Hạ Thu Nhận rất lớn khiến Thẩm An Nhược chỉ hận không thể bịt miệng cô nàng lại.

Hiện tại Hạ Thu Nhận rất bận rộn, thế nên Thẩm An Nhược muốn hẹn bạn phải hẹn trước ba ngày.

Gần đây chuyện ăn uống của Thẩm An Nhược không được tốt lắm, răng còn bị đau, lúc ăn cơm phải hết sức cẩn thận.

"Cậu làm sao mà không thiết ăn uống gì thế, không lẽ có thật rồi?"

"Không, bọn tớ tạm thời dừng lại rồi."

"Hai người giận nhau thật rồi à? Ừ, thực ra thế cũng tốt, cãi nhau thì mới giống vợ chồng bình thường, tớ cứ nghĩ vợ chồng cậu mãi bình yên cơ."

"Không phải, cơ thể tớ có một chút vấn đề, đang phải uống thuốc nên không muốn có con."

Mắng chửi đàn ông vẫn là chủ đề chính của Hạ Thu Nhận, sau ba lần tuyên bố "Đàn ông tốt tuyệt chủng hết rồi", Hạ Thu Nhận cũng bình tĩnh lại: "Dạo này bọn tớ đang làm chuyên đề về ngoại tình, tớ rút ra được kết luận này: Sở dĩ xuất hiện người thứ ba, chủ yếu là do vợ chồng có vấn đề nên người thứ ba mới xen vào được."

"Tớ vẫn cứ nghĩ," Thẩm An Nhược ngừng lại một lúc, "Cái gọi là người thứ ba không phải là người chen vào giữa mà là người thử thách tình yêu của hai vợ chồng."

"Luận điệu này của cậu thật kỳ lạ. Sao vậy? Nhà cậu có chuyện à? Chồng cậu ngoại tình, hay cậu định ngoại tình thế?"

Thẩm An Nhược im lặng không nói gì, Hạ Thu Nhận đột nhiên đập bàn đứng dậy: "Không lẽ là thật? Đàn ông đúng là thứ không tốt đẹp gì!"

"Cậu bình tĩnh đi, xin cậu đó. Không phải thế, chỉ là một vài việc tớ không thể nghĩ thông được."

"Không nghĩ thông được thì đừng nghĩ nữa, sao cứ phải làm cho rõ ràng ra chứ? Cứ như vậy thật khó chịu."

"Cũng không cần thiết, đúng ra chẳng phải chuyện của tớ. Còn nữa, Thu Nhận, cậu nói đúng nếu vợ chồng có vấn đề thì không thể đổ trách nhiệm

lên người khác. Có thêm nhiều rắc rối khác bên ngoài nữa cũng chỉ là thêm xúc tác chứ không phải nguyên nhân, kể cả có thêm nguyên nhân gì thì đây cũng là chuyện sớm muộn."

"Thẩm An Nhược, cậu đúng là nhát gan, lúc nào cũng suy nghĩ tiêu cực." Hạ Thu Nhận bỗng cảm thấy chẳng biết nói gì cho phải.

Mấy ngày sau, đúng lúc vừa tan sở thì Trình Thiệu Thần gọi điện cho cô: "Tối nay có tiệc, được nghỉ thì về nhà thay quần áo đi nhé."

Đạo này hai người nói chuyện với nhau không có câu hỏi nào, chỉ toàn câu khẳng định.

"Tối em bận rồi." Thẩm An Nhược cũng chẳng vui vẻ gì.

"Tiệc mừng thọ dì Lý sáu mươi tuổi, dì nói rất muốn gặp em."

"Dì Lý là ai? Em cũng chẳng phải nhân vật quá quan trọng. Em nói rồi, tối nay em có việc."

"Tám giờ tối tiệc bắt đầu, bây giờ anh có việc, trước bảy rưỡi anh sẽ về nhà đón em. Anh cúp máy đây, lát gặp."

Dập máy xong, Thẩm An Nhược mãi không có phản ứng gì. Trình Thiệu Thần rất ít khi yêu cầu cô cùng tham gia mấy bữa tiệc rượu, mà nếu có, cô từ chối, anh cũng không ép.

Nghĩ một lúc, cuối cùng cô về nhà đúng giờ, khi trang điểm và thay xong bộ lễ phục màu đen, Trình Thiệu Thần cũng về tới nơi, nhìn chằm chằm cô mấy giây: "Em mặc màu đen trông tái lăm, như người vừa bị bệnh."

Cô quay về phòng, lau màu son hồng nhạt trên môi đi, tô lại bằng màu đỏ đậm rồi nói: "Thế này đã được chưa, thưa anh Trình?"

"Em thấy hợp là được rồi." Trình Thiếu Thần cũng lười không muốn ý kiến gì.

Chính Thẩm An Nhược cũng tự thấy cô lúc này rất thích hợp để tới dạ hội hóa trang ma cà rồng.

Trình Thiếu Thần dừng xe trước một cửa hàng trang sức rất lớn.

"Gì vậy?"

"Em không đeo vòng cổ."

"Người phụ nữ không tự tin về bản thân mới cần dùng đến trang sức."

"Em đừng hiểu nhầm. Anh chỉ nghĩ cổ áo em rộng quá."

Nhân viên trong cửa hàng nhìn thấy hai người quần áo chỉnh tề bước vào liền nở nụ cười thân thiện, ân cần tiếp đón. Các kiểu vòng cổ lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, vô cùng tinh tế tao nhã.

"Chị xem, bên này toàn là các mẫu mới, rất hợp với chị. Chị thích kiểu nào?"

Thẩm An Nhược cười: "Kiểu nào đắt nhất? Lấy kiểu đó đi."

Nụ cười của nhân viên bán hàng vẫn tươi như trước, chỉ hơi bối rối, lén nhìn về phía Trình Thiếu Thần đang ngồi đọc tạp chí ở khu chờ phía xa.

Thẩm An Nhược thấy khá quen thuộc với kiến trúc hoa lệ sáng rực nơi này, chợt nhớ ra trước đây Trình Thiệu Thần đã từng đưa cô đi dự một bữa tiệc ở đây, Lý phu nhân chính là bà mối nổi tiếng ở thành phố này, năm đó Trình Thiệu Thần gọi bà là "Lý tú bà". Chuyện xảy ra hôm đó hiện rõ mồn một trước mắt khiến cô chợt thấy tim đập mạnh. Trình Thiệu Thần đã đi trước mấy bước, thấy cô vẫn chưa đi, liền quay lại nắm lấy tay cô.

Đời người là một sân khấu lớn, mấy phút trước hai người vẫn xem nhau là người dung, giờ phút này lại như đôi uyên ương tình cảm sâu nặng.

Bữa tiệc của Lý phu nhân rất hoành tráng, người ra kẻ vào như nước. Được một lát Trình Thiệu Thần đã muốn rời đi, cô biết anh cũng không thích những nơi như thế này. Cô tự đi tìm chút đồ ăn, thỉnh thoảng cùng người lạ bắt chuyện vài câu, tránh né mấy người muốn tiến tới hoặc ánh nhìn không thân thiện, cũng gặp vài gương mặt khá quen nhưng không mấy thân thiết, rồi bỗng nhìn thấy trong đám đông một người quen không ngờ đến, Tần Tử Yên, sao chị ấy lại ở đây. Chị mặc một bộ sườn xám màu tím nhạt trông vô cùng nhã nhặn, đang cùng một chàng trai khiêu vũ. Thẩm An Nhược đứng nhìn từ xa một lúc, trong lòng cũng phải thừa nhận người đẹp thì góc nào cũng đẹp.

Đại sảnh rất đông người, không khí cũng không thoải mái. Thẩm An Nhược vẫn chưa quen đi giày cao gót nên bước đi rất thận trọng tránh được một người mời khiêu vũ, vào phòng vệ sinh định tô lại lớp son, lúc này ăn chút đồ nên son đã bị mờ đi. Biệt thự rộng lớn đèn đuốc rực rỡ, chỗ nào cũng sáng trưng, dãy hành lang dài treo một loạt tranh, nhìn tổng thể có chút rối mắt nhưng tất cả đều là bản gốc, rất đáng để thưởng thức. Thẩm An Nhược chăm chú xem tranh, cô chậm chậm đi sát từng bức để quan sát, sau đó đi tới một cánh cửa lớn, hướng tầm nhìn vào bên trong, cách trang trí này rất quen thuộc, những ký ức bỗng tràn về, cô khẽ mỉm cười, định vào trong xem một chút, nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng ngăn bước chân mình lại, ngẩng đầu tiếp tục xem những bức tranh trên tường.

Thẩm An Nhược đi lên tầng ba, cô nhìn xuống qua kẽ hở ở cầu thang, ở đây có một cảm giác rất lạ, như của người từ trên cao liếc xuống quan sát mọi thứ phía dưới, có người tán tỉnh nhau trên sàn nhảy, có người nép trong góc tường ôm ấp nhau, cũng có người đứng bên cầu thang thì thầm nói chuyện. Ở vị trí của Thẩm An Nhược, có thể thấy Trình Thiệu Thần thờ ơ cầm điếu thuốc trên tay, thong dong bước vào phía sau cánh cửa. Mấy phút trước, hình như cũng có một bóng người mặc đồ tím nhạt nhẹ lướt vào. Cô đứng đó trong yên lặng một lúc rồi quyết định đi ra ngoài tản bộ.

Vườn sau nhà trồng hoa hồng, dưới ánh trăng toát lên vẻ đẹp mê hồn, mùi hương cũng theo gió mơ hồ phiêu tán. Cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ trong vườn, ánh trăng bao la, gió nhẹ thoảng qua, khung cảnh rất thích hợp để nói chuyện tình cảm. Chân đau quá nên cô cúi người tháo giày ra, đan chân vào nhau rồi dẫm lên giày. Trong vườn cũng có người khác nhưng cô ngồi ở góc khuất, sẽ không ai để ý tới.

Cô ngồi đó khá lâu, không khí bên ngoài thật thoải mái, chợt có người từ biệt thự vội vàng đi ra. Cô nhận ra vì tối nay không có nhiều người mặc đồ tím. Tần Tử Yên đi rất nhanh, vừa khéo đi ngang qua trước mắt cô. Thẩm An Nhược ngồi gọn vào hơn nữa, cô vốn đã trốn vào chỗ tối không ai để ý nhưng nhờ ánh trăng sáng, cô vẫn nhìn rõ trên khuôn mặt Tần Tử Yên là hai hàng nước mắt.

Thẩm An Nhược ngẩn ra ở đó một hồi, nghĩ lại những chuyện đã qua, sau đó phát hiện ra có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trình Thiệu Thần không hiểu từ bao giờ đã đứng trước mặt cô. Anh vẫn thích làm cô giật mình, lần này thì không, không biết anh đã ở đây nhìn cô bao lâu rồi. Anh đứng ngược sáng nên cô không nhận ra thái độ của anh.

"Về thôi."

"Tiệc tàn rồi à?"

"Vẫn chưa, nhưng việc của anh đã giải quyết xong rồi. Cả tối nay không thấy em đâu, cũng không mang theo điện thoại." Giọng anh vẫn hết sức bình thản.

"Sao anh biết em ở đây?"

"Có người thấy em đi ra ngoài, anh ra chỗ khuất để tìm."

Thẩm An Nhược cúi xuống tìm giày, ngồi lâu quá chân đã hơi tê, phát hiện đôi giày đã bị mình đá ra khá xa. Trình Thiệu Thần nhặt giày về giúp cô, cô định đưa tay ra, nào ngờ anh ngồi xuống đi giày vào cho cô, ngay cả dây giày cũng buộc rất cẩn thận. Thẩm An Nhược ngậy người ra rồi đứng dậy, chợt không biết phải nói gì, Trình Thiệu Thần cũng im lặng. Được một lúc, vô tình ngoảnh đầu lại, bắt gặp Tần Tử Yên không biết từ bao giờ đã đứng cách đó không xa, nhìn về phía hai người. Ánh trăng đã ngả về Tây, góc khuất cô đứng nay đã được ánh trăng bao phủ.

Trình Thiệu Thần uống một chút rượu, trên đường về lái xe chậm nhưng vẫn rất vững vàng, thậm chí còn ổn định hơn bình thường, mắt anh chỉ nhìn về phía trước mà không nói gì. Thẩm An Nhược thấy hơi đau đầu, dựa vào cửa kính xe gần như ngủ thiếp đi. Cầu thang máy cũng chậm hơn ngày thường, hai người họ dù coi nhau như không khí nhưng bầu không khí xung quanh vẫn đặc quánh, làm người ta thấy khó thở. Trình Thiệu Thần bỗng phá tan sự im lặng: "Em có khăn tay không?"

Thẩm An Nhược lấy từ trong túi ra đưa anh.

Trình Thiệu Thần cầm lấy khăn, đột nhiên kéo cô lại lau hết son trên môi, anh khá mạnh tay làm cô đau, chỗ bị anh giữ và môi đều rất đau.

Một tiếng "Đình" vang lên, cuối cùng cũng đến nơi, cửa thang máy mở ra, Thẩm An Nhược lập tức đẩy anh ra, tìm chìa khóa mở cửa. Trình Thiệu

Thần đi theo sau cô, thấy cô đóng cửa lại liền đè cô vào cửa mà hôn một cách mãnh liệt, anh rất ít khi hôn cô như vậy.

Thẩm An Nhược gắng sức vùng vẫy, không những không thoát ra được mà còn bị anh xé hết áo váy. Bộ váy này vốn kiệm vải, trước ngực khoét sâu, sau lưng hở hơn nửa, phía dưới cũng ngắn. Thẩm An Nhược thở hên, sống chết lấy tay đẩy anh ra: "Đừng làm hỏng váy của em."

"Anh ghét cái váy này." Anh xé toạc phần áo phía trên rồi tiến vào từ phía dưới chân váy, động tác vô cùng thô lỗ.

Anh vốn ưa sạch sẽ, không thích mùi nước hoa, ghét nhất là lớp mỹ phẩm trên mặt, ít khi chưa tắm mà làm việc này. Thực ra cô cũng là người sạch sẽ, từ chỗ đông người về là cảm thấy khó chịu. Thẩm An Nhược dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra: "Em muốn đi tắm."

Hai người nằm trên giường, cách nhau xa thật xa, mỗi người một ý nghĩ. Đã rất lâu bọn họ không ngủ cùng nhau nên có chút hờ hững, vì thế mà Thẩm An Nhược thấy rất không thoải mái. Bỗng nhiên Trình Thiếu Thần tiến lại gần cô, ôm cô vào trong lòng, chậm rãi lướt những ngón tay thon dài của mình xuống xương quai xanh rồi dừng lại đặt ở bụng dưới của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, môi anh cũng mơn trớn tai cô, đột nhiên dịu dàng vô cùng. Thẩm An Nhược chợt thấy sợ, hít sâu một hơi, nghe thấy Trình Thiếu Thần khẽ nói vào tai, hơi thở nóng ấm khiến cô ngứa ngáy nhưng lời lẽ rất lạnh lùng: "Thẩm An Nhược, anh không hiểu, em không muốn có con thì cứ nói với anh, anh không ép. Sao lại phải uống thuốc làm khổ bản thân như vậy?"

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

